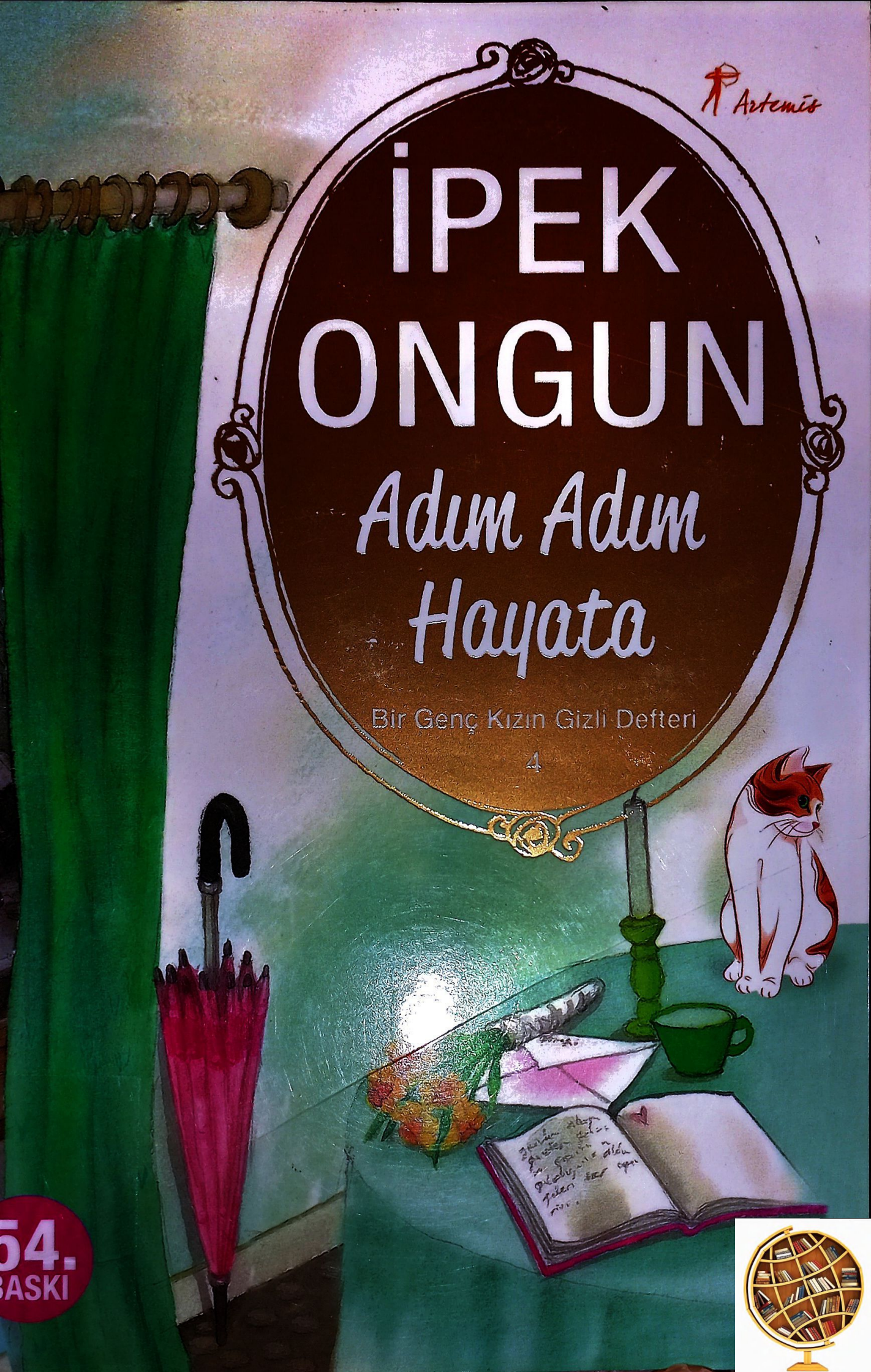

Artemis
İPEK ONGUN
Adım Adım Hayata
Bir Genç Kızın Gizli Defteri
4
54.
BASKI

YAYIN NO: 643

ADIM ADIM HAYATA
BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ 4
İpek Ongun

Editör: Alev Zeynep Şimşek
Kapak illüstrasyonları: Betül Sayın
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

54. Basım: Şubat 2021
25. Basım: Temmuz 2012

Önceki Baskılar
Epsilon Yayınevi: 9-24. Baskılar
Altın Kitaplar: 1-8. Baskılar

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 87 - 5
Sertifika No: 43949

İPEK ONGUN © 2000

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212)513 34 20-21 Faks: (212)512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com -www.arfemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Silesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

İPEK ONGUN

Adım Adım Hayata

Bir Genç Kızın Gizli Defteri

4

SUNUŞ

İlk gençlik kitabı *Yaş On Yediyi* yazdığım yıllardı... Yani 1980'ler... O güne dek çocuk kitapları yazmış, çeviriler yapmıştım. Ama asıl yapmak istediğim bambaşka bir şeydi.

Ben, doğru dürüst bir gençlik kitabı yazmak istiyordum. Gençler hakkında ama "gençler için" ve onların seveceği bir dille yazılmış olan; gençleri lafla değil, gerçekten seven; onları "dinleyen", "gören", "anlayan", adeta tüm duygu titreşimlerini yakalayabilen; sorunlarını, mutluluk ve mutsuzluklarını hissedebilen; araştırarak, okuyarak, düşünerek bilinçli çözümler getirebilen; ve tüm bunları eğlendirerek, o genç yüzlere gülücükler oturtarak verebilen bir gençlik kitabı...

Böylece oturup *Yaş On Yediyi* yazdım. Koyduğum çıta çok yüksekti. Oraya erişip erişemediğime okur karar verecekti. Bu süreçte bana düşense, bilinmeyen, tanınmayan, acemi bir yazar olarak beklemekti.

Gençlik yazını yeni deneniyordu. Değişikçi! Hele de o günler için... O nedenle bu kitaba uygun yer bir türlü bulunamıyordu. Çocuk dizileriyle de uyum sağlayamıyordu, erişkin dizileriyle de... O günlerde tek desteğim, kitabın her aşamasında arkamda durup beni yüreklendiren Nilgün Himmetoğlu'ydu.

Bekliyorduk! Sözünü ettiğim nedenlerden dolayı kitap bir türlü yayına giremiyordu. Acaba yanlış bir iş mi yapmıştım? Bütün bunları bırakıp çocuk romanına mı dönseydim? Ayrıca kitabı yazalı neredeyse iki yıl olmuştu ve hâlâ beklemedeydi. Ne olacaktı bu kitabın hali?

İşte bu sorularla boğuşurken birden hiç beklenmedik bir yerden destek geldi. Edebiyat dünyasının bir saygın kişisi, Nilgün Himmetoğlu'nun ona verdiği kopyayı okumuş ve kitabı beğenmişti. Beğenmekle kalmayıp oturmuş bir de önsöz yazmıştı.

Hem de ne önsöz...

Uçuyordum! Sevinçten uçuyordum!

Yapmak istediğimi anlayan biri çıkmıştı sonunda. Demek ki, yaptığım iş doğruydu. Demek ki, düşüncelerimde yanılmıyordum.

Ve yıllar geçti. Gençlerle el ele bugünlere geldik. Artık gençler, hatta öğretmenlerle velilerce de tanınan ve desteklenen bir yazarım.

Dönüp o ilk yıllara baktığımda ne çok emek, ne çok çaba diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Ama işte o bir kişi, edebiyatın o saygın kişisi, bunca yıl ve bunca kitap sonra bile hâlâ ne yapmaya çalıştığımı kavrayamamışlara karşın, daha ilk satırlardan amacımı anlamış ve beni des-

reklcmişti. Hem de bir kere bdc olsun yüz yüze gelmemiş, tanışmamış olmamıza karşın...

Kendisine teşekkür edilmesinden hiç hoşlanmadığından, cesaret edip de duygularımı ona anlatamamıştım, işte bu nedenle son kitabımı edebiyatın o saygın kişisine armağan ederek, tüm içtenliğimle, "Teşekkürler sevgili Mina Urgan, çok teşekkürler," dememde bir sakınca yok artık!

Çünkü artık o yalnızca yüreklerimizde yaşıyor.

ipek Ongun
Tarabya, Ağustos 2000

25 Ağustos, Çarşamba

Sevgili defter, merhaba!
Seni ne kadar da özlemişim.

Seninle yeniden buluşmak, tertemiz sayfalara yeniden yazmak ne güzel!

Şu son bir buçuk yıldır neler çektik, neler... Üniversiteye hazırlanmak hepimizi mahvetti. Kimimizin saçları döküldü, keltoş olduk; kimimiz sinir hastası kesildik. Tabii bu arada ben de sana hiç vakit ayıramadım.

Bütün gün okulda ders yap, sonra kursa koş. Kurstan doğru eve, hem de akşamın bir vaktinde... Yarım yamalak bir şeyler atıştırıp masa başına geç; ödevleri yap, sınavlara hazırlan. Gece yarılarına kadar çalış, sonra saati kurup birkaç saat uyu ve zil sesiyle inleyerek uyan. Sabahın dördünden yediye kadar yine ders çalış ve o kafayla yeni bir güne başla...

İşte sevgili defterim, son yılım böyle geçti. Sınıfça ne tatil yapabildik, ne Mualla Hanımla bir yere gidebildik. Möö'ledik durduk.

Ama sonunda maraton bitti, bugünlere ulaştık. Ve ben de hemen seni kaptığım gibi kiraz ağacımın karşısına geçip oturdum. Gördüğün gibi seni de kiraz ağacımı da unutmuş değilim. İşte son bir buçuk yılım böyle geçti. Ama bundan böyle yine beraberiz, önemli olan da bu değil mi?

Gelelim haberlere...

Önce sana müthiş bir haberim var. Tabii böyle deyince hemen anladın, değil mi?

Evveet, evveet... Sınavı kazandım! Hem de istediğim yeri, yani Bilkent'in dört yıllık Turizm Bölümünü...

Bu işe ben çok mutlu oldum. Ailem benim kadar mutlu olmadı. Nedenini aşağıdaki şıklardan birini doğru olarak işaretlediğiniz takdirde bulacaksınız, arkadaşlar.

a) Annem kazandığım okulun İstanbul'da, dizinin dibinde değil de Ankara'da olmasından, yani tepemde olamayacağı bir mesafede bulunmasından,
b) Babam daha "ciddi" ve kabız bir iş dalında çalışmamı yeğlediğinden,
c) Babaannem, otellere girip çıkan kızlara iyi gözle bakılmadığını, ayrıca bunun bana "münasip bir kısmet" çıkması olasılığını fena halde zedeleyeceğini, bu kafayla gidersem hayatımın geri kalan kısmını evde kalmış bir kız olarak geçirmeye şimdiden kendimi alıştırsam iyi olacağını düşündüğünden,
d) Murat Enişte turizm sektöründe maaşların düşük olması nedeniyle, gece demeden, gündüz demeden "üç kuruşa" çalışacağım kanısında olduğundan,
e) Şıkların hepsi.

Gelelim doğru yanıta... (e) şıkkını işaretleyen arkadaşlar başarılı oldular. Tebrikler...

Görüyoı musun sevgili defter, bu test çalışmaları bizlere neler etti. Günlüğümü bile “şık”larla yazar oldum.

Gelelim arkadaşlara... Dilek ODTÜ Mimarlık Bölümü’nü kazandı. O da Ankara’ya gideceği için, el altından birlikte ev tutma planları yapıyoruz, öte yandan ikimizin de ailesi yurtta kalmamızı istiyor. Daha güvenli olurmuş... Şu ana kadar ses çıkarmadık ama sonuçları aldığımıza göre kararlıyı, bastıracağız. Yıkılmadık, ayaktayız!

Melis’le Esin ne yazık ki hayalini kurdukları Boğaziçi Üniversitesi’ni kazanamadılar. Ama hemen Melis’in annesi devreye girdi ve şimdi Melis eylülde İsviçre’ye estetik okumaya gidecek. Makyaj, cilt bakımı filan gibi şeyler öğrenecekmiş. Bence bu konu Melis’e çok uygun. “Dönünce belki bir güzellik salonu açarım,” diyor.

Esin ise, Boğaziçi’ni tutturamayınca Mualla Hanımın önerdiği gibi resim yeteneğini geliştirmek için özel bir atölyede çalışmaya karar verdi.

Toprak, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni kazandı. Öyle bilinçli ve sistemli çalışıyordu ki, kazanmadaydı şaşardım zaten.

Ha, az kaldı unutuyordum. Melis’le Esin, Boğaziçi’ni kazanamadılar ama içimizden biri kazandı. Bil bakalım kim? Kırk yıl düşünsen bilemeyeceğine göre söyleyeyim bari.

Aylin! Evet, Aylin! Hayretlerim şaştı!

Gerçi Boğaziçi’nin en dandik bölümüymüş ama Aylin Hanım şişinip duruyormuş. Tabii bir de Melis kazanamadı

ya... Bir yıl böyle idare eder, sonra başka bir bölüme yatay geçiş yapanın ,” diye böbürleniyormuş.

Esin, “Gün uğursuzun,” deyip duruyor.

Simten de Marmara Üniversitesi’nde bir yeri kazanmış, ne olduğunu sormadım bile. Bu iki sevimsiz beni hiç mi hiç alakadar etmiyor.

Marmara’yı kazanan bir başkası da Burak. Bilgisayar Mühendisliği... Onun adına çok, çok sevindim. Bu çocuğun kafası bilgisayarlara beş basar.

Ve gelelim yüreğimin acısına... Sadece benim mi, hepimizin içi yandı, resmen yandı. Sıla, sınıfın en başarılı öğrencisi, sınavı kazanamadı!

Dilek’in kazanması, doğrusunu söylemek gerekirse, büyük sürpriz oldu. Nasıl sevindik, havalara uçtuk adeta, çünkü onun dersleri hiçbir zaman parlak olmamıştı. Sonra benim sonuçlar, haydi ona da çılgınlar gibi sevindik. Ve Sıla... sevgili, akıllı, iyi kalpli, düşünceli Sıla kazanamamıştı. Haberi duyduğumuzda, odaya yıldırım düşse bu kadar şaşırabilirdik. Sadece biz mi, tüm sınıf ve tüm öğretmenler şoke oldular.

Dilek’le ben, inan, sevincimizi ilk anlar dışmda yaşayamadık. Yani şöyle doya doya sağa sola telefon edip ballandırarak başarımızı anlatamadık, öylesine üzgündük. Kolumuz, kanadımız kırılmıştı sanki.

Bu kötü haberi duyar duymaz hemen onun evine koştuk. Annesi sessizce bizi içeri almış, başıyla Sılanın odasını işaret etmişti. Yüzü bembeyazdı kadıncağızın. Kapısını açıp parmaklarımızın ucuna basamasına usul usul girdik içeri. Garibim yatağının üstüne oturmuştu, gözleri kıpkırmızıydı. Nasıl içim acıdı, nasıl... anlatamam.

Bu ne büyük haksızlık, diye düşündüm. Böyle adalet olur mu? Hayat ne kadar acımasız. Evet, haya» resmen hem adaletsiz, hem acımasız. Sıla gibi bir kız kazanamadın, sonra Aylin gitsin kazansın, hem de istediği okulu. Biri sınıf birincisi, öteki senden benden aldığı notlarla idare eden, aklı beş karış havada, kikirdeğın teki. Olacak şey mi bu...

O gün akşama kadar Sıla nın yanında oturduk. Birlikte ağlaştık, konuştuk, onu teselli etmeye çalıştık. Bir daha girersin, dedik. Seninki büyük şanssızlık, gelecek sefer kesin başarılı olacaksın, dedik. Bu bizlere şok olmuştu olmasına ama öte yandan o kadar da şaşırmadım desem yalan olmaz. Sılanın annesinin kan kanseri olduğunu ve onun buna ne kadar üzüldüğünü biliyoruz. Kız bir yandan annesine üzülüyor, bir yandan da Ferit denen o hödük onu huzursuz ediyor. Şöyle anlayışlı, efendi, ona destek bir sevgiliyle her şey bambaşka olabilirdi. Bu Ferit, bırak destek olmayı, yok üniversiteye gidemezsin, ailem ne der; yok, kurslara gitme, seni oradakilerden kıskanıyorum, gibi abukluklar yapıyor. Geri zekâlı, n'olucak..

Ve işte sonuç ortada. Kim bilir sınava nasıl bir moral bozukluğu içinde girdi ki, başka zaman sular seller gibi çözebileceği testlerde başarısız oldu.

Evet, öfkemden takılmış plak gibi günlerdir konuştuğumuz şeyi burada da yineledim. Ama elimde değil, çok üzülüyorum. Sıla için, çok. Yaa, sevgili kiraz ağacı, işte böyle.

Bu kadarla kalsa yine iyi. Serhat da kazanamadı. Ona da çok üzüldük ama bu sonucu üç aşağı beş yukarı bekliyorduk. O da ailesinin kurbanı. Zavallım, sınava kendi kendine çalışıp girdi. Ayrıca doğru dürüst çalışacak zamanı da yoktu. Ama bir güzel haber var. Ailede biri, bir

enişte mi ne, onun bu çabasını öğrenince Serhat'ı destek-lemeye karar vermiş onu yanına alacakmış. Serhat orada hem çalışacak, hem yeniden sınavlara hazırlanmak için kurslara gidecekmiş. Böylelikle hiç olmazsa babasının bencilce düşünce ve davranışlarından uzaklaşıp kendisini geleceğe hazırlayabilme fırsatını bulmuş olacak. Eh, bu da işin iyi yanı.

Ve tabii bir de Sırmamız var. Sana anlatacaklar ne çok-muş meğer. Kolay mı, bir buçuk yılı devirdik neredeyse. Sırma yurtdışına, ABD'ye gidiyor okumak için. Ne şanslı kız! Aslında o burada kalmak istiyordu ama Murat Enişte yurtdışında işletme okumasına karar verdi. Sırma gerçek-ten bunu istiyor mu, istemiyor mu belli değil, o nedenle babasının kararına uydu. Haydi hayırlısı!

Bu arada, geçtiğimiz kış Sırma'yla Bora'nın arası bayağı iyiydi. Birlikte gezmeler tozmalar, ailece yemekler... Tabii iki aile de bu işe çok yatkın. Hem onca yıldır birbirlerini ta-nıyorlar, hem de bizimkiler Borayı, Boranınkiler Sırmayı pek severler. İşte o nedenle, yani ilişkiler böyle gelişti diye, Sırma pek de uzaklara gitmek istemiyor. Bora İngilterede okuyor ya, daha yakın olduğu için kışın gelip gidebiliyor. Oysa Sırma Amerika'da olunca görüşmeleri biraz zor, yani en azından yaz tatiline kadar.

Sırma mırın kırın edince Murat Enişte, "Eğitim her şey-den önemli," demiş ve konu kapanmış. Murat Enişte çok tatlıdır ama evde kesinlikle onun sözü geçer.

Ah azizim ah, bazıları ne kadar da şanslı oluyorlar. Hem yurtdışında okuma olanağın olacak, hem de hoşlaştığın biri elinin altında...

Neyse, neyse... Biz dönelim kendi işlerimize.

Yarın Dilek in annesi bize gelecek ve şu ev işini hep birlikte konuşacağız. Sonra da eylül ayında kayıtlar ve İngilizce yeterlilik sınavı için annemle Ankara'ya gideceğiz.

işte sevgili defter, umarım seninle buluşamadığımız zamanın dökümünü yaparken başka bir şeyi unutmamışımdır. Ama unuttuysam da artık yine birlikte olduğumuza göre yazarım. Ohh, yeniden yazmak ne güzelmiş!

28 Ağustos, Cumartesi

Bugün Dilek'in kendisi gibi çıtı pıtı annesi geldi. Ve tam bir yuvarlak masa görüşmesi yaptık. Önce çaylar vb., sonra annelerimiz konuya girdiler.

Düşünceleri şöyle: Dilekle benim yurtta kalmamızı yeğliyorlar, çünkü:

a) Yurtlarda daha güvenli bir ortamda olacağımıza inanıyorlar. (Anneme ABD'deki yurtlarda tecavüz olaylarının arttığını hatırlattığımda, "Lütfen Serra, şakanın sırası değil, şurada oturmuş ciddi ciddi konuşuyoruz. Ayrıca Amerika'da değil Türkiye'desin," diyerek beni tersledi. Oysa ben sadece şaka yapmak istemiştim.)
b) Yurtta kalmanın ev açmaktan daha ekonomik olacağını savundular. Aksi takdirde, şunu almak, bunu almak gerek, diye bir sürü şey saydılar.
c) Derslerimize daha düzenli çalışacağımızı, evde olursak gelen giden olacağından oyalanabileceğimiz! söylediler. (irademize hiç güvenleri yok anlaşılan.)

d) Evde kalırsak, dünya kadar iş yapmamız gerekeceğini, oysa yurtta böyle şeylerle zaman yitirmeyeceğimizi söylediler. Yemek, bulaşık, çamaşır, ütü, alışveriş gibi... (Burada biraz haklılar gibi geldi bana ama yine de belli etmedim.)

Onlar bu "şık"larda haklı olabilirlerdi ama bizim de karşı "şık"larımız vardı. Hemen sıralamaya koyulduk.

a) İyi bir muhitte ev tutulursa ve de bizler dikkatli olursak yine güvende olacaktık.
b) Ekonomik açıdan yurt yeğlenebilirdi ama biz zaten bunu düşünmüştük. İyi bir öğrenci muhitinde ev tutulsun istiyorduk, çünkü öğrencilerin oturduğu yerler diğerlerine göre daha ucuzdu. Evin döşenmesi için de her iki evin fazlalarıyla idare etmeye hazırdık. Yeni gelinler gibi ev düzecek halimiz yoktu ya...
c) Derslerimize evde daha iyi çalışacağımıza inanıyorduk. Duyduğumuza göre asıl rahat çalışamayanlar yurtlardakilerdi. Belli saatte sönen ışıklar, sen çalışırken bangır bangır radyo dinleyen, konuşan oda arkadaşları... Oysa kendi sessiz sakin evimizde rahat rahat çalışabilecektik. Ayrıca biz istemedikten sonra kimse zamanlı zamansız evimize gelemezdi. Bunu pekâlâ başarabilirdik.
d) Evde olunca doğal olarak ev işlerini kendimiz yapacaktık ama bu da bizim için büyük bir deneyim olacak, her açıdan kendi başımızın çaresine bakmayı bize öğretecekti.

Röylece karşılıklı belki iki saate yakın tartıştık vc sonunda annelerimiz, “Madem bir ev paylaşmayı bu kadar istiyorsunuz...” diyerek azıcık gönülsüzce dileğimizi kabul ettiler. Öyle sevindik ki, önce birbirimize sarıldık, sonra da vazgeçmemeleri için annelerimize... Ve onları şaptır şupur mucukladık.

“Tamam, tamam,” dedi annem bizi sakinleştirmeye çalışarak. “Ama sonra yakınmak yok. Çünkü koca bir evin tüm işini ve sorumluluğunu da üstlenmiş bulunuyorsunuz.”

' ıkınmayacağız,” dedik bir ağızdan.

Dilek’in annesi, “Benim Ankara’da arkadaşlarım var, onlara söyleyeyim de bize iyi bir muhitte, kirası uygun bir yer baksınlar,” deyince annem atıldı. “Ben yıllarca Ankara’da çalıştığım için benim de dostlarım var. Ben de onlara söylerim, iki koldan araştırırız. Kayıtlar eylülde, hiç olmazsa o zamana kadar birkaç adres alabilirsek, kayıt için gitmişken evlere de bakarız.”

“Evet,” dedi Dilek’in annesi başını sallayarak. “İyi olur, çünkü okulların açılmasına pek bir şey kalmadı. Evi de bir an önce bulmamız gerek; eşya taşımayı, yerleştirmeyi ancak yetiştiririz.”

O soluk almak için durunca bu kez annem devam etti, “Hem belki de evin içinde yapılması gereken ufak tefek tamir işleri vardır. Eşyaları göndermeden yaptırırsak daha iyi olur.”

Ohoo, bize evden vazgeçin diyenlere bakar mısınız... Konuya kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki, Dilek’le birbirimize yan yan bakıp gülmemek için kendimizi zor tuttuk.

İşte böylece bugünkü yuvarlak masa toplantısı bizim zaferimizle son buldu! Çok seviniyorum, ne güzel, ken-

dimize ait, dünya tatlısı bir evimiz olacak. Tatil sabahlarında canımızın istediği saatte kalkacağız, rahat rahat kahvaltımızı yapacağız. Sonra çıkıp bir boy yürüyeceğiz, evimize çiçekler ve dergiler alıp döneceğiz. Sonra arkadaşlarla bir yerde buluşacağız. Akşam sessiz yuvamıza gelip kupalarımızı bitki çayıyla dolduracak ve ders çalışacağız.

Ben böyle hayallere dalıp gitmişken annem, "Tabii babaannenle babanı da unutmamak gerek," diyerek beni küüütt diye yeryüzüne indiriverdi. Öyle ya, babamla babaannem de Ankara'daydılar. Eyvahlar... Kesin tepeme binecekler. Yok aradın, yok gelmedin; yok zayıfladın, iyi yemiyor musun, yok geçen gün aradım, evde yoktun...

Yüzüm artık ne hal almış ki, bu kez annem gülümseyerek, "Sana söylemeyi unutmuşum, baban bu dönem konuk profesör olarak İzmir'de, üniversitede ders verecek," dedi. Gözlerinde muzip ışıklar yanıp sönüyordu. Yemin ederim!

Tabii yanımızda başkaları olduğu için kendimi frenlemeye çalışarak, "Yaa, öyle mi," dedim sadece.

Annem devam etti, "Senin bir arkadaşınla ev tutacağını da babaannene uygun bir biçimde anlatmamız gerek. Yoksa neden bende kalmıyor diye kırılabilir."

Doğru ki, ne doğru! Şimdi artık evimizin üstünden sinek uçsa, "Yaa, bende kalsaydın böyle olmazdı," diye her konuda laf sokuşturacak. Kesin...

Demek babam bu kış İzmir'de olacak. Bak işte bu iyi haber. Yoksa dakika başı hesap vermek zorunda kalacaktım. Hani bir şarkı var, "Seni uzaktan sevmek" diye, işte babamla benim ilişkimiz de aynen öyle. Uzaktan daha iyiyiz.

Dilek le annesi gittikten sonra annem telefona sarıldı, Ankara'daki dostlarını aradı ve hcrkcM bana ev bulmakla görevlendirdi.

Akşam dedemlerle buluştuk.

4 Eylül, Cumartesi

Yarın annemle Ankara'ya hareket ediyoruz. Kayıt yaptırmak için... Ve de hem Dilek'in, hem benim annemin arkadaşlarının önerdiği evleri göreceğiz. Bakalım artık.

Bugün bir ara Dilek'le buluşup Sılaya gittik.

7 Ey lül, Sah

Annem çalışma gününden fazla kaybetmesin diye gece otobüsüyle geldik Ankara'ya. Tabii ikimiz de perişamz... Yani âlem kadındır şu annem. Sen koskoca bir bankanın, koskoca şubesinin müdiresisin, ne olur birkaç gün işe gitmesen... Yok olmaaaaz, o asla böyle bir şey yapmaaaaz. Onun için de işleri en kısa zamanda bitirip döneceğiz diye bizler işte böyle sürüm sürüm sürünürüz.

Neyse, sabahın beş buçuğunda babaannemin kapısına dayandık. O saatte bize bir kahvaltı sofrası hazırlamış ki, bu kadar olur. Güzel örtüler koymuş, çeşit çeşit reçeller, peynirler...

Annem, "Zahmet etmişsiniz," deyince, "Ne demek, kırk yılın başında torunumla gelinim gelmiş, az bile," diyerek bir yandan ekmeklerimizi kızartıyor, bir yandan çayları

koyuyordu. Canım benim! Şu kadarcık bir görüşme bile onu nasıl mutlu ediyor. Böyle zamanlarda müthiş vicdan azabı duyuyorum. Ona daha çok vakit ayırmadığım için kendime kızıyorum. Özellikle de ellerinin titrediğini fark ettiğimden beri... Sonra gündelik hay huya kapılıp aldığım kararları unutuyorum ya da ihmal ediyorum ve onunla bir araya gelince haydi yine vicdan azabı... Ama kararlıyım, madem artık Ankara'da olacağım, belli aralıklarla onu arayacağım.

"Üff," dedi annem, midesini ovuşturarak. "Her şey öyle güzeldi ki, çok yedim."

"Babaannemin reçelleri gibisi yok," dedim.

Bizimki tabii aynen mest.

"Afiyet olsun," dedi yüzünde mutlu bir ifade, sonra bana döndü, "Babaannemin köfteleri, reçelleri gibisi yok dersin, sonra gider kendi başına yaşamaya kalkarsın."

Al işte! Takaza ne zaman gelecek diye bekliyordum zaten.

"Babaanneciğim," diye söze başladım sabırla. "Telefonda da konuştuğumuz gibi, yalnız yaşamayı, kendi işlerimi kendim yapmayı öğreneyim diye seçtim. Yurtta da kalabilirdim ama orada pek bir şey öğrenemezdim. Oysa şimdi bak nasıl hamarat bir ev kızı olacağım. Yemek, bulaşık, çamaşır, ütü... hepsini öğreneceğim. Böylece senin de tam gönlüne göre hanım hanımcık, her işten anlayan bir torunun olacak. Fena mı?" deyip buruşuk yanaklarından öptüm.

"Hadi, hadi," diye beni itekledi, yüzünde öpüldüğü için mutlu olduğunu saklamaya çalışan bir ifadeyle. "Sizin işlerinize akıl sır ermez."

Babaannem sofrayı toplarken biz de elimizi yüzümüzü yıkayıp saçlarımızı taradık, yani insan içine çıkabilecek hale getirdik kendimizi. Saat sekiz buçukta evden çıktık, doğru okula...

Öyle heyecanlıydım ki... Şaka değil, dört yılımı geçireceğim yeri görecektim. Taksi bizi ana binanın önünde bıraktı, zaten kapının önünde bekleşenleri görünce, "Herhalde kayıtlar burada yapılıyor," dedi annem. İyi ki vakitli gelmişiz, bu kadar erken olmasına karşın yine de epeyce bekleyen vardı. Biz de hemen bekleyenlerin arasına karıştık.

Bir süre sonra kapı açıldı ve birer ikişer insanları içeri almaya başladılar. Kısa sürede sıramız geldi, annemle birlikte binaya girdik. Uzun uzun koridorları geçerek işaret edilen kapıdan içeri girdik. Yaşlıca bir bey oturmuş, bir şeyler yazıyordu. İçeri girdiğimizi duyunca okuma gözlüğünün üstünden baktı ve gülümsedi. Geldiğimizden beri ilk kez içimdeki gerginliğin biraz da olsa gevşediğini hissettim. Bir gülümseme der geçeriz, oysa ne kadar önemli. O beyin gülümsemesiyle o boş soğuk koridorlar ısındı, tüm binalar daha bir sevimli oldular. Kıssadan hisse, insanlara gülümsemeyi ihmal etmemeliyim. Hele de şu seçtiğim dalda... Hoş, güler yüz her meslek için geçerli.

"Bu delikanlı size yardımcı olacak, buyrun oturun."

Kayıt işlemlerini yapan da bir öğrenciydi sanırım. O tatlı bey, "Demek buraya İstanbul'dan geliyorsun, küçükhanım," diye bana yöneldi.

"Evet, efendim," dedim.

"Niye yurtta kalmıyorsun?"

Haydaa!

“Bir arkadaşım var. Onunla bir ev tutmayı yeğliyoruz.”

Yaşlı bey kendi kendine kıkırdadı ve anneme bakarak, “Size de bunu kabullenmek kaldı, değil mi, hanımefendi? ’ dedi.

Bak şimdi! Bir çuval inciri berbat edecek!

Bir yandan bir şeyler yazıyor, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. “Ama şimdi Allah var, bugünün gençleri çok daha aklı başında. Hele de bizim zamanımızla kıyaslandığında. Onun için eminim hanım kızımız kendileri için en doğru seçimi yaptılar.”

Yaşayasın sen bey amca!

“Kızınıza araba alacak mısınız?”

Ay, ne âlem adamdı...

Annem, “Hayır,” dedi. “Servis otobüsüyle gidip gelecek.”

“En doğrusunu yapıyorsunuz, hanımefendi, en doğrusunu,” dedi adam bir yandan tahtaya vurarak. “Bazı aileler çocuk üniversiteyi kazandı diye çok mutlu olup, ona hemen bir araba alıyorlar. Tabii bu çocuğu çok sevindiriyor. Hoş, kim sevinmez ki, değil mi, hanım kızım?” diyerek yine gülümsedi bana.

“Ama,” diye içini çekti. “Bunların bazıları o kadar da aklı başında olmuyor. Ne de olsa gençlik, cahillik var. Hele de delikanlılarda... Geçen yıl böyle hız yapma yüzünden tam üç gencimizi yitirdik. Çok üzüldük çok.” Bir an durdu, sonra anneme bakıp, “işte o nedenle ben buraya kayıt yaptırmaya gelen ailelere, özellikle de ilk yıl gençlere otomobil almamalarını öneriyorum,” diye ekledi. “Aslında tüm üniversite yaşamı boyunca araba gereksiz. Her üniversitenin servis otobüsleri var. Sonra bunlar genç, bazı mesafeleri pekâlâ da yürüyebilirler. Öyle değil mi, efendim?”

Annemle ikimiz başımızı sallayarak bu tatlı ve iyi niyetli beyi onayladık. Gözleri de ne kadar sevecen bakıyordu. Öğrencilerini gerçekten seven öğretmenler vardır ya, sıcacık bakışlarıyla sizi adeta kucaklarlar, işte bu bey de aynen onlar gibi bakıyordu.

İşimiz bitince hem ona hem de bize yardımcı olan delikanlıya teşekkür edip dışarı çıktık. “Anne, ne olur biraz etrafa bakalım,” dedim. Böylece o sıcakta ve güneşin altında gücümüzün yettiğince kampüsü dolaştık. Binalar kocaman kocamandı, yani lisemiz gibi derli toplu ve sevimli değildiler.

Annem, “Tabii kızım, lisede kaç kişi okuyor, burada kaç kişi okuyor, ister istemez binalar büyük olacak,” dedi.

Sonra kantin gibi bir yer gördük. Aslında kapalıymış ama kayda gelenleri düşünüp açmışlar. Düşünceli bir davranış.

Bizim gibi ana-kızlar ve ana-baba-kızlar ve delikanlılar oturmuş, meraklı ve azıcık ürkek bakışlarla etrafı süzüyorlardı. Buz gibi birer kola içip biz de ferahladık. Ayrıca o sıcakta dolaştıktan sonra gölgelikli bir yerde oturmak iyi geldi doğrusu.

Bir süre sonra annem saatine bakarak, “Şaka maka derken öğlen olmuş. Hadi bakalım, yolcu yolunda gerek,” dedi.

“Anne yaa,” diye mırıldandım. “Ayaklarım sızlıyor, biraz daha otursak...”

“Vaktimiz yok, kızım. Hazır buraya kadar gelmişken bir iki ev gezelim de hiç olmazsa bir fikrimiz olsun,” diyerek ayaklandı, tabii elim mahkûm, ben de onun peşinden...

Bütün bir öğleden sonra, elimizde adresler, oradan oraya dolandık durduk. Ama ben de bittim, bittim. Ve de anneme hayran oldum. Bu kadar enerjiyi nereden buluyor bu kadın? İnanılır gibi değil. Dolaşma da dolaşma olsa... öyle sıkıcıydı ki, fenalıklar geldi. Ev bakmak tek kelimeyle felaket bir işmiş meğer.

Ev sahiplerine gelince, her biri bir tipti. Örneğin, Kavaklıdere'de bir adres vermişler anneme, kalkıp gittik. Zili çaldık, kapıyı açan hanım, yüzünde ekşi bir ifade, "Evet? Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Annem en cici haliyle, "Sizi rahatsız ettik ama kiralık bir daire varmış da..." dedi.

"Eee, ne yapacaksınız kiralık daireyi?"

Sandviç yapıp üzerine de bol ketçap dökerek afiyetle yiyeceğiz, dememek için kendimi zor tuttum.

"Görmek istiyorduk," dedi benim sabırtaşı annem.

"Kimin için? Siz mi kiralamayı düşünüyorsunuz?"

"Evet... biz... yani kızımla arkadaşı..." diye kekeledi annem. Şaşırmıştı kadının tavrı karşısında.

"Kızınızla arkadaşı mı?"

Kadının yüzünde öyle küçümseyen bir ifade vardı ki, şeytan çarp bir tane diyordu.

"Evet," dedi annem nihayet sinirlenmeye başlayarak. "Kızımla bir arkadaşı için tutmak istiyoruz."

"Bir itirazınız mı var? " diyebilmek için neler vermezdim.

"Yani iki öğrenci..."

Ah, bu sözlere eşlik eden sesi ben nasıl anlatayım, duymak gerek duymak...

"Sanırım," diye söze başladı annem sinirli bir ses tonuyla. "Size derdimizi anlatamadık, iki kızımız var! Onlar

öğrenci! Ve biz onlara bir ev arıyoruz! Sizin evin adresi de, diğer kiralık evlerinkiyle birlikte bize verildi! Böylece şu anda o kiralık evi, bu gördüğünüz öğrenci ve arkadaşı için görmeye gelmiş bulunuyoruz?

Kadın, anneme öfke dolu bakışlarla bakıp sonra da, "Ben öğrenciye ev vermiyorum, efendim," diye bağırarak kapıyı yüzümüze çarpmaz mı!

Şoke oldum, resmen şoke oldum!

Annemse tüm hıncını kapının zilinden çıkarırcasına zile basmaya başladı.

"Haydi anne, gidelim," diye kolunu çekiştirince silkelenerek kolunu kurtardı. "Hayır, ona söyleyeceklerim daha bitmedi."

Hay Allah, hay Allah! Şimdi ister misin kadın annemin saçlarına filan yapışsın. Rezillik...

"N'olur anne, bırak gidelim."

Annem sanki beni hiç duymuyordu. Gözünü kapıya dikmiş, parmağını zilden ayırmamacasına çalıyordu da çalıyordu.

Sonunda kapı aralandı, aralıktan kadının sadece burnu görünüyordu.

"Ne istiyorsunuz? Evi size vermeyeceğim dedim ya..."

"Sizin şu davranışınızdan sonra bedava saray bile olsa burada oturulmaz zaten. O değil, ben size bir şey öğretmek için kapıyı çaldım. Evinizi vermek istemeyebilirsiniz; bu sizin bileceğiniz bir şeydir. Ama bunu saygılı bir şekilde söylemek zorundasınız. Terbiyeli olmak mecburiyetindesiniz! Size bunu öğreteyim dedim, çünkü bu kadar basit bir kuralın bile size öğretilmemiş olduğu anlaşılıyor." Annem kadının kapıyı ikinci kez yüzümüze

çarpmasına fırsat bırakmadan arkasına dönüp, beni de elimden çekerek hızla merdivenlerden inmeye başladı. Aslanım benim!

Kadın arkamızdan bir şeyler söylüyordu ama biz diyeceğimizi demiş, kendimizi dışarı atmıştık bile. Oh, canıma değsin!

“Ağzının payını iyi verdin.”

“Sinirden her tarafım titriyor, Serra,” dedi annem ellerini bana uzatarak. Gerçekten de parmaklarının her biri oynayıp duruyordu.

“Ama sen de çok güzel azarladın onu.”

“Ne kadar terbiyesiz insanlar var, Serra. Tamam, evini öğrenciye vermek istemeyebilirsin ama bunu söylemenin bir yolu var.”

Kolunu okşayarak, “Canım benim,” dedim. “Benim yüzümden ne sıkıntılar çekiyorsun. Haydi bir yerde oturalım da kahveni iç. Ha, ne dersin?”

“Kahve” bizim evin sihirli sözcüğüdür, hele de sabahları. Nitekim bu kez de işe yaradı ve annem önce derin derin içini çekti, sonra da, “Ne insanlar var,” diyerek başını iki yana salladı.

“Ne dersin, anne? Hadi bir yere gidip oturalım, sen şöyle bir kahveni iç, açılırsın.”

“Âlemsin, Serra.” Nihayet onu gülümsetmeyi başarmıştım.

Bu en kötü deneyimimizdi. Diğer evlere gelince, iki tanesi çok pahalıydı bizler için. Dördüncüsüyse öğrenciye ev vermediklerini nazik bir dille belirtti. Hatta özür dileyerek, bir önceki delikanlıların kiralarını vaktinde ödemediklerini, geceleri çok gürültü yaptıklarını, bu nedenle apart-

manda oturanların kendi aralarında bir daha öğrenciye ev kiralamamaya karar verdiklerini anlattı.

işte böylece ev işinde hiçbir ilerleme kaydedemeden kendimizi gece otobüsünde bulduk. Sabaha karşı İstanbul'a vardığımızda yerde mi yürüyoruz gökte mi farkında değildim dersem hiç de abartmış olmam.

Eve girer girmez doğru yatağa koştum ve yatış o yatış. Bütün gün uyumuşum. Telefon sesiyle uyandım. Arayan Dilek'ti.

"Neler oldu? Kaydını yaptırdın mı? Ev bulabildiniz mi?"

"Yavaş ol, kızım. Dur önce bir kendime geleyim..."

"Ay, yoksa sen uyuyor muydun? Ay, valla sesin de uykulu uykulu geliyor," diyerek bir de bana gülmeye başlamaz mı...

"Üff Dilek..."

"Tamam, tamam, en iyisi sen ayılınca beni ara."

"Dur, dur! Uyandım nasıl olsa."

"Eee?"

"Ev işini halledemedik be, Dilek."

"Yaa... işte bu kötü." Düş kırıklığı sesinden belli oluyordu.

Onu çok iyi anlıyorum, çünkü birlikte hayalimizde bir ev yaratmıştık ve o eve bir an önce kavuşmak istiyorduk.

"Neyse canım, nasıl olsa yarın Ankara'ya gidiyoruz. Bakarsın bu kez şansımız yaver gider."

"Sizin kayıtlar yarın mıydı?"

"Evet."

Okullarımız ayrı olduğu için kayıt günlerimiz değişik tarihlerde.

"Öerra..."

“Efendim?”

“Melis, İsviçre’ye gitmeden bir toplanalım, diyor.”

“İyi fikir.”

“Niye sesin isteksiz çıktı?”

“Şey... Sıla’yı ve Serhat’ı düşündüm de...”

“Yani üzülürler mi?”

“Tabii ya... Kendini bir de onların yerine koysana. Serhat’ı bilemem ama dün Sılayla birlikteydim.

“Nasıldı?”

“Öyle iradeli bir kız ki, hayran olmamak elde değil. Şunun şurasında kaç gün oldu, ama o oturmuş, çalışma programını yapmaya başlamış bile.”

“Birtanem benim!”

“Onun için, Sıla’yı merak etme. O acısını çiğneyip hazmetmekle meşgul.”

“İyi o zaman. Bir araya gelmek, hele de Melis gitmeden, çok iyi olur.”

“Evet, bence de. Benim artık kapatmam gerek.”

“Tamam Dilekçiğim, haydi göreyim seni, bize hayallerimizin...” İkimiz de aynı anda telefonun iki tarafından, “Pembe panjurlu evini...” diye bağırıştık koro halinde ve ben cümleyi tamamladım. “Bul!” Kahkahadan kırılıyorduk, çünkü bir gün biz böyle karşılıklı geçmiş, Ankara’daki yuvamızın hayalini kuruyorduk ki, Suphi’yle Burak seslerini inceltmeye çalışarak, “Sevgilim, pembe panjurlu, kutu gibi bir evimiz olsun.”

“Bir de minik şöminesi olsun.”

“Seninle şöminenin karşısında el ele otururuz,” derken, bir de el ele tutuşup yüzlerine ufuklara bakan âşıkların azıcık salak ifadesini oturtunca kimde hâl kalır, hepimiz yer-

lere serilmiştik. Sözümona bizim taklidimizi yapıyorlardı. Oysa biz sadece öğrenci evimizle ilgili konuşuyorduk. Terbiyesizler hol uçak!

Dilek'e iyi yolculuklar dileyip telefonu kapattığım an tekrar çalmaya başladı. Bu kez arayan süslü ve nazlı kuzinim Sırmaydı.

"Kızım, ne konuşmak bu böyle. İki saattir arıyorum, hep meşgul."

"Dilek'le konuşuyordum. Sen de her şeyi ne kadar abartırsın. İki saattir konuşuyormuşum..."

"Aman canım, her neyse, ben seni başka bir şey için aradım."

"Söyle o zaman."

"Şu an sinir içindeyim."

"Haydaa, ne oldu ki?"

"Bu Serpil'den hiç kurtulamayacağım galiba."

"Kızım, okyanuslar aşıp Amerika kıtasına gidiyorsun. Bundan daha iyi bir kurtulma biçimi olabilir mi acaba?"

"işte mesele de bu okyanuslarla ilgili zaten."

"Anladımsa Arap olayım."

"Bu sabah denizde hep birlikteydik. Bir ara Bora yüzmeye gitti. Bu da hemen onun peşinden kalktı. 'Nereye, Serpil?' dedim."

"Bak sen! İş ilginçleşiyor."

"Saçlarını savurarak, 'Boranın yanına,' dedi, sonra da, 'Eh, sen uzakta olacağına göre nasıl olsa onunla ilgilenmem gerekecek, bari şimdiden başlayayım,' demez mi..."

"inanmıyorum!"

"Yemin ederim, aynen böyle söyledi."

"Bu kız iyice aklını kaçırdı galiba."

“Bu kadarla kalsa yine iyi.”

“Daha başka şeyler de mi söyledi?”

“Evet!”

“Ne dedi? Ne dedi?”

“Bir kahkaha atarak, ‘Ay, şunun yüzüne bakın, nasıl da sarardı. Korkma kızım korkma, sadece şaka yaptık,’ dedi.”

“Pislik!”

“Sonra da, ‘Üff sıkıldım buradan. Ben eve dönüyorum,’ diyerek bir hışım eşyalarını toplayıp gitti.”

“Adi şey, n’olucak.”

“Ne demezsin! Ayrıca eve gitme meselesi de yalan. Hiç öyle bir niyeti yoktu, bal gibi Bora’nın arkasından gidiyordu. Onunla iki dakika da olsa baş başa kalmayı kâr sayıyor.”

“Manyak mıdır, nedir?”

“Ben nereye diye sorup niyetini anladığımı belirtince sinirlenip bu lafları etti, sonra da eve diye çıkıp gitti.”

“Güle güle gitsin! Güle güle gitsin! Ve de hiç dönmesin.”

“Ama çok cammı sıkıyor bu kız be, Serra.”

“Niye takıyorsun onu kafana? Nasıl olsa çok yakında gidecek, böylece onun şirin yüzünü görmeyeceksin.”

“Sorun da bu ya!”

“Anlayamadım, neymiş?”

“Canım anlaşana, ben burada yokken onun niyeti Bora’yı tavlamak.”

“İyi ama Bora da burada yok ki... O da İngiltere’de okumuyor mu?”

“Evet, ama Gül Teyze özlüyorum diye onu sık sık buraya getirtiyor. Yok yarıyıl tatili, yok Paskalya, yok yılbaşı, Bora hep burada. Bense Amerika’dan ancak gelecek yaza

dönebileceğim. Babam yazdan önce dünyada buraya gelmeme izin vermez.”

“Nereden biliyorsun? Sordun mu ki?”

“Daha geçen gün Gül Teyzeye, ‘Gül, bu çocuğu bu kadar sık buraya çağırma,’ dedi de Gül Teyze, ‘Ama oğlumu çok özlüyorum,’ deyince, babam, ‘O zaman burada bir üniversiteye gönder. Yok ille de yurtdışında okusun diyorsan, bırak da eğitiminin yanı sıra onların kültürünü öğrenme fırsatını kullansın. Dışarı yollamanın bir anlamı da yabancı kültürleri tanıması değil mi? Sen böyle ikide bir çağırırsan, bu çocuk oradan alması gerekeni alamadan döner,’ dedi. Hatta Boranın babası da, ‘Ben de aynı şeyleri söylüyorum ama dinleyen kim,’ diye Gül Teyzeden yakındı. Şimdi böyle konuşan bir adama ben nasıl, baba ben Boranın başını beklemek istiyorum, beni her tatilde buraya getir, derim?”

“Haklısın.”

“Yaa...” dedi Sırma ve derin derin içini çekti.

“Canım, bence sen bu işi büyütüyorsun. Bora kırk yılın başı buraya gelecek de, o sırada Serpil ona sarkacak da, sonra da tavlayacak. Yani Sırma, düş gücün biraz fazla çalışmıyor mu sence?”

“Kızın niyeti bozuk. Hem de açık açık söyleyecek kadar...”

“Canım, o domuzluğuna söylemiştir. Sırf seni huzursuz etmek için.”

“Çok da başarılı oldu, çünkü şu anda sonsuz huzursuzum.”

“Haydi, haydi saçmalama. Hem sen Bora ya güvenmiyor musun?”

“Hayır efendim, konu Serpil olunca güvenmiyorum.”

“İyi ama» Bora’yla sen tüm bu kış boyunca birlikteydiniz. Demek ki» Serpil’in bütün asılmalarına karşın Bora seni yeğledi.”

Sessizlik...

“öyle değil mi?”

Yine sessizlik...

“Sırma!”

“Efendim?”

“Öyle değil mi?”

“Herhalde,” dedi cılız bir sesle.

“Haydi, haydi, topla kendini. Ortada fol yok yumurta yok, kızın teki bir laf etti diye kendini yiyip bitirmenin âlemi yok. Seni böyle görse kim bilir ne keyiflenirdi.”

“Ne demezsin!”

“Yaa sevgili kuzinim benim, şimdi bu zevki ona tattıracak mıyız?”

Sessizlik...

Devam ettim, “Asla ve asla! Onun için hemen kendimizi toplayıp, Bora ya bir telefon ediyor ve eşeğimizi kaybetmediğimizi öğrenip mutlu bir şekilde yatıp uyuyoruz.”

Kıkırdamaya başlamıştı. “Alemsin, Serra.”

“Annem de öyle diyor.”

“Sahi, Ankara nasıl geçti?”

“Hele şükür, benim hayatımla ilgili bir şeyler sormak akima gelebildi.”

“Kusura bakma, Serra, bu kız beni öyle sinirlendirdi ki... Neyse artık bu konuyu kapatalım ve sen bana Ankara’da neler yaptın, anlat.”

Şu Serpil’den korkulur! Nasıl böyle şeyler yapabiliyorlar, aklım almıyor. Aylin’le Simten de böyleler. Hiç utanma

sıkılma yok. Bu benim arkadaşım, bu da onun sevgilisi demek yok. önlerine gelene asılıyorlar.

Kapı çalınıyor, gelen annem olmalı. Hadi görüşmek üzere...

11 Eylül, Cumartesi

Dilekler de Ankara'dan eli boş döndüler.

Onların gezdikleri evlerin kiminin kirası uygunmuş ama muhit hiç iç açıcı değilmiş; muhiti düzgün olanlarda da kiralar çok yüksekmiş. Oysa biz hem güvenilir bir ortam, hem kesemize uygun, hem de merkezi yer olsun istiyoruz. Anlaşılan çok şey istiyoruz ama bu koşullar gerçekleşmezse, birlikte ev tutmamıza olanak yok. O zaman bize yurt yolu görünecek. İşte bu nedenle ikimizin de keyfi pek yerinde değildi, Melis'in önerdiği buluşmaya giderken.

Canım Melis, buluşma yeri olarak benim Yeniköy'deki kahveyi önermez mi? En sevdiğimiz yerlerden olmasına karşın oraya gitmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki... Zaten nereye gidebildik ki şu son bir yıldır. Babaannem insanlardan kaçanlara "hömücük" der, her ne demekse; işte bizler de bu yıl birer hömücük olduk çıktık.

Ankara'nın sert sıcağından sonra İstanbul'un havası ne kadar da iyi geldi. Güneş yakıcılığını yitirmiş, benim o çok sevdiğim sonbaharın yumuşaklığına dönüşmüştü. Yine sırtımızı ısıtıyordu ama hiç mi hiç rahatsız edici bir sıcaklık değildi bu. Boğazın iki yanındaki ulu ağaçların yaprakları renk değiştirmeye başlamıştı. Artık hafif esintilerde sarih, kırmızılı yapraklar dalgalanıyordu. Bizim kahvecinin du-

varıysa alev alevdi. Kıpkırmızı kızaran bir sarmaşık var ya, işte o tüm duvarı sarmıştı. Her yıl bu sarmaşıktan bir yaprak seçip koparır, o defterimin arasına koyarım. Yaprağın güzelliğini günlerce seyreder, sonra da onu kuruturum. O yılın anısı olarak kalır bende...

Arkadaşlarım şu yazdıklarımı okusalar, kesin, bu kız kafayı üşütmüş derler. Ama böyle ruhumu okşayan şeyler yapmayı seviyorum. Bunlar sanki benim iç dünyamı zenginleştiriyor ve beni içten güçlendiriyor. Anlamlı bir sonbahar gününün simgesi olan bir yaprak (örneğin, bugünkü son arkadaş toplantımız), yeni yılda ummadığım birinden gelmiş bir kart, bana yeni düşünce ufukları açan bir dizi özlü söz, bir piyes ya da konser broşürü, Eric Clapton ve Kenny G.'nin kasetleri, Fahir Atakoğlu'nun müziği ve işte bunun gibi birtakım ayrıntılar... Bunlar sanki bana yaşama sevinci veriyor, ruhumun derinliklerine inmeme yardımcı oluyor. Kendi ruhumun derinliklerine inmek beni yüzeysellikten ve sıradanlıktan kurtarıyor ve yaşamımı çok daha anlamlı kılıyor.

Şöyle düşünüyorum. Bu duygular olmasa ne tür bir insan olurduk acaba? Geçenlerde bir yerde okudum.

Duygudan yoksun akıl, topaldır.
Akıldan yoksun duygu, kördür, diye.

Sonra başka bir yerde şunu okudum:

Aklımız duygularımızın engeli olmamalı,
Duygularımız da aklımızın engeli olmamalı.

Bütün kalbimle katılıyorum. Gerçi şimdi bazı arkadaşlar şu duygular konusunu “abuk” buluyorlar. Bazı tartışmalarımızda, “Kızım, hayatın gerçeklerine bakacaksın. Duygu muygu bunlar geçmişte kaldı,” diyorlar ama en azından kendim için konuşmak gerekirse, ben gücümü örneğin şu yazdığım defterimden alıyorum. Yazıyorum, içimi dökü-yorum, ferahlıyorum ve en önemlisi yazarak dü-şü-nü-yo-rum! Olaylar yerli yerine oturuyor.

Gücümü duygulardan alıyorum; az önce verdiğim örnekteki küçük ayrıntıları görmek, onlara dokunmak bile bana yaşama sevinci veriyor. Derslerime daha bir şevkle sarılıyorum, etrafımdaki insanlara karşı daha sevecen oluyorum.

Böyle küçük duygusal dokunuşlar sanki içimdeki sevgi pınarını harekete geçiriyor. Doğayı, bitkileri, hayvanlan başka gözle görmeye başlıyorum. Onların değerinin farkına varıyorum. Şu ulu ağaçlar olmasaydı bu cadde ne kadar boş ve çirkin olacaktı, diye düşünüyor, o ulu ağaçların kıymetini biliyorum. Hayvanlar olmasa, doğa ne tekdüze ve yavan olurdu, diye düşünüyor ve kedilere, kuşlara, köpeklere başka gözlerle bakıyorum.

Bir yaşlıya bakarken onu artık iyice yaşlanmaya başlayan babaannemle özdeşleştiriyorum ve yanma gidip yardımcı olmak geliyor içimden. Gerekiyorsa yardım da ediyorum. Herhangi bir yerde çalışan bir kadın gördüğümde aklıma annem ve beni hiçbir şeyden mahrum etmemek için nasıl bir özveriyle didindiği aklıma geliyor.

Yani işte böyle şeyler... Ruhumun derinliklerine indikçe bu tür duyguları yaşıyorum ve istedikleri kadar abuk bulsunlar, sırf bu duyguları taşıdığım için daha “insan”

olduğumu duyumsuyorum. Bu da benim gücüm oluyor. Bu duygularım sayesinde giderek güçleniyorum, öyle olmasa» onca sıkıntıyı böylesine atlatabilir miydim? Şaka mı, annemle babam boşandılar, ben babasız büyüdüm sayılır ama kendimi dağıtmadım. Neden? Çünkü duygusal dünyam zengin benim ve bu zenginlik bana olayları göğüsleme gücü veriyor. Gücümü kendi içimden, kendi kendimden alıyorum.

Cüneyt'ten ayrılmak, hele de başka bir kız yeğlenerek terk edilmek çok ama çok acıydı. Ama yine kendi içime döndüm, duygularımla aklımın oluşturduğu iç dünyam her zamanki gibi bana destek oldu ve bunu da bunalımlara düşmeden atlatabildim.

Özellikle her sorun karşısında çabucak çözülüverenler herhalde iç dünyalarına eğilmemiş ve bir iç güç geliştirmemiş olanlar, diye düşünüyorum. Aman, her neyse, bu psikologların konusu... Bir kırmızı sonbahar yaprağından çıkıp nerelere geldim.

Çaylarımız geldi ve de tabii ki sıcak poğaçalar...

"Hay aklınla bin yaşa, Melis," dedi Burak, bir yandan poğaçasını ağzına tıkıştırarak.

Anaç Melis, "Bak artık üniversiteli oldun. Orada, kantinde böyle hem yiyip hem konuşursan bilmiş ol, kimse senin yakışıklılığına bakmaz, dımdızlak kalırsın ortada," diye atıldı.

"Beğenmeyen küçük kızını vermesin."

"Yok Burak, öyle deme. Hepimiz işe sıfır noktasından başlayacağız. Lisedeki gibi arkadaşlıklar yok artık."

"Sus Melis, sen böyle söyleyince içime sıkıntılar basıyor," dedi Esin.

“Gerçek gerçektir,” dedi bizim güzel gamlı baykuş. “Hele ben ne yapacağım bilmem o kıtık İsviçrelilerin arasında.”

“Kızım fena mı, bol bol çikolata yersin,” dedi Suphi.

“Yaa, bol bol çikolata yiyeyim de, buraya yusyuvarlak döneyim. Senin dediğinin tam tersine, oraya gidince tüm irade gücümü kullanmam gerekecek.”

Suphi bu kez Toprak’a döndü. “Toprak, İstanbul Üniversitesi’nde hiç sıkılmazsın artık. Nasıl olsa her gün bir eylem var.”

Esin atıldı. “Toprak, sakın o sivri tiplere takılayım deme.”

“Evet,” diye başını büyük bir ciddiyetle salladı Melis. “Gazetelerde her gün okuyoruz, televizyonda görüyoruz. Coplananlar, yerlerde sürüklenenler...”

“Nasıl da abartıyorsunuz,” dedi Toprak. “İstanbul Üniversitesi koskoca bir üniversite, sizin söylediğiniz olaylar hep küçük bir grupla ilgili. Ama medya bunu öyle bir yansıtıyor ki, gören de okulda savaş var zanneder. Oysa diğer bölümlerin büyük bir çoğunluğu derslerine giriyor, doğru dürüst okumaya gayret ediyor.”

“Ne biliyorsun?”

“Biliyorum, çünkü orada okuyan arkadaşlarım var.”

“Nasıl bir şeyler bu senin arkadaşların?” diye sordu hemen Melis.

“Senin beğeneceğin tipler olmadıkları kesin,” diye alaylı alaylı yanıtladı Toprak.

“Nasıl oluyormuş benim beğendiklerim?”

“Markalı tipler oluyormuş...”

“Senin o kulağı küpeli, yağlı saçlılardan iyidir benim markalılar...”

"Ayıpsınız arkadaşlar yani," diyerek Burak araya girdi, iki kabadayıyı ayırırcasına. Sonra Toprak'a dönüp, "Kızım anlaşana, sen çok medyatik bir üniversiteye gidiyorsun diye seni kıskandılar; onun için bu kadar üstüne geliyorlar," deyince Melis'le Toprak da dahil herkes kahkahaları koyverdi.

"Yalan mı abi?" diye devam etti Burak. "Bu ülkede bir dolu üniversite var ama aç televizyonu, haber değeri olan üniversite hep İstanbul Üniversitesi."

Toprak birden hatırlamışçasına Dilek'le bana döndü. "Sahi, sizin şu ev hikâyesi ne oldu?"

"Hâlâ bir şey bulamadık," diyerek içimi öyle bir çekmişim ki, Esin, "Canım bu kadar da üzmeyin kendinizi," diye bizi teselli etme gereğini duydu.

"Ev bulamazsak ne olur, biliyor musun?"

"Ne olur?"

"Yurtta kalmak zorunda olacağız."

"Nesi varmış yurtların?"

"Canım, yurdara bir şey demedik, sadece ikimiz de Ankara'da olacağımızdan birlikte bir evde otursak ne güzel olur, diye düşündük, hepsi bu," dedi Dilek lafa katılarak.

"Durun bakalım," dedi Melis. "Bu iş hiç belli olmaz, bakarsın bu akşam bir haber gelir, ev bulundu diye."

"Yaa, ne demezsin..."

"Aman sen de bu kadar karamsar olmasana, Serra."

Sılayla Serhat sessizce bizleri dinliyorlardı. Hoş, onlar hiçbir zaman geveze takımından olmamışlardı. Serhat'a laf attım. "Serhat, gidiyormuşsun diye duydum."

"Evet."

"Nereye?"

"Mersin'e. Orada bir büyük enişte var, yani anneannemin kız kardeşinin kocası. Bayağı yaşlıdır."

"Yaa..."

"Evet," dedi Serhat ve parmaklarıyla oynayarak anlatmaya devam etti, "sınavı kazanamadığımı duyunca anneannem çok üzülmüş ve düşünüp taşınıp eniştemi aramış. Tabii bu arada bütün bunları ben yeni öğrendim. Ve enişteme, 'O çocuğu yanına alacaksın ve kursa göndereceksin, masraflarını ben karşılayacağım,' demiş."

"Ne harika bir anneannen varmış. Peki, baban kıyametleri koparmadı mı?"

Serhat acı acı gülümsedi. "Söz konusu anneannem olunca koparamaz. Bizim ailede anneannem çok saydır ve pek çok şey onun izni alınmadan yapılamaz."

"Keşke sana daha önce sahip çıksaydı da bunca sıkıntıyı çekmeseydin," deyiverdi patavatsız Suphi.

Hepimiz ona kim bilir nasıl baktık ki, yüzündeki o btr kulaktan öbür kulağa uzanan gülümseme anında dondu kaldı.

Serhat başını sallayarak anlatmaya devam etti, "Kolay kolay kimse kimsenin aile işlerine karışmaz. O nedenle belki de işin ayrıntılarım bilmiyordu. Ama sınavlara babama karşı gelerek girip kazanamadığımı öğrenince beni çağırttı. Karşılıklı uzun uzun konuştuk, bana sorular sordu. Ben de ona her şeyi, açmazlarımı, hayallerimi, yapmak istediklerimi anlattım."

"Sonra?"

Herkes dikkatle Serhat'ı dinliyordu.

"Bu konuşmanın ertesi günü annem, Seni Mersin'deki büyük enişte yanına istiyor, onunla kalacak, ona yoldaş-

hk edccvksin ve kurslara gidip sınavlara hazırlanacaksın,' dedi."

"Vav be..."

"Anneannem, 'Bu çocuk benim torunumsa benim dediğim olacak ve okuyacak,' demiş. 'Masrafı da bana ait,' diye eklemiş."

"Ne anneanneler var..."

Serhat gülümsedi. "O tam bir Osmanlı kadınıdır. Az konuşur ama konuştu mu sözünü herkese dinletir. Babam hiçbir şey diyemedi. İşte böyle," dedi içini çekerek. "Gelecek hafta Mersin'e gidiyorum."

Burak, "Oh, yaşadık. Bir arkadaşımız Mersin'de, ikisi Ankara'da, öbürü İsviçre'de. Artık her tatil birinizdeyiz, bilmiş olasınız," dedi.

Toprak, Burak'ı duymamışçasına sordu, "Enişten nasıl biri, Serhat?"

"Çelebi adamdır. Epeyce yaşlı, karısını üç yıl önce kaybetti, iki oğlu da Almanya'da olduğundan yalnız başına yaşıyor. Kendisinin küçük bir portakal bahçesi var, onunla idare edip gidiyor. Sözü sohbeti tatlıdır."

"Bu çok iyi, çünkü bir süre için de olsa onunla yaşayacaksın."

"Çocukla çocuk, büyükle büyük derler ya, işte bizim enişte onca yaşma karşın böyle birisidir."

"Senin adına çok sevindim," dedi Toprak sorgulamasına son vererek.

"Bu kış kafam dinç olacağı için bütün gücümle çalışacağım," derken Serhat'ın gözleri kararlılıkla pırıldıyordu.

"Koçum benim." Burak, Serhat'ın sırtına vurdu. "Eminim istediğin yeri kazanacaksın."

“Umarım.”

“Kazanacaksın, kazanacaksın,” diye bağrıştık.

“Ben de kararlıyım, her şeyi aklimdan çıkarıp sadece ve sadece kendi geleceğime odaklanacağım.”

Yavaşça söylenen bu sözler herkesi susturmuştu. Hele de “kendi geleceğime” derken bir vurgulaması vardı ki Sılanın...

Sınavdaki başarısızlığı ilk kez böylesine uluorta biçimde dile getiriliyordu. Oysa bu konu bir tabuydu sanki aramızda.

Toprak, “Seninki bir araba kazası gibiydi,” diyerek o aşılmayan duvardan bir tuğla söktü.

Melis yavaşça ekledi, “İnan, hepimiz öyle üzüldük ki...”

“Biliyorum,” dedi Sıla. “Aynı üzüntüyü öğretmenlerimin gözlerinde de gördüm.”

Toprak devam etti, “İlk öğrendiğinde şoke oldun mu, yoksa böyle bir şeyi bekliyor muydun?”

Ay, asıl Toprakın bu sorusu bizleri şoke eni. Yani bu sorulacak şey mi? Biz kızı oyalamaya çalışıyoruz, o yarasını deşiyor.

Sıla şöyle bir an durdu, düşünüyordu. Sonra Toprakın yüzüne baktı. “Biliyor musun Toprak, şimdi sen sordun da farkına vardım. Her şeyi bildiğim halde, içimde müthiş bir huzursuzluk vardı. Hani o bildik sınav heyecanı değildi bu. Daha başka bir şeydi.”

Bizim korkumuzun tam tersine, Sıla sanki içindeki sıkıntıdan kurtulmak istercesine anlatıyordu.

“Aklımı toplayamıyordum. Bir türlü aklımı toparlayamıyordum. Sanki beynim artık bana itaat etmiyordu. İsyandaydı.”

“Demek ki, beynin yorgundu.”

Ne yapmak istiyordu bu Toprak böyle? Kızı deşip duruyordu. Biz telaşlanaduralım, Sıla bu sorular onu rahatlatıyormuşçasına konuşmasını sürdürdü. Üstelik biz bize değil, koca bir grubun ortasında.

“Hem de nasıl... Anneme üzülüyorum, hem de çok,” dedi.

Sustu... Gözleri doldu... Yaşlar usul usul akmaya başlamışa.

“E, bravo Toprak Hanım! Yaptın yapacağını ve sonunda kızı ağlatmayı başardın,” diye haykırıyordum içimden. Benim bakışlarımı yakalayan Toprak, izin ver, dercesine bir işaret yaptı.

Sıla yavaşça gözlerini sildi. “Kaç günü kaldı, belli değil. Her gün yüzüne bakarken acaba bu son kez mi diye düşünmek; her gece onu öperken acaba sabaha onu yine öpebilecek miyim, diye sormak... Çektiği sıkıntıları, acıları bilmek ve hiçbir şey yapamamak... Elinden hiçbir şey gelmemesi... Nasıldır bilir misiniz?”

Konuşmuyor, çığlık atıyordu sanki. Acı dolu çığlıklar...

Tekrar gözyaşlarına boğuldu. Hepimiz donmuş kalmıştık.

Ne konuşabiliyor, ne ona dokunabiliyorduk.

“Bunlar yetmezmiş gibi...” diyerek hıçkırdı. Burak’la Suphi başlarını eğmiş, yere bakıyorlardı, Serhat da öyle. Onlar böyle bir duygu boşalmasıyla belki de ilk kez karşılaşıyorlardı. Şaşkındılar. Aslını istersen biz de öyle. Bütün bunlar Toprak’ın başının altından çıkmıştı. Sıla devam etti.

“Bunlar yetmezmiş gibi tam sınavdan önce Ferit’le tartıştık. Bana, neden kendini bu kadar harap ediyorsun, belki de okula gitmeyeceksin, dedi. Beynimden vurulmuşa

dönmüştüm. Ne demek istiyorsun, dedim, okul işini konuşup bir anlaşmaya varmamış mıydık? Omuzlarını silkmekle yetindi. Cevap ver bana, diye üsteleyince, madem o kadar istiyorsun sınava gir ama üniversiteye gider misin, gitmez misin, orası belli değil, dedi. Ben de kendimi kaybedip, benimle böyle oynamaya ne hakkın var, defol, gözüm görmesin seni, diye avaz avaz bağırmaya başladım. Kendimi kaybetmiştim sanki."

Bu kadarını bize de anlatmamıştı. Oysa şimdi herkesin önünde anlatıyordu. Sdanın dengesini kaybetmiş olmasından korkmaya başlamıştım ki, Toprak'ın ona doğru kollarını uzattığını gördüm. Aman Tanrım, neler, ne gerginlikler yaşıyorduk. Toprak'ın en yapmadığı, ayrıca sevmediği şey insanların özel yaşamlarıyla ilgilenmektir, hele hele böyle sarılmalar filan hiç onun tarzı değildir.

Sanki ağır çekim bir film izliyorduk. Toprak'ın Sıla'ya doğru uzanan kolları... Sıla'nm sırılsıklam olmuş yüzü... Sıla, Toprak'a doğru eğilmeye başlıyor... Toprak onu kucaklıyor ve yavaş yavaş sırtını okşuyor... Sıla, Toprak'ın omzunda uzun uzun ağlıyor... Sonra yavaşça geri çekiliyor, gözlerini siliyor ve konuşmaya devam ediyor:

"İşte sınava bu koşullarda girdim. Şu anlattıklarımı sınavdan tam bir gün önce yaşadım. Ve gariptir, sanki bunun olmasını beklemesine içimde bir sıkıntı vardı, çok huzursuzdum. Dediğim gibi, bu sınav korkusu değildi, daha başka bir sıkıntıydı. Sanki başarısız olacağım içime doğmuştu. Hoş, bu koşullar altında da ne beklenirdi ki..."

Melis, "Başarısız oldum deme, Sılacığım. Toprak çok haklı, seninki araba kazası gibi bir şey..." diyerek Sılanın elini tuttu.

“Sen istedikten sonra bir daha dener ve rahatlıkla başarılı olursun, çünkü zaten hazırlıklısın,” dedi Esin.

Bu sözlere hepimiz katıldık. Doğru söze ne denir? Ama Allah için arkadaşlarımla gurur duydum. Melis’le Esin de sınavda başarılı olamadılar ama hem Sıla’yı, hem Serhat’ı teselli etmek için ilk günden beri ellerinden geleni yaptılar. Ya Toprak’a ne demeli... Onca ağlama ve içini dökmeden sonra Sıla bayağı rahatlamış görünüyordu. İlk önce Toprak’a kızmıştım ama o zaman ne yapmak istediğini anlayamamıştım. Meğer onu konuşturup rahatlatmak istermiş. .

Anlayacağın, oldukça değişik bir arkadaş toplantısıydı bugünkü. Ama sorunları böylesine paylaşmak iyi oluyor. Birbirimize daha çok bağlanıyoruz. Umarım bu bağlarımız kopmaz, gelecekte de ilişkiler aynen böyle sürer. Can arkadaşlarım benim.

Vedalaşırken hepimiz hüzünlüydük. Melis, “Adreslerimiz belli olunca birbirimize bildirelim,” dedi. Sarılıp öpüştük, birbirimize şans diledik ve... ayrıldık.

Yaa, sevgili kiraz ağacı, işte böyle.

Acaba arkadaşlarımla beni önümüzdeki yıllarda neler bekliyor?

14 Eylül, Sah

Sürpriz!

Yine babaannemin evinden yazıyorum!

Melis’in dediği çıktı ve eve geldiğimde annem gerçekten de müjdeli haberi verdi.

“Serra! Bil bakalım ne oldu,” diye söze banladı.

“Lotoyu tutturup acayip zengin olduk.”

“Anlaşıldı! Sen hiçbir zaman ciddi olamayacaksın.”

“Tamam! Çok ciddiyim, şimdi öğrenebilir miyim neler olduğunu?”

“Ev bulundu!” Annemin gözleri pırıl pırıldı; ağzımı açmama firsat vermeden makineli tüfek gibi devam etti. “Düşünsene, ev bulundu! Oh, şükürler olsun Tanrım sana! Ay, ne korktum, ne korktum. Şimdi bu çocuklara ev bulamazsak ne olacak, yurtlara da başvurmadık, ortada kalacaklar diye kaç gecedir gözüme uyku girmiyordu ”

Nefes almak için durduğunda, hemen dalış yaparak, “İyi de evi görmeden nasıl bu kadar sevinebiliyorsun?” deyiverdim.

“Dinle,” dedi sinirlenerek (annemin çok heyecanlı olduğu bir konuda hiç soru sorulmaz, hemen celallenir), sonra da parmaklarını gözüme sokarcasına saymaya başladı.

“İyi bir muhitte, yani Bahçelievlefde, bu biir; Bahçelievler öğrencilerin yeğlediği bir bölge, yani kiralar bizim kesemize göre, bu ikiiii; ve ev kuş yuvası gibiymiş ama iki yatak odalıymış, yani tam ikinize göre, etti mi üüüç...”

Eh, ne denirdi bütün bu güzelliklere...

“Evet, küçükhanım, şimdi ne diyeceksin bakalım?”

“Allah diyeceğim, canım anneciğim.”

Genelde ben böyle laflar edince de kızar ama o kadar sevinçliydi ki, duymadı bile ve hemen telefona koşup müjdesini bu kez Defne Teyzeye anlatmaya başladı. İki kardeş konuşmalarını bitirince, doğal olarak Sırmayla ben telefonu kaptık.

“Serra Hanım, gözün aydın, artık kuş yuvası misali bir eviniz olmuş, anladığım kadarıyla.”

“Ne demezsin,” dedim keyifli keyifli gülerek ve sonra ekledim, “en çok da neye seviniyorum, biliyor musun Sırma?”

“Neye?”

“Artık ev bakmak için dolaşmayacağız. İnan bana dünyanın en sevimsiz işi.”

“Eee kızım, sen değil miydin deneyim istiyorum diyen, işte bu da sana bir deneyimdi.”

Nasıl da hemen taşı gediğine koyar.

“Aman! Anladık, anladık! Şurada seni kuzin bildik de dert yandık. Hemen de kafama kakar.”

“Ne kadar da alınganız. Hiç şaka yapmayacak mıyız? Hem sen şimdi bırak bunları da, o evi Derya Teyzeyle birlikte kim bilir ne güzel döşersiniz... Bu daire büyük bir apartmanda mıymış?”

“Hayır, iki kadı eski bir evdeymiş.”

“Ne şirin. Bayılırım iki katlı evlere, Allah bilir bahçesi de vardır.”

“Anneme söylediklerine göre bahçe içindeymiş. Anacaddede değilmiş...”

“Çok iyi, gürültü olmaz.”

“Ara sokaktaymış ve sokağın iki yanında akasya ağaçları varmış.”

“Harika Serra, harika.”

“Şimdi bu evi kaçırmamak için yarın Ankara’ya gidiyoruz.”

Sırma beni duymamıştı bile. Çoktan o meşhur hayallerine dalıp uçmaya başlamıştı.

“Düşünsene, ağaçlık bir yoldan yürüyüp evine geleceksin. Evin bahçe içinde, hemen oraya yeşil-beyaz çizgili bir şezlong atarsın. Balkonunu da boş bırakmaman gerek, hemen saksılar dolusu çiçek alıp dört bir yanını donatmalısın. Sonra yeşil-beyaz çizgili şezlonguna oturup ders çakşırsın, yanında da bir sehpa olur, üstünde bir bardak limonata gibi içecek bir şeyler bulunur... Kulağına da walkman’ini taktın mı...”

“Sırmacığım, Ankara’dan söz ediyoruz ve biz yaz aylarında değil, kış ve baharlarda orada olacağız.”

“Anlaşıldı! Ama yine de bu dediğimi iyi havalarda pekâlâ yapabilirsin. Kış gelince de...”

Sesi yine o hayallere daldığında olduğu gibi hülyalı tonuna bürünmüştü. Bakalım daha neler anlatacak diye dinliyordum. Hayal de olsa hoşuma gidiyordu laf aramızda.

“Kalın perdeleri çeker, ayaklı lambaları yakar, yerdeki dev yastıklara gömülürsün. Müziğini açar, sıcak içeceğini de yanma alıp ders çalışırsın. Bir köşede mutlaka büyük bir cam vazo olsun. İçi hep çiçeklerle dolu olsun. Çiçek bulamazsan kuru dallar da çok hoş duruyor, bilesin. Ve de bir başka köşeye dergilerle kitapları üst üste yığarsın. Bir dergide görmüştüm, hafif dağınık ama değişik bir hava veriyor.”

“Uzattınız ama kızlar...” diye bağıran Defne Teyzenin sesi bana kadar ulaştı.

“Tamam anne, konuşuyoruz, görüyorsun işte.”

“Sırma, haydi kapatalım, sonra yine görüşürüz. Ankara dönüşü seni ararım.”

“Peki, haydi iyi yolculuklar.”

Böylece yine annemle otobüse (bu kez gündüz) atlayıp Ankara’ya geldik. Yol boyu evimizi hayal ettim. Üst

katta ev sahipleri oturuyormuş, alt katta da biz ve bir başka aile. Anlaşılan iki katlı, dört daireli bir apartmancık. Ne şirin.

Sırmanın dediği gibi böyle bir evi döşemek ne zevkli olacak ama. Duvarlar ne renk acaba? Otobüste uyuyakalmışım, yol boyu rüyamda dünyalar tatlısı evimizi gördüm.

Yarın hayallerimin evini görmeye gideceğiz.

15 Eylül, Çarşamba

Annemle giyinip pür heves yola çıktık.
Bahçelievler gerçekten de çok sempatik bir yer.

Annem, “Hey gidi günler...” diyerek nostaljik takılıyordu. Eski Ankaralı ya...

Anacaddeden tarif edilen ara sokağa saptık. İki yanında kocaman kocaman akasya ağaçlarının sıralandığı tipik bir ara sokaktı bu. Apartmanların çoğunluğu iki ya da üç katlı eski yapılardı. Annem derin derin içini çekip, “Benim çocukluğumda Ankara nm sokakları ve evleri hep böyleydi,” diye mırıldandı.

Neyse, evin önüne geldik. Evet, o çok önemli an! Dört yıl yaşayacağım ev karşımda duruyordu,

Eski olmasına bayağı eskiydi. Kirli sarı dış boyası da bu gerçeği vurgular gibiydi. Buna karşın kiremit kaplı çatısı eve “yuva” havası veriyordu. Oldum olası böyle evlere bayılırım. Nitekim, ilkokulda resim dersinde hep çatısı kırmızı kiremit döşeli evler çizerdim. Bahçesine gelince, büyük olmamasına karşın yine de beş akasyayı barındırıyordu. Eh, bu da az şey değil. Alçak bir bahçe duvarı evin sınırını

çiziyordu. Bahçeye yine alçak bir demir kapıdan giriliyordu. Demir kapı dediysem, o ürkütücü olanlardan değil: insanın beline kadar bile gelmeyen, desenli, koyu yeşile boyanmış, doğru dürüst kapanmayan, o nedenle de hep "buyrun" dercesine aralık duran kapılardandı.

Yani o ana kadar, en azından dış görünüş olarak, eski, azıcık bakımsız ama yine de sevimli bir ev izlenimini veriyordu. İçeri girip üst katta oturan ev sahiplerinin zilini çaldık.

Kapıyı orta yaşlı, topluca bir hanım açtı. Annem kendini tanıttı, bize bu evi bulan arkadaşının adını verdi. Hanım güler yüzle bizi içeri buyur etti. Oh be! Sonunda insanca davranan bir ev sahibiyle karşı karşıyaydık.

Dışarısının parlak güneşinden sonra evin içi oldukça loş geldi. Köşedeki sedirde yaşlı bir bey oturuyordu. Ayağını altına almıştı, elinde tespihi vardı.

Orta yaşlı hanım, "Beyba, Bihter'in sözünü ettiği hanımla kızı geldiler," diye biraz yüksek sesle bizi tanıttı. Anlaşılan yaşlı adam ağır işitiyordu.

"Buyrun, oturun lütfen, kızım. Şöyle yakınıma gelin bakayım."

Karanlığa alışınca cin gibi gözlerle bizi süzdüğünü görebildim. Görücüye çıkmış bulunuyorduk, anlayacağın. İyice bir inceledikten sonra, "Bihter sizden söz etti," dedi.

"Evet," dedi annem. "Onunla okuldan arkadaşız. Onca yıldır kopmadık, hâlâ görüşüyoruz."

"Bihter benim rahmetli arkadaşımın kızıdır, annesivle de bizim hanım yakındılar. Sonra onu kaybettik, kader işte... Çok genç yaşta öldü. Bihter de elimizde büyüdü sayılır. Onun yeri başkadır."

Şöyle bir durdu, kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp devam etti, "Bak kızım, ben bu evi size Bihter'in hatırına veriyorum. Bende yalan yok. Ben evimde öyle bekâr kızlar, oğlanlar istemem. İnsanın başına dert açarlar, neler duyuyoruz neler."

Annem bir şey söyleyecek oldu, ama yaşlı bey elini kaldırarak onu susturdu. "Biliyorum, biliyorum. Bihter sizin çocuklarınızın çok akıllı, uslu olduklarını söyledi. Onlara ben kefil oluyorum, beybaba, dedi. İşte ben de onun için kabul ettim."

"Kızlarımız Bihter'i mahcup etmeyecekler, efendim. Sizi hiç üzmeyecekler, göreceksiniz, zaten."

Tam o sırada kızı olduğu anlaşılan hanım elindeki tepsiyle odaya girdi. Kahve yapmıştı, bana da bir bardak meyve suyu ikram etti.

Kahvenin gelişiyle sohbet konusu değişmişti. Beybaba höpürdeterek kahvesini içiyor, arada bir tespihini şaklatarak annemi sorgulayıp duruyordu. Birden bana dönerek, "Öteki kız nerede?" dedi.

Bir an şaşırdım, kim öteki kız?

Neyse ki, annem atıldı. "Onun annesi ailevi nedenlerle İstanbul'dan ayrılamadı, ama çok yakında onu da göreceksiniz."

Demek Dilek'i soruyordu. Son höpürtülü yudumunu da aldıktan sonra fincanı şöyle bir çevirip tabağa ters koydu.

Kızı hemen öne fırladı. "Alayım, beyba."

Beybaba yine bana dönerek, "Öbür kız geldiğinde onu da alıp gel buraya. Bir göreyim," diye buyurdu.

Benden ses çıkmayınca yine annem devreye girdi. "Geldiklerinde kızım size Dilek'i tanıştırır. Seveceğinize emi-

nim, çok efendi kızdır," dedi ve ekledi, "sizi daha fazla meşgul etmeyelim. Yalnız gitmeden önce mümkünse evi bir görmek istiyoruz ki, biz de ona göre hazırlık yapalım."

"Tabii, tabii," dedikten sonra, "Şaziment," diye içeri seslendi beybaba. "Anahtarları getir."

"Getireyim, beyba," diyerek mutfaktan antreye koşturdu zavallı Şaziment.

"Kiracı çıkalı epey oldu. Benim de halim malum," dedi bacaklarını işaret ederek. "Üzerinize afiyet dizlerim çok ağrıyor, hiç merdiven çıkamıyorum, onun için aşağısı ne âlemde haberim yok."

"Siz zahmet etmeyin, biz bakar, anahtarı getiririz," dedi annem. Ona uzatılan anahtarı aldı ve aşağı indik.

"Konuşmanız hiç bitmeyecek sandım," dedim anneme.

"Kızım, hal hatır sormadan hemen ver anahtarı, olur mu?"

"Laf aramızda, beybaba bizi iyi sorguya çekti. Polis şefi gibi adam."

"Ne yapsın, o da haklı. Kızıyla yaşayan yaşl. bir adam. Doğal olarak güvenlik açısından oturanların düzgün kişiler olmasını istiyor."

Heyecandan yerimde duramıyordum. Hayallerimin evine kavuşmama saniyeler kalmıştı.

Annemse anahtarı kilide sokmuş, uğraşıp duruyordu. Sonunda kapıyı açabildi ve... biz de içeri girdik. Annem önde, ben arkada üç-beş adımda evin ortasına vardık. Annem bir kapıya doğru yürüyüp açtı, yatak odalarından biriydi. İçeri şöyle bir baktı, sonra geri dönüp bir başka kapıyı açtı, burası da mutfaktı. Yine bir kapı, diğer yatak odası ve nihayet banyo...

"Ay anne, inanmıyorum," diyen sesimi duydum.

Annem düşünceliydi...

“Ne dedin, Serra?”

"Anne, burası iğrenç bir yer!”

"Abarttın ama...”

“Şu duvarlara bakar mısın... Herhalde bu bina yapıldığından bu yana kimse buraya badana yapmamış.”

“Evin hoyrat kullanıldığı açık ama bu giderilebilir.”

“Hangi bir yerini adam edeceksin, anne? Mutfak bir rezalet, odalar ayrı rezalet, ya banyo... bombardımana uğramış gibi...”

“Evet, giderken şofbeni söküp götürmüşler.”

“Tuvaletin klozet kapağı bile yok.”

“Kopmuş ya da kırılmış olmalı.”

“Bir öncekiler insan değillermiş, ahırlar bile eminim daha düzgündür. Burası hayatta adam olmaz, anne,” dedim ağlamaklı bir sesle.

Nerdeee Sırma’yla hayalini kurduğumuz şirin ev, nerede bu berbat yer...

“Hiç moralini bozma ama,” dedi annem. “Evin kendisi

• - *n*

lyl‘“

“Ne demezsin.”

“Gerçekten! Bak girişi, odaların konumu yerli yerinde, yani derli toplu bir planı var ama çok bakımsız.”

“Şuna leş gibi desene...”

“Sıkı bir temizlikten sonra pek güzel olur,” dedi annem ve benim yakınmalarıma aldırmayarak çantasından çıkardığı küçük defterine notlar almaya başladı. Evin her tarafım dolaşıp yazmayı bitirince, “Haydi bakalım, artık gidebiliriz,” dedi.

“Memnun iyede...”

Yaa, sevgili defterim, zaten benim hiçbir şeye heveslenmemem gerek. Ne zaman bir şeyi hevesle beldesem kesin bir aksilik oluyor ve o iş bozuluyor. Ama kesin!

Bu ev işinde de ne hayaller kurmuştum. Anneme bakarsan, deneyimli olmadığım için evde yapılabilecekleri ve onlar yapılınca alacağı hali gözümün önüne getiremiyormuşum. Hiç merak etmemeliymişim, bak el ele verip evi "bebek gibi" yapacakmışız. Bu da ne biçim bir benzetmeyse...

Her neyse, ben yatıyorum. Yarın yine yollardayız, sonra yine buraya, bu fare deliğini adam etmeye döneceğiz.

20 Eylül, Pazartesi

Yine Ankara'dan yazıyorum!

Resmen köşe kapmaca oynar gibiyiz. İstanbul'a döndük. Dileklerin ve bizim eski püskü eşyalardan bir grup oluşturduk. Dileklerin kullanmadıkları kahverengi bir kanepeleri ve koltukları varmış, ama kanepenin yüzü bir zamanlar değiştirildiği için başka renk, yani lacivert!!! Dilek'in yatak odası bir yatakla halloldu, çünkü onun kalacağı odada gömme dolap var. İşte bu nedenle bana yeni dolap alındı. Çam ağacından, açık renk, çok sade ve cici bir dolap. Yine aynı çam ağacından bir masa ve dört iskemle aldık.

Bu da bizim yemek ve çalışma masamız olacak. Bir kamyon bulundu, her şey ona yüklendi. Kamyonu karşılayabilmek için şöyle bir nefes bile alamadan yine Ankara yollarına düştük. Sabahın kör saatinde varacak kamyonu karşılamak için Bahçelievler'e gittik. Ve o saatte insanları

uyandırmayalım diye hırsızlar gibi, parmaklarımızın ucuna basa basa eşyaları içeri taşıdık.

Hamallar gittikten sonra şöyle bir eve baktım ve içimden orada yere oturup hüngür hüngür ağlamak geldi. O kirli, harap evin görünümü yetmiyormuş gibi, bir de alakasız renkteki koltuk ve kanepelerle şilte yığınları ne kadar ilkel bir birleşim sergiliyordu Tanrım, ne kadar...

Annem kolunu omzuma atarak, "Haydi haydi, suratını asma. İşin en zor faslını atlattık. Evi bulduk ve eşyaları evin içine attık. Artık geriye zevkli işler kaldı," dedi.

"Ben burada zevkli hiçbir şey göremiyorum."

"Bak ne diyeceğim. Önce eve gidip bir güzel kahvaltı edelim, duşlarımızı alalım. Hatta istersen sen yat, biraz uyu, dinlen. Şöyle iyice bir kendimize geldikten sonra da kolları sıvayıp işe girişiriz. Zaten Dilekler de gelecekler, elbirliğiyle bu evi öyle bir adam edeceğiz ki, iş bittiğinde gözlerine inanamayacaksın."

Annemle tartışacak halim yoktu. Uykusuzluktan gözlerim biber sürmüşüm gibi yanıyor, midemse açlıktan hafif tertip bulanıyordu.

Kendimizi eve attık, babaanneciğimin o nefis reçellerine ve taptaze ekmeğine yumuldum, resmen yumuldum. Ohhh! Dünya varmış! İnsan karnı doyunca her şeye daha bir başka bakıyor. Sonra da sıcak bir duş ve doğru yatağa...

22 Eylül, Çarşamba

Dün İngilizce yeterlilik sınavına girdim. Çok kolaydı. Bugünse başkumandan pozundaki annemin peşi sıra küçük

bir ordu şeklinde yeni evimize gittik. Küçük ordumuz, başkumandan dışında, gözlemci (!) olarak babaannem, temizlik uzmanı olarak babaannemin yardımcısı Gül naz Teyzeyle onun amca kızı, annemin asistanı göreviyle Dilek'in annesi ve piyade erler olarak Dilek'le benden oluşuyordu.
Tabii ellerimizde de bilumum temizlik aletleri... Kovalar, bezler, süpürgeler, fırçalar ve daha neler neler...

Gülnaz Teyze, "Burası eşyalar gelmeden temizlenmeliydi," diye homurdanıp duruyordu. Haklı kadın!

Gülnaz Teyzeyle amca kızı camlara saldırdılar; annem beni merdivenin tepesine çıkarıp, "Haydi bakalım, mutfaK raflarım sil," dedi. Dilek ise yatacağı odanın gömme dolabının içini ve dışını temizlemekle meşguldü. Anneler de kapıları silmeye başladılar.

Başka zaman olsa babaannem mutlaka bize yiyecek bir şeyler getirirdi ama bu koşullarda nerede, neyle yiyecektik. Onun için karşı sokaktaki İnegöl Köftecisi'ne gittik, bir güzel karnımızı doyurduk. Ve yine eve dönüp başkumandanın kırbacı altında inleyerek akşama kadar çalıştık. Her yerim ağrıyor ama hiç yakınmıyorum. Yarın yine aym tempoda çalışacakmışız. Dilek de benim gibi yoruluyor ama gıkı çıkmıyor.

24 Ey lük Cuma

Dün İngilizce yeterlilik sınavının İkincisine girdim ve şükürler olsun, o da iyi geçti. Hazırlık okumama gerek kalmayacak. Ve bu da ailemi bir yıllık okul masrafından kurtaracak. Lay, lay, lom...

Ev galiba bir şeye benzeyecek. Yani o kadar ümitsiz vakaydı ki... Neyse, bugünün hoş sürprizi, Gülnaz Teyzenin benim odanın duvar kâğıdının pek güzel olduğunu ve iyice bir silinirse badanaya gerek kalmayacağını haber vermesiydi. Hepimiz odama doluştuk, bir bölümünü silmişti, gerçekten de ince desenli, zarif bir duvar kâğıdıydı ortaya çıkan. Bunun üzerine benim odamın duvar kâğıtlı kalmasına ekseriyetle karar verildi. Ha, az kaldı unutuyordum, evin halini görünce hem annem, hem de Dilek'in annesi tüm evin badana yapılmasına karar verdiler.

Böylece ikinci günün sonunda evin kaba temizliği bitmişti. Üçüncü gün boyaları ve fırçaları alıp dördümüz aramızda işbölümü yapnk ve akşama kadar evin oturma odasını, Dilek'in odasını, mutfak, banyo ve aralığı bir kat boyadık Her renkle uyum içinde olsun diye kırık beyazı seçmiştik. Ve daha ilk kat olmasına karşın, ev bir büyüdü, bir aydınlandı ki bu kadar olur. O karanlık, kasvetli havası buharlaşıp yok olmuştu sanki.

"Ay, ne güzel oldu," deyivermişim.

Annem, "Dur bakalım daha," dedi yorgun ama mutlu bir sesle.

Yine babaannemin güzel yemeklerini afiyetle mideye indirdik. O sırada babam telefon etti. Neler yaptığımızı merak etmiş, bir fasıl annemle, bir fasıl benimle konuştu. O da İzmir'de kendine ev bakmakla meşgul. "Desene, Serra," dedi gülerek. "Seninle aynı durumdayız."

Kollarım bir ağrıyor ki... Annem hepimize birer aspirin almamızı öğütledi, ağrılara iyi gelirmiş. Aspirinimi alıp yatağıma hopladım.

25 Eylül, Cumarteıi

Bugün Gülnaz Teyze benim odamın duvar kâğıtlarını silmeyi bitirdi. Gerçekten çok hoş oldu. Açık grimsi bir zemin üzerine incecik açık mavi desenleri var. Çok zarif.

Eh, biz de, yani badana grubu, badanamızı bitirdik ikinci katı da sürünce gıcır oldu bu eski ev, gıcır... Dilekle o kadar sevindik ki, birbirimize sarılıp zıpladık durduk. Annem Dilek'in annesine gitmesini, isterse Dilek'in bizde kalabileceğini, bundan sonrasını bizim yapabileceğimizi söyledi.

Dilek'in annesi karşı çıktı. "Olur mu hiç? Her şeyi nasıl size bırakırız?"

"İşleri kolayladık sayılır," dedi annem. "Bundan sonra el oyalayan şeyler. Biz Serranın babaannesinde kalıyoruz, sizse otelde. Onca masrafa yazık. Samimi söylüyorum, gerisini biz yapabiliriz."

"Ya işiniz, Derya Hanım?"

"İşten birkaç günlüğüne izin aldım. Kalmanız gerekse söylerdim, emin olun."

"Pekâlâ öyleyse," dedi Dilek'in annesi. "Bu yaptıklarınız için şimdiden çok teşekkür ederim."

"Rica ederim, yeter ki kızlarımız rahat etsinler."

Böylece Dilek'le annesi İstanbul'a döndüler.

27 Eylül, Pazartesi

Yine Gülnaz Teyze ve amca kızıyla bu kez eşyaları yerleştirdik. Evimiz gıcır olmuştu olmasına ama eşyalarımızın renk uyumu feciydi.

Babaannem bile omzunu silkerek, “Tekir bekir, dedi.

Düşünebiliyor musun, eski kiracılardan kalma sarılı bejli perdeler, lacivert bir kanepe ve kahverengi koltuklar... Kâbus gibi... Yatak odalarında da yataklar ve çalışma masaları... Yani temiz ama zevksiz bir ev...

Annem, “Serracığım, şimdi işin en zevkli bölümü başlıyor. Haydi seninle ilerdeki kumaşçıya gidiyoruz,” dedi.

“Ne yapacağız orada?”

“Yolda anlatırım.”

Ve düşündüklerini anlattı.

“Bak şimdi, senin derdin renk uyumsuzluğu, öyle değil mi?”

“Hem de nasıl.”

“Öyleyse biz de buna bir çare bulacağız.”

“Nasıl?”

“Ucuz kumaş satan bir mağazaya gidecek ve kumaşlara bakacağız. Sen orada rengini ve desenini beğendiğin bir kumaşı seçeceksin ve biz ondan metrelerle alacağız.”

Bu sözlerin arkasından ne gelecek diye hiç sesimi çıkarmadan onu dinliyordum.

“Sonra eve gelip önce o sarih manii perdeleri çıkarıp yerine boydan boya bu yeni kumaştan perde yapacağız. Sonra kocaman bir parça kesip bunu da kanepenin üstüne örtü şeklinde sereceğiz ve de koltuklara...”

“Ay, anne...”

“Yaa, anladın mı şimdi ne yapacağımızı...”

“Harika!”

“Renk uyumu deyip duruyordun, madem eşyaların rengi uymuyor, o zaman biz de kumaş alır, renk uyumunu kendimiz oluştururuz.”

O kadar sevinmiştim ki, utanmasam sokağın ortasında zıp zıp zıplayabilirdim.

“Sonra sağa sola konacak yastıklar için de kumaş alırız, bol bol yastık gerek. Kanepe ve koltukların üstüne, belki yerlere büyük bir iki yastık...”

“Sırma da aynı şeyi söyledi.”

“Bir de senin odanın yeri için Ulus’taki çarşılara gidelim, diyorum. Orada kürk taklidi kumaşlar var. Odanın yerini baştan başa böyle kürk taklidi kumaşla kaplarsak hem sıcak tutar, hem de çorapla bile dolaşabilirsin.”

“Şahane bir fikir bu, anneciğim.”

“Yaa, bir de beni beğenmezsin.”

“Kim demiş onu?”

“Sen! Ne zaman bir şey söylesem hemen ‘aman annece’ diye karşı çıkan kim?”

“Aman anneee...”

“Bak gördün mü...”

“Tamam! Tamam!”

Hemen de takaza eder. Böyle yapınca sinir oluyorum! Ne var yani böyle laf sokuşturacak.

“Suratını asma, şaka yaptım.”

“İyi valla, hem sinirlerimi oynat, hem de şaka yaptım diyerek işin içinden sıyrılmaya bak.”

Kumaşçının önüne gelmişiz bile. Halim selim bir bey bize yardımcı oldu, kumaşlara bakmaya başladık. Kim» çok allı dallıydı, kimi de düz renkli ama şöyle beni çeken bir tonda değildi. Birden gözüm üst sıraya ilişti, orada lacivert zemin üstüne çiçekli bir kumaş duruyordu. Baktığımı gören satıcı bey o topu indirdi ve kumaşı şöyle bir açmasıyla, “İşte bu,” dedim anneme.

"Eğer bunu çok beğendiysen...”

"Çok beğendim, anne. Ya sen?”

"Ben de beğendim.”

“Öyleyse ben bunu alalım derim.”

Böylece o lacivert zemin üstüne pembeli beyazlı gül desenleriyle bezeli kumaştan metrelerce aldık. Paket o kadar kocaman oldu ki, adam halimize acıdı. “Eğer yakında oturuyorsanız, bizim çocuklardan biri size yardım etsin.”

Annem fırsatı kaçırır mı, “Doğrusu çok makbule geçer,” deyiverdi hemen. Böylece dev paketimizle evimize döndük. Annem bu kumaşın yanı sıra içindeki pembeden de almıştı, örtü ve yastık yaparız, diye.

Bugün de böyle geçti, arkadaşlar.

Arkası yarın...

28 Eylül, Salı

Annem, babaannemin dikiş makinesini onun endişeli bakışları arasında bir taksiye atıp kuş yuvası evimize getirdi. Ölçtü, biçti ve makinenin başına geçip başladı dikmeye. Bana da bardak ve tabakların bulunduğu kutuları açıp, onları “kırmadan” yıkayıp mutfaktaki raflara ve çekmecelere yerleştirmemi emretti.

Tam o sırada kapı çaldı, gelen camcıydı. Annem çağırmış. Benim elbise dolabımın iki kanadına ayna ısmarladı, böylece iki taraflı boy aynam olacak. Yaşasın!

Oncağız şeyi yıkayıp yerleştireceğim diye bütün bir gün uğraştım. Azizim bu ev işi meğer ne zor işmiş. Yap yap bit-

miyor. Ben hâlâ mutfakla uğraşırken, annem, “Serra, bir dakika gelir misin?" diye seslendi.

Tıpkı Gülnaz Teyze gibi ellerimi önlüğüme silerek oturma odasına geldim ki, ne göreyim. Karşımda insanın içinde çiçekler açtıran, neşeler saçan bir oda... O çiçek desenli lacivert kumaştan perde boydan boya uzanan pencereleri örtmüş, kanepe ve koltuklar da aynı kumaşla kaplanmıştı. Orta masa ve sehpalara çift örtü serilmişti. Alttaki daha uzun ve pembe, onun üstündeki daha kısa ve çiçekli kumaştandı. Kanepenin üstündeyse pembe yastıklar sanki gelişigüzel bırakılmışçasına yerleştirilmişti.

“Ay, anne!” diyebildim sadece.

“Eee, bir şey söylesene. Nasıl buldun?”

“Ne diyebilirim ki... Muhteşem...”

“Gerçi daha yapılacak çok iş var ama ben şu ana kadar yaptıklarımı beğendin mi diye sormak için seni çağırdım.”

“Çok, çok güzel olmuş.”

“Beğendiğine sevindim. Şimdi duvarlara bir şeyler gerek.”

“Posterlerim var, anne.”

“İyi! Onları ortaya çıkar, hemen bizim camcıya verelim. Sonra yarın seninle Ulus’a gidip odanın zemini için o kürk taklidi kumaşlardan alırız.”

“Tamam,” dedim ve odama fırladım.

Benim gerçekten çok sevdiğim posterlerim var.

Biri bir Coca Cola posteri, diğeri jimnastik yapan bir kızı dinlenirken gösteriyor, bir de siyah-beyaz eski zaman fotoğrafı var.

Akşam eve dönerken posterlerimi ve bir-iki tane daha resmi camcıya bıraktık; annem camcıyla fısır fısır bir şeyler konuştu. Yine ne işler çeviriyor bu kadın?

Ve işte babaannemdeyiz. Yedik, duş aldık, yattık, arkadaşlar.

Arkası yarın...

29 Eylül, Çarşamba

Bugün annemle Ulus'taydık. Tam Mahmutpaşa Çarşısı gibi bir yer... Annemin sözünü ettiği kumaşın satıldığı yeri sora sora bulduk. Renk olarak fazla bir seçenek yoktu ama ben zaten siyah olsun istiyordum. Böylece odamın yerini kaplayacak kadar aldık.

Sonra annem beni bir çeyiz dükkânına soktu, oradan da pembeli mavili çok tatlı bir yatak örtüsü, yastıkları ve yine danteller içinde pembe bir çöp kutusu aldık.

Eve gelince annem yine makinenin başına geçti ve kürk gibi duran kumaştan odama şahane bir halı dikti. Beraberce yerleştirdik; bu iş bizi bayağı yordu. Yok yatağı kaldır, yok gardırobu itekle.

Neyse, halım düzgünce serildi ve de pek güzel oldu. Daha doğrusu çok değişik oldu. Sonra yeni yatak örtümü serdik, yastıkları benim burçlu, kalpli yastıklarımla karıştırıp yatağın üstüne yığdık. Çöp sepetimi de bir köşeye koydum. Ve... geri çekilip odama baktım. Akide şekeri gibi bir oda olmuştu. Gardırobum, çalışma köşem, süslü yatağım... Haa... Bir de annem dev bir kırmızı yastık yapmıştı, canım isterse yerde oturabileyim diye. O da siyahın üstünde öyle güzel duruyor ki... Gidip gelip bakıyorum.

Derken kapı çaldı, gelen yine bizim camcıydı. Arkasında da çırağı iki kalın tahta ve bir çuval tuğla taşıyordu.

Annem camcının elinden camlanmış poster ve resimlerimi aldı, camcı dolabıma takılacak aynaları da getirmiş. Doğru odama geçip önce onları taktı. Bir hoş oldu ki... Gardırobumun kapaklarını açınca kendimi boydan ve iki yandan görebiliyorum.

“İsterseniz resimleri de çakıvereyim,” dedi cici adam. Böylece oturma odasının duvarları posterler sayesinde bir şenlendi, bir şenlendi. Ben orada durmuş, hayranlığımı belirtirken, sadede gelelim dercesine, “Tahta ve tuğlaları ne yapacağız?” diye sordu camcı bu kez.

Annem, “Onları şuraya şöyle yerleştireceğiz,” diyerek boş bir duvarın önüne önce geniş aralıklarla tuğlaları üçer üçer dizdi, sonra onların üstüne tahtalardan birini yerleştirdi. Camcıyla çırağı da merakla annemi izliyorlardı. Annem, “Şimdi biz buraya basit bir kitaplık yapıyoruz ki, bu kızlar kitaplarını koyabilsinler,” diye bir açıklama getirip tuğlaları dizmeyi sürdürdü ve ikinci tahtayı da koyduktan sonra geri çekilip baktı. “Oldu işte.”

Gerçekten de tuğlaların üstüne yerleştirilen tahtalarla iki katlı uzun bir kitaplığımız oluvermişti.

“Anneciğim, nerden de bilirsin böyle şeyleri!”

Annem camcıyı parasını ödeyip gönderdikten sonra yeni kitaplığımıza bazı kitaplarımı yerleştirdi. Rafların yarısını da boş bıraktı ki, Dilek o bölümü kendi gönlünce düzenlesin.

“Anne?”

“Efendim?”

“Şu köşeye de büyük bir cam vazo koysak.”

“Çok iyi olur.”

“İçine de çiçek ya da kuru dallar koyarız.”

“Aferin Serra» artık kendiliğinden böyle ayrıntıları düşünmeye başladın.”

Bu aslında Sırmanın fikriydi diyemedim artık. Yarın şofben takılıyor ve sanırım evin işleri de böylece tamamlanıyor.

30 Eylül, Perşembe

Bugün Dilek’le evimizde ilk günümüz!

Evde bir büyük olmadan baş başa kalmak hem çok hoş, hem de garip bir duygu...

Hem bir özgürlük hissi; teybin sesini açabilirim, telefonda dilediğimle dilediğim kadar konuşabilirim, aklıma esince kimseden izin almadan çıkıp bir boy yürüyüp dönebilirim...

Hem de ince bir hüzün; yuvadan atılmış bir yavru kuşmuşçasına duygular; seni sevenlerin, annen, anneannen, deden ve kiraz ağacının oluşturduğu sevgi çemberinin birden çok uzaklarda kaldığım ve şu an yanında yaslanacak biri olmadığını duyumsamak gibi...

Bugünü Dilek’le kişisel eşyalarımızı yerleştirmekle geçirdik. Müzik setimi oturma odasına yerleştirdim ki, girip çıkarken ikimiz de müzik dinleyebilelim.

Dilek evin yeni haline bayıldı, bayıldı. Durup durup teşekkür ediyordu. “Bana değil, anneme teşekkür et,” dedim.

Hemen telefona sarıldı ve annemle konuştu, sonra da sıra bana geldi doğal olarak.

Son günlerde o kadar dip dibeydik İd, annemin sesini duyunca bir tuhaf oldum, neredeyse ağlayacaktım. Duru-

mumu anlamışçasına çabuk çabuk, nereli neşeli konuluyor, sessizliğin uzamasına izin vermiyordu. Canım, anlayışlı anacığım benim.

Ve tabii vedalaşmasını artık ezberlediğim şu cümlelerle yaptı, “Karanlık basınca perdeleri çekmeyi unutmayın. Kapıyı sormadan kimseye açmayın, geceleri sıkı sıkı kilitleyin. Aman şofbene, ocaklara dikkat...”

“Tamam anne, tamam...”

“Haydi canım, Allah’a emanet olun.”

Daha sonra Dilek’in annesi aradı. Ondan sonra da dedemler ve Defne Teyzeler...

“Eh, yalnız kaldık sayılmaz,” diyerek gülüştük.

Birden aklıma geliverdi. “Dilek,” dedim. “Senin görücüye çıkman gerek.”

“Sen neler saçmalıyorsun, lazım?”

“Görücüye, yani ev sahibemize görünmen gerekiyor. Ona, seni onunla tanıştıracağıma dair söz vermiştim.”

“Benim kimseyle tanışmaya niyetim yok.”

“Gözünü seveyim Dilek, söz verdim. Bir kez gideceğiz, bir daha da kimse kimsenin yüzünü istese de göremeyecek zaten.”

“Ayy, Serra...”

“Haydi, haydi mızmızlanma. Hem bak sana ne diyeceğim. Eğer benimle uslu uslu gelirsen, İnegöl Köftecisi’nde sana bir yemek ısmarlarım.”

“Bak bu düşünmeye değer bir teklif,” diyerek bir kahkaha attı Dilek.

Böylece en hanım hanımcık halimizle üst kata çıktık. Yine kapıyı bize Şaziment Hanım açtı, yine aynı loş odada sedirin karşısına geçip oturduk. Beybaba bu kez de gözle-

rini Dilck'e dikmiş bakıyordu. "Hmmm, demek öteki kız sensin

"Adım Dilek."

"Ne dedin? Biraz yüksek sesle konuş, kulağım ağır işitiyor da."

"Adım Dilek dedim, efendim!"

"Demek Dilek... Güzel, güzel... Adınla çok yaşa."

"Sağ olun, efendim!"

Bu arada ben de annemin ev sahiplerine ziyarete gittiğimizde vermemiz için elime tutuşturduğu bir kutu Hacı Bekir lokumunu uzattım.

"Ne zahmet ettiniz, yavrum," dedi kutuya bakarak, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hey gidi günler... Rahmetli babam her İstanbul'a gidişinde bizlere Hacı Bekir lokumu getirirdi."

Sonra ciddileşti, içimden, eyvah öğütler geliyor, dedim.

"Bakın, ben bu evi size, şu kızın annesinin... neydi kızım senin adın?"

"Serra."

"Ha, evet, Serranın annesinin arkadaşını kıramadığım için verdim, yoksa talebeye ev vermeye hiç niyetim yoktu, bunu bilesiniz." Ve bu söylediklerini iyice anlayıp anlamadığımızı öğrenmek istercesine gözlerimizin içine baktı. Biz de anladık dercesine başımızı salladık.

"Şimdiii... gürültü etmek yok. Aidatı vaktinde ödeyecek, çöpleri söylenen saatte dışarı koyacaksınız. Bu evin halkı mazbut insanlardır, öyle eve kızlar, erkekler girip çıksın, biz bunu kabul edemeyiz. Ayrıca... fıngırdamak yok! Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

“İyi! Haa, gece vakti korkarsanız, ne bileyim bir >ty olursa şu su borularına vurun, hemen birimizden biri aşağı yardımınıza gelir. Ne de olsa bize emanet sayılırsınız. Bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeyin, gelip isteyin. Komşuluk ne güne duruyor,” dedi ve yine gözlerimizin içine bakarak “Anlaştık mı?” diye sordu.

“Anlaştık,” dedik ve kalktık.

Arkamdan, “Annene de çok selam söyle,” diye seslendi. Merdivenlerden koşarak indik, dışarı çıktığımızda Dilek gülmeye başladı. Bense hemen onu dürtükleyip susturdum.

“Ne var?”

“Arkamızdan bakıyorlar.”

“İnanmıyorum!”

“Evet, tüllerin arkasından bize bakan iki gölge gördüm.”

“Olamaz!”

“Boşuna değil, zavallı Şaziment Hanım evlenememiş.”

“Böyle bir babayla daha başka bir sonuca varılamazdı zaten.”

Neyse, sokağımızı dönüp caddeye çıkınca derin bir nefes aldık.

“Bunlarla işimiz var desene,” dedi Dilek.

“Canım, idare edeceğiz artık,” diyerek gıdısına bir çimdik attım. “Kuş yuvası misali evimiz için değmez mi?”

Hemen yüzü güldü. “Değer, değer.” Sonra ciddileşti. “Ama... Fıngırdamak yok!”

Nasıl bir gülmeye başladık. Sokaktakiler herhalde bunlar deli diye bakıyorlardı bize.

İnegöl Köftecisi’nde boş bir masa bulup oturduk. “Burası şimdiden ikinci adresimiz olmaya aday. Evi temizler-

ken de hep burada yemiştik," dedim mis gibi köfte kokusunu içime çekerek.

Dilek'in gözleri fıldır fildir etrafı tarıyordu.

"Şimdi köfteleri boş ver de bak etrafta neler var neler."

"Dilek böyle aç kediler gibi bakıp durma, ayıp oluyor."

Beni duymamışçasına devam etti, "Bu Bahçelievler'i tuttum. Şuraya baksana."

"Kızım yapma böyle. Daha ilk günden adımız çıkacak sonra."

"Zaten sana kalsa, çalışıp çalışıp rahibeler gibi yaşamalıyız."

"Affedersin ama biz buraya okumaya gelmedik mi?"

"Tamam canım," dedi ellerini iki yana açıp masum bakışlarla bana bakarak. "Tamam, buraya okumaya geldik. Ama bu arada bir-iki yakışıklıya bakmışız, fena mı?"

"Göz ısınası," dedim gülerek, aklıma annemin arkadaşı gelmişti.

"Bu yaşta ben göz ısıntısından biraz daha fazlasını istiyorum."

"Annem bana, 'Kızım, eğitimini hiçbir şey engellememeli, onun için tüm dikkatini derslerine ver,' dedi."

"Benim yaşlı bir teyzem var. Güngörmüş bir kadındır. Benim annem de aynı seninki gibi konuşunca, beni bir köşeye çekti ve ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"'Kızım derslerine çalış ama hazır orada akranlarınla bir aradayken etrafına bakın ve mezun olmadan birini yakalamaya bak, çünkü sonra bu işler güçleşiyor,' dedi."

"Ne yani, şimdi sen kiminle evleneyim diye etrafına mı bakacaksın?"

“Yok canım, tabii ki değil ama... yine de... bizim koca teyzenin lafını pek de yabana atmamak gerek, diye düşünüyorum,” diyerek kıkırdadı.

Dilek öyle şirin ki, işte böyle abuk konuştuğunda bile insan dayanamayıp gülmeye başlıyor. Bu arada ona nasıl bakmış olmalıyım ki, açıklama yapma ihtiyacını duydu.

“Şu aşamada evlilik düşünmüyorum.”

“Yok, bir de düşünecektin.”

“Canım, Sıla düşünmüyor mu? Sen de aya gitmekten söz ediyormuşum gibi davranmaktan vazgeç artık. Düşünmek başka, eylemi hemen gerçekleştirmek başka.”

“Anlat anlat, heyecanlı oluyor.”

Gözlerini kıstı, bana doğru eğilip alçak sesle, “Ben şimdi sadece bakınacağım. Hoş bir şeyler yakalarsam da çıkacağırn,” dedi.

“Peki, ne var bunda bu kadar önemsenecek?”

“Önemsenecek nokta şu ki, sevgili arkadaşım Serra, bu hoş bir şeylerin ilerde evlenilir türden olmasına özen göstereceğim. Yani, ay ne güzel saçları var, ay ne harika arabası var dönemi artık bitmiş bulunuyor benim için. Âşık olursam evlenebilmeliyim. Önümdeki dört yılı bu açıdan değerlendirmeyi düşünüyorum.”

“Tabii, koluna çantanı takmış, iyi bir koca adayı aranırken, bir de bakacaksın ki, daha ilk yılda sınıfta gümlemişsin.”

“Ağzından yel alsın!” dedi hemen ve ekledi, “Bak ama sen beni dinlemiyorsun! Eğitim asla ihmal edilmeyecek, o hep birinci planda ama... Bu arada da öbür konu zihnimin gerisinde duracak. Kısmet bu ya, karşıma hoş bir şeyler çıkarsa o fırsat kaçırılmayacak.”

“Âlemsin, Dilek! Haydi şimdiden Allah mesut etsin, diyelim bari.”

Benim dalga geçmeme aldırmadan devam etti, “Tabii, bu bir kısmet meselesi. İstediğim gibi biriyle karşılaşmayabilirim de. Ama en azından gözlerimi açık tutacağım.”

Kendimi tutamayıp güldüm. Parmağını bana doğru sallayarak, “Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi.

“Söyle canım.”

“Benimle dalga geçmeyi bırakıp sen de kafanı bu yönde çalıştırsan iyi olur.”

“Ya, çalıştırdık da ne oldu?”

“Cüneyt’i mi kastediyorsun?”

“Başka kim vardı ki?”

“Aman! Cüneyt öylesine bir çocukluk beğenişiydi. O yaşlar başka, bu yaşlar başka. Hem bir olayda olumsuzluk yaşadın diye, o konu toptan kapatılmaz ki...”

“istemem, eksik olsun.”

“iyi ama Serra, Cüneyt’ten bu yana bir buçuk yıl geçti ve sen hiç kimseyle çıkmadın.”

“Yapılacak çok daha önemli işlerim vardı canım; üniversite giriş sınavına hazırlanmak gibi...”

“Benim de vardı.”

“Sen bu konuda yeteneklisin, ben senin kadar yetenekli değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dilek, lütfen yanlış anlama. Asla seni eleştiriyorum zannetme. Sadece sen... Ne bileyim çabucak binlerini buluyorsun, sonra o bitiyor, bu sefer çok geçmeden bir başkasını buluveriyorsun. Ben öyle değilim, bunu anlatmak istedim.”

Dilek onu kırmaktan ne kadar korktuğumu görünce yumuşamıştı. Gerçekten de onu asla incitmek istemem. Sevdiğim, güvendiğim arkadaşım o benim.

Uzanıp elimi okşadı. “Çünkü etrafına hiç bakmıyorsun da ondan.”

“Bakıp da ne göreceğim sanki,” diye söylendim acı acı.

“Bakmazsan, kapılarını sevgiye açmazsan, güzellikleri göremezsin.”

“Kapıları açayım da yine kalbim mi kırılsın? Sağ olunuz, ben almayayım, teşekkürler...”

“Bak canım, senin yanlışın nerede biliyor musun?”

“Söyle de öğrenelim.”

“Bu işi çok ciddiye alıyor, gurur meselesi yapıyorsun. Bitince de sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorsun, etrafına belli etmemeye çalışsan bile.”

“Pekâlâ, Bayan Psikolog, madem hatalıyım, nasıl davranmam gerekiyor?”

“Aşk, sevgi ya da beğeni, her ne dersen de, tıpkı yaşamın kendi gibi dikensiz bir gül bahçesi değil ki... Unutulmaz güzelliklerin yanı sıra acıları da yaşatıyor insana. Tıpkı okul yaşamında, arkadaşlıklarda, aile ilişkilerinde olduğu gibi... Ve bu konuda da, her konuda olduğu gibi tek yardımcı öğe, deneyim. Bu tür olayları yaşaya yaşaya deneyim sahibi oluyorsun ve sonunda bunu kafanda büyütüp her beğeniyi asrın aşkı’, ilişki sona erdiğinde de asrın hatası’ olarak nitelemekten vazgeçiyorsun. Bu konuda yaşadıklarını doğal karşılamayı öğreniyorsun. Yani aşkın diğer duygular gibi hayatımızın bir parçası olduğunu kabullendiğinde aşka karşı hem açık hem de hazırlıklı oluyorsun. İnsanların en büyük hatası meseleyi abartmak. Güçlü bir beğeniyi bile

göklerde imzalanmış yüce bir anlaşma gibi niteliyorlar, daha sonra düş kırıldığına uğrayınca bu kez küsüp onca güzel duyguyu yaşatan bir olaya sırdarını dönüyorlar. Yani senin şu son bir yıldır yaptığın gibi...”

“Eh, bunları bildiğine göre ne yapılacağını da biliyorsundur...” dedim şaşmış bir halde.

“Hiçbir zaman gönlün sevgiye kapalı olmamalı, tam tersine açık olmalısın. Özellikle de bizim yaşlarımızda derinlemesine yaşanan bir güzelliktir bu duygu. Ama aşkın geldiğini kabullendiğin gibi gidişini de kabullenmeyi öğrenmelisin. Çünkü bu öyle bir duygu ki, kimse çözememiş. Niye şunu beğeniriz de, bunu beğenmeyiz? Bu kimyayı henüz kimse bilmiyor, yani kişisel bir şey değil bu. Sen çok iyisin, çok akıllısın, harikasın diye sana âşık olunmayacak; sana sadece sen olduğun için âşık olunacak ve bunun nedeni de hiç bilinmeyecek. Bitince de yine kişisel değil. Sen harika olsan da, olmasan da, zamanı geldiyse bitecek. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

Daha önce hiç böyle şeyler duymamıştım. “Anlamaya çalışıyorum,” dedim.

“Bak, Buda’nın bir sözü var. ‘Bırakabilmek, vazgeçebilmek mutluluktur.’ İşte bu söz özellikle de ilişkiler için geçerli. Biten bir ilişkiyi sürdürmek için nasıl da çabalarlar bazıları. Oysa yürümeyecek bir şeyden bir an önce vazgeçebilse eninde sonunda mutluluğa daha çabuk ulaşacaktır.”

“Haklısın ama ben hemen bıraktım.”

“Çok da iyi ettin. Hoş, senin durumunda gururun incindiği için hemen bıraktın ama yine de asılıp kalmaktan iyidir. Hem kim bilebilir, bir ilişkinin bitmesi belki de çok daha güzel bir ilişkiye yer açmak için gerçekleşmiştir. Yaşa-

mımızı yönlendiren öyle çok öğe var ki... Rastlantılar, yıldızların etkisi, kişiliğimizi oluşturan özellikler...”

“Dilek, hayretler içindeyim! Sen neler neler biliyorsun böyle. Astrolojiye merakın olduğunu biliyordum ama az önce gerçekten bir psikolog gibi konuştun.”

“Okuyorum, kızım, okuyorum,” dedi o mavi gözleri cıvıl cıvıl ve yine kocaman gülerek.

“Psikolojiye, özellikle de insan ilişkileri ve duygulara; bu bağlamda insan davranışını etkilediğine inandığım için de astrolojiye ilgi duyuyorum ve bu konularda ne bulursam okuyorum. Duygularımı, davranışlarımı anlamama yardımcı oluyor bu tür kitaplar. Biraz da bunun için okuyorum galiba. Kendimi tanıyor, kendimi öğreniyorum.”

“Müthişsin!”

“Hadi ordan,” diye elime küçük bir tokat attı. “Hem konumuz ben değilim, sensin, Serra Hanım.”

Etrafıma bakındım, lokantada bizden başka kimse kalmamıştı. Garson çocuk ise esneye esneye bize bakıyordu.

“Dilek, artık kalksak, bizi bekler bir halleri var,” dedim.

Ve kalktık. Dışarda mis gibi bir hava vardı. Gökyüzünde yıldızlar pırıl pırıldı. Temiz havayı içime çektim. “Dilek,” dedim. “Bak saat on buçuk ve biz sokaktayız, seninle birlikte yürüyoruz. Buna ne denir?”

Ve ikimiz de aynı anda, “Özgürlük,” diye bağırıştık.

Evimize kadar yürüdük, sokaklar bizim gibi gençlerle doluydu. Motosikletleriyle bir aşağı bir yukarı gidip gelenler pek havalıydılar. Aklıma Sırmacığım ve onun motosikletli yaz aşkı geldi. Hey Tanrım, ne günlerdi... Alçak bahçe duvarının üstüne oturmuş kızlı erkekli gruplar da vardı. Şakalaşıyor, gülüşüyorlardı.

. Yaşları bizden büyüktü, daha çok son sınıflar gibi görünüyorlardı. Delikanlılardan biri bir kızın beline sarılmıştı, birbirlerine bakarak hem konuşuyor, hem gülüşüyorlardı.

Dilek'e eğilip, "Şunlara bak, ne biçim fingirdiyorlar," dedim, ikimizi aldı mı bir gülme...

Ve evimize geldik! Kendi anahtarımızla kapımızı açtık, içeri girip yine kilitledik. Sonra... sonra da ışığı açtık ve karşımıza güzel mi güzel bir ev çıktı. Ah, içimden anneme bir teşekkür ettim ki, bu kadar olur. Ne kadar da iç açıcı bir öğrenci evi olmuştu o eski, bakımsız yer.

Biraz daha çene çalıp odalarımıza çekildik. Sırf o kürk gibi kumaşı hissedeyim diye yalınayak dolaştım odamda.

Anneme Dilekle aynı evde yaşamayı düşündüğümü ilk söylediğimde bana, "Onu yeterince tanıyor musun?" diye sormuştu. Ben de okulda hep beraber olduğumuzu söylemiştim. O zaman bana, "Birini ancak birlikte yaşayınca gerçek anlamda tanır insan," demişti.

Bu gece İnegöl Köftecisi'nde konuşurken Dilek'in bambaşka bir yanım gördüm. Demek ki, gerçekten de insan birini ancak birlikte yaşayınca tanıyormuş. Bakalım arkadaşım hakkında daha neler öğreneceğim. Ve o da beni tanıyacak tabii ki...

Önümüzdeki pazartesi büyük gün! Okulun ilk günü! Umarım her şey yolunda gider.

4 Ekim, Pazartesi

Fırtına gibi başladık. Hani ilk derste şöyle azıcık muhabbet edilir, değil mi? Ne gezer...

Hocalar derse girdiler, kendilerini tanıttılar ve küt diye derse başladık. Hem de ne başlama... Hele bir tanesi vardı ki, ilk sözü, “Sınav kazandınız diye bu işi bitti sanıyorsunuz, değil mi?” oldu. Sonra kaşlarını çatıp bizleri süzerek, “Oysa asıl çalışma şimdi başlıyor. Özellikle de benim dersimde,” dedi. Durdu, kalın gözlüklerinin ardından bir kez daha sınıfı taradı. “Kimsenin gözünün yaşına bakmam, bilmiş olun. Çalışacaksınız, hem de ölesiye çalışacaksınız.”

Benim çaprazımda oturan bir kız vardı, onunla göz göze geliyorduk hep. Hocamız ellerini arkasına bağlamış, sınıfta hem dolaşıyor, hem de söylenip duruyordu. Sonra dersi anlatmaya başladı, ama öyle anlatıyordu ki, hiçbir şey anlayamıyordum. Anlaşılan muhasebeyle aram iyi olmayacak.

Eyvah, dedim içimden. Üniversite galiba gerçekten çok zor. Baksana, hiçbir şey anlamıyorum. Neyse, ders sona erdi, hoca da sınıftan çıkıp gitti de rahat bir nefes alabildim.

Hep göz göze geldiğim kız yerinden kalkıp yanıma geldi. “Nasıl da esip savuruyordu, değil mi?” dedi gülerek. Çok tatlı bir kızdı, açık kumral saçlı, yeşil gözlüydü.

“Hani Amerikan filmlerindeki acımasız çavuşlar vardır ya, kendini öyle sanıyor herhalde,” dedim.

Bu çok hoşuna gitmiş olacak ki, “Betül, Betül, bak ne diyor,” diye sözlerimi yineledi. Betül dediği kız da oturduğu yerde gülmeye başladı. Tabii, laf aramızda, ben bu arada pek bir keyiflendim.

O tatlı kız, “Benim adım Alev, bu Betül,” diye kendini ve arkadaşını tanıttı.

“Ben de Serra.”

“Ankara’da mı oturuyorsun, Serra?”

“Hayır, İstanbul’da oturuyoruz; benim gibi İstanbul’da yaşayan bir arkadaşımla Bahçelide ev tuttuk.”

“Ah, ne harika!” diyerek içini çekti Alev. “Biz Ankaralı olduğumuzdan ailelerimizle oturuyoruz. Arkadaşın da burada mı?”

“Hayır, o ODTÜ’de.”

“Bizim de orada arkadaşlarımız var, zaman zaman gidiyoruz. Ha, bu arada Ankara’da bir şeye gereksinimin olursa söyle, biz yardımcı olmaya çalışırız.”

Gerçekten de cana yakın bir kızdı bu Alev.

“Sağ ol ama ben eskiden Ankara’da oturuyordum, annem işi nedeniyle İstanbul’a tayin olunca oraya gittik. Onun için buraların çok da yabancısı değilim.”

“Çok iyi ama yine de aklında olsun.”

Ve bir başka ders başladı. Turizmin Dinamikleri... Bu da muhasebe gibi üç kredilik. Bu kez gelen hocamız, aman Tanrım, bir yakışıklı, bir şık, bir hoş ki, bu kadar olur. Yine Alevle göz göze geldik. Spor bir ceket giymiş, ayağında mokasenler ve baklava desenli Burlington çoraplar... Misler gibi de kokuyordu laf aramızda... Her yanından geçişinde Alevin arkadaşı Betül arkasından uzanıp onu koklar gibi yapıyordu. Gülmemek için onlardan yana bakmamaya özen gösterdim.

Yine üç kredilik bilgisayar dersine çok cici bir kız geldi. Bizden neredeyse pek bir farkı yok. Ve öyle böyle derken öğle vaktini bulduk.

Alev, “Biz Express’e gidiyoruz. Gelmek ister misin, Serra?” diye sorunca, hemen atladım tabii. Böylece Express Cafe’de onların arkadaşlarıyla da tanışmış oldum. Anlaşılan çoğu önceden tanışıyor, hepsi Ankaralı koca bir grup.

Bu arada Express Cafe'nin turizm bölümünün can damarı olduğunu da öğrenmiş bulunuyorum. Sadece bir şeyler atıştırmak değil, görmek ve görünmek isteyenlerin mutlaka uğradıkları yermiş.

Alev, "Tarık, Oktay, Ege," diye delikanlıları bana tanıttı. Tarık gözlüklü, sempatik biri. Oktay azıcık asık suratlı, kim bilir belki de okulun ilk günü diye öyleydi. Ege'yse belli, nazik bir çocuk. Ötekiler bir merhaba dediler ve konuşmalarına devam ettiler, bir tek Ege benimle ilgilendi, nereden geliyorsun filan gibi sorular sordu.

Alev, "Çocuklar, Serra muhasebeci için Amerikan filmlerindeki acımasız çavuş zannediyor kendini, demez mi, Betül'le neredeyse ölecektik gülmekten," diye sınıfta olup bitenleri anlattı.

Tarık, "Geçen yılkilerden aldığım rapora göre adam çok kötü hocaymış, hiç ders anlatamazmış," dedi.

"Demek onun için hiçbir şey anlamadım," dedim kendimi tutamayarak.

"Ben de," dedi Betül.

"Evet," diye sözlerini sürdürdü Tarık. "Hiçbir okulda dikiş tutturamamış. Anlatamadığı için de bağırıp çağırarak durumu idare etmeye çalışırmış."

"İyi ama," dedim. "Böyle de öğretim görevlisi olur mu? Bu tür şeyler orta ya da lisede olur ama üniversitede olamaz diye düşünürdüm."

"Neyse ki Ahmet Hoca var," dedi Alev.

"Kızların sevgilisi," diye dalga geçti Tarık. O hoş hocadan söz ediyorlardı.

Oktay ilk kez ağzını açıp, "Adamın yurtdışında şahane işi varmış. Harvard'daymış galiba ama bizim rektör va-

tan millet diyerek onu gaza getirmiş, böylece o da buraya gelmiş.”

“İyi ki de gelmiş,” dedi Betül içini çekerek.

Ege, “Dicle, Dicle,” diye seslendi birisine. “Buradayız, gelsene.”

Ve bir kız belirdi. Gür siyah saçları tek ve kalın bir örgü halinde sırandan aşağı sallanıyordu. Simsiyah gözleri vardı. Güzel kızdı.

“Ne haber?”

“İyidir,” dedi ve geçip oturdu Dicle. “Yurt nasıl?”

“Bakalım, daha tam olarak anlayabilmiş değilim.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Yani beraber kaldıklarımızla uyuşabilecek miyiz, uyuşamayacak mıyız, henüz anlayabilmiş değilim.”

“Daha bunun için erken,” dedi Betül.

Ege, “Dicle, bak Serra İstanbul’dan gelmiş, Dicle de arkadaşımızdır, ailesi Urfa’da, ama o birkaç yıldır Ankara’da yatılı okuyordu. Şimdi de Ankara Üniversitesi’nde ama o Bilkent’in kütüphanesini kullanmayı daha geçen yıl aklına koymuştu. Gördüğün gibi ilk gündeyiz ve Dicle burada.”

“Bizde daha dersler başlamadı ki...” dedi Dicle.

“Ne güzel,” dedim. “Hepiniz arkadaşsınız, yani herhalde *aynı* okuldaydınız ve şimdi de bir aradasınız. Bizim grup darmadağın oldu, her birimiz bir yere saçıldık adeta.”

“Haydi beyler, muhabbet sona ermiş durumda, dersten sonra görüşürüz,” diyerek Oktay’ın ayaklanmasıyla herkes sınıflarına dağıldı.

Ve böylece okuldaki ilk günüm sona erdi. Fena değildi, ilk gün olduğunu göz önüne alırsak. Sınıftakiler ve onların arkadaşlarıyla tanışmam iyi oldu. En azından bugün-

den sonra gittiğimde, “Merhaba,” diyebileceğim birileri var.

Dilek’in ilk günü pek de parlak değilmiş. “Birbirinden kıtık tipler,” dedi. “Herkes acayip ders çalışma peşinde... İnsan şöyle bir sağına soluna bakar, bir merhaba der, bir tanışır, değil mi, ne gezer. Millet haşırt diye ders nodan tutmaya başladı.”

“Seni çok iyi anlıyorum. Aslını istersen ben de garipsedim, hani ilk derste hocalar bizleri tanımaya çalışırlar, yazın ne yaptınız muhabbeti yaparlar filan diye düşünmüştüm ama herhalde bu gibi şeyler lisede kaldı. Üniversitede usul bu demek.”

“Ben hocaları geçtim, öğrencilerden söz ediyorum.”

“Benim sınıftakiler iyiydiler, anladığım kadarıyla önceden tanışıyorlar, yani aynı okuldan gelmişler. Ama beni de aralarına aldılar, öğlen kafede diğer arkadaşlarıyla tanıştırdılar.”

“Ohoo, sen cennete düşmüşsün, kızım, cennete. Bizimkiler sınıfa girdiler, moroz moroz yazdılar, çizdiler, sonra da çekip gittiler.”

“Neyse, neyse sıkma canını. Bak bu akşam babaanneme yemeğe davetliyiz.”

“Yaşasın, desene midemiz ev yemeği görecek.”

“Şaka maka, bizim artık alışverişe çıkıp evde yemek yapmaya başlamamız gerek. Böyle her gece İnegöl köfte ya da pizza yersek, sermayeyi kediye yükleriz.”

“Ve de acayip kilo alırız,” dedi Dilek.

“Haklısın.”

Yemeğe babaanneme gittik. Bize neler neler hazırlamış, yedirmekle kalmadı, eve götürmemiz için de koca bir paket

yapmış. Börek, sarma, kuru köfte ve bir kutu da karışık tatlı... Dilek'le aynı anda birbirimize baktık ve eminim ikimiz de o anda aynı şeyleri düşünüyorduk. Yemek konusunda üç-dört günü daha yırtınıştık.

Babaannem Dilek'i daha önceden tanıdığı için o ünlü sorusunu sormadı. Yani şöyle bana göre uygun bir ağabeyi olup olmadığı sorusunu... Onu sormadı ama okulumuzu sordu. Ben genel bilgileri verdim. Bunları üstünkörü dinledi, sonra sıra geldi babaannemin can alıcı sorusuna, yani onun ilgisini çeken konuya.

"Bari şöyle adam gibi birileri var mı sınıfınızda?"

"Ay babaanne, daha ilk günden ne bileyim kim adam gibi, kim değil. Hem biz buraya okumaya mı geldik, adam bakmaya mı? Hayret bir şey valla!"

"Hıh," dedi babaannem. "Siz bu kafayla giderseniz..."

Dilek dayanamamış, gülmeye başlamışa. Bu sırada babaannem kalkmış, tabakları içeri taşıyordu.

"Bak senin babaannenle benim koca teyze aynı fikirdeler. Hatırlarsan, sana anlatmıştım. Okurken bir yandan da etrafına bakın, demişti bana."

"Evet, evet, nasıl unutabilirim," dedim ve yine gülmeye başladık. Bu kez elindeki meyve tabaklarıyla geri gelen babaannemin bu gülüşmelerimiz sinirine dokunmuş olmalı ki, "Gülün, gülün siz, bu kafayla evde kaldınız, haberiniz yok," dedi bir hışım.

"Babaanneciğim, bu tür lafları öyle çok söylüyorsun ki, artık etkisini yitirmeye başladı, bilmiş ol."

Tam ağzını açmış cevap yetiştiriyordu ki, telefon çaldı. Arayan annemdi. Babaannemle konuştuktan sonra sıra bana geldi.

“Ne yapıyor bakayım benim kızlarım?”

“Senin Ankaralı kızların, babaannemin yemeklerine yumulmuş vaziyetteler.”

“Önce evi aradım, cevap alamayınca, herhalde babaannedeler diye düşündüm.”

“Senden iyi dedektif olurmuş, anneciğim canım.”

“Okulda ilk gün nasıl geçti diye aradım.”

“Fena değildi, sınıfta birileriyle tanıştım.”

“Çok iyi, peki hocalarınız nasıldı?”

“İyiler, hoşlar, ellerinizden öperler.”

“Serra! Daha ilk günden sıkıldığını söyleme bana.”

“O da nereden çıktı?”

“Sen sıkılınca böyle sululuk yaparsın da...”

“Valla, iyisi de vardı, kötüsü de... Ama genelde iyiydi, yani beni merak etme, aslında her şey yolunda.”

“Peki canım, hadi sizi daha fazla tutmayayım. Dilek’e sevgilerimi ilet. Seni çok öpüyorum.”

“Tamam, anneciğim. Yine konuşuruz.”

Ve yemek paketimizi bağrımıza basıp evimize döndük.

8 Ekim, Cuma

Hafta nasıl geçmiş anlamadım. Hani şu deftere yazmasam bunun da farkında olmayacağım.

Kitapları, defterleri, dosyaları almak, bu arada sınıfta deliler gibi not tutmak, sonra eve gelip o nodarı temize çekmek derken akşam oluyor. Sonra gece yarılarına kadar ders çalış. Daha şimdiden böyle olursa, yılın ortasına doğru, daha doğrusu sınavlara doğru kim bilir ne biçim çalış-

mak gerekecek, işte o nedenle işi sıkı tutuyorum ve günü gününe çalışmaya özen gösteriyorum.

Bu arada tabii bir de ev işleri var. Kimse, hele de annem hiç duymasın ama evde ne güzeldi. Eve gelirsin, odan temizlenmiş, çamaşırların yıkanıp ütülenmiş, yatağının üstüne dizilmiş... misler gibi.

Yemek konusundaysa bütün yapacağın, "Bugün ne yiyeceg'z?" diye seslenmek ve hazır bir sofra, güzel yemekler... Ah, ah...

Oysa şimdi bunca dersin arasında bir de bunları düşünmek gerek. Dilek'le şöyle bir plan yaptık: Bir hafta o, bir hafta ben yemek ve bulaşığı yükleneceğiz. Temizliğiyse her hafta sonu birlikte yapacağız. On beş günde bir de Gülnaz Teyze gelip camı çerçeveyi silecek ve de babaannemin deyişiyle bizi "şööööyle bir güzel şartlayacak." Bunu duyan da bizi iyice kokuşuk zanneder.

Dün pazar vardı. Sebzeleri almak için pazara gittim. Hem daha ucuz oluyor, hem de çeşit çok. Ama bir pazar arabası almak şart, eve dönerken o poşetleri taşıyacağım diye kollarım koptu.

Bugün yemek sırası bendeydi. Kıymalı makarna yaptım. Mutfağa girmişken bir-iki çeşit daha yapayım da bir hafta rahat edeyim, diye düşündüm. Öyle ya, her gün böyle okuldan gelip mutfağa gireceksek, işimiz iş.

Annemden aldığım tarifi uygulayarak patatesli köfte ve fırında kıymalı pırasa yaptım. Daha sonra bunların yanına bir de pilav ekledim mi harika olur, diye düşündüm. Bütün bunları yapmasına yaptım da, mutfağa girdiğimde saat daha beşti, işim bittiğindeyse gecenin on buçuğu.

Bir de Dilek gidip gelip, “Ne yapıyorsun bu kadar,” demiyor muydu, sonunda padadım. “Dilek, lütfen beni rahat bırakır mısın,” diye terslendim.

Anında toz oldu. Aslında ben bunları daha çabuk yapardım ama malzemem eksikti. Tarifi okuyup yapıyorum ya, bakıyorum, “Aaa, evde kıyma yok,” haydi koş kasaba kıyma al. Eve gel, devam et. Bir süre sonra, “Aaa, maydanozu unutmuşum.” Haydi bu kez koş manava. Baharat eksik, koş bakkala. Allah seni inandırsın, 07:30’a kadar tam üç kez gidip geldim. Ama dersimi öyle bir öğrendim ki, bir daha unutmam mümkün değil. Bundan böyle yemek tarifleri okunacak. Hem de dalga geçmeden okunacak ve alınacaklar teker teker yazılacak. O listeyle çarşıya bir tek kez çıkılacak ve her şey bir tek seferde alınacak. Sonra eve gelinecek, tarif tekrar okunacak ve her şeyden önce malzeme hazırlanacak. Kıyma tavada kavrulurken, bir yandan soğan ve maydanozu kıyıp hazır edeceğim diye neredeyse parmaklarımı doğruyordum. Ben doğrayıp bitirene kadar tavadaki kıymaysa kara kuru bir şeye dönüşmüştü.

Kısadan hisse: Her bir malzeme hazır edilecek, SONRA ocağın başına geçilecek.

Böylece gecenin 10:30’unda kan ter içinde mutfaktan çıktım. Dilek kendi odasının kapısından kafasını uzatmış, “Artık çıkabilir miyim? Can güvenliğim var mı?” diyordu maviş maviş.

Kendimi kanepenin üzerine atıp, “Tam dön günlük yemeğimiz var, hatta beş gün bile olabilir,” dedim muzaffer bir başaşçı havasıyla.

“Oley!”

Zavallı Dilek’in çizim ödevleri şimdiden başladı. Odasındaki o kocaman çizim masasının başında didinip duruyor.

Birer adaçayı yaptık. Televizyonu açtık, oradan oraya zaplayarak biraz mola verdik kendimize. Sonra ikimiz de yine derslerimizin başına döndük.

Gözlerimden uyku akıyor.

Görüşmek üzere...

14 Ekim, Perşembe

Ay, bugün gülmekten ölmedim ya, bir daha hiç ölmem. Babam geçen gece aradı. Oradan buradan konuştuktan sonra, “Muhtardan ikametgâh belgesi aldınız mı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ama olmaz ki kızım, çoktan başvurup bunu almalıydın. Annen de mi söylemedi bunu sana?”

Nasıl da suçluyor insanı. Ne yani, sanki ben yılda bir yer değiştiriyorum da, bunları ezbere bilmeliyim. Yeni öğreniyoruz işte! “Peki baba, yarın ilk iş muhtara giderim.”

Ve sorular devam etti.

“Bankada hesap açtırdın mı?”

“Hayır.”

“Peki sana para göndermek isteyince nereye göndereceğiz?

Güvercinin kanadına bağlarsın, o bana getirir sevgili babacığım.

“Henüz vaktim olmadı. Okuldan çıkınca bu ilk haftalar hep kitap, kırtasiye, evin alışverişi gibi işlerle uğraştım ama ilk fırsatta açtıracağım, baba.”

“Bankaya gidip hesap açtırmak nihayetinde yarım saatini alır. İhmal etmemelisin böyle şeyleri.”

Hey Allahım, ben ne biçim koşturduğumu, çoğu kez eve vardığımda saatin beşi geçtiğini ve o saatte de bankaların kapandığını; bu arada ders, ödev, pazar, kıyma, yemek, okul-ev arası mesafenin katedilmesi gibi öğeleri şimdi ona nasıl anlatsam ki...

“Tamam, baba, hesabı açtırırım.”

“Hesabı sana en yakın yerde açtır, yani Bahçelievler şubesi olsun ki, para çekmek için fazla zaman kaybetme.”

“Peki, baba.”

“Haydi canım, iyi geceler. Seni yine ararım.”

“İyi geceler, baba.”

Bir dahaki telefonunda bu iki konuyu kontrol edeceğinden adım gibi emin olduğumdan, hafta içinde nefes nefese okuldan doğru bankaya gidip bir hesap açtırdım. Ve de bir keyiflendim, bir keyiflendim. Artık benim de bir hesap cüzdanım var, azizim.

Derslerimizin az olduğu bir başka günde de muhtarlığa gittim. Bana bir form verdiler, bunu doldur getir, dediler. Eve gelip formun başına geçtim.

Orada bir yerde “aile reisi” diyor, yani ailenin reisi kimse onun adı yazılacak. Eh, bu işi ben kovaladığıma göre, kendi adımı yazdım. Evde diğer yaşayanlara gelince, bu aile reisinin ne karısı var, ne çocukları... Peki Dilek ne olacak, düşünüp taşınıp onu da yanımda ikamet eden, diye yazdım.

Sonra da oturup Dilek’i beklemeye başladım. Eve gelince, “Bak Dilek, muhtara burada oturduğumuzu bildirmemiz gerekiyormuş. Kayıtlara geçmeleri lazımmış,” dedim.

Boş boş bakıyordu.

“Ben de bugün gidip formları alıp doldurdum. Şimdi de imzalayıp muhtarlığa teslim edeceğim. İstersen sen de bir göz at.”

Dilek öylesine yaklaşıp formu aldı, şöyle bir göz gezdirdi, sonra, “Ne?!” diye bağırdı.

“Sen aile reisi, ben de senin yanında yaşayan bir kız mıyım?”

“Evet, aynen öyle,” dedim ve üstüme saldırmasına fırsat vermeden kaçıp odama kapandım. Gelmiş, kapıyı yumrukluyordu. Ben de içerde gülmekten kırılıyordum.

Ay, gerçekten çok komikti. Gülmekten gözlerimden yaşlar geldi. Şu satırları yazarken bile kendimi tutamıyorum.

Aile reisi: Serra Noyan

Yanındaki zavallı kız: Dilek Ersümer

Ve de en fiyakalı fotoğraflarımızla birlikte götürüp muhtarın kendine bizzat takdim ettim. Böylece artık biz de Bahçelievler semtinin yasal ve saygın sakinleri olarak toplumdaki yerimizi almış bulunuyoruz.

Ayrıyeten... Bundan böyle her telefon çalışında, eyvahlar, ya arayan babamsa, paniğinden de kurtulmuş bulunuyorum.

28 Ekim, Perşembe

Hiç hesapta yokken Ürgüp’e gidiyorum. İyi mi?

Geçen gün Express’te oturmuş hararetli hararetli konuşuyorlardı. Ben içeri girince Alev seslendi, “Serra, baksana.” Yanlarına gidip oturdum. Tam takım oradaydı.

“Bak biz ne düşündük. Dersler tam gaz başlamadan...”

“Ne demezsin...” demekten kendimi alamadım. Hepsi gülüştüler.

“Yani demek istiyorum ki,” diye konuşmasını sürdürdü Alev. “Sınavlar filan başlamadan, ortalığı kar basmadan bir Ürgüp-Göreme gezisi yapalım.”

“Güzel fikir.”

“Aslan arkadaşımız Oktay’ın kocaman bir cipi var.”

“Ooo...” dedim. “Şu fiyakalı Cherokee’lerden mi?”

“Senden de hiçbir şey kaçmıyor.”

Oktay lafa karıştı. “Pek de benim sayılmaz, aslmda babamın ama arada sırada bana da veriyor.”

Tarık onun sözünü kesti. “Oğlum, ne diye böyle uzun uzun açıklamalara giriyorsun? O cipi kullanıyor musun, kullanmıyor musun? Gerisini karıştırma.”

“Neyse, neyse,” dedi Alev ellerini sallayarak. “Biz benzin parasını bölüşeceğiz.”

“Hiç gerek yok,” dedi Oktay.

Ama kızlar bağırıştılar. “Dünyada olmaz! Hem arabanı kullanalım, hem sen yol boyu bizlere şoförlük yap, hem de benzini öde. Olmaz!”

Tarık gözlüklerinin altından gülerek, “Canım çocuk öyle istiyorsa, bırakın yapsın,” dedi ama onun muzurluğunu ben bile anladığımdan kimse aldırmadı.

“Hafta sonu gidiyoruz, yani cuma günü yola çıkıyoruz, dört-beş saat sonra oradayız. Cumartesi, pazar geziyor ve pazar gecesi dönüyoruz. Nasıl?”

“Çok güzel.”

“Vee... Ataman Oteli’nde kalıyoruz. Otelde şu anda görevde olanlar bir zamanlar bizim okulda okuduklarından

bu turizmci kardeşlerine indirimli, yani öğrenci fiyatı uyguluyorlar. Zaten sezonda da değiliz. Nasıl?”

“Harika!”

“Ne diyorsun şimdi? Sen de gelir misin?”

“Sağ ol Alev, ama nasıl hemen cevap vereyim. Bir düşüneyim, bir Dilek’le konuşayım. Hem anneme de haber vermeden olmaz.”

“Tabii, zaten hepimiz bu akşam evde bu konuyu konuşup yarın kesin karar vereceğiz. Ama gelirsen inan seviniriz.”

“Çok teşekkürler. Alev, ben de gelmek isterim,” dedim ve hoplaya hoplaya eve geldim.

Göreme’yi görmek istiyorum, bu kesin. Huyum kurusun, gezilere bayılırım. Onların beni benimsemeleri ve gruplarına katılmamı istemeleriyse ayrıca hoşuma gitti. Doğrusu bu kadar çabuk arkadaş edineceğimi hiç mi hiç ummuyordum. Zavallı Dilekçiğim, cıvıl cıvıl kızdır, hâlâ bir tane bile “merhaba” ötesi arkadaşı yok. Oysa okul başlayalı neredeyse iki ay olacak.

Öte yandan Dilek’i bırakıp gidiyor olmak da hiç içime sinmiyordu. Şunlarla biraz daha samimi olsaydım, Dilek’i de götürmeyi önerebilirdim ama o kadar yeni tanışmıştık ki...

Neyse, akşam olunca konuyu önce Dilek’le konuştum. Canım arkadaşım, “Deli misin kızım, ayağına böyle kısmet gelmiş, tepilir mi? Ben olsam bir dakika durmam. Hem arkadaş grubun olacak, hem de bu fiyatlara gidebileceksin. Böyle bir fırsat bir daha kolay kolay ele geçmez,” diye çıkıştı bana.

“Ama keşke seninle gidebilseydik, Dilek,” diye mızmızlandım.

“Bak Serracığım, acı bir gerçek ama böyle bir imkân olsaydı bile gelemezdim, çünkü şu gördüğün yüzlerce minik kare var ya, bunlar bu planın üstüne teker teker yapıştırılacak,” diyerek çizim masasının üstündeki kâğıdarı gösterdi.

“İnanmıyorum, bu bitmek bilmez.”

“Ne yazık ki bitecek canım ve bunun yanı sıra başka ödevlerim de var. Onun için benim hafta sonunda bu masanın başından kalkmamam gerek. Sen şimdi hemen anneni ara, bu işi hallet ve git. Dönünce de bana gördüklerini anlatırsın. Ha, oradan bana bir de Avanos çanağı getir.”

“Neymiş o?”

“Ne kadar da cahiliz, yarabbi. Avanos’un seramik tabakları, bibloları çok ünlüdür.”

“Deme...”

“Tabii. Bir çanakları, bir de halı ve kilimleri.”

Annemi aradım, bir solukta durumu anlattım.

“Gitmene bir şey demem, tam tersine arkadaşlarla yeni yerler görmen hoşuma gider de...”

“O zaman nedir seni huzursuz eden?”

“Arabayı kullanan arkadaşınız... Acaba gerçekten iyi mi, acemi mi, hızlı mı sürüyor?”

“Acemi olacağını sanmam, yoksa babası öyle pahalı bir arabayı, hem de kendi arabasını hiç verir miydi? Ayrıca Oktay çok ağırbaşlı bir çocuk, yani laflar bile ağzından zor çıkıyor. Öyle delidolu biri değil.”

Annem içini çekti. Çaresiz kaldığı zamanlarda hep böyle içini çeker garibim.

“Bak, o zaman bir konuda bana söz vermeni istiyorum.”

“Eğer tehlikeli kullanıyorsa ilk uygun yerde durdurup ineceksin ve geri döneceksin, bu bir. Bir de eğer alkollü kullanmaya kalkarsa...

“Aman anne...”

“Canım, her şey olabilir, akşam yemeğinde şarap içmiştir, fazla kaçırmıştır. Lütfen, lütfen o zaman arabasına binme.”

“Tamam, anne, merak etme.”

“Para durumun nasıl?”

“Param var.”

“Yanına biraz yolluk al.”

“Daha neler...”

“Kızım, yolda giderken bir şeyler yemek herkesin hoşuna gider. Karşıdaki pastaneden kurabiye ya da kek al, yani şöyle elle yenilebilen kuru bir şeyler olsun. Arkadaşlarına ikram edersin, elin boş gitmemiş olursun.”

“Bak işe bu açıdan bakmamıştım.”

labıı ya...

“Haklısın, anne, eli boş gitmemek gerek.”

“O elmalı kurabiyeler de çok lezzetli oluyor. Bir de kuruyemiş al; ceviz, fındık, kuru üzüm. Bunlar da yolda iyi gider.”

“Tamam, anne, harikasın.”

Böylece bu sabah Express’te buluştuğumuzda geleceğimi söyledim, hepsi bir ağızdan. “Oley,” diye bağırdılar. Meğer herkes teker teker kafeye uğrayıp gelebileceklerini söylemiş, ben en sonuncusuymuşum. Bir araya geldiğimize göre saat kaçta çıkılacak, kim nereden alınacak gibi ayrıntılar konuşuldu. Sonunda öğlen on ikide okuldan hareket edilmesine karar verildi, zamandan kazanmak için.

Tam dağılıyorduk ki, Alev'i bir kenara çekip, "Alev," dedim, ama lafa nasıl başlayacağımı bir türlü kestiremiyordum.

"Ne var, Serra? Bir şey mi diyecektin?"

"Şey... Oktay..."

"Evet, ne olmuş Oktay'a?" diyerek bana tuhaf tuhaf baktı."

"Yani arabayı o kullanacak da... Acaba iyi kullanıyor mu? Biliyorsun, bazıları hız yapmayı seviyorlar. Annem de bu konuda pimpiriklidir, sorup durdu; gerçi ben herhalde iyi kullanıyordur dedim ama..."

"Anlıyorum," diyerek güldü Alev. "İçin rahat etsin. Oktay benim babamdan bile tedbirlidir, hem yavaş gider, hem de kurallara uyar. Öyle olmasa babası bu kadar pahalı arabayı ona verir miydi?"

"Hah, ben de anneme aynı şeyleri söyledim zaten. Ama şimdi bunları senden duyunca içim rahat etti. Aslını istersen, ben de deli gibi kullanan birinin arabasında olmak istemem."

"Kim ister ki..." dedi Alev. Bu yanıt da hoşuma gitti laf aramızda. Bazı salaklar sokaklarda vınnn, vınnn diye giden kırocuklara bayılıyorlar da...

Akşam eve gelir gelmez hemen anacığımı aradım ve Alev le aramda geçen konuşmayı ona naklettim ki, ben oralarda gezip tozarken, tırnaklarını yemesin zavallım! Evlada bak, evlada...

Derslerim yeni bitti, şimdi çabucak küçük bir çanta hazırlayacağım. Fazla bir şey almaya niyetim yok. Lastik botlarımı giyeceğim ki, her türlü ahval ve şerait altında rahat olayım. Bir kot, bir kazak, bir-iki bluz, oldu bitti!

Yiyecekleri de sabahleyin okula giderken alacağım. Şimdi Sırmayla gidiyor olaydık taşınır gibi saatlerce hazırlanırdı. Oysa benim işim beş dakikada tamam. İşte bu kadar!

29 Ekim, Cuma

Şu anda Göreme'de Ataman Oteli'ndeyiz. Ölü sezon olduğu için bize iki süit verdiler. Birinde erkekler, yani Oktay, Ege ve Tarık, diğerinde de Betül, Alev ve ben kalıyoruz. Üstelik süitin bir odası iki yataklı, diğeri daha küçükçe ve tek yataklı, ortada bir oturma odası var. Tabii ben hemen tek yataklı bölmeye yöneldim. Alev'le Betül de sanırım bu düzenlemeden memnun kaldılar. Öyle ya, onlar çok daha yakın arkadaşlar.

Şu anda onlar ışıklarını söndürüp uykuya daldılar, bense defterime yazıyorum. Böyle bir geziyi kaydetmemek yazık olur.

Gelelim işin başına...

Saat tam on ikide okuldan hareket ettik. Oktay'ın cipi muhteşem. Herkesin elinde benimki gibi küçük el çantaları vardı.

Yola çıktıktan bir süre sonra Alev, "Yemek vakti," dedi ve kucağındaki karton kutuyu açıp hepimize birer sandviç dağıttı. Sandviçler de sandviçti hani. Yarım ekmek içine salam, peynir, yumurta, domates, salatalık doldurulmuştu. Azıcık da mayonez sürülmüş, olmuş mu ağızlara layık...

Betül de peçeteyle birer kola dağıttı. Ohoo, bunlar iyi hazırlıklı gelmişler.

“Ben de elmalı kurabiyeyle, kuruyemiş getirdim,” dedim, içimden anneme teşekkürler yağdırarak.

“Aslanım,” dedi Tarık. “Yiyecek getirenlere bayılırım. Aferin kızlar, hep böyle olun.”

Ege, “Alev, eline sağlık, sandviçler çok güzel olmuş,” deyince Alev güldü.

“Afiyet olsun ama onları ben hazırlamadım. Bir bakkalımız var, böyle sandviçler ve hazır yemekler yapıyor, ona ısmarladım.”

“Aşkolsun adama... Malzeme taptaze, her şeyi de ne güzel ince ince dilimlemiş.”

Betül bana dönerek, “Ege çok güzel yemek yapar da...” dedi.

“Sahi mi?”

Şaka mı yapıyorlar, ciddi iniydiler önce anlayamadım ama Alev de, “Onun için bu işlerden anlar zaten,” deyince, demek ki doğru diye düşündüm.

Tarık, “Ege yaa, uzun zamandır bizi yemeğe davet etmedin. Ne iş?” diye takıldı.

Ege gülümsedi. “Dönünce hepinizi yemeğe davet ediyorum.”

“Yazık çocuğa,” dedi Betül. “Şu derslerle boğuşurken bir de bize yemek mi yapacak? Bakma sen onlara, Ege.”

“Orta yolu bulalım, beyler,” dedi Tarık. “Sınavlar bittikten sonra, yani tatile girince bize şöyle esaslı bir ziyafet çekersin.”

“Kabul,” dedi Ege.

Yol boyu müzik dinledik, konuştuk. Diyebilirim ki, tek kişinin pek sesi çıkmadı. Bu, Oktay’dı. Yola yoğunlaşmıştı ve Allah’ı var, güzel kullanıyordu.

Giderek görünüm değişmeye başladı. Ünlü Kapadokya bölgesine girmiştik artık. Tabelaları okuyorduk. Uçhisar, Ortahisar, Çavuşin, Zelve... Ne kadar ilginç bir coğrafyaydı.

Tarık cebinden bir broşür çıkardı ve okumaya başladı. "Volkanik orijinli jeolojik bir yapıya sahip olan Ürgüp, yağmur ve rüzgâr erozyonunun meydana getirdiği ve peribacası olarak tanımlanan ilginç doğal oluşumların sıkça ve tipik örneklerinin yoğun olarak yer aldığı bir bölgeye kurulmuştur. Vadi yamaçlarından akan yağmur sularının ve daha sonra rüzgârların aşındırması sonucu oluşan yarıklar arasında yükselen peribacaları tamamen bu bölgeye özgü çok ilginç bir peyzaj oluşturmuştur. M.Ö. 8. yüzyılda bu bölgede at yetiştiren Frigler vardı. Daha sonra Perslerin eline geçen bölgeye, onlar Katpatukya adını verdiler. Katpatukya, 'Güzel Atlar Ülkesi' demekti ve söylene söylene günümüzdeki adıyla Kapadokya oldu."

Oktay arabayı yavaşça durdurdu. Hepimiz dışarı çıktık. Karşımızdaki manzara muhteşemdi. İrili ufaklı tepecikler göz alabildiğince uzanıyordu ve sanki dev bir fırça tek bir darbeyle toz pembeye bulayıvermişti peribacalarını.

"Ne kadar ilginç."

"Ve de ne kadar güzel."

"Güneşin ışıldatma göre renkler koyulup, açılıyor," dedi hemen yanımda duran Oktay.

"Sen daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum.

"Evet, yabancı konuklarımız vardı, onları gezdirmek için gelmiştik."

Bu arada sanırım grupta fotoğraf makinesi olan bir Ege, bir de bendim, ikimiz habire fotoğraf çekiyorduk, ötekiler-se, "Biz de isteriz," diye arada laf atıyorlardı.

Sonra yine arabamıza bindik ve Oktay bizi görülecek yerlere götürdü. Oralarda inip dolaştık. Mağaramsı yerler, beyaz tepeler, ilginç şekiller, hele de sivri tepelerin üstünde şapka gibi duran o taşlara şaşmamak olanaksız.

“Burayı görmemek büyük kayıp olurdu,” dedim Göreme’ye doğru yol alırken. “Beni de çağırdığınız için çok teşekkür ederim, çocuklar.”

“Yine buyrun.”

“Ne demek...” diye sululuklar yaptılar ama söylediklerimde samimiydim. Kapadokya müthiş bir deneyim.

Oktay, “Otele dönmeden sizi bir şarap mahzenine götürmemi ister misiniz?” diye sordu.

Hepsi, “İsteriz,” diye bağırıştılar.

Eyvah, dedim içimden. İster misin annemin dediği gibi bunlar içip içip dut olsunlar. Neyse, çok şirin bir kapı önünde durduk. Kaya içine oyulmuş bir mahzene girdik, içerde bayağı bir kalabalık vardı. Değişik ülkelerden turistler ahşap masaların başına geçip oturmuşlardı. Denemek isteyenlere küçücük kadehlerde değişik şaraplar ikram ediliyordu. Bize de servis yapıldı, hepimiz birer ikişer yudum aldık. Ama o kadar. Doğru söylemek gerekirse benim pek de hoşuma gitmedi, ekşimsi geldi.

Bizim grup pek bayılmadı ama o turistler şişe şişe şarap aldılar, otobüslerine kasalarla yüklendi.

“Artık gidelim mi?” diye sordu Oktay.

“Gidelim,” sesleri arasında kalktık. Bu arada biz kızlar Oktay’a bizi buraya getirdiği için teşekkür ettik. Öyle ya, söylemese biz burayı nereden bilecektik.

Ve geldik Ataman Oteli’ne... Peribacalarının arasına inşa edilmiş bir kaya oteldi bu. Peribacalarını da ışıklan-

dırmışlar mı sana... Düşler diyarına gelmiş gibi oluyor insan. Aslında tüm bölgeyi ışıklandırsalar, ne muhteşem olur kim bilir. İlk iş annemi aradım, azıcık konuştuk, hemen otelin ve odamın numarasını istedi. Ne olur, ne olmazmış!

Otel eski Türk evi tarzında döşenmişti. Kilimler, el örmesi örtüler, dantel perdeler, yatakların ayakucunda sandıklar, sehpa üstlerinde yemeniler... Ve yorganlar... Yorganlar benim çocukluğumun yorganları, yani saten kumaştan ve üstüne makineyle desenler yapılmış olanlardan. Babaannemin evinde hâlâ var ve ben bu eski zaman yorganlarını çok seviyorum.

Akşam yemeğini otelde yemeye karar verdik, çünkü hem geç olmuştu, hem hepimiz bir sürü yer gezdiğimiz için yorgunduk. Restoranın havası otelin dekoruyla bütünleşmiş, ahşap masa ve iskemlelerle hoş köşeler oluşturulmuştu. Daha çok, bir eski zaman evinde ağırlanır gibiydik.

Kendimi tutamayıp bu düşüncelerimi söyleyiverdim, sonra da benimle dalga geçecekler diye ödüm koptu. Allahtan herkes bir telden konuşuyordu da, beni bir tek yanımda oturan Oktay duydu.

“Ayrıntıları görebiliyorsun, Serra,” dedi.

“Aman sen bana bakma, bazen böyle abuk şeyleri kafama takarım.”

“Bence bu çok hoş. Pek çok kişi yaşayıp gidiyor, oysa sen güzellikleri görebiliyorsun. Bugün dikkat ettim de, gezdiğimiz yerlerde farklılıkları hep sen yakalıyordun.”

“Öyle mi?” Böyle bir şey yaptığımın hiç farkında değildim. Bak sen! Ben neymişim be abi!

Yemekten sonra herkes yataklara koştu.

Yarın önümüzde zorlu bir gün var.

Çok, çok mutluyum. Gezimiz harika gidiyor.

30 Ekim, Cumartesi

Sabah enfes bir kahvaltı vardı. Açık büfe yapmışlar. Neler vardı neler, ye Memet ye...

Tabaklarımızı doldurmuş dönüyorduk ki, Betül'e yalandım.

"Böyle giderse rahat iki-üç kilo alıp döneceğiz."

"Şimdi bunu düşünmeyeceğiz. Buranın tadını çıkaracağız. Eve dönünce de çaresine bakacağız," dedi.

Kız haklı...

Böylece bir mazeret bulmuş olmanın rahatlığı içinde sadece kahvaltılıkları değil, çörekler ve keklerden de gönlümce yedim.

Arabamıza doluştuk. Ve Tarık hemen ilk soruyu sordu, "Şoför bey, nereye gidiyoruz?"

"îyi valla," dedim. "Zavallı Oktay iyi ki daha önce buralara geldim, dedi. Hepiniz hem şoför, hem rehber muamelesi yapıyorsunuz çocuğa."

"Ooo azizim, meğer senin ne koruyucu meleklerin varmış da haberimiz yokmuş," dedi Tarık.

Oktay hafifçe bana doğru eğildi. "Sağ ol Serra, sen de olmasam"

Sonunda Kaymaklı yeraltı şehrine doğru yola çıktık. Ama yola çıkmadan önce Oktay, Kapadokyada balon turları da düzenlendiğini söylemek gafletinde bulundu. Tabii anında kıyamet koptu ve herkes balonla uçmak istediğine

karar verdi. Bunun üzerine Oktay bizi bir turizm acentasına götürdü. Adamlar balon turu da düzenlediklerini söyleyince sevinç çığlıkları yükseldi.

“O zaman yarın sabah saat dörtte hareket etmeye hazır olun.”

“Ne? Sabahın dördü mü?” diye hem Ege, hem Tarık bağırıştılar.

“Tabii,” dedi adam. “Saat beşte balonların bulunduğu yerde olmamız için dörtte hareket etmemiz gerek. Başka otellerden de alacaklarımız var.”

“Abii yaa, o saatte ne biçim soğuk olur,” dedi Tarık.

Ege, “Bu turun fiyatını öğrenebilir miyiz?” diye bence oldukça geç kalmış bir soru sordu.

“Adam başı yüz dolar.”

Hepimiz kalakalmıştık. Adam başı tam yüz dolar. Birbirimize baktık.

“Siz bir düşünün. Gelmek isterseniz bugün saat beşe kadar haber vermeniz yeterli,” diyerek bizi zor durumdan kurtardı anlayışlı adam. Alevle BetüTün suratları asılmıştı. Onlar en heveslilerimizdi.

Arabamıza yeniden doluşurken Tarık onlara dönmüş, sayıp döküyordu. “Hem sabahın köründe kalkacaksın, hem bu soğukta tir tir titreyeceksin, hem de tam yüz Amerikan Doları bastıracaksın. Neymiş, Kapadokya’yı havadan görecekmişsiniz. Kızım, ben size buraların havadan çekilmiş öyle fotoğraflarını bulup göstereceğim ki, o balonla gidenlerin hiçbirisi eminim böylesini görmemiştir.”

“Ben Kapadokya’yı havadan görmeye o kadar meraldi değilim,” dedi Betül.

“Eee, mesele nedir öyleyse?”

“Ben balonla uçmak istiyordum.”

“Ben de hem balonla uçmak, hem de bölgeyi havadan seyretmek istiyordum,” diyerek Alev de Betül’e katıldı.

Açıkçası hiçbiriyle fazla samimi olmadığımdan, ben bu tartışmanın dışında kalmayı yeğleyerek sustum.

“İyi öyleyse, verin paralan, sabah sabah horozlardan önce kalkıp gidin. Sizi tutan mı var, hayret bir şey yaa...”

“Aman senin o çok değerli fikrini soran olmadı.”

“Kızım, siz değil miydiniz az önce yakman?”

“Evet, n olmuş?”

“Siz yakınınca ben de bu paraya bu işin anlamsızlığını size anlatmak istedim ki, üzülmeyesiniz. Kabahat bende. Sana mı düştü âlemi teselli etmek.”

“Sence anlamsız olabilir, Tarık, ama bizim için balonla uçmak önemfiydi.”

“İyi öyleyse gidin, uçun dedim. Ne yapmamı istiyorlar bunlar, abi? Bir anlayan varsa, lütfen, rica ediyorum, bana anlatsın.”

“Gidip uçamayacağımızı bildiğin halde, niye verin parayı gidin, uçun, diyorsun?”

“Abi yaa, valla kafayı yiyeceğim şimdi... Bir şey söylesenize şunlara...” Sonra yine kızlara döndü. “Ne dememi istiyordunuz, söyleyin de bileyim.”

“Biz senden ve hepinizden anlayış bekliyorduk.”

Tarık gözlerini devirerek bizlere baktı.

“Yani biz şurada düş kırıklığına uğramışız; arkadaşlarımıza bu düş kırıklığımızı anlatıyoruz, bunu sizlerle paylaşıyoruz ve sizlerden anlayış ve teselli bekliyoruz ya da en azından susup dinlemenizi istiyoruz.”

“Kızım, bir şeyi istiyorsan yaparsın, yapamıyorsan da unutur gidersin. Teselli istiyorlarmış... Değmez, diyoruz, bundan âlâ teselli mi olur, ama siz kızıyorsunuz. İyi öyleyse git yap diyoruz, yine kızıyorsunuz. Bu nasıl mantıktır anlayan beri gelsin.”

“Aman, senin anlamanı beklemiyorduk zaten.”

“Haydi çocuklar yeter, ayıp oluyor,” dedi Ege. Oktay da hemen bir kaset koydu.

Bir süre kimse konuşmadı. Teypte de “ 1 ’ll always love you” çalıyordu. Whitney Houston’ın sesi o denli güzel ki, insanı alıp götürüyor. Eminim müzik bizim kavgacıları bile sakinleştirmişti, Kaymaklı yeraltı şehrine varana dek.

Bu yeraltı şehri Romalılardan kaçıp saklanan ilk Hıristiyanlar tarafından yapılmış. Sanırım dokuz kat indik. Müthiş bir şey. Yerin altında her şeyiyle bir kent yaratmışlar. Üstelik öyle bir havalandırma sistemi yapmışlar ki, yeraltına iniyorsun ama hava tertemiz ve hiç rutubet yok. Ayrıca kuyular açmışlar, su gereksinimini karşılamak için. Koridorlar daracık, ancak bir insanın, o da eğilerek geçebileceği kadar yapılmış. Sonra katlar arasında büyük yuvarlak tekerlek biçimi taşlar var. Düşman onları görüp de peşlerinden gelince, hemen o tekerlekleri yuvarlayarak koridoru tıkıyorlarmış. Tekerleğin ortasında da bir delik var, gelenleri isterlerse o delikten okla vurabiliyorlarmış.

Katlarda bir sürü odalar var, her ailenin bir odada barındığı tahmin ediliyor. Yukarda tarlalarda ekip biçiyor, çalışıyorlarmış. Bir de gözcüler oluyormuş. Romalılar görününce gözcüler haber veriyor ve tüm kent halkı hemen yeraltı şehrine inerek gözden kayboluyormuş.

En alt katta ibadet için genişçe bir yer yapmışlar. Ortasında kocaman bir taş. Günah çıkarma taşıymış, yani rahip taşın bir ucunda kulağım taşa dayıyor, öbür uçla günah çıkartmak isteyense ağzını taşa yaklaştırıp fısıldayarak konuşuyor. Taş sesi iletiyor, böylelikle rahipten başka kimse onun ne dediğini duymuyor. Ve biz bunu denedik. Ben kulağımı dayadım, Ege fısıldadı. Ötekiler duymadı, ama ben duydum. Ege, "Kavga bitti," diyordu. Gülüştük.

Tabii bunlarda bir merak. "Ne dedi? Ne dedi?"

"Aramızda," dedik ve onları delirtmek için gülmeye devam ettik.

Ege, "Bu ok işaretleri ve ışıklar olmasa insan burada bir kaybolur ki..." dedi.

"Allah korusun, düşünmesi bile korkunç," dedi Alev.

"Söylenenlere göre Kaymaklı yerin altından bir tünelle Derinkuyu yeraltı şehrine bağlanıyormuş."

"Bu yeraltı şehirleri müthiş bir kaynak turizm açısından," dedi Betül.

Hepimiz ona hak verdik ve peş peşe daracık koridorlardan kâh az eğilerek, kah iki büklüm olarak yukarı çıkak. Yani öyle de bir girişi var ki, insan kırk yıl düşünse o kapağın altında koca bir kent olduğunu akıl edemez.

Karnımız acıkmıştı ama civarda yemek yiyebileceğimiz bir yer göremedik. Oktay, "Şimdi Ihlara Vadisi'ne gideceğiz ya, orada bir kafeterya olduğunu anımsıyorum," dedi. Böylece yine yollara düştük. Neyse araba içi gerginlik hafiflemişti de, herkes yine normal ses tonlarında konuşmaya başlamıştı. Uff, ne atışmaydı ama...

Ihlara Vadisi'ne inmeden orada yarı büfe, yarı kafeteryamsı bir yer bulduk. Hem de sucuklu tost yapıyordu.

“Arkadaşlar,” dedi Alev. “Bu sucuklu tosttan ya hep birlikte yeriz ya da hiçbirimiz yemeyiz.”

Ege, “Bu da nereden çıktı şimdi?” diyerek Tarık’a baleti.

“Oğlum, bana hiç bakma.” dedi Tarık. “Dudaklarım sonsuza dek mühürlenmiş durumda.”

“Sen de uzatma, haydi,” diye Tarık’ın koluna girdi Alev, sonra da yine bize dönerek, “şöyle ki, bu sucuklar çok lezzetlidir lezzetli olmasına da, bilindiği gibi kokusu o kadar şahane değildir. O nedenle bir-iki kişi yer, gerisi yemezse, yemeyenler, hele de araba içinde gaz maskesi takmak zorunda kalabilirler. Ama hep birlikte yersek, o zaman hep birlikte mudu bir vaziyetle kokuşa kokuşa yolumuza devam ederiz. Yoksa faşistçe bir baskı uygulamak gibi bir niyetim yoktu... Bazı insanların zannettiği gibi,” dedi ve Ege’yle Tarık’a dişlerini göstererek sırım.

“Bak bu doğru,” dedim.

“O zaman oylayalım.”

“Sucuklu tost isteyenler?”

Tüm eller havadaydı.

“Tamam arkadaşlar, zaten her zaman zevkinize güvenmişimdir,” diyen Tarık bir koşu içeriye ısmarlamaya gitti.

Betül arkasından seslendi, “Benimkine kaşar peyniriyle domates de koysun.”

“Benimkine de...”

“Benimkine de...”

Böylece bu konuda da oybirliği sağlanmış oldu. Hele de aç karnına o sucuklu, peynirli, domatesli tostlar bir iyi geldi, bir iyi geldi...

Ihlara Vadisi’ne yüzlerce basamak merdivenle iniliyor. Ama inince de bir hayal ülkesinde buluyorsun kendini. Se-

vimli bir dere kayaların üstünden adaya sıçraya akıyor. O kayalıkların arasında kavak ağaçlarının sararmış yapraklan rüzgârda nazlı nazlı sallanıyor, yaprakların hışırtısı suyun sesine karışıyor ve inanılmaz bir huzur duygusu yayılıyor insanın içine. Bir de zeytin ağaçları var. Zeytin ağacı bence başlı başına, doğanın yarattığı en güzel sanat eserlerinden biri. Hele de yaşlı ağaçların gövdelerinin aldığı şekillere bakarken olağanüstü bir heykeltıraşın eseriyle karşı karşıya olduğunu düşünmeden edemiyor insan. O koca kayaların içinden öylesine ilginç eğikler çizerek fışkırıyor ki zeytin ağaçları, her biri ayrı bir tablo sanki.

Adım başı durup fotoğraf çekiyordum. Hepsi ilerlemişlerdi.

Bir Oktay geride kalmış, beni bekliyordu.

“Eee, hadi ama, Serra, her taşın, her yaprağın resmini çekeceksen, işimiz var demektir,” diye seslendi Betül azıcık tiz bir tonda.

“Özür dilerim, Betül, tamam, çekeceğimi çektim zaten,” deyip acele edince ayağım zeytin ağacının köküne takıldı. Oktay kolumdan tutmasa aynen toprağı öpecektim.

“Sen bakma onlara,” dedi Oktay yavaşça.

“Kendimi şu zeytin ağaçlarına, kavaklara ve dereye öyle bir kaptırmıştım ki...”

“Sana dün bunu anlatmak istemiştim. Güzellikleri görüyorsun.”

“Sağ ol, Oktay,” dedim ve kolumu yavaşça çekerek yürümeye başladım.

O anı sanki daha önce yaşamışım gibi bir duyguya kapıldım birden. Ağaçlar, gölgelikler, bir ağacın köküne takılıp tökezleyişim... ve birinin beni tutuşu... Birden içim

yandı. Uzaklardan, çok uzaklardan bir sızıydı bu. Tanıdık bir sahneydi. Evet, Cüneyt'le yaşamıştım benzer sahneyi.

"Sen Betül'e bakma," dedi Oktay. "Azıcık delidoludur ama iyi kızdır."

Suskunluğumu Betül'e kırıldığım şeklinde almıştı Oktay. Oysa ben nerelere gidip gelmiştim o birkaç saniye içinde. Ne iyi çocuktu şu Oktay. Ona gülümsedim, önce bir şaşırdı, sonra çekingen bir biçimde de olsa, o da bana gülümsedi.

Ihlara Vadisi ilk Hristiyanların inşa ettiği gizli kiliseler, şapeller, manastırlarla dolu. Ne çok yapmışlar; daracık yerlerden geçiliyor, nasıl da zorlukla ulaşılıyor gizli kiliselere. Doğanın bu güzelliği insanda gerçekten yüce duygular uyandırıyor. Girebildiğimiz kiliselere girdik, duvarlarda hâlâ görülebilir freskler, yazılar vardı asırların ötesinden kalma. Vadinin sonuna kadar gittikten sonra geri döndük. Vadi boyu geri yürüyüş iyiydi de, merdivenleri çıkmak tam bir felaketti. Hepimiz zorlandık. Bir ara bir turist karı koca gördüm. Italyandılar galiba. Kadıncağız şişman mı şişmandı ve nefes nefese kalıp paniklemişti. Ağlıyordu. Kocasıysa onu teskin etmeye çalışıyordu. Üstelik daha yarıya varmamışlardı bile.

Tıknefes yukarı vardığımızda, "Çocuklar," dedim. "Şuradaki görevlilere söylesek, belki aşağıdakilerin yardıma ihtiyaçları vardır."

"Yok, yok, geliyorlar, bak," dedi Ege.

Gerçekten de zavallı kadıncağız kocasının koluna yaslanarak ağır ağır merdivenleri çıkıyordu, yukarı varmalarına da az kalmıştı.

Hemen yere oturuveren Alev, "Buraya ancak bir kez inilir," dedi.

“Ya da başka yerlerden inilip çıkılabilir,” diyen Betül’e, Ege, “Eğer soyunda keçilik varsa... Şu dimdik kayalara bakar mısın,” diye cevap verdi.

Tekrar arabamıza doluştuğumuzda Oktay, “Çocuklar, bu akşam yemeğini Ürgüp’te bildiğim bir restoran var, orada yemeye ne dersiniz?” dedi.

“Harika, deriz.”

“Allah, deriz.”

Hava kararmaya başlamıştı. Ihlara Vadisi’nde bütün bir öğleden sonrayı geçirmiştik. Çok ama çok güzeldi.

“Bacaklarım hâlâ titriyor.”

“Sucuklu tostları da başka türlü hazmedemezdin, Alev Hanım.”

“İşte onun için yine kurdar gibi acıktım ya.”

“Aman Tarık, sen ne zaman aç değilsin ki...”

“Deli oluyorum, yiyor yiyor ve hâlâ sıska.”

“Betül Hanım, inceliğimi hareketliliğime borçluyum.”

Barışmışlardı ya, yine hafiften hafiften anşıyorlardı Tarık, Alev ve Betül. Aman, aman kimse kavga etmesin. Gergin ortamları hiç sevmiyorum.

Bir süre sonra arabanın içini bir sessizlik kapladı. Açık havada yürüyüş, havanm kararması ve teypteki müzik uyku için harika bir ortam oluşturmuş ve herkes uyuklamaya başlamıştı. Ben de başımı cama dayadım ve öylesine yola bakarken, birden gözüm arabanın aynasına takıldı, aynada Oktay bana bakıyordu. Göz göze gelince bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Anlaşılan bir o, bir de ben uyanıktık.

Sonunda araba durdu ve Oktay, “Evet beyler, hanımlar, Şömine Restoran a gelmiş bulunuyoruz,” diye seslendi uykuculara.

Şömine Restoran da tıpkı Ataman Oteli gibi eski zaman evleri tarzında döşenmişti. Örneğin, yemekler ahşap bir bülede sergileniyor, kafesli pencerelerde tığ işi perdeler sallanıyor, masaları kandiller aydınlatıyordu. Ve müzik... Geri planda çok hafif tonda çalınan alaturka müzik, babaannemle dedemin sevdikleri o eski şarkılar bu dekoru öylesine tamamlıyordu ki...

Tabii biz kızlar yine Oktay'a teşekkürler yağdırmaya başlayınca Tarık, "Bir kez daha teşekkür duyarsam, ben bu turu terk ediyorum, arkadaşlar, bilmiş olun," dedi.

"Ne o, kıskandın mı?"

"Hayır, Betül Hanım, kıskanmadım ama her iş biter, sonunda toptan teşekkür edersiniz, olur biter. Ne bu böyle adım başı teşekkür..."

"Uzun etme," diye lafa karıştı Ege. "Bahşiş vermekten iyidir."

"Bak orası öyle," dedikten sonra Tarık, Oktay'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Madem bahşiş yerine geçiyor, o zaman ben de rehberliğinden çok memnun kaldığımı bildirir ve teşekkürlerimin kabulünü rica ederim, arkadaşım."

Bu kez hepimiz testi kebabı ısmarladık. Öyle ilginç ki, testileri masaya getiriyorlar ve bir darbeyle kırıyorlar, sonra içindekileri tabağa aktarıyorlar. Etler ağızları sıvanarak hava almaz hale getirilen testiler içinde pişiriliyormuş. Yumuşacık ve çok lezzetliydi.

"Yazık testilere," dedim.

Meğer burası çanak çömlek memleketi ya, tam tersine bunların kırılması yenilerinin yapılmasına yol açıyor, bu da esnafın işine geliyormuş.

Bu bilgileri benim sözlerimi duymuş olan garsondan edindik. Ve içinde bulunduğumuz mevsimde olmasaydık, Şömine Restoranda rezervasyon yaptırmadan asla yemek yiyemeyeceğimizi de eklemeyi ihmal etmedi. Eh, sezon sonu gelmenin de bir yararı olsun artık.

Yarın son günümüz. Otele gelir gelmez yine annemi aradım. "Bak bu iyiliğimi unutma," diye de nasıl merakla benden haber beklediğinin farkında olduğumu belirttim. Keh, keh, keh... Zavallım nezle olmuş, sesi hım hım geliyordu.

31 Ekim, Pazar

Kahvaltıdan sonra Oktay'ın önerisiyle önce halı ve kilimlerin satıldığı büyük bir mağazaya gittik. Hele de ipek karıştırılarak dokunmuş Sumak denen kilimlere bayıldım, bayıldım. Zaten ben daha çok kilimleri seviyorum, ipek iplikler de o kilim desenlerine bir parlaklık, bir pırıltı katınca öyle hoş olmuş ki... Param olsa kesin bir Sumak alırdım.

Mağaza sahibi bize ipeğin serüvenini göstermek istediğini söyleyerek dükkânın arkasındaki atölyeye götürdü. Su dolu kocaman bir kazanın içinde yüzlerce koza dalgalanıyordu. Burada kozalar çözülüyor, ipliğe dönüşmeye hazırlanıyormuş. Sonra çıkrığa benzer bir alede incecik ipek iplikler o kozalardan tek tek çözülüyor ve dev kukalara sarılıyordu.

Asırlardır bu yöntem kullanılıyormuş. Sonra ipek halıların dokunduğu bölmeye geçtik. Küçük küçük kızlar

Şömine Restoran da tıpkı Ataman Oteli gibi eski zaman evleri tarzında döşenmişti. Örneğin, yemekler ahşap bir büfede sergileniyor, kafesli pencerelerde tığ işi perdeler sallanıyor, masaları kandiller aydınlatıyordu. Ve müzik... Geri planda çok hafif tonda çalman alaturka müzik, babaannemle dedemin sevdikleri o eski şarkılar bu dekoru öylesine tamamlıyordu ki...

Tabii biz kızlar yine Oktay'a teşekkürler yağdırmaya başlayınca Tarık, "Bir kez daha teşekkür duyarsam, ben bu turu terk ediyorum, arkadaşlar, bilmiş olun," dedi.

"Ne o, kıskandın mı?"

"Hayır, Betül Hanım, kıskanmadım ama her iş biter, sonunda toptan teşekkür edersiniz, olur biter. Ne bu böyle adım başı teşekkür..."

"Uzun etme," diye lafa karıştı Ege. "Bahşiş vermekten iyidir."

"Bak orası öyle," dedikten sonra Tarık, Oktay'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Madem bahşiş yerine geçiyor, o zaman ben de rehberliğinden çok memnun kaldığımı bildirir ve teşekkürlerimin kabulünü rica ederim, arkadaşım."

Bu kez hepimiz testi kebabı ısmarladık. Öyle ilginç ki, testileri masaya getiriyorlar ve bir darbeyle kırıyorlar, sonra içindekileri tabağa aktarıyorlar. Etler ağızları sıvanarak hava almaz hale getirilen testiler içinde pişiriliyormuş. Yumuşacık ve çok lezzetliydi.

"Yazık testilere," dedim.

Meğer burası çanak çömlek memleketi ya, tam tersine bunların kırılması yenilerinin yapılmasına yol açıyor, bu da esnafın işine geliyormuş.

Bu bilgileri benim sözlerimi duymuş olan garsondan edindik. Ve içinde bulunduğumuz mevsimde olmasaydık, Şömine Restoranda rezervasyon yaptırmadan asla yemek yiyemeyeceğimizi de eklemeyi ihmal etmedi. Eh, sezon sonu gelmenin de bir yararı olsun artık.

Yarın son günümüz. Otele gelir gelmez yine annemi aradım. “Bak bu iyiliğimi unutma,” diye de nasıl merakla benden haber beklediğinin farkında olduğumu belirttim. Keh, keh, keh... Zavallım nezle olmuş, sesi hım hım geliyordu.

31 Ekim, Pazar

Kahvaltıdan sonra Oktay’ın önerisiyle önce halı ve kilimlerin satıldığı büyük bir mağazaya gittik. Hele de ipek karıştırılarak dokunmuş Sumak denen kilimlere bayıldım, bayıldım. Zaten ben daha çok kilimleri seviyorum, ipek iplikler de o kilim desenlerine bir parlaklık, bir pırıltı katınca öyle hoş olmuş ki... Param olsa kesin bir Sumak alırdım.

Mağaza sahibi bize ipeğin serüvenini göstermek istediğini söyleyerek dükkânın arkasındaki atölyeye götürdü. Su dolu kocaman bir kazanın içinde yüzlerce koza dalgalanıyordu. Burada kozalar çözülüyor, ipliğe dönüşmeye hazırlanıyormuş. Sonra çıkrığa benzer bir alede incecik ipek iplikler o kozalardan tek tek çözülüyor ve dev kukalara sarılıyordu.

Asırlardır bu yöntem kullanılıyormuş. Sonra ipek halıların dokunduğu bölmeye geçtik. Küçük küçük kızlar

dokuyordu halıları, en fazla on iki-on üç yaşlarında gösteriyorlardı. Mağaza sahibi bunu da açıkladı.

“iplikler o kadar ince ki, ipek halılarda her santimetrekareye atılması gereken düğüm sayısı yün halılara kıyasla çok daha fazla oluyor. Bunun için de narin parmaklar ve güçlü gözler gerekiyor. İşte o nedenle bu küçük kızlar, özellikle ince parmaklılar seçiliyor. Biraz büyüdükleri zaman artık ipek halı dokuyamaz oluyorlar. Ayrıca o kadar ince düğümleri atabilmek gözler için de çok yorucu.”

Böylece bu konuda da bilgilenmiş olarak oradan çıktık.

“Şimdi anladın mı ipek halılar neden bu kadar pahalı,” dedi Alev, Betül’e.

“Anladım, ayrıca da hak verdim,” dedikten sora bize bir açıklamada bulundu. “Mağazayı gezerken ipek halılar ne kadar pahalı, kesin insanları kazıklıyorlar, demiştim de...”

Ve oradan çinilerin, seramiklerin satıldığı bir başka kaya mağazaya girdik.

“İşte bu çok iyi,” dedim. “Arkadaşıma ona Avanos’tan bir çanak götüreceğime söz vermiştim.”

Bu mağaza tamamen kayaların içine oyulmuştu; birbirinin içinden geçilerek gidilen odalarda duvarlar silme seramik tabaklarla doluydu. Çeşit çeşit, renk renk... hangi birine bakarsın. Mavililere mi, yeşillilere mi... karanfil motiflilere mi, kadırgalılara mı... Vazolara mı, dev çanaklara mı... Ama iyi pahalıydılar. Aslında değerdi de, bizim gibi öğrenciler için tuzlucaydı.

Derken gözüm küçük bir odaya ilişti. Orada ufak tefek parçalar vardı, dahası fiyatları bizlere göreydi. Dilek’e kadırga motifli bir çanak, anneciğime ahşap ayağıyla birlikte mavi beyazlı küçük bir tabak aldım. Diğer mavi be-

yazlı biblolarının yanına koyar artık. Evimize ay yıldızlı bir nihale, kendime de yine ay yıldızlı bir çanak aldım. İçine ataşlarımı koyacağım.

Alışveriş epeyce vaktimizi aldı, bakacak öyle çok şey vardı ki... Neyse, o fasıl bitince mağaza sahibi, “Toprak çanakların nasıl yapıldığını görmek ister misiniz?” dedi. Tabii hemen peşine takıldık.

Yerin altından, yine kayaların içine oyulmuş koridorlardan geçerek bu kez de seramik atölyesine geldik. Bizleri sıralara oturttular. Karşımızda da genç bir adam aletinin başına geçti.

Elinde koca bir topak killi toprak ama ıslatılmış, sanki çamur gibi... Bunu Kızılırmak’tan getiriyorlarmış.

Bize göstererek bir süre onu elinde yoğurdu, sonra o dönen aletin üstüne yerleştirdi. Alet büyük bir tahta tekerleğin üstündeydi. Ayağıyla tekerleği kolan vururcasına döndürüyor, tabii böyle olunca alet ve üzerindeki ıslak toprak dönüyor, usta da bu arada o çamuru elleriyle şekillendiriyordu. Tıpkı halıcı atölyesinde olduğu gibi buradaki aletler de asırlardır kullanılanların aynısıymış. İşte bu çok ilginç. Neyse genç adam ortaya çok hoş bir vazo çıkardı ve kaldırıp bize gösterdi. Hepimiz onu alkışladık. Sonra, “İçinizden biri gelip denemek ister mi?” diye sordu.

Ben, Alevle Betül’e baktım ama onlar bu işe yanaşmadılar. Oktay, “Haydi Serra,” dedi.

Ben de, “Tamam,” diyerek ayağa kalktım.

Böyle bir deneyim kaçırılır mıydı...

Genç adam bana bir şalvar uzattı. “Bunu giyin ki, üstünüz çamurlanmasın.”

Öyle ya... Hemen şalvarı pantolonumun üstüne geçirdim. Bu arada Ege, elinde fotoğraf makinesi habire beni çekiyordu. Genç ustanın yerine geçtim, o, çamuru yerleştirdi, tekerleği döndürdü, bana başlamamı söyledi. Başladım çamuru şekillendirmeye. Çamur avuçlarımın içinde yumuşacıktı. Bu arada usta bana komutlar yağdırıyordu...

"Elini gevşet, gevşet. Şimdi toparla, toparla, tamam."

Evet, evet! Sonunda kâsemi büyük bir gururla kaldırıp bizimkilere gösterdim ve Ege de hemen bu pozumu yakaladı. Alkışlar, alkışlar... Sonra ustayla içeri gidip ellerimi yıkadım, şalvarı iade ettim ve böylece Avanos'taki serüvenimiz sona erdi.

Çıkıp biraz daha dolaştık, küçük bir kahve bulduk, orada oturup birer çay içtik. Ve yola düzüldük.

Dönüşte herkes pek bir suskundu.

"Ne o? Karadeniz'de gemileriniz mi battı?" dedi Tarık.

"Ayy, yine dersler, ödevler..."

"Ne ayıp, Alevciğim."

"Kim bilir nasıl kilo aldık üstüne üstlük..."

"Betül'cüğüm, bir dirhem et bin ayıp örtermiş. Eee, Serra, senin ne gibi şikâyetin var baltayım?"

"Seni ve şakalarını çok özleyeceğimi düşünüyordum, Tarıkçığım," deyince bu laf milletin bir hoşuna gitsin, bir hoşuna gitsin.

Ve işte böylece gırgır şamata Ankara'ya vardık. Oktay önce benden başlayarak hepimizi evlerimize bırakma nezaketini de gösterdi. O nedenle ayrılırken ona ayrıca teşekkür ettim. Ve hepsinin arkasından el salladıktan sonra çantamı alıp bahçe kapısını itmemle birlikte üst kat penceresinde birtakım karaltılar seçmem bir oldu.

Hey yarabbim! Anlaşılan bunlar yirmi dört saat nöbetteler. Üstelik koca bir cip duruyor, içinde oğlanlı kızlı bir grup ve bir oğlan iniyor, benim çantamı veriyor, vedalaşıyorum. Sonra onların arkasından el sallıyorum. Bu fingırdamak değil de ne?

Anahtarımla kapıyı açıp içeri girdiğimde Dilek'in odasında ışık yanıyordu.

"Ben geldim!" diye seslendim.

"Hoş geldin."

Ama o güzel oturma odamızda bir şeyler beni rahatsız etmişti. Biraz dikkat edince bunun odanın dağınıklığı olduğunu fark ettim. Her yerde Dilek'in eşyaları vardı. Kanepenin üstünde hırkası, yerde pabuçlar, hem de odanın ortasında. Bir koltukta gazeteler, masanın üstünde bir çanak yenmiş çekirdek kabuğu... Ohoo, evin haline bakar mısınız... Birden sinirlendiğimi hissettim. Oturma odası bizim ortak mekânımız, odanda ne istersen yap ama burada ben de yaşıyorum. Hele de burayı adam etmek için onca çaba harcamış biri olarak, en azından düzenli tutulmasını beklemek hakkım değil mi?

Dilek koşarak geldi; boynuma sarıldı.

"Ah, seni bir özledim, bir özledim. Anlat bakalım nasıl geçti geziniz. Hem de ilk adımından başlayarak."

İçimdeki öfkenin hızla eridiğini duyumsadım. Bu kıza kızılamaz ki zaten...

"Ne bu hal, kızım?" dedim odayı göstererek.

"Haklısın, Serracığım ama çalışırken öyle sıkıldım ki... Düşün, bütün bir hafta sonu başımı kaldırmadan uğraştım."

"Vah canım benim..."

“Tabii öyle olunca, kendimi oradan oraya attım.”

“Önemli değil, toplarız.”

“Hadi hadi anlat.”

Böylece ona tüm geziyi anlattım.

“Dilek,” dedim. “Onları bir grup olarak bize yemeğe davet etmeyi düşünüyorum. Senin de onları tanımam istiyorum. Ne dersin?”

“Hemen bugünlerde olmasın ama. Ben önümüzdeki hafta da çok sıkışık olacağım.”

“Tabii canım, zaten hemen demedim. İlcimize de uygun bir zamanda diye düşündüm.”

“Elbette, çok iyi olur. Böylece ben de biraz insana benzer yaratıklarla tanışmış olurum.”

“Hâlâ bir yakınlık olmadı mı senin sınıftakilerle?”

“Yakınlık mı? O da ne?”

Yani kırk yıl düşünsem, Dilek gibi cıvıl cıvıl bir kızın arkadaşlıktan yakınacağını düşünemezdim. Ben çok ama çok şanslıyım. Kaç kişi daha ilk günden arkadaş bulur. Hem de grup halinde.

Dilek çanağını çok beğendi. Nihalemizi hemen mutfağa yerleştirdik. Ben de kendi çanağıma renkli ataşlarımı doldurdum. Sonra annemi aradım.

“Hoş geldin, hayatım,” dedi. “Sen kapat telefonu da ben arayayım.”

Malum bizim zavallı bütçemiz şehirlerarası telefon faturalarını kaldıramaz. Ayrıca telefonu ortaldaşa kullandığımızdan ikimiz de çok dikkat ediyoruz. Böylece gezi anılarımı bir posta da anneme anlattım. İyi vakit geçirdiğime memnun olmuştu ama onu asıl mutlu eden kazasız belasız Ankara’ya dönmüş olmamdı. Sanki anlamıyorum.

Evet, dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına geldik, yani derslere... Şimdi kendime kocaman bir kahve yapıp kitapların başına geçeceğim.

8 Kasım, Pazartesi

Bugün nedense içimde bir sevinç var!

Paşabahçe'ye gidip kocaman cam bir kavanoz edindim, yandaki çiçekçiden de paraya kıyıp üç demet bordo renkli kasımpatı aldım... Vazoyu oturma odamızın boş duran köşesine yerleştirdim, içine de kasımpatıları doldurdum. Yanı başındaki ayaklı lambayı yaktım, onun ışığı çiçeklerin üstüne vurunca ortaya öyle güzel bir görünüm çıktı ki... Bunun üzerine ortadaki ışığı yakmadan ayaklı lambanın ışığını öylece bıraktım, bakalım Dilek gelince ne diyecek diye... Sonra da odama geçip ders çalışmaya başladım.

Bir süre sonra kapı açıldı, Dilek'in ayak sesleri... Terliklerini giyiyor, paltosunu asıyor ve...

"Serra!" diye bir feryat. Tabii hemen fırladım odamdan. "Serra, ne güzel olmuş!"

"Sahi, beğendin mi?"

"Muh-te-şem!"

Bu kızın fikrini beyan ediş biçimine bayılıyorum.

Bir süre yeni köşemizi hayran hayran seyrettik, sonra Dilek bana döndü, "Ben artık bir süre için rahaum, yani önümüzdeki günlerde daha insanca bir tempoda yaşayabileceğim. Onun için istersen senin şu daveti yapalım."

"Harika! Yarın çocuklara söyleyeyim bakalım ne diyecekler. Yeni köşemizle de süksemizi yaparız."

“Hem de nasıl.”

“Ayy Dilek...”

“Ne var?”

“Ne yemek pişireceğim? Benim yaptıklarım hep kıymalı bir şeyler...”

“Hmm... Merak etme, düşünürüz, bir şeyler buluruz.”

“Belki de anneme sorarım.”

“İyi fikir.”

Ve... derslere dönüş!

Zaten daha başka ne olabilirdi ki...

14 Kasım, Pazar

Davetim tek kelimeyle büyük başarıydı!

Herkesler gittikten sonra da Dilekle bir yandan ortalığı topladık, bir yandan da parti dedikodusu yaptık. O yattı, benim nedense hiç uykum yok. Onun için bari oturup yazayım dedim. Zaten artık eskisi gibi günü gününe yazamıyorum, vakit olmuyor. Ziyanı yok, ben de dertleşmek ya da güzel bir şeyi paylaşmak istediğim zaman yazarım, öyle değil mi?..

Evet, Dilekle anlaştıktan sonra okulda bizimkilerle konuştum. Cumartesi gecesi hepsine uyan günmüş. Pekâlâ, dedim, öyleyse sizi bekliyorum.

Bu arada annemden acele tarifler aldım. Bir gün önceden sokaklara düşüp alışveriş yaptım, sonra gece yarılarına kadar Dilekle harıl harıl yemek yaptık. Başka zaman yok ki..;

Kırmızı beyaz kareli örtümüzü serdim. Bol sosisli, domatesli, sarımsak soslu makarna çukur servis tabağına konup

son dakikada sofraya gelecekti. Tüm sosisler ve domates dilimleriyle de süslenecekti. Gerçekten de görünümü çok hoş oldu. Patates salatasıyla elmalı kereviz salatasını, makarna tabağının iki yanına yerleştirdim. O kadar insanı oturtamayacağımıza göre büfe yapalım, diye düşünmüştük Dilekle.

Bir tabağa çeşitli salam dilimlerini dizdim, ortasma da minik bir maydanoz demeti yerleştirdim. Karşıdaki pastaneden su böreği almıştım; onu da içine kırmızı kâğıt peçete koyduğum hasır sepetin içine yerleştirdim. Ne yapayım, hem başka servis tabağımız yoktu, hem de böyle daha değişik ve hoş durdu. Dilek kaim beyaz ve bordo mumlar almıştı, bordo renkli kasımpatılarımıza uysun diye. Onları da masanın ortasına bir tepsinin içine gruplaştırdım. Hepsini birden yakınca çok hoş duruyor.

Müziğimizi koyduk, kasımpatılarla bordo-beyaz mumlar şölensi bir hava kazandırmıştı oturma odamıza. Çok heyecanlıydım. Şaka değil, evimizde ilk davetimizdi; daha doğrusu benim ilk davetimdi. Düşünülecek ne çok ayrıntı varmış meğer. Ev en azından derli toplu olacak. Banyo temiz olacak, misafir havlusu konacak. Bütün bunları durup durup, konuklar geleceği zaman annem ne yapardı diye kendime sorup yapıyordum. Ve... kapı çalındı.

“Geldiler, geldiler,” diye fısıldadım Dilek’e. “Açsana,” diye beni yavaşça kapıya doğru itti Dilek. Bir şamatayla içeri girdiler.

Umarım yukardakiler bu gürültüyü duymamışlardır, diye düşünerek sokak kapısını çabucak kapattım.

“Ne hoş bir ev bu böyle,” dedi Alev, hemen etrafı incelemeye başlayarak. Beyler daha bir çekingen duruyorlardı, Ege elinde bir pasta kutusu tutuyordu.

“Kabanlarınızı alayım, çocuklar,” dedim. Ve kabanları hemen götürüp benim odama, yatağın üstüne yığdım. Sonra bir koşu geri döndüm, bu hengamede Dilekçiğimi tanıştıramamıştım.

“Çocuklar, işte sevgili arkadaşım, liseden ve İstanbul’dan Dilek.”

“Merhaba Dilek,” dediler. Beni beklemeden herkes kendini tanıta. Dilek ise gülerek teker teker isimlerini tekrarlıyordu.

“Herkes istediği yerde otursun,” dedim, sonra gidip Ege’nin elinden kutuyu aldım.

“Çok teşekkürler, sağ olun.”

“Düşündük taşındık, tatlı da bizden olsun dedik,” diye bir açıklama yaptı Betül.

“Çok da iyi düşünmüşsünüz.” Pastayı götürüp buzdolabına yerleştirdim.

Herkes bir yere yerleşmişti bile, Oktay ise yer yastığını tuğlalı kitaplığın yanına çekmiş, kitaplarımızı inceliyordu.

“Ayıptır yahu,” dedi Tarık. “Hepiniz yeni bir yere gelmiş kediler gibi ortalığı koklayıp duruyorsunuz. Şunlara bakar mısın, kimi kitaplarını karıştırıyor, kimi duvardaki posterleri inceliyor. Hayret bir şey valla... Beni çok utandırıyorsunuz, arkadaşlar, çok. Bir daha sizinle bir yere gitmeyeceğim.” Ama o da yemek masasının başından ayrılmıyordu... Âlem çocuk!

Oktay, “Kitaplığınız ne kadar ilginç Serra. Kim düşündü bunu?” diye sordu.

“Annem,” dedim göğsümü gere gere.

Alev, “Harika fikir! Üstelik tuğlalarla tahtalar ne de güzel durmuş,” dedi.

“Haydi yemek soğumasın, buyrun,” dememle herkes tabağını kaptığı gibi masanın başına üşüştü.

“Hmm, görünüm harika.”

“Elinize sağlık, nefis olmuş.”

Dilek’le birbirimize bakışıp gülüştük. Yemeklerimiz beğenilmişti. Yaşasın! Yaşasın!

“Eee, siz almayacak mısınız?”

“Tabii ki alacağız,” dedim ama heyecandan ağzımın içi kâğıt yemiş gibiydi, yani ne yesem tadını alamayacağımdan emindim.

Oktay, “Bizim için bu kadar yorulmuş ev sahibelerimize servisi biz yapalım bari,” dedi ve bana bir tabak hazırlamaya koyuldu.

“Oooo, bu ne kibarlık böyle,” dedi Betül.

Oktay ona aldırmadan tabağı bana uzattı, teşekkürlerle aldım ama ne yalan söyleyeyim, mahcup oldum. Ne bileyim, arkadaşlarla öylesine itiş kakış bir ilişkimiz var ki, arada sırada da olsa böyle düşünceli, nazik davranışlar karşısında şaşırıyor insan. Bu arada Oktay ikinci tabağı da doldurmuş, bu kez Dilek’e uzatıyordu. Dilek ise o meşhur kahkahalarını atarak, “Oktay, sen ne güzel insansın,” deyince, Betül, “Nedense kendimi burada fazlalık gibi hissetmeye başladım,” dedi.

Dilek lafın altında kalır mı, “Ayol, onlar asıl sizlerin arkadaşları. Bizlere de bu kadarcık bir nezaket göstermelerini çok görüyorsan, senin işin zor, Betül’cüğüm, çok zor,” dedi ve hemen bir kahkaha patlatarak bambaşka bir konuya geçiverdi. Yani taşı gediğine koymuş ve konu kapanmıştır, demişti bir anlamda. Bu kez Ege, “Serra, sana bir armağanım var,” diyerek bir paket uzattı.

Dilek ellerini çırparak, “Aç, aç,” diye bağırıyordu. Saniyenin onda biri kadar bir zamanda Alevle BetüTün bakıştıklarını gördüm. Ama olmaz ki, diye geçirdim içimden, sizi davet etmişim ve sizin gösteremediğiniz inceliği bu çocuklar gösteriyorlar diye bozulmanın âlemi var mı? Yeni tanıdıkları bir arkadaşın davetine karşılık, dile getirilmemiş teşekkürlerden ibaretti bütün bunlar. Neyse, paketi açum ki, ne göreyim. •

Ahşap bir çerçeve içinde benim fotoğrafım! Avanos’ta, ayağımda şalvar, muzaffer bir edayla eserimi havaya kaldırmış, gösteriyorum.

“Ay Ege, bu tek kelimeyle bulunmaz bir armağan. Çok ama çok teşekkür ederim.”

Dilek, “Ver şunu bir bakayım,” dedi, sonra belki de domuzluğuna, “Serra, sen de çok güzel çıkmışsın hani,” diyerek çerçeveyi götürüp abajurun durduğu sehpanın üstüne koydu. Ege çektiği fotoğrafın başköşeye konmasına pek memnun olmuştu. Yüzünde kocaman bir gülümseme, eserine bakıyordu.

Kızlan daha fazla kızdırmamak için, “Alev’le Betül beni davet etmeselerdi, o güzelim geziyi yapamayacaktım, sağ olun,” dedim.

Dilek hemen atıldı. “Bir daha sefere ben de davet bekliyorum ona göre. Serra öyle bir anlattı ki, ağzımın suyu aktı.”

Böylece yüzlerindeki ifadeyi biraz yumuşatmayı başarabildik. Hayret bir şey! Şu kıskanç insanları anlayamıyorum, hem de hiç anlayamıyorum. Yani bizim de grubumuz vardı lisedeyken, birimize iyi bir laf edilince hepimiz mutlu olurduk.

Örneğin, Melis ne hoş, ne alımlı kızdı. Onun yanında kim olsa sönük kalır ama bu bir gün bile ne beni, ne Dilek'i, ne de Sılayı rahatsız etti. Hele hele Toprak'ı, hiç rahatsız etmedi.

Sıla sınıf birincisiydi, zavallım. Öğretmenlerin sevgilisiydi, habire onu överlerdi. Yine bu takım hiç bozulmadı, tersine onunla gurur duyduk. Son olanlarıysa kendimiz kazanamamışçasına üzüldük.

Yani kıskanmakla eline ne geçecek? Terslenip karşındakini kırarak ne daha güzel olacaksın, ne sınıf birincisi. İlle de biriyle yarışacaksan, kendinle yarış.

Kim bilir bu belki de bir huydur, ellerinde değildir. O kadarını da bilemem artık.

Gecemize dönmek gerekirse, çok hoş geçti. Herkes iyi vakit geçirdi, herkes konuştu durdu, yani muhabbet yerindeydi. Hoş, onlar zaten arkadaşlar, Dilek'le ben de konuşmasını sevdiğimizden (!) hiçbir aksama olmadı. Yani hani o uzun uzun sıkıcı sessizlikler vardır ya, ne konuşayım diye düşünür, laf bulacağım diye helak olursun, işte öyle olmadı. Yine de en az konuşanımız her zamanki gibi Oktay'dı. Ama Tarık, "Ben ikimizin hesabına da konuşuyorum," diyerek yine herkesi kırdı geçirdi.

Kalktıklarında saat bire geliyordu. Önümüzdeki günlerde hep birlikte sinemaya gitmeye karar verildi. Bu arada Dilek astroloji bilgisiyle kızların ilgisini çekmeyi başarmıştı. Buna sevindim, çünkü Dilek'in onlarla kaynaşmasını istiyorum. Hem hep beraber oluruz, hem de Dilekçiğim arkadaşsızlıktan kurtulur.

Onları yolcu ettikten sonra, "Yemeğimiz çok başarılıydı," diye bir güzel kendimizi övdük. Ve hemen önlüğümü

belime takıp mutfağa girdim. “Bulaşıkları ben yıkıyorum, sen de tabakları taşıyorsun,” dedim Dilek’in itirazlarına aldırmadan. Böylece önce bulaşıklar yıkandı, sonra birlikte kurulayıp her şeyi yerli yerine kaldırdık.

Gidip sehpanın üzerindeki fotoğrafımı alıp baktım. “Ne güzel bir anı, değil mi, Dilek?”

“Gerçekten çok güzel,” dedi ve ekledi, “sana bir şeyler söyleyebilir miyim?”

“Söyle canım,” dedim ve dip dibe oturduk.

“Bence o Oktay seni beğeniyor.”

“Aaaa,” diye popoma raptiye batmış gibi olduğum yerde sıçrayınca, Dilek bir güldü, bir güldü.

“Ne var bunda bu kadar şaşacak?”

“Kızım, ne alakası var! Zavallı çocuk zaten ağzını açıp konuşmaya kira istiyor... Bir geziye gittik diye, nasıl da roman yazıyorsun.

“Evet, ağzıyla fazla konuşmuyor ama gözleriyle konuşuyor. Sana nasıl baktığını gördüm.”

“Saçmalama Dilek.”

“Bak şuraya yazıyorum, bir gün bu ortaya çıkacak ve sen dediydi diyeceksin.”

“Ben öyle bir şey sezinlemedim.”

“Sen etrafına balem iyotsun İd, sezinleyesin.”

“Abarttın ama...”

“Görürsün bak.”

“Neyse, neyse kapatalım bu konuyu.”

“Kapatmadan bir şey daha söylemek istiyorum.”

“Söyle.”

“Ege de seni beğeniyor.”

“Eh, ben sana ne diyeyim, Dilek.”

“Öyle karşımda tavuklar gibi kanatlarını çırpıp durma.” .

“İyi ama kızım, sen uçmuşsun! Yok Oktay seni beğeniyor, yok Ege beğeniyor. Nerden çıkarıyorsun bütün bunları?”

“Yemin ederim! Ege’nin bakışlarını da gördüm.”

“Yıldızlara da danıştın mı? Fallara baktın mı?”

“Bak astrolojinin falla ilgisi yok, bunu daha önce de söyledim sana. Onun için fallara baktın mı diye alay etmeyi bırak. Ama ben gördüm ve hissettim! Sana bunu söylüyorum.”

Nasıl da ısrarlı konuşuyordu. Gözlerinin içine baktım, dalga mı geçiyor diye. Hayır, gerçekten de samimiydi.

“Öf Dilek! Niye huzurumu kaçırıyorsun?”

“Kızım, ne var bunda huzur kaçıracak? iki tane aslan gibi delikanlı seni beğeniyor ve sen yakmıyorsun. Hangi kız olsa fesini göğe atar.”

“Bütün bunlar senin kuruntun.”

“Mesele nedir, biliyor musun?”

“Nedir?”

“Bir buçuk yıldır öylesine kendi kabuğunda yaşıyorsun ki, şöyle silkelenip ortaya çıkmak seni ürkütüyor.”

“Hayır, bir şey değil, şimdi senin bu laflarından sonra onlarla birlikteyken doğal olamayacağım.”

“Ay yani Serra... Ne kadar da büyütüyorsun. Seni beğenenler var; sen de beğeniyorsan ya da hangisini beğeniyorsan bunu ona belli edersin, yok gönlüne göre değilse, o zaman anlamazı oynayarak arkadaşlığını sürdürürsün. Mesele bu kadar basit.”

Evet, yani... Neden bu kadar panik olmuştum ki? Dilek’in dediği gibi davranırsam... sorun çıkmazdı.

“Bak düşününce nasıl da bana hak verdin!”

Bu kız benim beynimin içini mi görüyor ne...

“Sana bir şey daha söyleyeceğim.”

“Alevle Betül de seni beğeniyorlar de de düşüp bayılayım.”

“Evet, konu onlarla ilgili. Bu kızlar seni feci kıskanıyorlar, bilesin.”

“Belki bu akşam biraz bozuldular ama ‘feci’ kıskandıklarından şüpheliyim.”

“Onların bakışlarını beğenmedim.”

“Nasıl bakıyorlardı?”

“Kapalı.”

“Nasıl kapalı? Ne demek istiyorsun?”

“Bir senin gibi bakan insanlar vardır, gözleri ışıl ışıldır, ruhlarını açmışlardır sanki. Sevgiyle bakarlar, bu tipler saf, tertemiz tiplerdir.”

“Teşekkürler, sevgili arkadaşım.”

“Bir de gözleri kapalı bakanlar vardır. Onlar gülümserken bile gözlerinin içi gülmez. Seni seviyorlar mı, sevmiyorlar mı pek anlayamazsın, çünkü kapalıdırlar, duyguları kapalı kapıların ardındadır onların. Kimi kuşkucu, kimi çekingen, kimi kıskanç, kimi de içten pazarlıklı olduğundan, gözleri örneğin seninkiler gibi bakmaz. İşte hem Alev, hem de Betül iyi kızlar olabilirler ama onlar senin gibi içten ve sevecen değiller.”

“Dilekçiğim, korkulur senden.”

“Psikoloji ilgimi çekiyor, bu tür kitapları okuyorum diyorum sana. Ve, emin olmasalar bile onlar da Oktay’la Ege’nin beğenisini sezinliyorlar, bu yüzden sana karşı tetikteler.”

“Görüyor musun,” diye yakındım. “Önada fol yok, yumurta yok ve ben tam arkadaş buldum diye sevinirken, düşman edineceğim. Hem de pisi pisine.”

“Canım, ben bunları sana üzülesin diye söylemedim. Sadece hepsiyle ilgili olarak nerede durduğunu bil. Hele de Alevle Betül’ün sana dost olabilecekleri gibi bir yanılgıya en azından şimdilik düşme diye uyarmak istedim. Onlar kolay kolay dost olacak tipler gibi görünmediler bana.”

“Çünkü gözleri ‘kapalı’ bakıyor.”

Aynen.

“Ay Dilek, ne diyeyim ben sana!”

“Hadi artık yatalım.”

“Senin bu sözlerinden sonra uyuyabilene aşkolsun.”

“Bak hayatım, bunları bu kadar büyütme. Büyü artık, Serra. Seni iki genç beğeniyor, bunun keyfini yaşa, tadım çıkar. Sen de beğeniyorsan karşılık ver. Beğenmiyorsan, arkadaşlığını devam ettir. Kızlara gelince, hoşça vakit geçir ama fazla bir beklenti içine girme, zaten onları yeterince tanımıyorsun. Bir güler yüz gördün diye hemen lisedeki arkadaşlıklarımızın bir benzerini yaşayacağını umma. Lisedeki dostluklar bambaşkaydı.”

“Neden, Dilek?”

“Çünkü hepimiz o zamanlar çocuktuk, daha saf, ne bileyim daha hesapsız kitapsızdık. En önemlisi birlikte büyüdük. O en önemli yaşları, on üçleri, on dörderi, on beşleri birbirimize dayanarak aştık. Kardeşlerimizle paylaştıklarımızdan daha çoğunu sınıf arkadaşlarımızla bölüştük. İlk aşklara birlikte ağladık, ilk başarılara birlikte güldük. Birbirimizin saçını taradık, ne bileyim insanı bir diğerine bağ-

layan binbir ayrıntıyı birlikte yaşadık. O nedenle aramızda temiz ve sağlam bağlar oluştu. Hiçbir çıkara dayanmayan dosduklar gelişti.”

Ne kadar da haklıydı.

“Ama üniversiteye gelince iş değişiyor. Eminim burada da iyi arkadaşlıklarımız olacak. Kim bilir belki de bir ömür boyu sürecek dosduklar edinebileceğiz ama o çocuksu, o saf ilişkileri ancak lise arkadaşlarımızla yaşayabiliriz, başkalarıyla değil.”

“Ne yazık.”

“Yazık değil, Serra. Şu iki ay içinde etrafımda en çok duyduğum yakınma, ‘Ah, nerede lisedeki dostluklar... Burada herkes kendi çıkarında, kimse kimsenin umrunda değil,’ oluyor. Oysa o tür ilişkiler o zaman yaşanacaktı, yaşadık da ve çok şükür ki, o günlerden hepimize bugünkü dostluklarımız kaldı. Ve bizler ölene dek bu dostluğu sürdüreceğiz. Bizler kardeş gibiyiz, yani istesek de istemesek de, birbirimizi beğensek de beğenmesek de artık kopamayız, öylesine bir sevgi bağı var aramızda. Şimdiyse bu yaşlarımıza özgü dostlar edinecek, bugünkü bakış açımıza göre arkadaşlıklar oluşturacağız. Yani dönüp liseye bakarak, oradaki duyguları ve dosdukları, buradakilerle kıyaslamayacağız. O, o zamandı; bu, bu zaman. O zamanın koşulları öyleydi, bu zamanın koşulları böyle deyip kendimizi ona göre ayarlayabileceğiz.”

“Sen psikolog olmalıymışsın. Dilek.”

“Zaten mimarlıkla psikoloji arasında çok bocaladım. Sonra da mimarlık okur, psikolojiyi de bir hobi olarak sürdürürüm diye karar aldım.”

“Senin bu bildiklerini kaç kişi bilebilir?”

“Konu çok ilginç, Serra. însan bu tür kitapları okudukça kendini tanıyor, insanları anlıyor. Ve o noktadan sonra her şeye farklı bakmaya başlıyor.”

“Bana da versene şu senin kitaplarından.”

“Memnuniyetle,” dedikten sonra eğilip yanağımdan öptü.

“Haydi iyi geceler.”

“İyi geceler.”

Yaa, sevgili defter, Dilek allak bullak etti mi şu zavallı kafamı. Tüm bu konuştuklarımızı sindirebilmem için düşünmem gerek. Aman Tanrım saat üç olmuş. Neyse ki bugün pazar...

20 Kasım, Cumartesi

Bugün 04:30 matinesine Akün Sineması’na gittik. Filmin adı Duruşmaydı. Ben çok beğendim. Meltem Cumbul başroldeydi. Daha önce Dilekle Salkım Hanımın Taneleri filmine de gitmiştik. Toprak, Türk filmleri bayağı iyiye gidiyor, demişti. Haklıymış!

Sinemadan çıkınca Tunalı’da dolaştık biraz, sonra Cafes de Cafe diye bir yerde oturup çene çaldık ordan burdan. iyi ki Dilek vardı da benim tutukluğumu idare etti. Her ne kadar söylediklerini kafamın gerisine itmeye çalıştıysam da elimde olmadan hem Oktay’a, hem de Ege’ye daha değişik bir gözle bakar oldum. Acaba bunlardan hangisiyle benim aramda bir şeyler olabilir, diye düşünür oldum.

Ege çok iyi ve nazik bir çocuk ama fazla düzgün. Nasıl anlatsam, örneğin babaannemin çok beğeneceği bir çocuk.

Efendi, saygılı, güler yüzlü ama... no elektrik... en azından benim için.

Oktay? Bak, onunla bir şeyler olabilir. Sessiz, fazla sessiz ama bir çekiciliği var gibi.

Aman neler düşünüyorum ben. Kendi kendine gelin güvey olmak diye buna derler işte, diyerek bütün bu düşünceleri kafamdan atmaya karar verdim ve ohhlı, rahat ettim.

Kafede oturduğumuz süre boyunca Alevle Betül, Dilek'i astroloji konusunda sorguladılar. Ve sonunda beklenen soru geldi. "Bizi bir astroloğa götürebilir misin?"

"Ankara'da hiç tanıdığım yok, İstanbul'da olsa memnuniyetle götürürdüm."

"Ay Alev," dedi Betül. "Ne yapsak, İstanbul'a mı gitsek?"

Bu arada erkekler onlarla dalga geçip duruyorlardı. Ne laflar, ne laflar... Gülmekten öldüm. Onlarsa hiç aldırmıyor, sohbetlerini koyulaştırdıkça koyulaştırıyorlardı.

Dilek, "Bakın ne yapabilirim. İstanbul'a gidince bir araştırayım. Eminim Ankara'da güvenilir, konuyu iyi bilen astrologlar vardır. İş isim ve adres bulmakta..."

"Yaşşa sen Dilek," dedi Betül. "Ne olur bunu mutlaka araştır."

"Tamam, merak etmeyin."

"Biz de gelebilir miyiz?" Tarık soruyordu bu soruyu.

"Allah yazdıysa bozsun! Hele de seninle asla gidilmez."

"Ayrımcılık yapıyorsun ama..."

"Sen kim bilir ne laflar eder, kadının da sinirini bozarsın."

"Şunlara bir şey söyler inisin, Serra?"

"Bırak şimdi bunları da yılbaşında ne yapıyoruz?" diye ortaya bir soru attı Alev.

"Sahi, yılbaşına şurada ne kaldı ki?"

“Sınıftakiler ne yapıyorlar?” diye sordu Betül.

“Aman onları bilmez misin? Kimi filan diskoda toplanalım diyor; kimi bir ev partisinden söz ediyor ama kimin partisi belli değil. Kimi küçük bir restoranı kapatalım diyor, sanki herkeste o parayı verecek güç varmış gibi,” diyerek Alev tüm bilgileri aktardı ve devam etti.

“Son dakikaya kadar kararsız kasımları oynarlar, üstelik seni de bağlarlar. Evde oturup telefon beklersin, beklersin, hiçbir ses çıkmaz. Ertesi gün her birinin liste halinde mazereti vardır. Yok, ailesini kıramamıştır, onlarla bomba gibi bir restorana gitmiştir, orada da her nasılsa arkadaşlara rastlamıştır ve onlara takılmıştır. Yok, hiç hesapta olmayan birileri bir yerlere çağırmıştır; seni aramak istemiştir ama tanımadığın için belki sıkılırsın diye aklından geçirmiş, sonra da tamamen unutmuştur.”

“Vay benim Alevim, sen neler çekmişsin.”

“En sinir olduğum sorumsuzlukları. Madem sözünü tutamayacaktın, baştan bana de ki, arkadaşım benim başka programım var, kusura bakma, işte bu kadar. Ya da değişiklik mi oldu, hemen ara bildir.”

“Nedir biliyor musun?” dedi Dilek. “Her yere söz veriyorlar ve son anda hangisi en cazip gelirse oraya gidiyorlar.”

“Ama korkunç bir sorumsuzluk bu.”

“Hem de nasıl! Onlara aynısını yapmak ne güzel olurdu, değil mi?”

“Bak benim aklımda biri var. Bu yılbaşı kesin ona bu oyunu oynamalıyım. Hay aklınla bin yaşa, Dilek. Telefonu açıp ona ballı bir program vaat edip sonra da aramayacağım. Nasıl?”

“Yok, yok,” dedi Dilek. “Sen yine de yapma.”

“Yoo, yapacağım ki öğrensin. Telefonun başında beklemek nasıl olurmuş bilsin de, bir daha başkasına yapmasın.”

Aklıma babaannemin bir lafı geldi.

“Çocuklar,” dedim. “Babaannem, terbiyesizin terbiyesini vermek, bir fakiri sevindirmek kadar sevaptır, der.”

"Tamam, çok tuttum bu sözü,” dedi Alev. “Hem de bir büyüğümüz söylüyor. Artık bize laf düşmez, değil mi ama,” derken bir keyifliydi ki, bu kadar olur.

Oktay, Dilek’le bana, “Siz burada olacak mısınız?” diye sordu. Ege de dönmüş, bakıyordu.

“Aslında ben İstanbul’a gitmeyi istiyordum.”

“Evini mi özledin?” diye sordu Betül.

“Doğruyu söylemek gerekirse, evet. Hem annemden, hem evden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım.”

Bunları söylerken neredeyse ağlayacaktım. Salak, diye bağırdım için için kendime. Bunca insanın karşısında rezil olmanın âlemi yok, topla kendini.

“Ama... dersler de yoğun, bir sürü sınav var. Açıkçası ne yapacağıma henüz karar vermedim.”

“Dilek, ya sen?”

“Özlem bende de var ama kesinlikle gidemem. Öyle çok çizimler, çalışılacaklar var ki, düşünemem bile.”

Ege, “Bir şey yapmaya karar verirsek, size de haber veririz. Ne dersiniz?” diye sordu.

“Çok iyi olur, derim,” dedi Dilek.

Hem kafede, hem de sinemada Oktay hep yanıma düştü.

Artık raslantı mıydı, bilerek miydi, orasını bilemem. Ama özellikle de sinemada yanıma geçerken deri montunun kokusunu ve varlığını bu kadar yakınımda hissetmek hoş bir duyguydu. Mısır patlağı almış, bana da ikram etti.

Kulağıma, “Mısır patlağı ister misin?” diye fısıldarken nefesi yanağıma değdiğinde ürperdiğimi hissettim. Mısır patlağını alırken eline değen elim... Ekranda komik bir şey olduğunda karanlıkta birbirimize bakışıp gülüşmemiz...

Ne bileyim sanki aramızda hem bir şeyler var, hem yok gibi...

Bu arada Ege’nin gözlerini bana bakarken yakaladım bir iki kez. Aman Tanrım, ya Dilek haklıysa... Umarım kızlar bütün bunların farkında değillerdir. Hoş, belki de bir şeyler biliyorlar da, belli etmiyorlar. Öyle ya, oğlanlar bu gibi şeyleri kız arkadaşlarıyla paylaşıyorlar artık, üstelik yardım da istiyorlar. Sakın... salan Alevin beni geziye davet etmesi, sınıfta yakınlık göstermesi Oktay ya da Ege istediği için olmasın?

Bak, bu hiç aklıma gelmemişti. Eğer böyleyse, yakında gelip benimle açık açık da konuşabilir... Böyle bir şey varsa tabii...

Ve eğer varsa, şu işe bak ki, sen bir buçuk yıl otur, otur, sonra iki kişi birden çıksın karşına. Hem de aynı gruptan... Güleyim mi ağlayayım mı bilemiyorum.

Şimdi anneannemle dedemi ve babaannemi arayayım da aile muhabbeti yapıp azıcık havamı değiştireyim. Zaten aramazsam, hemen darılıyorlar.

15 Aralık, Çarşamba

Bugün Ankuvada otururken Dicle geldi, yanıma bir iskemle çekip oturdu. Bu Ankuva denen yer gerçekten çok hoş.

Bir sürü küçük kafe, restoran, pastane yan yana dizilmiş, üst katta da dükkânlar var. Öğrenciler burada alışveriş de yapabiliyorlar, oturup yemek de yiyebiliyorlar. Ama çoğu arkadaşlarıyla buluşup çene çalmaya geliyor. Cıvıl cıvıl bir yer anlayacağın.

“Nasıl gidiyor?” diye hatırımı sordu Dicle.

“İyi,” dedim. “Ya sen?”

“Valla, dersler iyi de ben yurttakilerle bir türlü anlaşamıyorum. Bugün yine atıştık. Onun üzerine ben de kendimi buraya attım. Bilkent kütüphanesinin herkese açık olması ne kadar iyi.”

Canının sıkkın olduğu yüzünden belli oluyordu.

“Anlatsana.”

“Ben anlamıyorum bu kızları,” diyerek başını iki yana salladıktan sonra devam etti, “yurttaki odamızda altı kişi kalıyoruz. Okul başlayalı odalar doğru dürüst temizlenmedi, kimsenin de aldırdığı yok. Oysa ben sinir oluyorum. Bizim oralarda bir söz vardır. Aslan yattığı yerden belli olur, diye. İnsan yaşadığı yerin temiz ve güzel olmasını istemez mi?”

“Peki, bunu onlara söyledin mi?”

“Söyledim. Biz ne yapabiliriz ki, diyorlar. Ben de gidip şikâyet edebiliriz, dedim. Baktım oralı değiller, kendim gidip şikâyette bulundum.”

“Sonra?”

“Sonrası bir sürü mazeret dinledim. Yok, yurtların bütçesi kısıtlıymış, o nedenle temizlik için bir eleman daha alamazlarmış, tek elemanla da ancak bu kadar olurmuş. O tek eleman ancak genel temizliği, koridorları filan yapabiliyor, vakit kaldıkça da odalara bakıyormuş.”

“Çok haklısın,” dedim. “Benim için de yaşadığım yerin temiz, düzgün ve göze hoş görünür olması çok ama çok önemli. Arada sırada Dilek eşyalarını ortalıkta unutuyor da, o bile beni rahatsız ediyor.”

“Bak ne güzel anlattın. Önümüzdeki dört yıl biz bu yurtta yaşayacağız. Okul saatleri dışında ve ders çalışırken hep bu odada olacağız. Böyle bir yerin insanın içini açan bir mekân olması o kadar önemli ki...”

“Dicle...”

“Efendim.”

“Sen, senin odadakilere şöyle bir öneri görürsen: Madem yurdun bütçesi yeterli değil, sizin odanız için gerekli temizlik malzemesini aranızda para toplayıp alsanız, sonra da bir çizelge hazırlayıp temizliği kendiniz yapsanız.”

“Bak bu hiç aklıma gelmemişti.”

“Biz lisedeyken Okulu Güzelleştirme Derneği kurmuştuk, yani öyle ciddi ciddi dernek değil de bir grup aramızda anlaşmıştık. Ve etkinlikler düzenleyip para toplamış, sonra da okulda istediğimiz değişiklikleri yapmıştık. Bahçe ve okul duvarları yemyeşil olsun diye sarmaşıklar dikmiş, sınıflardaki çöp sepetlerini boyamış, koridorlara resimler asıp yeşil bitkiler yerleştirmiştik. Ve inan bu kadarcık bir şeyle bile okulumuzun çehresi öylesine değişmişti ki...”

“Çok güzel, çok güzel,” diyerek dinliyordu Dicle.

“Bir sorunun varsa, onu sen çözme yoluna gideceksin. Madem sorun senin, çözüm de senden gelmeli.”

Dicle’nin beni hayran hayran dinlediğini görünce ben de coştukça coşuyordum.

“Üstelik çok iyi anımsıyorum. Buradaki fen lisesi var ya...”

“Evet.”

“Bir zamanlar onların bir sergisi vardı. Babam da öğretim görevlisi olduğu için davet edilmişti. Öğrenciler kendi bilimsel deneylerini sergiliyorlardı. Sergiden sonra bize okulu gezdirdiler. Her taraf tertemiz ve çiçekler içindeydi. Babam, ‘Ne kadar temiz, çalışanlarınız işlerinin ehli olmalı,’ demişti. Bunun üzerine okul müdürü, ‘Okulda o tür çalışan yok, tüm temizlik işleri öğrenciler tarafından yapılıyor,’ diye açıklayınca, babam çok şaşırmış ve, ‘Ya bahçe balamı, bu çiçekler?’ sorusunu sorduğunda müdür gülümsemiş, ‘Bahçeye de, çiçeklere de öğrencilerimiz bakıyorlar,’ demişti. Bunun üzerine dayanamayıp lafa karışmıştım. ‘Peki ama nasıl vakit buluyorlar?’ Müdür Bey, ‘Bir çizelge hazırladık, herkesin görevi ve görev zamanı o çizelgede belirtiliyor. Zaten tüm öğrenciler katkıda bulununca sıranın gelmesi bayağı bir süre alıyor, onun için de bu işler aslında fazla vakitlerini almıyor. Böylelikle öğrencilerimiz hem yapılan işe saygı duymasını, hem de sorumluluk almasını öğreniyorlar,’ demiş, sonra bıyık altından gülerek, ‘Temizliği kendileri yaptıkları için, hiç kimse yere kâğıt ya da başka bir şey atmaz oldu. Kısaca, bu sistemin öğrencilerimize yararı büyük,’ diye eklemişti. Sergiyi izleyen günlerde babam her gittiği yerde fen lisesinde gördüğü bu uygulamayı anlatmış, durmuştu.”

Dicle’yle bir an bakıştık.

“Anlattıkların çok güzel, Serra. Bana fikir verdin, sağ ol. Şimdi iş en azından bizim odadakileri buna ikna etmek.”

“Sen onlara Urfa’dan küçük birer kavanoz kırmızı biber vaat edersin, bak o zaman nasıl çalışıyorlar.”

Güldü, simsiyah gözlerine karşılık, düzgün dişleri bembeyazdı.

“Sen nerden biliyorsun bizim isotu?”

“Kızlardan duydum, onlara getiriyormuşsun.”

“Aman canım, kırk yılda bir getirdim; söyler söyler, onu söylerler.”

Sonra saatine baktı. “Eyvah, çok geciktim, haydi görüşürüz,” diyerek fırladı gitti.

Bakalım anlattıklarım Dicle’nin işine yarayacak mı? Sorununa kişinin kendisinin sahip çıkması gerektiğine inanıyorum. Ve böyle düşünmek de gerçekten insana müthiş bir özgürlük duygusu veriyor. Sanki önünde yeni ufuklar açılıyor, ben neler neler yapabilirim diye düşünmeye başlıyorsun. Oysa birisi gelse de şunu benim için çözse diye düşündüğünde, elin kolun bağlanıyor. Hiçbir atılım yapamıyorsun. Yapamadığın için de huzursuz oluyorsun.

22Anz/*A, *Çarşamba*

Sonunda karar verildi.

Yılbaşı gecesini Ege’nin evinde kutlayacağız. Herkes bir program peşinde koşarken, Ege çıkıp, “Ne ona buna sorup duruyorsunuz. Biz kendi partimizi yapalım, diğer arkadaşlara da duyuralım, isteyen gelsin,” deyince herkesin pek hoşuna gitti bu aklı başında öneri.

Tarık, “Haklısın abi yaa,” dedi. “Yılbaşında her yer acayip kalabalık. Pazartesi sabahı halk otobüsüne binmiş gibi oluyor insan. Ayrıca dandik gruplar gelip gidiyor”

Ege, “Serra, sen İstanbul’a gidiyor musun?” diye sordu.

“Ne yazık ki, hayır...”

Lafimı tamamlamama fırsat vermeden Tarık yine cümlemin ortasına daldı.

“Duydunuz mu, arkadaşlar. Ne yazık ki hayır, dedi. Bize bundan büyük hakaret olur mu? Bizse onu, Serramızı bağrımıza basmıştık.”

“Aman, öyle demek istemediğimi pekâlâ da biliyorsun.”

“Valla ben onu bunu bilmem. Kendi kulağımla duydum. Duyduk! Duydunuz değil mi, arkadaşlar?”

Ege, “Sen ona bakma, Serra. Evet, ne diyordun?” dedi.

“Önümüzdeki hafta bir alay sınav var. Şimdi İstanbul’a gidersem çalışamam, sonra git gel yolda da zaman kaybedeceğim. Onun için vazgeçtim, burada kalacağım.”

“Yani bu durumda partime gelebilirsin.”

“Memnuniyetle.”

“Çok iyi,” dedi Ege, gözlerinin içi gülerek.

Tam o sırada Dilek’in bana bakışlarını yakaladım. ‘Demedim mi ben sana,’ dercesine bakıyordu. Hemen başımı çevirdim, etraftakiler onun bu bakışını görecekler diye de ödüm koptu.

Bugün yine zamana karşı bir yarış içindeydim. Onca dersim var, ama gidip bilmem nerede telefon parası yatırmam gerekiyordu, yoksa telefonumuzun kesildiğinin resmiydi. Kesilmesi bir şey değil, bir de açtırma meselesi ve cezası var ki, işin yoksa uğraş dur.

Neyse, sıraya girdim, tepine tepine bekledim. Ay, ne kadar da ağır çalışıyorlar. Hele de insanın acelesi olunca. Sıram gelince parayı yatırıp makbuzumu aldım. Makbuzlar konusunda dikkatliyim, çünkü babam daha geçen

gece aradığında, faturalar ve makbuzlar konusunda bana ürkütücü şeyler anlattı. Faturaların hepsini ama hepsini bir dosyada saklamamı tembihledi. Oysa, duymasın ama, bizim faturalar evin içinde orada burada uçuşup duruyordu.

"Kalkar, sekiz ay önceki telefon ya da elektrik borcunu ödememişsiniz, derler. Eğer makbuzunu gösteremezseniz, cezasıyla birlikte çatır çatır ödersiniz, bilmiş ol," dediydi kara haberciler gibi. O gün bugün faturalarımı kırmızı naylon bir dosya içinde özenle saklıyorum. Sonra çatır çatır ödememek için...

Eve gelince, "Ohh, bu iş bitti," dedim ve tam soyunup dökünürken telefon çaldı. Arayan Oktay'dı. Şaşırdım ama hemen kendimi toplayıp sanki her gün ararmış gibi doğal olmaya çalıştım.

"Nasılsın, Serra?"

"iyiyim, eve şimdi girdim. Telefon faturasını yatırmaya gitmiştim de... Ama bir kuyruk, bir kuyruk. Neyse, kapanma saatine beş dakika kala bana sıra geldi de, paramı yatırabildim. Tabii makbuzumu almayı da ihmal etmedim. Babam bana, kızım mutlaka makbuzunu al ve sakla, der."

Neler anlatıyordum ben Allah aşkına... Sakin görüneyim derken, abuk sabuk konuşuyordum. Oktay'a ne, benim telefon faturalarından ya da babamın ne dediğinden... Tabii ben susunca, Oktay, konuşma fırsatını elde edebildi.

"Şey... Serra... Tiyatro sever misin?"

"Hem de çok. Neden sordun?"

"Annemlerin Şinasi Sahnesi'ndeki piyese bilederi vardı bu gece için ama başka bir yere gitmeleri gerekiyor. Diyordum ki... Eğer tiyatro seviyorsan, gidebiliriz."

Kafam karmakarışıktı. Tam anlayamamıştım. Grupla gitmiyor muyduk? Ötekilerden söz etmemişti. Yoksa sadece ikimizi mi kastetmişti? Ama bu dört kişilik bilet de olabilirdi pekâlâ. Şimdi kim kim gidiyoruz diye sorsam çok ayıp olacaktı; öte yandan öyle baş başa çıkmaya da kendimi hazır hissetmiyordum. Nasıl anlasam, nasıl anlasam?

"Umarım bir sözün yoktur. Eğlenceli bir komediymiş." Düşündüğüm soruyu sormak çok ayıp olacaktı, o anda bir mazeret de bulamadım, daha doğrusu düşünemedim. Ve, "Peki," lafı çıktı ağzımdan.

"Bu çok iyi," dedi Oktay rahatlamışçasına. "O zaman gelip seni saat yedide alırım. Tamam mı?"

lamam.

"Haydi görüşürüz."

Görüşürüz.»

Buyrun cenaze namazına! Olaylar adeta benim irademin dışında gelişiyordu ve ben de kendimi bir yumağın içinde buluyordum. Evde dört dönerken Dilek geldi.

"Dilek!!!"

"Hayrola?"

"Neler oldu neler."

"Beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

"Oktay telefon etti."

"Aman yani sen de," dedi Dilek elini göğsüne götürerek. "Ödümü koparttın, ben de bir şeyler oldu sandım."

"Dinle! Dinle! Beni aradı ve tiyatroya davet etti."

"Ne güzel! Hangi oyun sahneleniyormuş?"

"Dilek, beni deli etme. Pekâlâ da biliyorsun neden söz etmek istediğimi."

"Yani, ya şimdi biz, baş başa gidiyorsak?"

“Korkma, seni yemez.”

“Üff, üff...”

“Üfleyeceğine, bu kadar basit ve sıradan bir olay için niye krizlere girdiğini anlatıp beni aydınlatırsan çok sevineceğim. Altı üstü birisi seni bir piyes görmeye davet etmiş, hepsi bu.”

“Eğer başkaları da varsa hiç mesele yok. Ama sadece ikimizsek...”

“Eeee...”

“Ötekiler bunu biliyorlar mı, bilmiyorlar mı? Bilmiyorlarsa demek bu sadece ikimizin arasında bir şey. O zaman ne olacak? Söylemezsem saklıyor olacağım; söylersem bu kez sanki bir ilişkiye giriyormuşüm gibi olacak. Yani biz bir grup içinde tanıştık, hiçbiriyle o derece yakın değilim, o nedenle nerede durduğumu da bilemiyorum. Ayrıca belki Oktay beni öylesine davet etti, belki de senin dediğin doğru. Bu durumda benim tavrım ne olacak? Hani, bir çocuk telefon eder ve seni davet eder; sen de kabul edersin ya da etmezsin, değil mi? Bu işler aslında böyle basittir. Ama her ne hikmetse, benim işlerim hep karmakarışık oluyor. İşin içinde doksan dokuz kişi var. Gruptaki arkadaşlar var, yani şu ana kadar hep birlikte gezdik, şimdi ayrıhp baş başa gezmeyi onlar nasıl karşılar? Sonra bir de Ege var. Üff, üff...”

“Ne yapalım kızım, vahşi cazibene küs.”

“Dilek!!! Hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Bak, şimdi önce bir sakinleş, sonra git saçım başım yoluna koy, cadılara benziyorsun. Oktay geldiğinde birkaç kişi mi gidiyorsunuz...”

“Ah keşke, keşke...”

"Dur, lafımı kesme... Yoksa baş başa mı, nasıl olsa göreceksin. Sonra da, öyle ya da böyle gittiğin yerin tadını çıkar, piyesi kendine zehir etme."

"Peki, sonra ne olacak?"

"Ne demek, ne olacak?"

"Yani yarın ben bundan ötekilere söz edecek miyim, etmeyecek miyim?"

"Bağırma, Serra, sağır değilim."

"Nasıl bağırmam. Orada da çatallı bir durum var."

"Ne gibi?"

"Alevle Betül onun sırdaşlığını yapıyorlarsa ve bu tiyatro işinden haberdarlarsa, söylemezsem onlara karşı samimiyetsizlik olur. Söylersem, ne sevindirik kız, derler. Gelelim öteki şıkka... Ya o kıskançlıklarının içinde beğeni, yani Oktay'a karşı beğeni varsa ve Oktay onlara bir şey söylemeden benimle baş başa olmak istiyorsa... Bu durumda söylememi istemez herhalde. Saklayınca da onunla bir sırrı paylaşmış oluyorum, yani ona yeşil ışık yakmış gibi olacağım."

"Amaaan, bu kadar inceleme, Serra! Olayları biraz da oluruna bırak. Hem bu akşam laf arasında sorularına iyi kötü yanıdar bulabilirsin. En azından bir fikrin olur. Hadi oyalanma, git ve hazırlan. Ve... şunu da unutma, Türkiye Cumhuriyeti'nde kaç genç kız tiyatroya davet edilir. Bu Oktay'da iş var, onu kaçırma derim."

"Aman sen de... Tıpkı babaannem gibi konuştun."

"Biz eskileri yabana atma."

Hazırlandıktan sonra son kez aynaya bakarken birden içim sevinçle doldu. Yeniden birinin bana ilgi duyması, onunla bir yere gidiyor olmak... hoştu, çok hoştu. Oktay'a

âşık filan değildim ama yine de havada hoşluklar vardı. Kim bilir...

Kapı çalındı. Bir koşu gidip açtım. Oktay "tek başına" kapıda duruyordu. Lacivert blazer ceketle gri pantolon giymiş, kravat takmıştı. Ve de bayağı yakışıklı olmuştu. Giyim insanı nasıl da değiştiriyor.

O da beni süzdü ve, "Ne kadar şıksın, Serra," dedi. Artık şık mı, değil mi bilmem ama annemin ısrarıyla aldığımız yegâne eteğimi giymiştim. Grili siyahlı balık sıra, yırtmaçlı bir etek ve ince bir gri kazak vardı üstümde. Dilek'in zoruyla da yanaklarıma hafifçe toz allık sürmüştüm.

"İçeri gelmez misin?" dedim.

"Bence gitsek iyi olur. Trafik ne gösterir, belli olmaz; hem vakitli varırsak oralarda bir şeyler yiyebiliriz."

Dilek'e seslendim, "Gidiyoruz, Dilekçiğim."

"İyi eğlenceler. Oktay'a sevgiler," diye o da içerden seslendi. Eminim durum bir garip olduğundan ortaya çıkmadı, benim anlayışlı arkadaşım.

Evet, arabada kimseler yoktu. Anlaşılan baş başa gidiyorduk. Bana kapıyı açtı, doğal olmaya çalışarak geçip yanındaki yere oturdum. İçimden, hâlâ bir ümit, ötekilerle belki de Şinasi Sahnesi'nde buluşacağız, diye düşünüyordum.

Oktay'la baş başa olmaktan, doğrusunu söylemek gerekirse, hiç de şikâyetçi değildim. Ama hayatımda sorun istemiyordum; bütün mesele bundan ibaretti.

Yol boyu oradan buradan konuştuk. Yandan bakınca profili de bayağı hoşmuş. Sarıya bakan açık kumral saçları dümdüz geniş dalgalar halinde alnına dökülüyor, açıklı koyulu kahverengi, ince, kemik çerçeveli gözlüğü de ona pek

bir cntel hava veriyordu. Tüm bu ayrıntılara bugüne dek nasıl da dikkat etmemiştim. Boşuna değil, Dilek bana, sen etrafına bakmazsın ki, göresin, der durur.

“Trafik fena değil, vaktimiz de var. Şurada bir yer biliyorum, bir şeyler yemeye ne dersin?”

“Neden olmasın,” dedim ve içimden ekledim, “battı balık yan gider. ”

Sarmaşık adında çok hoş bir yerdi girdiğimiz. “Ne güzel yerler biliyorsun, Oktay.”

“Burada hafif yiyecekler bulunur. Omletler, sandviçler, salatalar filan... Ama bence sen otlu, peynirli pay ye. Harika yapıyorlar.”

“Daha önce hiç yemedim.”

“Öyleyse daha da iyi. Denemeni öneririm.”

Böylece kısa bir süre içinde otlu, peynirli pay geldi önüme. “Ben payları hep tatlı olarak bilirdim. Ne bileyim, çilekli pay, elmalı pay gibi.”

“işte bu da onun tuzlusu... Kiş de diyorlar.”

“Gerçekten de hamuru aynen pay hamuru ama içi beyaz peynir ve dereotuyla yapılmış. Nefis bir şey.”

Gülümsedi. “Beğeneceğini biliyordum.”

Hesabı öderken ben davranınca uzanıp kolumu tuttu. “Lütfen Serra...”

“Ama olmaz ki... Biz her zaman hesabı paylaşmıyor muyuz?”

“Bu akşam değil. Bu akşam sen benim konuğumsun,” dedi ve, “Lütfen...” diye vurguladı.

“Pekâlâ,” dedim. “Ama içime sinmiyor, bilesin.”

“Öyleyse sen de beni bir yere davet edersin, ödeşiriz.”

Ohoo, bak sen şu sessiz Oktay’a...

Tiyatro binasına girdiğimizde hemen etrafıma bakındım. Bizden kimse yoktu. Paltomu alırken Oktay sordu, "Birine mi bakıyorsun?"

"Bizim çocuklar da burada olacaklar mı diye bakmıştım. Yani... konuşmamıştık da..." derken sesim giderek zayıfladı, zayıfladı, sonunda söndü gitti.

Oktay durmuş bana bakıyordu. "Berimle baş başa olmanda bir sakınca mı var?"

"Yoo, ne münasebet... Sadece merak etmiştim de..."

Hay ne diyeyim ben sana Serra...

Neyse piyes başladı da, o sıkıcı durumdan kurtuldum. Çok eğlenceliydi. Gülmekten bir hal olduk.

Dışarı çıktığımızda, "Çok teşekkür ederim, Oktay," dedim. "Aslında gösteri sanatlarının her türüne daha sık gitmek gerek."

"Bir dahaki sefere de sen beni davet edersen, hayır demem. Bak, bu peşinen davetini kabul ettim demektir."

Açtım mı başıma işi...

"Serra, ben gösteriden çıkınca bir yere gidip kahve içmeyi severim."

Kendimi tutamadım, "Ben de bayılırım," diye ona katıldım. "Hatta İstanbul'da annemle, Toprak'la böyle gösterilerden sonra Taksimdeki Marmara Oteli'nin pastanesine gidip dondurma yerdik."

"Çok güzel," dedi Oktay. "Şimdi seni bir yere götüreceğim. Bakalım nasıl bulacaksın."

"Eminim güzel ve ilginç bir yerdir."

Gittik, gittik, aaa, bir de baktım Ankara Kalesi'nin içine girmişiz. Arabayı park ettikten sonra, "Karanlıkta ayağın takılabilir. Ne de olsa yollar eski," diyerek sıkıca elimden

rutup beni eski bir konağa doğru götürmeye başladı. "Burası benim en sevdiğim yerlerden biridir, bakalım Washington Restoran ı sen nasıl bulacaksın," dedi.

Restoranın dekoru ahşap iskemleleri, kar beyazı perdeleri, örtüleri ve mumlarıyla bu eski Ankara evini tamamlıyordu. Pencere kenarında bir masaya oturduk. Oradan aşağıya bakınca Ankara'nın ışıkları pırıl pırıldı.

İçerde mum ışıkları, dışarda kentin pırıltısı ve hafif bir müzik... Bundan harika bir bileşim olamazdı.

"Oktay, nefis bir yer burası."

"Beğeneceğini biliyordum," dedi ve ekledi, "belediye eski konağı restore ettirmiş, sonra da burada Washington Restoran açılmış. Manzaranın en güzel olduğu yerlerden biridir diyebilirim."

Götürdüğü yerleri beğenmem onu mutlu etmişti.

"Ne alırsınız?" diyerek yanımızda beliren garsona, daha önce anlaştığımız üzere, iki kapuçinoyla elmalı pay ısmarladı. Konuşmaya başladık. Bana kendinden söz etti, üniversiteden önce hangi okulda okuduğunu, hangi sporu sevdiğini, okul arkadaşlarım anlattı. Sonra....

"Kalabalık içinde insan birbirini tanıyamıyor, ancak böyle rahat bir ortamda konuşunca yakınlaşabiliyor. Şimdi sen de bana Serra'yı anlatır mısın?" dedi.

Bu sözlerde saklı bir şeyler vardı. Havada bir şeyler vardı. Yoksa bana mı öyle geliyordu? Neyse, bu düşünceleri kafamdan atmaya ve doğal olmaya çalışarak konuşmayı denedim.

İnsanın kendinden söz etmesi garip oluyor ama bir başlayınca da gerisi geliyor. Böylece hiç anlamadan orada iki saate yakın oturup konuşmuşuz.

Saatime bakıp, “Eyvah, yarın erken kalkıp çalınacaktım,” demesem, daha saatlerce otururduk herhalde.

Biraz isteksizce kalktık. Beni evime getirdi ve anahtarımla kapıyı açana kadar yanımda bekledi. Sonra dönüp ona elimi uzattım.

“Oktay, bu gece için çok çok teşekkür ederim, harikaydı.”

“Eğlendiğine memnun oldum.”

“Hem de nasıl!”

“Haydi öyleyse, görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim ve kapıyı arkasından yavaşça kapattım.

Sonra karanlık evde sessizce pencereye yaklaştım, perdelerin arasından onu izleyebilmek için. Hızlı adımlarla arabasına yürüdü, tam binmeden bir an durdu, sokak lambasının ışığı sarı saçlarına bir öpücük gibi dokunup geçti. Sonra dönüp eve, bizim pencereye baktı. Dondum kaldım olduğum yerde, sanki göz gözeydik. Bu mümkün değildi tabii, ama yine de tam benim durduğum yere bakıyordu. Sonra arabasına bindi ve hızla uzaklaştı.

Üstümde paltom, oraya oturuverdim. Bu, neydi bu? Ben Oktay’a âşık mı oluyordum yoksa? Karanlıkta öylece ne kadar oturdum bilemiyorum.

Yaa, işte böyle. Bakalım gelecek günler neler gösterecek.

23 Araltkf Perşembe

Bugünü o kadar rahatsız geçirdim ki anlatamam. Oktay dün geceyi hiç yaşamamışız gibi davranıyordu, yani tavırla-

nnda bir değişiklik yoktu da, dün geceden hiç söz etmedi. Böyle olunca ben de bir şey demedim.

Ve oluştu mu aramızda bir sır! Demek ki, ötekilere benimle tiyatroya gittiğini söylememiş. Peki, bunu ne vakte kadar saklayacağız? Hiç de sevmem böyle gizli saklı işleri...

Aman canım neyse, zaten bir kereye mahsustu. Ayrıca kabul etmesem de çok tuhaf olacaktı. Öyle ya, ya sadece arkadasçasına iki bileti var diye davet ettiyse, ben de Bayan Hüsnükuruntu gibi bundan anlamlar çıkararak reddetseydim, ne kadar komik bir duruma düşerdim.

"Serra, Serra!" Seslenen Dicle'ydi. Nefes nefese yanıma geldi. "Zor oldu ama oldu."

"Ne oldu, Dicle?"

"Hani sen bana bir akıllar verdiydin ya..."

"Kelin merhemi olsa kendi başına sürermiş."

"Ne?"

"Hiç canım, hiç! Her nedense yine aklıma babaannemin bir özlü sözü geldi de... Neyse, sen şimdi bırak bunları da, ne söyleyeceksin onu anlat."

"Hani odamızı kendimizin temizlemesi konusunda bana fikirler vermiştin ya..."

Evet.

"İşte o gün gider gitmez, kızları aldım karşıma ve tatlı sert bir konuşma yaptım. Senin anlattığın fen lisesini ve sizin lisede yaptıklarınızı onlara naklettim. Parmak kadar çocuklar koskoca binaları, bahçeleri adam ederlerken, kazık kadar üniversiteli kızlar bir odayı temiz ve düzenli tutamayacaksak, yazıklar olsun bize, dedim."

"Aslanım benim."

“Zaten üç kişi beni destekliyordu. Öbür ikisine de öyle bir duygusal baskı yaptık ki, önerilerimizi kabul ermek zorunda kaldılar.

Bir tanesi, ‘iyi ama biz zaten yurtlara para ödüyoruz, temizlik de buna dahil, ne diye bir daha para verip temizlik malzemesi alalım? Onlar yapsınlar, onlar alsınlar,’ dedi.”

“Bak, sen.”

“Ben de ona dedim ki, ‘Haklısın ama bu durum değişmeyecek, çünkü ben gidip konuştum; ikinci bit eleman alamayacaklarını söylediler. Demek ki, bu koşullar değişmeyecek. Koşullar değişmiyor diye biz de böylece oturacak mıyız yani? Evet, bir para verdik ama anlaşılan o para ancak bu kadarına yetiyormuş. Temizlik malzemesini altı kişiye böldük mü, hiç de fazla bir para değil. Bir ruj eksik alır ama temizliğimizi yapar, odamızda da insan gibi yaşarız.’”

“Aslanım benim! Ha, o ruj lafı da nerden çıktı?”

“İtiraz eden kız her Allahın günü boya kutusuna düşmüş gibi makyaj yapıyor da onun için bir ruj eksik al, diye ona bir gönderme yaptım.”

“Peki, sana bir cevap verdi mi?”

“Hayır. Ne o, ne de arkadaşı. Ayrıca benimle aynı kafada olanlar, her söylediğimi desteklediklerinden onlar ağızlarını açamadılar. Ve sıcağı sıcağına para da topladım. Bugün gidip alışveriş yapacağım.”

“Harikasın!”

“Çizelgemizi de hazırladım. İlk temizliği ben yapacağım. Şöyle tüm odayı adamakıllı şartlayacağım ki, bunlara bir örnek olsun ve onlar da doğru dürüst temizlik yapsınlar.”

“Yani şişirmesinler...”

“Avnen.

“Kutlarım seni, Dicle.”

"Sağ ol! Verdiğin fikirler için bir kez daha teşekkürler...” dedi ve geldiği gibi yine koşa koşa bir yerlere gitti. Esaslı bir kız bu Dicle.

“Dalmış neler düşünüyorsun. Serra?”

Ege gelmiş, yanı bâşımda duruyordu. Buyrun bakalım, iki numaralı cenaze namazına!

“Şu Dicle esaslı bir kız, diye düşünüyordum.”

“Evet, sağlam kızdır,” dedi. Sonra gülümseyerek, “Biliyor musun, yılbaşı gecesi bizlerle olacağın için gerçekten çok sevindim,” diye ekledi.

“Sağ ol Ege, ben de öyle.”

“Ooo, böyle baş başa vermiş, neler konuşuyorsunuz bakalım.”

Bil bakalım bu kez gelen kimdi. Oktay!

Ege’nin yüzünden belirli belirsiz bir gölge geçti, Oktay m gelişine canı sıkılmış gibi.

“Dicle’yi konuşuyorduk,” dedim hemen.

“Ben de katılabilir miyim?” diye sordu ama çoktan bir iskemle çekip dibime oturmuştu bile. Hani vücut dili diye bir şey var ya... İşte o vücut diline bakarsan Oktay’ın dibime girmesi, bana doğru eğilerek konuşması, bu kız benim, der gibiydi. Tabii yanılmış da olabilirim. Dilek karıştırıcısının etkisi altında her şeyi tersinden anlıyor da olabilirim ama yine de... Benim duyumsamalarım bu yöndeydi.

Bir süre Dicle’den konuşuldu. Kızın ne Urfası, ne sevimliliği, ne kararlılığı kaldı tartışılmadık, bir ara Oktay işi daha da ileri götürüp kolunu benim oturduğum iskemleye dayamaz mı...

Ege'nin iyiden iyiye suratı asılmıştı. Anık bu azaba daha fazla dayanamazdım.

"Çocuklar, benim gitmem gerek," dedim.

"Bu ders boş, nereye gidiyorsun?" di/e **sordu yeni sahi-**bim Oktay.

Onun bu tavrı sinirime dokundu. "Yapacak **işlerim var,"** diye terslenerek kalktım ve ikisini baş **başa bırakıp kendimi** Express'ten dışarı attım. Ne halleri varsa görsünler...

Eve döndüğümde hava iyice kararmıştı, üstelik şakır **şa-**kır yağmur yağıyordu. Şemsiyemi silkeleyip **merdivenleri** tırmandım. Kapıya yönelince paspasın üstünde **bir karaltı** seçtim. Hemen ışık düğmesine bastım.

Yaldızlı kâğıda sarılmış iki demet nergise **küçük beyaz** bir zarf iliştirilmişti. Merakla buketi yerden aldım, nergis-leri kokladıktan sonra zarfı açtım. İçindeki kartta, **"Bugün** seni kızdırdımsa özür dilerim. Çok üzgünüm. Eğer **beni** bağışladıysan, geçen geceki gibi pencereden bakar mısın? Lütfen..." yazıyordu.

İmza mimza yok! Zaten imzaya ne gerek. **Ama daha da** önemlisi, "Geçen geceki gibi pencereden bakar mısın" söz-cükleriydi. Demek beni gerçekten görmüş. Ah, **Tanrım! Ne** kadar utanç verici! Rezil oldum, rezil!

Kapıyı açıp içeri girdim. Ve yine ışıklan yakmadan pen-cereye doğru yöneldim. Aynı yerden karşıya baktım. Akas-ya ağacının kuru dalları altında şemsiydi biri duruyordu o yağmurda... Biraz daha iyi görebileyim diye şöyle tülleri hafifçe aralamamla, karşıdaki karaln, şemsiyesini bir yukarı bir aşağı sallamaya başlamaz mı... Kendimi tutamayıp gül-meye başladım. Aynı anda karaltı koşarak bizim kaldırıma geçti ve az sonra kapı çalındı.

Kapıyı açtığımda karşımda ıslak sarı saçları alnına yapışmış Oktay duruyordu. Bana öyle bir bakışı, öyle bir yönelişi vardı ki, geri çekilmesem kollarının arasına alacak gibiydi.

Hemen arkamı dönüp, "Çok ıslanmışsın, içeri gel, ben de şu ışıkları yakıp perdeleri çekeyim..." derken lafımı tamamlamama fırsat bırakmadan bir anda önüme geçip beni omuzlarımdan yakaladı.

"Çok özür dilerim, Serra. Seni kızdırmak, seni üzmek en son isteyeceğim şeydir."

Loş odada birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki... Bir an içimden kendimi kollarına bırakmak, başımı göğsüne yaslamak geldi, neyse ki kendimi toparladım. Duygularımızın ne olduğunu doğru dürüst bilmiyoruz bile, diye düşündüm. Bilmediğim yöne de doludizgin gitmenin bir âlemi yok. Yavaşça, onu incitmemeye özen göstererek kollarından sıyrıldım ve gidip ışıkları yaktım. Sonra da havadaki yoğun çekimi dağıtmak istercesine konuşmaya başladım. "Şu hâline bak. Hemen kabanını çıkar, asalım. Bir havlu getireyim, saçlarını kurula. Sonra da ıhlamur yaparım, birlikte içeriz," diyerek onu oturtup evin içinde dört yana koşmaya başladım.

Özür filan dilemesini de istemiyordum, çünkü o zaman belki açıklama yapmaya kalkacak, işler bes beter sarpa saracaktı. Şu Dilek de nerede kaldı, diye düşünüyordum bir yandan da.

Gerekmediği zaman evde olur, gerektiği zamansa ortalıkta yoktur. Oktay'ın saçları öylesine sırılsıklamdı ki, havluyla olacak iş değildi.

"Bunu ancak fönle halledebiliriz," dedim ve içerden fönümü getirdim.

“Sen mi kurutacaksın,” diye sordu hayrede.

“Bana güvenmiyor musun?” deyip **onu oturttuktan** sonra havluyu omuzlarına yerleştirdim; fon ve **fırçamla** başladım saçlarını kurutmaya.

Tam o sırada kapı açılıp Dilek gelmez mi... Dedim **ya,** gelmemesi gerektiği zaman gelir diye... Bizi öyle **görünce** önce gözleri büyüdü, sonra ağzı kocaman açıldı ve ardından o meşhur kahkahalarını birbiri ardına padatmaya başladı.

Eh, bizim halimiz de gülünmeyecek gibi değildi. Oktay saçları sırılsıklam, omuzlarında bir havlu, önüme **oturmuş;** ben de elimde fön ve fırça, onun saçlarını kurutuyorum. Yani berbercilik oynuyoruz.

Önce ikimiz de şöyle bir bozulduk, fena yakalanmıştık. Ama durum o kadar komikti ki, bu kez biz de deliler gibi gülmeye başladık. Ve o sırada yine kapı çalındı.

“Herkesin de bugün geleceği tuttu,” diyerek kapıya koştum.

Kapıyı açtım, bu kez karşımda Şaziment Hanım duruyordu. İyi mi!

Hemen en tatlı gülücüğümü takınıp, “İyi akşamlar, bir şey mi istemiştiniz?” dedim. Kapının önünde vücudumla bir perde oluşturmaya çalıştım, Oktay’ı görmesini engelleyebilmek için.

Şaziment Hanım ise radar misali gözleriyle omzumun üstünden içeriyi tarıyor, kim var kim yok anlamaya çalışıyordu.

“Az önce sesler geldi de...”

“Evet, gülüp konuşuyorduk.”

“Biraz daha yavaş olsanız, beybam azıcık rahatsız da...”

“Ah, özür dilerim. Hiç merak etmeyin, sessiz oluruz. Çok geçmiş olsun.”

Ama kadın bir türlü gitmiyordu. Belki de onu içeri buyur etmemi bekliyordu, oysa öyle bir niyetim hiç ama hiç yoktu.

“Şey... Bir de beybam soruyor, aşağıda duran araba kimin? Size geliyorlar sanırım.”

Hayret bir şey valla! Oktay’ın cipini soruyordu. Anında Dilek yanımda belirdi.

“Benim amcamın oğlunun arabasıdır. Amcam bizi yoklasın diye ara sıra onu buraya yollar da...”

“Haa... Öyle mi... Anneniz öyle bir akrabadan bahsetmemişti de...” dedi bana bakarak.

Dilek atıldı, “Serra’nın annesi benim bütün akrabalarımı tanımaz, tıpkı benim de onun akrabalarını tanımadığım gibi. Ayrıca birbirimize saygımızdan da böyle şeyleri sorup soruşturmayız.”

“Aaa, tabii, tabii, haklısınız,” dedi Şaziment Hanım.
“Hadi iyi geceler, bir şey lazım olursa, çekinmeyin.”

“Sağ olun! Size de iyi geceler.”

Kapıyı kapar kapamaz Dilek, “Şunlara bak yaa,” dedi ve ben anında elimle onun ağzını kapattım. “Sus kızım, tam da kapının dibinde bağırıyorsun.”

“Ama Serra, bu kadarı da fazla...”

“Haklısın, haklısın ama şimdi onlarla takışmanın kime faydası var.”

“Yok! Olmaz böyle şey! Ben anneme söyleyeceğim, geldiği zaman çilesin onlarla bir konuşsun. Ne bu böyle yaa...”

Bu arada Oktay saçlarını kurutmuş, havluyu da omuzlarından kaldırıp masanın üstüne koymuştu.

“Bak,” dedi Dilek bana. “Müşterini bile kaçırttılar sana. Adam kendi saçını fönlemiş, işini bitirmiş.”

Haydi yine aldı mı bizi bir gülmek... Ama bu kez ses çıkarmadan gülmeye çalışıyoruz, tabii öyle olunca da insanın içinden büsbütün gülmek geliyor.

“Görüyor musun, Oktay,” dedi Dilek. “Nelere kadanıyoruz.”

“Bakın size ne diyeceğim.”

Susmuş, Oktay’a bakıyorduk.

“Sizi bu akşam bir yere yemeğe götüreyim, böylece havanız değişmiş olur.”

“Ama,” dedim, “ikimizin de ders çalışması gerek.”

“Sen kendi hesabına konuş,” demez mi kalleş Dilek.

“Siz gidin, benim gerçekten ders çalışmam lazım.”

Oktay, “Aynı sınavlar benim için de geçerli. Şöyle çabuk tarafından bir şeyler atıştırırız, sonra da derslere döneriz. Nasıl olsa yemek yemeyecek misin, Serra?” dedi.

“Ama şimdi gitmek, gelmek...”

“Durun, durun!” diyerek ellerini havaya kaldırdı Dilek. “Mükemmel çözümü ben biliyorum. Oktay, bizim burada ikinci adresimiz var. İnegöl Köftecisi. Hemen karşı sokakta. Şimdi maaile oraya gideriz, o zaman bu hanım da gitmek gelmek şeklinde anlattığı zaman kaybına uğramamış olur. Yemeğimizi yer, evlerimize dağılır, derslerimize çalışırız.”

“Çok güzel, Dilek,” derken Oktay’ın bu çözüme sevindiği belli oluyordu, sonra bana doğru eğildi, gözleri derin kuyular gibiydi.

“Artık bu çözüme de karşı çıkmayacaksın, değil mi, Serra?” Böylece Oktay da bizim İnegöl Köftecimizle tanışmış oldu.

“Bak, burası ne güzel,” deyip duruyordu Dilek. “Tam bizim gibi aile saadeti yaşayanlara göre.”

Masanın altından bir tekme attım da sustu, münasebetsiz şey! Ne o öyle yok “maaile,” yok “aile saadeti” gibi laflar. Biz işi arkadaşça tutmaya çalışalım, o ise ailevi laflar edip dursun. •

Ama çok güzel vakit geçirdik, yani üçümüz çok rahat, çok eğlenceli bir grup oluşturmuştuk. Sürekli gülüyor, konuşuyorduk.

Sonra bizi evimize bıraktı Oktay. Dilek, “Ay, çok sıkıştım,” diyerek tuvalete koştu. Bense yine ışıkları yakmadan rüyada yürürcesine pencereye yaklaştım. Oktay arabasının yanında durmuş, ona bakmamı bekliyordu.

Tüllerin arkasından ona bakınca bana el salladı. Bir an tereddüt ettim, sonra karanlık bana cesaret verdi, ben de ona el salladım. Bir-iki saniye daha orada öylece durdu, sonra arabasına bindi. Kırmızı stop lambaları yandı ve karanlığın içinde kaybolup gitti.

Ben de Dilek’le konuşmamak için hemen odama koştum. Konuşmak değil, duygularımı dinlemek istiyorum. Duygularımı anlamak istiyorum. Hızla bir şeyler oluyor, neler oluyor, bunları anlamak istiyorum.

Acaba âşık mı oluyorum? Ama Oktay’a hissettiklerim Cüneyt’e duyduklarımdan çok daha değişik. Bu ona âşık olmadığım anlamına mı gelir? Üff, kafam o kadar karışık ki...

Ya o? Bana ilgi duyduğu artık kesin ama bu nasıl bir ilgi? Yeni bir kız gelmiş, azıcık eğlenelim mi? Yoksa beni seviyor mu? Hoş, bu kadar kısa bir sürede insan birini sevebilir mi? Peki, benim bu hissettiklerim ne? Çok büyük bir beğeni

mi? Ayrıca hiç de tipim değil. Ben sarışın değil, esmerleri beğenirim bir kere.

Evet, yeter! Artık ders çalışacağım!

31 Aralık, Cuma

Hayatımın en berbat yılbaşı kutlamasıydı! Çok mutsuzum, çok!

Oysa ilk kez kendi başıma, yani Dilekle birlikte bir partiye gidiyorum diye ne kadar da keyifliydim. Büyükler olmadan, eve şu saatte dönün, bu saatle dönün olmadan. On sekiz yaşında, kanun önünde iki reşit vatandaş gibi. Kendi sorumluluğunu yüklenebilen iki akıllı insan gibi...

Tabii Ege'nin partisine gitmeden önce uzun uzun telefon görüşmeleri yaptık ikimiz de. Evlerimizi aradık. Anneciğimle konuştum, bir sürü tembihlerde bulundu. Bulunmasaydı şaşardım zaten. Babamla, babaannemle de konuştum.

Babam neden yeni yıla babaannemle girmediğim şeklinde ilginç bir soru yöneltti bana. Yaşlı bir kadını ne kadar mutlu edeceğini düşünmemiş miyim!

"Babacığım," dedim tatlı bir sesle. "Beni burada sık sık görebiliyor. Bence yılbaşı gecesini asıl sizinle geçirmek hoşuna giderdi, ne de olsa oğlusunuz."

Tabii bu laflar hiç hoşuna gitmedi. Bunu ona karşılık veriyorum şeklinde aldı, yani babasına saygısızlık eden bir kızdı söz konusu olan.

Hemen tersledi beni. "Orada olsam onu yalnız bırakmazdım."

“Babacığım, uçağa atlayıp gelebilirdiniz pekâlâ.”

“Ne yapıp yapamayacağımı senden öğrenecek değilim.”

Buyrun işte! Zaten bu hep ama hep böyle oluyor. Ve de hepsi annemin yüzünden. Nitekim bu telefondan daha on beş dakika önce, “Aman kızım, o senin babandır, seni sever. Onu aramayı ihmal etme, özellikle de bu akşam,” demişti.

“İyi ama anne, hep atışıyoruz. Yıldızlarımız barışmıyor bir türlü.”

“Olsun! Sen üstüne düşeni yap, saygıda kusur etme ki, için rahat olsun.”

“Ama kırıyor beni! Ya vaaz veriyor, ya azarlıyor ya da eleştiriyor... Onun için ben de oturup onunla konuşmayı hiç ama hiç istemiyorum.”

“Lütfen, Serra, hatırım için. îlerde bunun için bana teşekkür edeceksin, inan...”

Ve ben de anneme uyup babamı aradım. Sonuç ortada... Sinir olduğum bir başka hali de, babaannemle ilgilenmeyi hep annemle benden beklemesi... Annesinin muhabbetinden içi sıkılıyor, onun için de yok işim var, yok vaktim dar gibi bahanelerle bizim üstümüze yıkıyor. Oysa asıl onun araması gerek. Oğlusun sen. Hem de tek ve biricik oğlu. Arasana anneni...

Dahası, bizim üstümüze yıktığı yetmezmiş gibi, kenara çekilip oturduğu yerden direktifler veriyor. “Yeni yılda babaanneni yalnız bırakma.” “Bayramda babaannenin elini öpmeyi unutma,” “Hastaymış, annenin haberi var mı? Onu bir yoklasana...” tyi valla!

Babaanneme bu ilgiyi gösterme konusunda asla şikâyetçi değilim, yanlış anlaşılmasın, çünkü hem ben, hem annem

onu gerçekten seviyoruz ve sevdiğimiz için de arayıp soruyoruz. Benim zıttıma giden, babamın kendi tatlı canım sıkıntıya sokmamak için hiçbir görevi yerine getirmemesi, sonra da dönüp bize sanki kendisi sorumluluklarını yerine getiriyormuşçasına talimatlar yağdırması...

İşte ben de böyle aynayı yüzünüze tutarım beyefendi. Hoşunuza gitmeyebilir ve bana kızabilirsiniz ama gerçek, gerçektir. "Evet," dedi derin derin içini çekerek. Nankör kızından bu laflan işiten baba pozlarında... "Sana iyi yıllar dilerim." Ses kırık ve uzak... "Size de."

Ve tamamen moralim bozulmuş olarak telefonu kapattım.

Yılbaşı gecesine ne güzel bir başlangıç, değil mi?

İşte bunun için babamı aramayı sev-mi-yo-rum!

Her zaman ama her zaman keyfîmi kaçıracak bir şeyler bulup söyleme becerisi vardır. Ben de ona yanıt verince, bu kez de ya bağırır ya da mağdur baba pozlarına girer...

Neyse ki, son telefonum anneannem ve dedemeydi de, içimi açtılar azıcık.

Dedem, "Kız, duyduğuma göre yılbaşı partisine gidiyormuşsun," dedi.

"Evet, dedeciğim."

"Gittiğin arkadaşların düzgün insanlar mı?"

Böylece tüm aile bireylerine çeşitli zamanlarda anlattığım gibi, dedeme de bu kişileri üç aydır tanıdığımı, aynı sınıfta okuduğumuzu, bir gezi bile yaptığımızı anlattım da sonunda ikna oldu.

"Çok içme, e mi."

"Aman dede..."

Muzip muzip gülümsediğini görür gibiydim.

“Sahi söylüyorum, içki vereceklerse mutlaka önce bir dilim tereyağlı ekmek ye. Boş karnına iki yudum içki bile insanı sarhoş eder. Hele de senin gibi çaylakları...”

“Aşkolsun, dede, ben çaylak mıyım?”

“Hem de önde gidenisin... Ama bu dediğimi sakın unutma. Sadece bu gece için söylemiyorum, bir ömür boyu için geçerli bu. Dikkat etmedin mi, restoranlarda yemek gelmeden önce tereyağla ekmek getirirler.”

“Sahi! Evet, dede, haklısın!”

“Yaaa, küçükhanım, biz boşuna konuşmuyoruz. Bu ekmekle yağın bir anlamı var. Örneğin, yemekte şarap içilecek. Tereyağlı ekmek mideyi destekleyip alkolün çabucak kana karışarak insanı rahatsız etmesini önlüyor. Alkol ne kadar yavaş kana karışırsa kötü etkileri de o kadar az olur.”

“Şimdi daha iyi anladım.”

“Yaa, madem turizmcisin, belki de bir otelde çalışacaksın, bunları bilmen gerek.”

“Haklısın, dedeciğim.”

“Haklıyım tabii.” Çok da alçakgönüllüdür!

“Ama bizim partide kola filan içilecek.”

“Zaten sizin yaşınıza da o yakışır yakışmasına da, ben sana bunu bir genel kural olarak söylüyorum. İlerdeki yıllar için söylüyorum. Her şeyin bir adabı olduğu gibi içki içmenin de bir adabı var. Yaşına yakışanı bileceksin. Senin yaşına kola, meyve suyu yakışır, hadi bilemedin çok önemli bir davette küçük bir kadeh beyaz şarap yakışır en fazla. Daha sonraki yıllarda da ölçüyü kaçırmadan, kontrolünü asla kaybetmeden efendice kullanmalısın içkiyi. Hiçbir zaman içki sana hükmetmemeli. Bak bu sözüm kulağına küpe olsun.”

“Tamam, dedeciğim, merak etme.”

“Hadi camım, güzel eğlenceler.”

“Size de, dfedeciğim.”

Bak, dedem de öğüt veriyor ama benim yaranma olacak şeyler söylüyor. İşime yarayacak konulara değiniyor. Madem sosyal yaşamın içinde olacağım, madem mesleğim turizmcilik, gerekli bir konuda dikkatimi çekiyor. O zaman da bu öğütler sinirime dokunmuyor. Tam tersine, zihnimin bir köşesine not ediyorum, unutmayayım diye.

İşte yılbaşı telefon trafiğini bu şekilde sona erdirdikten sonra süslenip püslenip (ikimiz de kollarımıza rengârenk boncuk bileziklerimizi taktık) Ege’nin evine gittik.

Ege meğer Kavaklıdere’de oturuyormuş. Çok güzel bir apartman katıydı. Geniş ve modern döşenmiş. Her yer beyazlar içinde, beyaz kanepeler, koltuklar; cam masalar, krom ve deri yemek iskemleleri... Duvarlardaysa modern tablolar... Gerçekten çok etkileyici bir evdi.

Ege kabanlarımızı alırken, “Ne güzel eviniz varmış,” demekten kendimi alamadım.

Alev içerden seslendi, onlar bizden önce gelmişler. “Ege’nin annesi de, babası da ünlü birer mimardır.”

“Muhteşem bir ev,” diyen Dilek hemen tablolara yöneldi.

Betül, “Çocuklar gelin de, Alev bize o arkadaşına yaptıklarını anlatsın. İkinci baskı olmasın diye sizi bekledik,” dedi.

“Anlat, anlat.”

“Efendim, ben bu kızı aradım. Adım vermiyorum, çünkü içinizde tanıyan olabilir.”

Ortalıkta bir mırıltı dolandı. Alçak sesle tahminler yürütülüyordu.

“Dedim ki, senin tanımadığın bir arkadaşım var, evinde muhteşem bir yılbaşı partisi veriyor, ben de davetliyim. Aslında millet onun partisine davet edilebilmek için ölüyor ama o çok seçerek çağırır. Eğer ayarlayabilirsem seni de götürmek isterim. Ne dersin, dedim. Tabii hemen atladı, n’olursun ben de geleyim diye. Tamam, dedim, o zaman gecenin akışı içinde, (çocuklar bu sözüme dikkat edin, çünkü o da bana aynen böyle demişti, gecenin akışı içinde) yani duruma göre seni ararım. Tamam, dedi pür heves. Ve... Şimdi o evde benden haber bekliyor, ben de burada, bu muhteşem partideyim.”

“Çok gaddarsın be Alev.”

“Nedenmiş? O da aynı şeyi bana yapmadı mı? Hem beni bağladı, hem de daha ilginç bir şey buldu diye çekti gitti.”

“Yine de... Yazık kıza.”

“Aman merak etmeyin. O benim kadar saftirik değil nasıl olsa. Bir süre bekler, sonra binleriyle bir yerlere gider. Ama işin asıl keyifli yanı yarın olacak.”

“Nasıl yani?”

“Yarın arayıp mazeret bildireceğim. Aynen onun gibi. Ve bu da çok keyifli olacak, çooook.”

“Bana kalırsa bu kız seni kızdırmakla asrın hatasını yapmış.”

“Aynen!”

Dicle, “Herkes bir yerlere gidiyor. Bizim yurttaki kızlar da anlatıp duruyorlardı,” dedi.

“Umarım gittikleri yerleri iyi biliyorlardır,” dedi Oktay.

“Evet, özellikle de uzak kentlerden gelip buraları bilmeyenlerin daha da bir dikkatli olmaları gerekiyor.”

“Sadece diskoları değil, ev partilerini de düşünüyordum bunu söylerken, öyle rezillikler oluyor ki bazen.”

“Kimisi de düzgün bir yere gidiyorum sanarak yola çıkıyor,” dedi Dicle.

“işte ben de onu demek istiyorum. Ankara’da oturanlar iyi kötü, nerenin ne biçim bir yer olduğunu, hangi tiplerin davetine gidilmeyeceğini bilebilirler, en azından sorup öğrenebilirler. Ama başka kentlerden büyük şehirlere gelenler için hele de ilk yıl çok zor. Şehri tanımıyor, insan tanımıyor. Karşısına çıkanlar iyi mi, kötü mü ayırt edemiyor. Modernlik buymuş diye yanılabiliyor. Örneğin, eminim Dicle yurtta bu tür olayları yakından izliyordur.”

“Hem de nasıl! Bir de tutucu yerlerden gelenlerin bir açılıp saçılışı var ki, görmelere değer. Yaşadıkları yerde her konuda baskı gördüklerinden olsa gerek, özgür ortamı bulunca kimisi şaşırıyor ve abukluklar yapmaya başlıyor. Örneğin, bizim yurtta bir kız var, aman Tanrım, nasıl bir makyaj, nasıl bir boyanma, mübarek palyaço gibi dolaşıyor ortalıkta.”

“Söylesene, uyarsana onu, Dicle.”

“Zamanını bekliyorum, henüz o kadar yakın değiliz. Aslında iyi kız ama üzerinden o baskı kalkınca... Öte yandan, aynı onun gibi tutucu bir kentten gelen başka bir kız var. Bak o akıllı. Geldiği günden beri cin gibi etrafını inceliyor, sanki olup biteni ve bu kenti anlamaya, kavramaya çalışıyor. Azıcık çekingen ve kapalı davranıyor ama hele de ilk aylarda kendini koruması açısından bu gözlemciliğin ona çok yararlı olacağını, kendi deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim. Bizi de inceledi durdu, sonra yavaş yavaş bana yanaştı.”

“Gerçekten akıllı kızmış.”

Dicle o bembeyaz dişlerini göstererek güldü ve sözlerine devam etti, “Şimdi habire soru soruyor. Onu soruyor, bunu soruyor. Ben de ona yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Bizim lisede de vardı böyle uzak kentlerden gelenler,” dedi Betül. “Ne gülerler, ne konuşurlar. Hele de oğlanlar bize bööööyle gözlerini dikip bir bakarlardı ki, sinir olurduk, sinir. Biz de onları yok sayar, dışlardık.”

Dicle başını iki yana sallayarak, “Oysa sizler ev sahibi sayılırsınız,” dedi. “Arkadaşlarınız var, eviniz burada, bu kenti tanıyorsunuz. Onlar evlerinden, arkadaşlarından uzaktalar. Çoğu göç çocuğu olduğu için parasal sıkıntı içindeler. Ayrıca burası yaşadıkları yerden o denli farklı ki, ne yapacaklarını, neye inanacaklarını bilemez dürümdalar.”

“İyi ama yardımcı olmak istedik, konuştuk; hiç yanaşmadılar.”

“Sabırlı olmak gerek. Çoğu çekingenliğinden iletişim kuramıyor; yanlış bir şey söyler de komik duruma düşerim korkusuyla susuyor. Örneğin, sizler gibi giyinmek, sizler gibi gülüp şakalaşabilmek istiyorlar ama en azından ilk aylarda bunu beceremiyorlar. Bu da onları bunalıma itiyor ve büsbütün içlerine kapanıyorlar.”

Dicle susunca bir sessizlik oldu. Sanırım hepimizi etkilemişti anlattıkları.

“Ben olaya hiç o açıdan bakmamıştım,” dedi Betül.

Alev de arkadaşına katıldı. “Ben de.”

Dicle, “Tabii,” diye hararetle devam etti. Yarattığı etkiyi sıcağı sıcağına pekiştirmek ister gibi bir hali vardı. “O oğlanlar sizlere bööyle bakıyorlar, çünkü geldikleri yerdeki kızlar sizin gibi gülüp konuşmuyor, şakalaşmıyorlar. Böyle

giyinmiyorlar. Kızlar sîzlerden uzak duruyorlar, çünkü ne konuşacaklarını bilemiyorlar.”

“Sen biliyordun ama,” dedi yine Betül. “Seninle tanışır tanışmaz nasıl da kaynaşmıştık.”

“Ama ben şanslı bir Urfalıyım. Benim annem de, babam da memur, yani okumuş insanlar. Uygar olmanın, eğitimin öneminin farkında olan kişiler onlar. Zaten hem Urfa’da, hem de öteki kentlerde böyle aile çok ve ne aşama yapılıyorsa onlar sayesinde yapılıyor. Örneğin, annemle babam beni yatılı olarak Ankara’ya göndermeye karar verdiklerinde, ailemizin diğer bireylerinden öyle tepki almışlardı ki... Ama onlar beni düşündüler ve madem bu kız bu okulu kazandı, öyleyse Ankara’ya gidecek, dediler. Onun için beni diğerleriyle kıyaslama. Neyse, bunu bir kenara bırakalım da, benim asıl söylemek istediğim, buralara yeni gelenlere, hele de yabancılık çekenlere anlayışla yaklaşmalısınız. Bir an için kendinizi onların yerine koyun ve düşünün. Öyle çok sorunla baş etmek zorundalar ki... Her şeyden önce oranın ayrı, buranın ayrı bir kültür birikimi var. Bunu kavramaları, sonra da uyum sağlamaları gerek.” Bunları söyledikten sonra yorulmuşçasına içini çekti ve bize bakarak sözlerini tamamladı. “Önemli olan bu ayrı kültürlerde birleşmek, onlara kucak açmak ve böylece tüm ülke insanlarının bir diğerine uyumlu hale gelebilmesine katkıda bulunmak.”

“Evet, hanımlar, dersinizi aldınız mı?”

“Ders sadece hanımları değil, siz beyleri de hedeflemişti, sevgili Tarık.”

Uzun siyah giysisinin üstüne kocaman önlük bağlamış bir hanım elinde tabaklarla salona giriverince, hepimiz şaşırdık. Saçları sımsıkı bir topuz biçiminde toplanmıştı,

kulaklarında uzun, sallantılı küpeler vardı. “Hoş geldiniz çocuklar,” diyerek yüksek ökçeleri üstünde koşarcasına salonu geçip elindekileri masanın üstüne koydu.

Tabii hepimiz, “Yardım edelim,” diyerek ayaklandık.

“Önce bir tanışalım da öyle,” dedi Dilek’le bana bakarak.

Sonra Alevle Betül’e dönerek, “Nasılsınız bakalım. Nasıl gidiyor üniversite yaşamı?” dedi, diğerleriyle şakalaştı. Anlaşılan grupla tanışıyordu. Sıra bize gelince, “Evet, ben Ege’nin annesiyim, sizler de...”

“Ben Dilek.”

“Memnun oldum, Dilek. Nasıl oldu da senin gibi cici bir kız bu delidolu grupla arkadaş oldu,” dedi ve bir kahkaha attı. Çok neşeli ve şakacı bir hanım Ege’nin annesi.

Sonra gözlerini bana çevirdi. “Ben de Serra...”

“Hımm, demek Serra sensin. Bak bilesin, oğlum senden çok söz etti,” dedi yine gülerek, sonra ciddileşti. “İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum. Şimdi bana yardım edin de, mutfaktaki yemekleri şuraya taşıyalım; bu iş benim sakar oğluma kalmasın.”

Böylece hep birlikte mutfakta ne var ne yok içeri taşıdık. Önlüğünü çıkarıp asarken, “Biz babanla önce anneannenlere, oradan da arkadaşlara gideceğiz,” diye oğluna bilgi verdi. Sonra da, “Hepinize iyi eğlenceler ve iyi yıllar dilerim, çocuklar. Her şey gönlünüzce olsun,” diyerek geldiği gibi koşar adımlarla kayboldu.

Bir ara Dilek yanıma gelip fısıldadı. “Ege’nin annesinin dediğini duydun, değil mi? Haksız mıymışım?”

“Sus, Dilek, duyacaklar! Hem şakacı bir kadın o, öylesine bir laf etti.”

“Sen öyle san.”

Bu arada Ege bana tabağımı veriyor, “Şundan da alsana, bundan da alsana,” diye servis yapıyordu. Acaba ötekiler durumun farkındalar mı diye baktım, neyse ki herkes bir şeyler yemekle meşguldü. Bir tek Oktay’ın suratı asıktı! Ve... benden uzak duruyordu.

Yanına gidemiyordum. Gidersem sanki sırrımız ortaya çıkacakmış gibi geliyordu. Karmakarışık duygularımı açık etmekten korkuyordum. Öte yandan Ege iyi bir ev sahibi olarak, her nedense benim etrafımda dört dönüyordu. Ona da, “Beni rahat bırak,” diyemezdim herhalde. Öyle nazik, öyle efendi ki... Onun ilgisi insanın sinirine dokunmuyor, çünkü içten gelen bir nezaketi var. Aslında Oktay’ın yanına gitmek istiyordum ama Ege’den de kurtulamıyordum. Hani rüyalar vardır; bazı durumlardan kurtulmak istersin ama bir türlü kurtulamazsın, işte aynen öyle...

Derken Oktay, Betül’ün elinden tutarak, “Haydi, biraz da dans edelim,” dedi. “She” adlı romantik parça çalıyordu üstelik.

Ve de birbirlerine sarılıp dans etmeye başlamazlar mı... Ah, yüreğime o tanıdık, bir daha hiç karşılaşmamayı umduğum bıçaklar saplanmaya başladı. O eski bildik acı tüm görkemiyle içimdeydi.

Sonra şöyle bir silkindim, kızım, dedim kendi kendime. Sen değil miydin, Oktay’a karşı ne hissettiğimi bilmiyorum, ayrıca o benim tipim bile değil diyen. Yani şunun şurasında iki gündür peşinde diye hemen kabullenip sonra da kara yaslara giriyorsun. O sana hiçbir şey ifade etmiyor, büyük olasılıkla sen de onun için önemli değilsin. At bu yükleri omzundan ve rahatla.

Tam bu sırada Ege bana bir şeyler anlatıyordu. “Bağışla, Ege, az önce söylediklerini bir kez daha yineler misin?”

Meğer başından geçen gerçekten de komik bir olayı anlatıyormuş. Dinleyince, ben de gülmeye başladım. Böylece oturduğumuz köşede bayağı bir sohbete daldık. Ama tabii bu benim gözucuyla dans edenlere bakmama bir engel oluşturmuyordu. Üçüncü slow parça çalıyordu ve Oktay’la Betül hâlâ sarmaş dolaş dans ediyorlardı.

“Ne kadar da romantikler,” dedim Ege’ye, onları işaret ederek. Bu sözler ağzımdan iradem dışında dökülmüştü.

“Eh, onlar romantik olmasın da kim olsun,” demez mi... Sakin olmaya çalışarak, “Çıkıyorlar mı?” diye mırıldandım.

“Ne zaman birlikteler, ne zaman değiller belli değildir ama bir zamanlar büyük bir aşk yaşadılar.”

Yaaa... demek öyleydi.

Hemen saate baktım; neyse ki on ikiye çeyrek vardı. On ikiyi bulur, biraz daha oyalanır, sonra da çeker evime giderim, diye düşündüm. Saat on ikiyi vurduğunda herkes deliler gibi zıpladı, balonlar patlattı ve birbirini öptü, iyi yıllar diledi. Tabii ben de elim mahkûm, herkesle öpüşüp tebrikleştim. Oktay’ı atlamak için özel çaba harcadıysam da, o gelip beni buldu. “Yeni yılın kutlu olsun,” diyerek uzandı yanağımdan öpmek için. Hemen başımı geri çektim ve, “Senin de,” dedim. Öylece kalakaldı. Suratı asıldı. Ben de yürüyüp bir başkasının yanına geçtim. Kimin yanına gittim, hiç anımsamıyorum. Bu arada da, ortada sinirlenecek bir şey yok, çünkü onunla aranızda bir şey yok, diye düşünmeye çabalıyordum. Bir süre sonra bu strese dayanacak gücüm kalmamıştı. Yavaşça Dilek’in yanına gittim.

“Sakın bir şey belli etme ama benim hemen eve gitmem gerek. Sen lütfen burada kal ve eğlenmene bak, çünkü benim yüzümden eve erken dönersen gerçekten çok üzülürüm, ayrıca sen burada olursan benim gittiğimin farkına varmazlar. Hem bak yeni gelenler var, ben de o arada kaynar giderim.”

“Ama...”

“Lütfen Dilekçiğim, lütfen... Yalnız kalmak istiyorum.” Dilek beni anlamıştı.

“Onlara hastalandı de, bir şeyler uydur.”

“Peki, eve nasıl gideceksin?”

“Ege’nin annesi dedi ya... Hani evlerine taksiyle gitmek isteyen olursa mutlaka bizim buradakilerle gitsinler, onlar güvenlidirler, telefon numarası da telefonun yanında... demişti ya...”

“Peki öyleyse...”

“Haydi canım, sen hiç acele etme, eğlenmene bak,” dedim ve antreye süzüldüm. Numarayı çevirip bir taksi istedim ve sonra da kabanımı alıp dışarı çıktım. Zaten ben dışarı çıkarken Ege’nin diğer arkadaş grupları içeri giriyordu.

Böylece kendimi önce taksiye, sonra da eve attım.

Nedir bu başıma gelenler? Sanki içime doğmuş gibi ondan uzak durmaya çalışmıştım. Aslında ilk görüşte beni hiç de etkilememişti. Ama... Zamanla, özellikle de şu son bir ay içinde öyle şeyler yaptı ki, tüm direnmeme karşın bir şeyler duymaya başladım. Neyse ki, bu iş fazla uzamadan bitti. Yine de Ege’nin söyledikleri aklıma geldikçe içim ağrıyor.

Soyunup yorganımın altına sığınmaktan başka çare yok!

1 Ocak, Cumartesi

Ah sevgili defterim, bilsen neler oldu!

Çok, çok mutsuz olarak yatağıma girdim. Uyumak istiyor ama uyuyamıyor, yatakta dönüp duruyordum. Birden tık diye bir ses duydum. Dilek mi geldi diye kulak kabarttım, hayır, kapı değildi bu. Yine aynı tık! Doğrulup dikkade dinlemeye başladım. Tık! Tık! Cama bir şeyler atılıyordu. Yataktan fırlayıp pencereye koştum. Tülleri aralayıp baktığımda ne görsem beğenirsin? Oktay duvarın üstüne çıkmış, pencereye taş alıyor!

Beni görünce, içeri gelmek istediğini işaret etti. Başımı "hayır" anlamında sallamama karşın, duvardan atlayıp apartmanın kapısına yöneldi. Eyvah! Bu beni dinlemiyor ve geliyor diye panikledim bir an. Sonra da kapıyı açmazsam içeri giremeyeceğini düşünerek rahatladım.

Ama yine de karanlıkta, ışıkları yakmadan ayaklarımın ucunda kapıya doğru gittim, niyetim göz deliğinden dışarı bakmaktı. Evet, orada duruyordu. Ben eve dönerken kar atıştırmaya başlamıştı, anlaşılan hızlanmış olmalıydı ki, saçlarında bu kez beyaz beyaz kar tanecikleri vardı.

Hiç sesimi çıkarmadan orada durdum. Kapıyı açmadığımı görünce gidecekti. Öylece durduk, o kapının bir yanında, ben öbür tarafında...

Sonra sesini duydum. Alçak sesle konuşuyordu. "Serra, lütfen kapıyı aç. Seninle mutlaka konuşmam gerek."

Hiç sesimi çıkarmadan orada durmaya devam ettim.

"Senin o kapının arkasında durduğunu biliyorum. Seni hissedebiliyorum. Lütfen aç..."

Bende yine hareket yok.

“Serra, açmazsan kapının zilini çalmaya başlayacağım.” Ve gerçekten de hiç durmamacasına zili çalmaya banladı.

Böyle devam ederse tüm ev halkını ayağa kaldıracaktı. Kapıyı açtım! Hemen elini zilden çekti. Karşı karşıya duruyorduk.

Nefesimi tutmuş, ona bakıyordum.

Göz gözeydik... Büyülenmişçesine...

Bana doğru bir adım attı, kollarım açmıştı.

Güçlü, çok güçlü bir çekim alanına girmiş gibiydim.

Bir adım daha yaklaştı.

Ve... kollarındaydım!

Çıplak ayaklarım ve geceliğimle onun kalın kabanının içindeydim, öylesine sımsıkı sarılmıştı bana. Saçlarındaki kar taneleri yüzüme değiyordu.

Ağlıyordum! Tüm gecenin gerginliğinden sonra onun kollarında olmak... direncimin son noktasıydı. Yüzümüz birbirine o kadar yakındı İd, nefesini yanağımda, kalbinin atışını kendi göğsümde hissedebiliyordum.

“Ağlıyorsun,” diye fısıldadı.

Gözyaşlarımı saklamak için başımı onun göğsüne dayadım.

“Üşüyeceksin,” dedi. Bir anda beni kucakladı ve içeri taşıdı. Kanepenin üstüne çocukmuşum gibi oturttu, ayaklarımı ısıtmak için ellerinin arasına aldı, ovuşturmaya başladı.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki... Onun bu derece bana yalan oluşu beni hem ürkütüyor, hem de mutlu ediyordu. Yüzünü sokak lambasının içeri vuran ışığında görüyordum. Odanın loş olması hoşuma gidiyordu; bu loşluk sanki beni sarıp sarmalıyor, olayların kırıcılığından koruyordu.

“Seninle konuşmamız gerek, Serra.”

“Hayır, sus.” Elimi dudaklarına değdirdim.

“Titriyorsun.”

O üşüdüğümü sanıyordu, oysa üşümeyle ilgisi yoktu bu titremenin. Kontrol edemiyor, titreyip duruyordum.

“Bir battaniye getireyim, bir hırka filan...” Telaşlanarak kalkıp elektrik düğmesine yöneldi.

“Dur!” dedim. “Odama geçip giyineceğim. Ben gidince açarsın.”

“Neden?”

“Sana gecelikle görünmek istemiyorum da ondan.”

Yani rezil olmuştum zaten olacağım kadar, birde ışıkların alunda gecelikli halimle onun karşısında durmak en son isteyeceğim şeydi.

“Pekâlâ.”

Bir koşu odama gittim ve hemen geceliğimi çıkarıp kotumu giydim, kazağımı üstüme geçirdim. Ohh, şimdi rahattım artık.

Aynaya baktım. Bu ben miydim? Neler yapmıştım? İnanılır gibi değildi. O kadar kızgın ve kırgın olduğum birinin kollarına koşmuştum. Hem de o kılıkta... Ben aklımı mı kaçırmıştım!

“Serra! İyi misin?”

“Tamam, iyiyim, geliyorum.”

Aydınlık odada her şey daha da garip geliyordu.

Oktay, “Özür dilerim, Serra. Ege’nin annesi o lafları edince, sonra da onunla seni konuşur, gülüşürken görünce, çok kötü oldum,” dedi.

Hızlı hızlı konuşuyordu, bir an önce söyleyeceklerini söylemek isteyen insan tavrıyla...

“Ege seni beğeniyor, bunu babından beri hissediyordum...”

“Dur bir dakika, Ege’nin beni beğendiğini nereden çıkarıyorsun?”

“Nasıl etrafında dönüp durduğunun farkında değil misin? Sonra, hep seni yalnız yakalamaya çalışıyor, hani geçen gün kafede olduğu gibi...”

“Bütün bunlar özel bir ilgi olduğunu kanıtlamaz; o iyi ve nazik bir çocuk, hepsi bu.”

“Ne demezsin...”

“Bak ben senin Betül’le dans etmene bozuldum mu?”

Durup şöyle bir gözlerimin içine baka.

“Ama partiyi terk edip gittin.”

“Sıkıldım da ondan...”

Serra...

“Evet... Sıkıldım, başka hiçbir neden yoktu!”

Ona meydan okurcasına bakıyordum, o ise başını yana eğmiş bana öyle tatlı bakıyordu ki, gülümsememek için bütün irademi kullanmam gerekiyordu.

“Peki, neden kollarıma atıldığında ağlıyordun?”

“Evimi özlemiştim, bu gece yılbaşı ya...”

derra...

“Evimi özledim diyorum!”

“Serra, seninle konuşmak istediğim şeyler var, ama daha önce sana bir sürpriz hazırlamıştım. Lütfen izin ver, onu gerçekleştireyim.”

“Ama, Oktay...”

“Ne olur kırma beni, bu bir yılbaşı sürprizi, ikimizin de gecesi berbat geçti, itiraf et. Yeni yıla böyle girmeyelim. Sürprizimi kabul edersen, ikimiz de yeni yıla güzellikler

içinde gireceğiz ve tüm yılımız öyle geçecek. Ben böyle şeylere inanırım. Lütfen, Serra...”

“Üff Oktay, beni ne kadar zorluyorsun... Şurada ne güzel yatmıştım...”

“Hadi Serra...”

“Pekâlâ, pekâlâ...”

Benim bu sözlerim üzerine gözlerinin içi öylesine pırıldadı ki... İçim eridi.

“Şimdi,” dedi.

“Evden hemen çıkıp gideceğiz.”

“Nereye?”

Sürpriz.

Çıkıp arabasına bindik. İçimdeki sıkıntı uçup gitmişti.

Ege’nin Betül hakkındaki sözleri hâlâ parmağıma batmış bir kıymık gibi oradaydı, batıyordu ama ölsem hesap sormayacaktım.

Bahçeliden çıktık, yine döne dolana bir yerlere gidiyorduk. Yukarlara doğru çıktık, çıktık, bir de baktım ki, Ankara Kalesi’ndeyiz. Ve o çok beğendiğim Washington Restoranın önünde durduk.

“Oktay! Burası o güzel yer.”

Hiçbir şey söylemeden bana gülümsedi, sonra elimden tuttu, birlikte içeri girdik. Yanımıza gelen garsona bir şeyler söyledi. Garson bizi o gün oturduğumuz masaya götürüp, “Masanız hazır, efendim,” demez mi...

Pencerenin içi, masanın üstü kalın beyaz mumlar ve çiçeklerle donatılmıştı. Mumların pırıltısı buz kovasının içindeki bir şişe şampanyayla iki kadehin üzerinde ışık oyunları yapıyordu.

“Ne kadar güzel,” diye mırıldandım.

“Beğendiğine sevindim,” dedi Oktay beni oturturken. “İşte hazırladığım ve görmeni istediğim sürpriz...”

“Harika! Tek kelimeyle harika!”

“Sen burayı çok beğenmiştin. Ben de yeni yıl için özel bir şey yapmak istiyordum, yani Ege’nin partisiyle ömür geçmezdi...” Bak bak, nasıl da zavallı Ege’yi harcıyor.

“Böylece gece yarısını herkesle kutladıktan sonra öbür arkadaşlar gelip giderken, o kalabalıkta kimseye sezdirmeden seni buraya kaçırmaya karar verdim. Masayı da özel olarak hazırlattım.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum...”

“Hiçbir şey deme. Burada seninle sessizce oturalım, gecenin kâbusunu üstümüzden atalım. Yeni yıla yeni bir giriş, güzel bir başlangıç yapalım.”

Sonra kadehlerimize şampanya koydu.

“Biliyorsun, ben pek içki sevmiyorum.”

“Ben de... Ama bu geceyi kudamak için kadanacağız artık.”

Böylece şampanyadan bir-iki yudum aldım, köpüğü burnumu gıdıkladı. Gazozumsu bir şey.

Bir süre öylece, Oktay’ın dediği gibi sessizce oturduk. İkimiz de yorgun düşmüştük. İyi ki, Oktay’ın ısrarları karşısında direnmemiştim. Çocuk neler neler hazırlamıştı. Gelmeseydim çok kötü olacaktı. Yılbaşı nedeniyle restoranın ortasını açmışlardı; bir süre dans edenleri seyrettik.

“Haydi Serra, gel biz de dans edelim,” dedi Oktay.

Slow bir parça çalıyordu. Kolu yavaşça belimi kavradı, bugün ikinci kez kollarının arasındaydım. Öyle huzurluydum ki... Bir süre öylece bu huzuru içimize sindirircesine dans ettik. Müzik durunca masamıza döndük.

“Her şeyiyle mükemmel bir geceydi, Oktay, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Ama artık gitsek... Saat beşi yirmi geçiyor.”

“Gitmeden seninle konuşmak istediğim şeyler var, Serra.”

Eyvah, yine mayınlı araziye giriyorduk.

“Yarın konuşsak, geç oldu.”

“Serra, lütfen yüzüme bak.” Gözleri gözlerimin içindeydi.

“Konuşmamız gereken bazı konular var. Sana karşı yoğun duygular içindeyim, herhalde artık bunu anlamışsındır.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin... Beni ne kadarcık bir zamandır tanıyorsun ki...”

“Yeterince... Aslında seni gördüğüm ilk günden beri bu duygular içindeydim ama belli etmedim, bekledim, bekledim. Senin benim duygularımı sezinlemeni bekledim. Oysa sen farkında bile değildin. Sonunda işi ele alıp sana duygularımı daha açık biçimde gösterme kararı verdim. Ama bu arada zaman zaman hatalar yaptım, seni üzdüm, seni kırdım, bunun nedeni de yine sana olan hislerimden kaynaklanıyordu.”

Her şey açığa çıkmıştı artık. Korktuğum açıklamayla karşı karşıyaydım.

“Evet,” dedi Oktay bana bakarak. “Hiçbir şey demeyecek misin?”

“Ne dememi istiyorsun, öyle şaşkınım, kafam öyle karmakarışık ki...”

“Sen de bana karşı ilgisiz değilsin. Bunu gözlerinde görüyorum, Serra.”

“Lütfen, Oktay, beni aceleye getirme. Duygularımı sorgulamam gerek. Apar topar bir ilişkiye girmek istemiyorum. Düşünmem gerek.”

“Neyi düşünmek istiyorsun?”

“Sen bu duyguları kaç aydır yaşıyormuşsun, Oktay, yani biz tanışalı üç ay olduysa, sen üç aydır bunu içinde taşıyor ve düşünüyordun. Oysa ben senin neler hissettiğini tüm açıklığıyla şimdi öğreniyorum ve seninle ilişkimizin daha değişik bir hal almasıysa şu son günlerde gerçekleşmeye başladı. O nedenle kafam çok karışık. İtiraf ediyorum, ben de sana kayıtsız değilim, hatta durdurmak istediğim bir çekim var sana karşı. Ama n olursun bana zaman tanı.”

“Pekâlâ, madem öyle istiyorsun,” dedi başı önünde.

“Lütfen, beni anla. Daha önce birini sevmiştim, yeniden kalbim kırılsın istemiyorum.”

“Ve onun için böyle saklanıyor, duygularından kaçıyorsun.”

“Sadece yanlış bir şey yapmak istemiyorum.”

“Benimle bir ilişkinin olması o kadar yanlış mı?”

“Hayır, hayır. Asla! Tam tersine sana olan duygularım ve bunun bu kadar hızlı gelişmesi beni korkutuyor. Örneğin, bu akşam senin kollarına atılmam... Bu benim asla yapamayacağım bir şeydi ama bir de baktım ki...”

“Tamam canım, tamam,” diyerek elimi okşadı. Sonra içini çekip, “Ne yapalım, Serra Hanım karar verene dek bekleyeceğiz artık,” dedi.

Sanırım amacımın onu reddetmek olmadığını, duygularımı önce kendi kafamm ve gönlümün içinde çözümlemek istediğimi anlamıştı, onun için de yumuşayıvermişti.

Böylece el ele dışarı çıktık. Kar hâlâ hafif hafif yağıyordu. Hava mis gibiydi. Yukardan bakınca, Ankara kartpostallardaki hayal şehirlere benzemişti. Beyazlar içinde ışıl ışıl... Yol boyu konuşmadık, radyodaki müzik yetiyordu bize.

Kapıya kadar götürdü her zamanki gibi.

"Çok teşekkür ederim, Oktay, bu sürprizi ömrüm oldukça unutmayacağım. Herhalde hayatımın en güzel anısı olacak," dedim.

"Seninle daha pek çok güzel anımız olacak, Serra," dedi, sonra eğildi... eğildi... Dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. Yavaşça geri çekildim.

"Lütfen, Oktay," dedim. "Anlaşmıştık."

"Peki, Serra," dedi ve azıcık hüzünlü bir gülümsemeyle bana sarılıp saçlarımdan öptü. Arkadaşça bir öpücüktü bu.

Yaa, biricik sırdaşım, sevgili defterim, işte bu da böyle bir yılbaşıydı.

2 Ocak, Pazar

Öğlene doğru uyandım. Bir keyifliydim ki, bu kadar olur. Şarkılar söylemek istiyordum. Çabucak giyinerek gidip taptaze sıcak ekmek aldım. Eve gelip çayı koydum, kahvaltı sofrasını reçeller, peynirlerle donattım. Ve ekmekle birlikte aldığım iki demet nergisi bir bardağa yerleştirip kahvaltı soframıza koydum.

Sonra gidip Dilek'i uyandırdım.

"İyi yıllar, uykucu."

"İyi yıllar, hamarat kişi."

Kahvaltı sofrasını ve benim keyfimi görünce, “Nedense âşık bir insanın yanındaymışım gibi bir duyguya kapıldım,” dedi gülerek.

Kahvaltı ederken ona o gece olup bitenleri bir bir anlattım. “Aman Allahım, ne şanslı kızsın!”

“Neden?”

“Nedeni var mı, Serra? Şurada hepimiz kalktık üniversiteye geldik, hangimizin grubu ya da bir erkek arkadaşı var. Bunlardan geçtim, doğru dürüst bir kız arkadaş bile bulamadım hâlâ, oysa neredeyse dört ay olacak buraya geleli. Yani sen de olmasan demek sipsivri kalacakmışım. Dicle de aynı durumda, üstelik o ne okulda, ne de yurtta kafa dengi bir arkadaş bulabildi. Senin Alevle Betül’ün ise, bu çocuklarla, yani Oktay’larla arkadaşlıkları liseden. Onların da yeni tanıdıklarıyla kaynaşmışlıklan yok. Onun için senin durumun çok ama çok ender, bunu bil. Ve mızmızlık edip Oktay gibi çocuğu kaçırma.”

“Ama, Dilek, kafam gerçekten karışık.”

“Kızım, ne var karışık olacak? O sana yangın, sen de bal gibi bu çocuğa âşık oluyorsun.”

“İyi ama eğer ona âşık oluyorsam, Cüneyt’e duyduklarımdan daha değişik hisler içindeyim. Belki de bu aşk değil. Hem nereden bileceğim âşık olduğumu?”

“Bak canım,” dedi Dilek taze ekmekten kendine bir dilim daha keserek. “Eğer sürekli onu düşünüyorsan, onunla bir arada olmak sana büyük zevk veriyorsa, yanında kalbin çarpıyorsa, yüzün kızarıyorsa, sen âşıksın, demektir.”

“Ama annem, bu yaşlarda aşk olmaz, sizinkiler çocuksu duygular, gerçek aşkı daha büyük yaşlarda yaşayabileceksin, diyor.”

“Derya Teyzeyle asla ters düşmek istemem ama onun demek istediği daha bilinçli aşk, yani insan o yaşlara kadar edindiği deneyimler sayesinde daha bilinçli olduğundan belki de beğenisi de ona göre oluyor. Ama okuduğum kitaplara göre, bir kere aşkın kesin tarifi yok. Herkes bir şey söylüyor. Mucize gibi bir şey. Günün birinde pat diye birine yanıp yakılıyorsun. Sonra gün geliyor, pat diye aynı kişiden soğuyuveriyorsun, çünkü aşk senin yüreğini terk ediyor. Neden? İşte bunu kimse açıklayamıyor. Onun için kaç yaşında olursak olalım, aşk gelince, onun güzelliğini saf ve temiz bir biçimde yaşayıp gittiğinde de elimizden geldiğince bunu kabullenmeye çalışmamız gerek. Üzüntümüzü, acımızı yaşamalı, sonra yolumuza devam etmeliyiz. Bu konuda en büyük desteğimiz deneyimdir. Bu tür duyguları, ilişkileri yaşaya yaşaya öğreneceğiz ve kendimizi her seferinde daha iyi idare edebileceğiz.”

“Yani aşk yaşa göre değişik mi oluyor?”

“Daha doğrusu, değişen sensin, duygu ve düşüncelerin. Cüneyt’e duyduğun da aşktı ama o yaşa göre, o yaşm aşkıydı. Şimdiyse Oktay’a âşık oluyorsun, bu da bu yaşının duygu ve düşüncelerine göre bir aşk. O nedenle, niye Cüneyt’e hissettiğim gibi hissetmiyorum, diye düşünme. O, o zamanki Serra’ydı; o yaşta, o duygularla onun beğeni ya da aşk anlayışıyla. Oysa bugün başka bir Serra var, onun duyguları bugün daha değişik.”

“Kitaplar böyle mi diyor?”

“Kitaplar ve benim kişisel deneyimlerim öyle diyor.”

“Ama ben yine acı çekmek istemiyorum.”

“İyi de, Serracığım, bir düş kırıklığı yaşadın diye ömrünün sonuna kadar ilişkilerden uzak mı kalacaksın? Sana ne

diyorum, aşk mucize gibi bir şey, hiçbir nedeni olmadan geliyor. Tıpkı bir armağan gibi, ama sonra gün geliyor ya karşıdakinin ya da senin gönlünü terk ediyor. Bunu asla kişisel almamak gerek, çünkü nedeni yok. Gelişi gibi gidişini de kabul etmek gerek. Geldiği zaman aşkın güzelliğini, kendine saygmı yitirmeyecek biçimde, sana pişmanlıklar yaşatmayacak şekilde yaşamalısın. Bitince de çok güzeldi, iyi ki böyle bir deneyim yaşadım, şimdi daha zenginim, anılarım var diyebilmelisin. Bu arada üzüntünü yaşayıp, onu çiğneyerek sindirdikten sonra yeni beğenilere, yeni aşklara yelken açacaksın."

"Ne bileyim, kendimi hazır hissetmiyorum."

"Bale, o başka."

"O üç aydır bu gözle bakıyormuş, yani duygularını iyice tartacak zamanı olmuş. Bense durumdan yeni haberdar oluyorum. Üstelik başında pek de beğenmiyordum onu. Hiç de tipim değildi."

Ama sanırım o kendini kabul ettirdi sana."

Galiba öyle oldu." Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Ya Ege'nin Betül için söylediklerine ne diyorsun?"

"Olabilir! Sen nasıl bir zamanlar Cüneyt'leydin, o da Betül leymiş. Ama bence Betül'ün hâlâ Oktay'da gözü var. Neydi o bizim yemekte yaptığı kıskançlıklar?"

Neyse, neyse... Hadi çıkıp bir boy yürüyelim mi, hava mis gibi."

lamam.

Böylece bir saat kadar yürüdük. Açık hava bayağı iyi geldi. Sonra da ders çalışmak üzere herkes odasına çekildi. Ne de olsa yarından itibaren dönem sonu sınavları başlıyor.

16 Ocak, Pazar

Şaka maka derken dönem sonu geldi ve ben nihayet İstanbul'dayım!

Sınavları öylesine peş peşe koymuşlardı ki, nefes almadan gece gündüz çalıştık durduk. Ama ben buna bir bakıma memnundum. Böylece yılbaşı öncesi ve yılbaşında çok yoğun ve hızlanarak yaşadığım olaylara sınavlar nedeniyle ara verebildim. Doğal olarak Oktay'ın da benim gibi sınavlarına hazırlanması gerekiyordu. Böyle olunca ister istemez ısrarcı davranamadı ve birbirimizi sadece okulda gördük. Tabii ötekiler neler olup bittiğini bilmiyorlardı. Hiçbirine bir şey söylememiştik.

Bir sırrı paylaşıyorduk Oktay'la.

Ve artık bu ilk günlerdeki gibi beni rahatsız etmiyordu. Tersine, garip bir biçimde zevk alıyordum bu gizlilikten.

Onunla sınıfta her göz göze gelişimizde, Express'te yan yana otururken kolunun bana her değişinde, diğerlerinin yanında onunla her konuşuşumuzda kalbim küt küt atıyordu. O özel bakışlarda, hafif dokunuşlarda saklı olan sırrımız beni derinden etkiliyordu. Yüzüme ateşler basıyor, tüm vücudum ürperiyordu.

İşte bütün bu duygu karmaşası nedeniyle Ankara'dan uzaklaşıp İstanbul'a geldiğime memnunum. Uzaklaşmak ihtiyacındaydım.

Annem yine beni askerden dönen oğlunu karşılamasına karşıladı. Odamı hazırlamış, başucuma çiçekler koymuş ve en sevdiğim yemekleri, tatlıları yapmış. Canım benim!

Şu dört aylık deneyim sonucunda bana sunulan bu hizmetlerin kıymetini nasıl da biliyorum artık. Bu temiz

ev, temiz çamaşırlar ve güzel yemekler... Ne emek, ne emek...

Düşüncelerimi anneme söyledim. “Ayrı evde oturuyor olmasaydık, hâlâ bütün bu işlerden anlamıyor olacaktık.”

“Haklısın canım,” dedi. “Asimi istersen, size ev tutulması başlı başına bir eğitim oldu, yalnız başınıza pek çok şeyle başetmeyi öğrendiniz.”

“Oysa ne kadar da karşı çıkmıştınız hepiniz.”

Güldü. “Kafamızla size hak versek bile, bir tarafımız hâlâ korumacı. Güzel kızlarımızı hep kanadarımızm altında tutmak istiyoruz. Yanlış tabii ama neylersin...” dedi ve uzanıp beni öptü. Bıraktım beni rahat rahat öpsün. Ne de olsa ikimiz de birbirimizi özlemiştik.

O gece dedemlerde buluştuk. Dedem yine bizi bir balıkçıya götürdü.

“Eee söyle bakalım, yılbaşı gecesi nasıl geçti? Kafaları çektiniz mi?”

“Aman dede...”

“Yani sen de ne biçim soru soruyorsun parmak kadar çocuğa...” dedi anneannem dedeme kızarak.

“Söylesene kız...”

Benim görebildiğim kadarıyla büyük çoğunluk kola içiyordu, birkaç kişi de bira içiyordu galiba.”

“Vay gazozcular vay...”

Dedem eğlenmeye başlamıştı, bana takılmadan edemez.

“Peki, sen hiçbir şey içmedin mi?”

“Gecenin sonunda iki-üç yudum şampanya içtim, daha doğrusu tadına baktım.”

“Nasıl buldun?”

“Tatlı, gazozumsu...”

Parmağını bana doğru sallayarak, “Söylediklerimi unutmadın, değil mi?” dedi.

“Hayır, dedeciğim.”

“Ne söyledi sana, Serra?”

“Dedem içki içerken dikkat etmem gereken noktaları öğretti de, onu soruyor.”

“Yani ben sana ne diyeyim...” diye anneannem bir hışım dedeme doğru döndü. “Buncacık kıza içki dersi mi verilirmiş?”

“Hanım, makul ol. O artık bizlerden uzakta yaşıyor. Bazı konularda devekuşu gibi başını kuma gömmenin âlemi yok. Vakti geldikçe bazı şeyleri öğreteceksin ki, hata yapmasm. Zaten ben ona ne dedim. Bu yaşlara kola gibi, meyve suyu gibi içecekler yakışır; çok önemli bir yemek ya da davetse küçük bir kadeh şarap yeter de artar bile, dedim. Ama bunun sonrası var. Yaşı ilerleyecek, çalışma hayatına atılacak, sosyal hayatı olacak, davetlere kokteyllere katılacak. Oralarda içki ikram edilecek, eğer usulüyle içmeyi bilmezse kendini maskara eder. Onun için önce aç karnına içme, sonra da asla ölçüyü kaçırma, dedim. Ve bütün bunları bugün için değil, bir ömür boyu uygulaması için söyledim. Fena mı ettim?”

Anneannem yerinde huzursuz, huzursuz kıpraştı. “Valla bilmem artık...”

Uzanıp elini okşadım. “Üzülme canım, ben de arkadaşlarım da zaten içkiden hoşlanmıyoruz. Malum ya, biz kola ve hamburger çocuklarıyız...” diyerek dedeme taş atma fırsatını da kaçırmadım.

Onlara gece boyu üniversiteyi, evimizi, yeni arkadaşlarımı ve Kapadokya gezimizi anlattım. Can kulağıyla dinli-

yorlar, sorular soruyor, bazen de aralarında tanışıyorlardı.
Meğer onları ne kadar özlemişim.

İnsanın ailesi gibi var mı...

Allah hepsine çok ama çok uzun ömürler versin, hiçbirinin yokluğuna dayanamam gibi geliyor.

20 Ocak, Perşembe

Bugün sevgili arkadaşlarımla buluştuk. Daha doğrusu, hava çok kötü olduğu için bizim evde toplanmaya karar verdik. Anacığım yine bize mamalar hazırlamıştı. Ben herhalde hayatta onun gibi olamayacağım. Hem çalışıyor, hem evine yetişiyor, hem de böyle güzel şeyleri pişirebiliyor.

Melis de burada değil miymiş... Bir sevindim ki, bu kadar olur. Sıla, Melis, Esin, Toprak, Burak, Suphi geldiler. Ve tabii Dilekçiğim vardı. Aslında onların okulunun tatil tarihleriyle bizimki farklı ama toplantıyı biraz geriye aldık, böylece yine hep birlikteydik. Tam takım.

Birbirimizi ne biçim özlemişiz. Evet, baştan başlayıp anlatmalıyım. Bu toplantmın unutulmasını istemiyorum, anısı bu sayfaların arasında yer almalı.

Bir kere Melis tek kelimeyle muhteşemdi. Güzeldi, büsbütün güzel olmuş. "Avrupai" olmuş annemin deyişiyle. O düzgün bacaklarını bacak bacak üstüne attı, tabağını da dizinin üstünde dengeleyip İsviçre'deki estetik okulunu anlattı bizlere.

"Giderek konulara ısınıyorum, çocuklar. Sanırım okulu bitirince gelip gerçekten burada bir güzellik enstitüsü açacağım."

“Tam sana göre bir iş,” dedim. “Sen güzelsin, işin de güzellik olacak tabii.”

“İsviçre nasıl?” diye sordu Toprak.

"Ben Cenevre’de oturuyorum ve orada okula gidiyorum. Diğer bölgeleri de arkadaşlarla arabayla gezerek gördüm, zaten küçücük bir ülke. Çok düzgün, çok temiz, hele de kent dışındaki, kırsal bölgelerdeki evler öyle şirin, öyle bakımlı ki... Ama yine de İstanbul’un hali başka.”

Burak, “Öyledir,” dedi, sonra Esine dönerek. “Sen neler yapıyorsun bakalım?” diye sordu.

“Ay,” dedim. “Birbirinizin ne yaptığını bilmiyor musunuz?”

“Kızım, aynı şehirde oturuyoruz diye her gün buluştuğumuzu mu sandın?”

“Ne bileyim, yine de arada bir...”

“Yok, yok,” diye lafımı kesti Burak. “Her birimiz kentin bir bölgesindeyiz. Dersler ve sınavlardan da nefes alacak vaktimiz yoktu, nerede kalmış birbirine telefonla haber verip program yaparak arkadaşlarla buluşmak...”

“Ama biri çıkıp bu işi becerdi,” dedim gururla.

“Aslan parçası,” diyerek Burak sırtıma vurdu. “Şaka bir yana, Serra, sen öne düşüp hepimizi bulunduğumuz deliklerden çıkarmasan, herhalde biz, yine de toplanamazdık.”

Esin, “Sohbetiniz bittiyse. Burak’ın sorusunu cevaplayabilir miyim?” dedi.

“Evet, evet,” diye bağrıştık.

“Burada toplanmamızın bir nedeni de birbirimizin neler yaptığını öğrenmek. Onun için, arkadaşlar, lütfen susalım ve Esin’i dinleyelim,” dedi Burak tıpkı televizyon sunucuları gibi.

“Biliyorsunuz, sınavı kazanamayınca bir resim atölyesinde çalışmaya başlamıştım. Bunu aslında kendimi denemek için yapıyordum. Ve giderek bu resim işi beni sarmaya başladı. Hocam da yetenekli olduğumu ve şansımı Güzel Sanatlar Akademisi’nde bir kez daha denememi öğütledi.”

“Çok iyi yaa,” dedi Suphicik.

“Peki, sen ne dedin?”

“Ben de denemeye karar verdim.”

“Oley!” şeklinde bağırışlar, çağırışlar ve el çırpmalarla hâlâ eski sululuğumuzu koruduğumuzu gösterdik. Esin tüm bu şamataya aldırmadan, anlatmasını sürdürdü.

“Şimdi bir yandan atölyeye devam ediyorum, bir yandan da sınava hazırlanıyorum.”

“Çok güzel, şimdiden başarılar, Esin.”

“Biliyor musunuz,” dedi Melis. “Büyükler her işte bir hayır vardır derler ya, İsviçre’de yurdumdan uzakta ve yalnız kaşımayken düşünmek için epeyce zamanım oldu. Esin le benim üniversiteye giriş sınavını kazanamamamız, belki de bizim için iyi oldu. Kazansaydık büyük olasılıkla pek de sevmediğimiz bir konuda öğrenim görmek zorunda kalacaktık, çünkü açık konuşmak gerekirse, biz Boğaziçi olsun da hangi bölüm olursa olsun düşüncesiyle hareket ediyorduk. Kazanamayınca düşünüp sevdiğimiz konulara yöneldik. Örneğin, benim ille de üniversiteye gideceğim, bütün o kitapları devireceğim diye bir derdim olmadı hiç. Yani işte madem herkes gidiyor o zaman ben de gideyim bari, diye bir düşünce. Aslında kendini aldatmak bu. Mualla Hanımın dediği gibi, mutluluğu başkalarının gözlerinde, düşüncelerinde aramak.”

Hep bir ağızdan, “Mualla Hanımın kulakları çınlasın,” dedik.

“Oysa estetikle ilgili konulan gerçekten seviyorum. Bakım, güzel giyim her zaman ilgimi çekmiştir, şimdiyse bu konuda uzman olup çalışma hayatına atılacağım. Ve eminim, çalışma hayatı, üniversitede sevmediğim bir bölümde olmaya kıyasla beni çok daha mudu edecek. Aynı şey Esin için de geçerli. O da kazanamadı ve öylesine üniversiteye gideceğine yeteneğini keşfetti, çalışmalar yapıyor ve o yönde eğitimini tamamlayacak. Yani demek ki, bu sınavı kazanamamamızda bir hayır varmış.”

“Kazanamamamzı siz kendiniz hayra çevirdiniz,” dedi Toprak. “İlk kez oturup gerçekten düşünerek hareket ettiniz, böylece kendiniz için doğru kararları buldunuz.”

Eh, doğru söze ne denirdi.

Melis saçlarını geriye doğru savurarak, “Bu sözleri kompliman olarak kabul ediyor, sana teşekkür ediyorum,” dedikten sonra... “Peki, sen neler yapıyorsun, Toprak, hayatından memnun musun?” diye sordu.

“Pek memnun olduğumu söyleyemeyeceğim ne yazık ki.”

“Neden?”

Bu yanıt hepimizi şaşırtmıştı.

“Çünkü üniversitede aradığımı bulamadım.”

“Haydaa...”

“Ne arıyordun ki üniversitede? Yoksa hukuk derslerini mi sevmedin?”

“Yok, hukuku seçtiğim için hiç pişman değilim. Derslerime de severek çalışıyorum.”

“Eeee?”

“Üniversitede aradığımı bulamadım.”

“Bu kızın neden söz ettiğini anlayan var mı, arkadaşlar? dedi Suphi.

“Ne bileyim, liseyi bitirmeyi sabırsızlıkla bekledim, çünkü oradaki sistem beni boğuyordu. Anlamsız ezberler, kafan çalışmış mı çalışmamış mı, düşünmeyi biliyor musun bilmiyor musun, bunlar gündeme bile gelmeyen konulardı, oysa ne kadar önemli. Varsa yoksa ezberle, notunu al, sınıfını geç. İşte onun için lisenin bitmesini dört gözle bekledim. Üniversitede tüm bunlar değişecek ve ben gerçek anlamda bir eğitim alacağım, diye düşünüyordum. Oysa şu dört aya bakıyorum da değişen pek bir şey yok. Yüksekokul gibiyiz, üniversite gibi değil.”

“Kızım, sen ne istiyorsun peki? Yani madem hukukçu olacaksın, o zaman kanunları ezberleyeceksin. Madem ben bilgisayar mühendisliğini seçmişim, o zaman o konuyu çalışıp öğreneceğim. Öğrenip öğrenemediğimin ölçülebilmesi için de sınavlara gireceğim. Yani bu böyle yürümüyor mü?”

“Burak,” dedi Toprak. “Bak geçen hafta okulumuza bir konuşmacı geldi. Üniversite eğitimi konusunda gerçekten harika bir konuşma yaptı. Adı Talat Halman’dı. Kendisi ilk kültür bakanımız. Ayrıca çok uzun yıllar Amerika Birleşik Devletleri’nin ileri gelen üniversitelerinde dersler vermiş. Türk ve İslam edebiyatıyla ilgili konularda... Şu anda Bilkent Üniversitesi Edebiyat Bölümü Başkanı ve öğretim görevlisi. Üniversite eğilimini anlatırken, senin tanımladığın şekilde bir çalışmanın yüksekokullarda yapıldığını söyledi, yani işin sadece teknik yanım öğrenmenin üniversite eğitimi almakla ilgisi olmadığını anlattı. Oysa üniversite

eğitimi insana ufuklar açmalı, beynini çalıştırmalı, yaratıcılığı onaya çıkarmalı ve teşvik etmeli, yeni yeni fikirler üretilmeli, dedi. Bir üniversitenin kaç kişiyi mezun ettiği değil, kalitesi önemlidir. Nicelik değil, nitelik önemlidir, dedi. Kütüphanesinin, laboratuvarlarının ve parlak gençleri alıp onları kapasitelerinin sonuna kadar götürecek, uluslararası önemli bilimsel dergilerde araştırmaları yayınlanan öğretim görevlilerinin önemli olduğunu anlattı. Vizyonu, amaçları, erişmek istediği yüksek hayalleri olan insanlar yetiştirmelidir üniversiteler dedikten sonra ilk insanın hayalleri olmasaydı hâlâ mağaradaydı diye ekledi. İlk insanı düşünün, bir de bugüne bakın. İşte bunların hepsi insanın hayalleri, yaratıcılığı sayesinde oldu. Üniversiteler gençleri yeni ufuklara yönelten, hayallerini destekleyen, sorgulayarak düşünmelerini ve doğruyu bulmalarını sağlayan sıçrama tahtası olmalıdır. Gençlerin düşünmeleri, sorgulayarak düşünmeleri geliştirilmelidir. Üniversitelerimiz artık dersini çalış, notunu al, sınıfını geç uygulamalarından kurtarılıp gerçek bir düşün, bilim ve bilgelik okuluna dönüştürülmelidir. Sistemde kökten bir değişiklik yapılmalıdır, dedi.

“Onu dinleyene dek neden rahatsızlık duyduğumu tam olarak açıklayamıyordum. Adını koyamadığım beklentilerimi Talat Halman’ın konuşmalarında buldum, işte ben de böyle bir üniversite hayal etmiştim. Fikirlerin tartışıldığı, insanın kendini yenilediği ve geliştirdiği bir ortam. Önünde ufuklar açan, vizyonun, hayallerin anahtarını eline veren bir kurum.”

Toprak sustu. Kimseden ses çıkmıyordu.

Dilek, “Biliyor musun, Toprak, biz de Serra’yla benzer düş kırıklıkları yaşadığımızı konuşuyorduk arada sırada.

Ama sen şimdi öyle güzel anlattın ki, sıkıntımızın, anlatamadığımız sıkıntımızın köküne indin, değil mi, Serra?”

“Evet,” dedim. “Bu muymuş sınavlar için o kadar çalışıp didinip uğraştığım yer, diye zaman zaman düşünmedim desem yalan olur. Örneğin, okulun ilk günlerinde hocalardan bir tanesi öyle esip savuruyordu ki, yok şöyle zormuş onun dersi, yok nasıl herkes dökülürmüş. Yani... tam sıfırcı hoca ağzı. Oysa insan daha başka şeyler bekliyor. Bak mesela Ahmet Hoca bambaşka... Yenilikçi, demokrat kafalı ve gençlere yaklaşımı çok olumlu.”

Toprak konuşmasını sürdürdü. “Kişilikten çok sistem önemli. Gerçek eğitimi veren sistem kurulursa, yani Talat Halmahın dediği gibi bir sistem, o zaman her şeyin çok başka olacağından eminim. Talat Bey, bizler bunu başaramadık, o nedenle sizlere görev düşüyor, dedi ve ekledi, ama ben çok iyimserim, çünkü gençler bu boşlukların farkındalar, eleştiriyorlar, düşünüyorlar, demek ki bir şeyler yapacaklar. Ve belki önümüzdeki on yıl, belki yirmi yıl içinde mutlaka ama mutlaka böyle üniversitelerimiz olacak, gençlerimiz çok iyi şeyler gerçekleştirecekler.”

“Oh be! Nihayet bir iyi laf çıktı ağzınızdan,” dedi Burak. “Abi yaa, bu kızlar burayı bunalım köşesine çevirdiler.”

Esin, “Gerçeklerle yüzleşmeyi öğrenin bakalım,” dedi.

“Aman bilmez misin erkekleri?” dedi Melis. “Laf biraz uzarsa hemen sıkılırlar.”

“Serhat’tan haberi olan var mı?” diye atışmayı önlemek için ortaya bir soru sordum.

Burak, “Mersinde. Geçenlerde telefonda konuştuk, halinden memnun gibiydi. Kurslara gidiyor ve çalışıyormuş,” dedi.

“Ailesiyle arası nasıl acaba?"

“Uzak olduğu sürece iyi,” dedi Burak gülerek.

Sılacığım, yüzünde o sabırlı gülümseme, sessiz sedasız bizi dinliyordu.

“Dilini mi yuttun, fıstık?” diye sataştım ona.

"Bu kadar konuşana hiç olmazsa bir tane dinleyen gerek bence.”

“Bak şuna, neler söylüyor.”

Suphi, Mehmet Ali Erbil’i taklit ederek, “Dil bu kadar,” dedi.

Bir yandan da eliyle upuzun bir dil işareti yapıyordu.

Toprak tüm bu konuşmaları duymamış gibi, Dilek’le bana dönerek, “Çocuklar bir grup arkadaş bu üniversite konusunun tartışılması için Ali Kırca’ya başvurmayı düşünüyoruz. Gerçekleşecek olursa katılır mısınız? Yani biz hepimiz Hukuk Fakültesi öğrencileriyiz, Turizm ve Mimarlık Fakültesi’nden de öğrenciler olursa, daha ilginç, daha renkli olur,” dedi.

“Katılırız,” dedik ikimiz de aynı anda.

“Ben katılamam,” dedi Suphi. “Sabahlara kadar konu mankenleri gibi otur otur, hiçbir şey söylemeden kalk gİt‘”

“Farkındaysan sana bir şey söylemedim,” dedi Toprak.

“Çocuklar,” dedi Melis heyecanla ayağa fırlayarak. “Programı videoya çektirin, gelince ben de göreyim.”

“Baylar, bayanlar, üzülerek ifade etmeliyim ki, saat altı buçuk olmuş durumda...”

“Ne!” dedi Esin. “Çok geç kaldım, annemlerle buluşup tiyatroya gidecektik.”

Hepsi ayaklanmışlardı.

“Sağ ol, Serra, ne iyi ettin de bizi topladın,”

“Haydi, kendine iyi bak.”

“Telefonlaşalım gitmeden...”

“Görüşemezsek sana şimdiden iyi yolculuklar.”

Ve böylece sarılıp öpüştük; Melis’le, Esinle, Suphi ve Burak’la yine bir biçimde haberleşmek üzere vedalaştık. Zaten Melis de iki gün sonra İsviçre’ye uçuyor. Onlar gittikten sonra Dilek ve Sılayla biz bize kaldık.

Hemen birer çay daha koydum.

Dilek, “Ferit’ten ne haber?” diye asıl merak ettiğimiz konuya girdi. Sıla telefonda konuşmayı sevmediğinden neler olup bittiğini bilmiyorduk.

“Ferit özür diledi.”

Kendimi tutamadım. “Ay, valla bravo çocuğa, ne kadar da nazik.”

Dilek diplomatik bir sessizliğe bürünmüş, dinliyordu. “Gerçekten, Serra... O kadar ki, onun özrünü annesi de gelip yineledi.”

“Ne? Annesi sizin eve mi geldi?”

Sıla sakin sakin anlatıyordu.

“Bizim birbirimizi sevdiğimizi, onların da bunu onayladıklarını, beni çok sevip beğendiklerini, bizimkiler de razı olurlarsa, beni oğullarına istediklerini söylemiş.”

“Yani seni resmen istediler!”

“Evet.”

“Ay, ne kadar sakinsin, Sıla, insanı öldürürsün,” dedim kendimi tutamayarak.

“Dur, Serra, bırak da anlatsın kız.”

“Sonra annem de, iyi de, aralarında çözemedikleri bir sorun var. Sıla eğitimine devam etmek istiyor, Ferit ise

buna karşı çıkıyor, böylcsine önemli bir sorunu çözüme kavuşturmadan nasıl evlenebilirler?' demiş."

"Bravo annene... Taşı gediğine koymuş."

"Ferit'in annesi, 'Oğlum Sılayı öyle seviyor ki, cahillik etmiş, kıskançlık yapmış. Bize anlattı, biz de gider isteriz, verirlerse nişan yaparız, o zaman sen de rahat edersin dedik,' demiş."

"Peki, nasıl razı oldular gelinlerinin üniversiteye gitmesiner

"Sanırım Ferit'in üzüntüsünü görünce ses çıkarmamaya karar verdiler."

"Sonra?"

"Sonra gittiler. Annem bana bunları anlattı ve ne diyorsun, dedi. O arada da Ferit hep arıyordu. Telefon ediyor, kapının önünde bekliyor, özür diliyor, onu bağışlamam için yalvarıp duruyordu. Ailesi de gelip böyle konuşunca..."

"Eee?"

"Ben de, peki, dedim."

"İnanmıyorum!" Ve anında Dilek'ten tekmeyi yedim.

Sıla önüne bakarak mahcup bir gülücükle, "O kadar yıldır birbirimizi seviyoruz ki, bir türlü kopamıyorum," dedi.

İyi halt ediyorsun, dedim içimden.

Dilek, "Peki, ne zaman nişanlanıyorsun?" diye sordu.

"Şimdi gelip babamdan resmen isteyecekler. Ondan sonra gün kararlaştırılacak ama herhalde bir-iki aydan önce olmaz."

"Umarım mutlu olursun, Sılacığım," dedi Dilek.

"Ben de," diye ekledim.

İçini çekip, "Ben de..." dedi garibim. Sonra toparlandı. "Benim artık gitmem gerek, annem merale eder."

"İstersen çıkmadan bir telefon et."

"Çok iyi olur/’ diyerek telefona yöneldi Sıla, Dilek de kalkmıştı zaten.

Bir süre sonra kapının önünde soğuğa karşın uzun uzun vedalaştık, öpüştük ve onları yolcu ettim.

Annem gelmeden evi toplayayım diye hemen işe giriştim. Ve ortalığı nasıl çabucak topladığımın, bulaşıkları nasıl kolayca yıkayıp kuruladığımın farkına varınca, dört aydır yalnız yaşamanın bana nasıl bir beceri kazandırdığım çok çarpıcı bir biçimde görüverdim. Nitekim annem geldiğinde ben tabakları yerlerine kaldırıyordum.

“Ooo,” dedi. “Bakıyorum her şey yıkanmış, kalkmış.”

“Herhalde yani.”

“Daha şurada altı ay önce bulaşıklara iki saat bakar bakar, sonra da iki tabağı iki saatte yıkardın.”

“Abartsaydın yani, anne.”

“Canım benim! Ben ne kadar da beceri kazanmışsın, demek istemiştim.”

Bir koşu odasına gitti, soyundu döküntü. Sonra mutfakta kendimize hafif bir şeyler hazırladık ve tabaklarımızı alıp salona geçtik.

“Eee anlat bakalım, senin çocuklarda ne haberler var.”

Anneme hepsiyle ilgili haberleri teker teker anlattım. En sonunda da Sıla’yı anlattım. Dinledi, dinledi, sonra içini çekerek, “Umarım Sıla pişman olmaz, dilerim mutlu olur,” dedi ve ekledi, “Biraz da senden söz edelim, ne dersin?”

Anında yüzüme bir ateş bastığını hissettim. “Nasıl yanır•i»

“Yani Ankara’da günlerin nasıl geçiyor, yeni arkadaşlarınla aran nasıl? Gerçi bana telefonda onlardan söz etmiştin ama şöyle karşı karşıya konuşmak başka.”

Aslında annemle konuşmak istediğim, ona sormak istediğim öyle çok şey vardı ki... Öte yandan söze nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Ayrıca, hele de uzakta olunca, beni büsbütün merak eder mi, söyleyeceklerim onu tedirgin eder mi, diye de tereddüt ediyordum.

Annemse huzursuzluğumun hiç farkında değilmişçesine koltuğuna yerleşti, ayaklarım altına çekti ve "Eee?" diyerek hevesle gözlerini bana dikti. Bu haliyle meraklı bir kız çocuğunu andırıyordu. Ona önce Alevle Betül'den söz ettim, onlarla nasıl tanıştığımı filan. Sonra sıra Ege ve Oktay'a geldi. Ege'yi anlatırken iyiydi de, Oktay'ın ismini anmak bile beni heyecanlandırmıştı.

Annem kıkırdadı. "Ohooo, bu Oktay nasıl biri böyle?"

"Nasıl yani?"

"Baksana yüzün kıpkırmızı oldu."

"Aman anne..."

"Hadi, hadi anlat bakalım. Şurada baş haşayız."

"Ama şimdi anlatsam, hemen merak etmeye başlayacaksın...

"Niye merak edecekmişim?"

Al bakalım, ayıkla pirincin taşını!

"Uzaktayım ya... Yani elinin altında ve gözünün önünde değilim ya..."

"Hakkımda ne kadar da yanlış düşünüyorsun, Serracığım. Ben sana güveniyorum, pek çok sorumluluğu üstlenmiş bir gençsin sen."

Ona dikkatle baktım. Konuşturmak için beni dolduruşa mı getiriyordu yoksa?

"Ama senin hayatında olup bitenleri de bilmek istiyorum. Özellikle de bundan sonra aramızdaki kanallar hep

açık olmalı, çünkü bu yaşlarda atacağın adımlar, alacağın kararlar, düşüncelerin, duyguların senin gelecekteki yaşamını belirleyecek. Ve bu yaşlı anacığın da elinden geldiğince engin tecrübeleriyle sana yardımcı olmak istiyor.” Gülüyordu, sonra elini havaya kaldırarak, “Sakın öğüt vereceğimi zannetme. O yaşlar geride kaldı. Olsa olsa sana fikir verebilir, değişik yollar gösterebilir ve o yollarda neler olabileceğini, tahminlerimi ortaya koyabilirim, sonrada, eğer istersen, karşılıklı tartışabiliriz. Anlaştık mı?” dedi.

“Anlaştık.”

“O zaman anlat şu Oktay’ı bakalım.”

«Ç*ey...»

“Evet.”

“ÜfF...”

“Aman Serra, birini beğeniyorum demek bu kadar zor mu?

“Aman ne bileyim ben. Ona karşı neler hissettiğimi anlayamıyorum ki... Yani, hem uzak durmak istiyorum, hem de yüzünü görünce dayanamıyorum. Adam, adam değil, mıknatıs sanki. Dilek onun bana, benim de ona âşık olduğumuzu söylüyor. Oysa ben emin değilim. Hem nasıl emin olabilirim ki, âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu kimse doğru dürüst tarif edemiyor. Her kafadan bir ses çıkıyor. Gerçi Dilek beni bu konuda epeyce aydınlatmaya çalışıyor.”

“Peki, Dilek bu engin bilgisini nereden edinmiş?”

“Kıza takma hemen.”

“Takmıyorum, sadece soru soruyorum.”

“Psikolojiye büyük ilgi duyuyor, özellikle insanların duygu ve davranışlarını irdeleyen kitapları okuyor.”

"Çok ilginç!"

"Gerçekten de öyle, örneğin, aynı evi paylaşana dek ben onun bu yönünü hiç bilmezdim. Benim tanıdığım Dilek azıcık delidolu, bol âşık olan bir kızdı. Meğerse psikoloji ve astroloji onun ilgi duyduğu konularmış."

"Demek aynı zamanda bol âşık oluyor."

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Lisedeyken öyleydi ama şu anda henüz âşık olacak birini bulamadı."

"Neyse, Oktay'a dönelim."

Evimiz öylesine sessiz ve ılıktı ki...

Sehpanın üzerindeki lambanın ışığı annemin kucağında duran ellerini aydınlatıyordu. Sevgili güçlü eller, beni yıkamış, giydirmiş, kucaklamış, gözlerimin yaşım silmiş eller...

İçim öylesine doluydu ki, ne olursa olsun dedim ve Oktay'la ilgili yaşadığım her şeyi, duygularımı, olayları, teker teker anlattım. Sonra da başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Acaba ne düşünüyordu?

Yavaşça bana doğru eğildi, yanağıma bir öpücük kondurdu. "Canım benim," dedi. "Galiba Dilek haklı."

Onun bu sözleri zaten gergin olan sinirlerimin öyle bir noktasına dokunmuştu İd, kendimi tutamadım ve gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı. Bu kez beni kendine çekti, kucağına oturttu. Ve ben, koca kazık, annemin kucağında ağlamayı, hem de hüngür şakirt sürdürdüm. O ise güçlü elleriyle saçlarımı okşuyor, "Canım benim," deyip duruyordu.

Nihayet kendimi toparladım. "Görüyor musun, anne, kızın ne kadar salaklaştı. Ben kendimi tanıyamıyorum artık. Durup dururken hüzün basıyor, ağlamak istiyorum. Bazen de çiçekler açıyor içimde."

Hiç ses çıkarmadan dinliyordu.

“Daha önce hiç böyle olmamıştım. Anne, ben daha önce Cüneyt’i beğeniyordum, biliyor musun?”

“Biliyorum canım.”

“Ama onu seninle hiç konuşmamıştık.”

“Konuşmamıştık ama senin onu beğendiğini, arkadaşlığının özel olduğunun farkındaydım.”

“Onu da çok sevmiştim ama bu kez sanki daha değişik. Ay, ne bileyim, işte, öff...”

“Bak tatlım, bu tür duygular içinde olman çok doğal. Sen genç bir kızsın ve her normal genç gibi beğeneceksin, seveceksin, âşık olacaksın. Hepimiz bunları yaşadık, sen de yaşayacaksın. Bunlar güzel şeyler... bunun utanılacak bir yanı yok ki...”

“Evet... sanırım öyle...”

“Elbette öyle. Bunlar yaşamın güzellikleri, bu duyguları tatmamak büyük eksiklik...” dedi ve sustu, sonra kendi kendine konuşur gibi devam etti.

“Yalnız...”

“Evet?”

“Yalnız duygularını ve kendini iyi tanıman gerek. Bilinçli olmak gerek.”

“Nasıl yani?”

“Cüneyt’le birbirinize ilgi duyduğunuz dönemde bu tür duygularla ilk kez tanışıyordunuz. Yani daha saf, daha çocuksu bir beğeni, bir ilişkiydi o. Ama artık on sekiz yaşındasın ve bu kez beğeninin içinde cinsellik duygularının da olması...”

“Ay, anne!”

Beni duymamışçasına sözlerine devam etti.

“...çok doğal. Sanırım seni böylesine altüst eden ve bir türlü tanımlayamadığın işte bu yeni duygular. Az önce anlatmak istediğim buydu, duygularını ve kendini tanımalısın, bilinçli olmalısın dediğimde. İşte, onun için seninle baş başa konuşmak istiyordum. Aslını istersen ben bu konuşmayı yapmak için çok geç kaldığımı düşünüyorum.”

Yavaşça kucağından kalkıp karşısındaki iskemleye geçtim. Hayretler içindeydim! Evet, biz annemle yakınız, arkadaş gibiyiz, pek çok arkadaşıma kıyasla benim durumum mükemmel ama annemle böyle konuları karşılıklı oturup da konuşmamıştık. Cüneyt’i bile açık açık anlatamamıştım. Oysa şimdi neler söylüyordu böyle.

“Seninle cinsellik hakkında on üç-on dört yaşma geldiğinde konuşmalıydım. Niye seninle cinsellik konusunda bir türlü konuşamadım, biliyor musun?”

a »...

“Utanıyordum da ondan! inanabiliyor musun, koca bir kadın, evlenmiş, çocuk doğurmuş ama kendi kızına cinselliği anlatamıyor, çünkü... u-ta-nı-yor! Ve sürekli bahaneler bulup bunu erteliyor, daha küçük diyordum. Yani olacak iş mi? Düşünüyorum da, benim annem de benimle cinselliği konuşmadı. Bizler oradan buradan yarım yamalak bir şeyler duyduk. Sonra ben de farkında olmadan annemin yapağını, daha doğrusu yapmadığını yineledim. Herhalde o da utandığı için, belki de pek bir şey bilmediği için benimle konuşamamıştı. Ama sen üniversiteli olup da benden uzağa gidince, AIDS ve cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili duyduklarımızı, bu arada toplumda yazılı ve görsel medya aracılığıyla verilen yanlış ve kafa karıştırıcı mesajları da göz önüne alınca, evet, kızımın aklına güveniyorum ama yine

de oturup onunla konuşmak, onu bilgilendirmek benim görevim, dedim.”

Gözlerini bana dikmiş, öyle acıklı bakıyordu ki...

“Canım benim,” dedim. “Belki açık açık konuşmadık ama sen dolaylı yollardan bana öyle mesajlar gönderdin ki, bugüne dek yanlış bir şey yapmadığıma inanıyorum.”

Bu sözler üzerine gözleri bu kez sevinçle pırıldadı ama yine de içini çekerek başını iki yana salladı.

“Konuşmalıydım seninle. înan bana, bu konuda kendimi bağışlamıyorum. Neyse, biz geçmişe değil, geleceğe bakalım,” dedi, sonra başını geriye attı ve konuşmaya başladı. Tıpkı öğretmenlerinin önünde sözlü sınava kalmış bir öğrenci gibiydi, garibim.

“Bizim zamanımızda cinselliğin yaşanmamasının nedeni toplumdan korkuydu. Bir duyulursa mahvolurum, sonra herkesler ne der... Sadece kendim değil, ailem de rezil olur... onların yüzüne nasıl bakarım sonra... gibi korkuya dayalı bir namus anlayışı vardı.

“O zamanlar hem ailede, hem toplumda roller kesin çizgilerle belirliydi. Annenin, babanın, genç kızın, delikanlının ne yapıp yapamayacağı çok açık ve belirgindi. Ama değişim rüzgârları esmeye başlayınca, pek çok taş yerinden oynadı. Bunların en önemlisi, diyebilirim ki, kadınların çalışma hayatına atılıp para kazanmaya başlamalarıydı. Ev kadınlığından meslek kadınlığına geçiş genç kadına sosyal yaşamda da özgürlük getirdi. Artık babasının seçtiği kişiyle değil, kendi beğendiğiyle evlenme hakkını elde etmişti. Bu yeni özgürlük anlayışı giderek toplumumuzun çeşitli katmanlarında etkin olmaya başladı. Tabii bu değişimler kolay olmuyor. Sancılar yaşanıyor, hele de bizimki gibi bir ülkede

kimi yerde, örneğin büyük kentlerde özgürlük ve demokratik anlayış daha çabuk özümseniyor. öte yandan bazı uzak illerimizde halâ bir kız çıkıp sokakta gezdi diye aile meclisi kararıyla oldürülebiliyor.

Bazı kişiler de bu özgürlükçü ve demokratik anlayışı yozlaştırarak kullanıyor ve ortaya istenmeyen hayatlar, yanlış mesajlar ve görüntüler çıkıyor. Özgürlük adı altındaki bu pespayelikleri sen de hem televizyonda, hem bazı dergilerde görüyorsun."

"Hem de ne biçim..."

"Kendilerini teşhir etmeleri beni ilgilendirmiyor, ne halleri varsa görsünler ama etki altında kalabilecek yaşta, yapıda ve eğitimsiz gençlere yanlış hedefler gösterilmiş oluyor. İşte bu çok sakıncalı Playboylar, güzel kızlar, gece hayatı öyle bir yüceltiliyor İd... Çarpık ilişkiler onaylanıyor, bol para gelsin de nereden gelirse gelsin anlayışı kutsanıyor. Bütün bunların bilinçsiz bir gence vereceği zararı düşündükçe deli oluyorum.

"İşte değişim rüzgârları toplumumuzu böylesine farklı biçimlerde etkiliyor. Kimi özgürlük ve demokrasiyi doğru algılıyor ve çağdaş bir birey olma yoluna doğru sağlam adımlar atıyor; kimi yanlış anlıyor ve yozlaşıyor; kimi de değişimden korktuğu için artık hiçbir geçerliliği kalmamış eski anlayışlara sıkı sıkı sarılıyor.

"Cinsellik konusunda da aynı paralelde benzer sıkıntılar yaşanıyor. Kimi konuyu doğru algılıyor, kimi yozlaştırıyor, kimi de hâlâ çağdışı anlayış içinde yerinde sayıyor. Tabii bu durumda biz anne babalar nasıl davranacağımızı bilemiyoruz, neye izin verip neye vermeyeceğimizi kestiremiyoruz. Toplumda gördüğümüz, duyduğumuz bazı örnekler bizi

dehşete düşürüyor, öte yandan size de hakkınız olan özgürlükleri tanımak istiyoruz. Ama nereye kadar? İşte bu **da** bizleri zorlayan bir başka soru.”

“Ya bizim sorunumuz,” dedim kendimi tutamayıp lafının ortasına dalarak. “Bir yandan aile neye kızar, neye üzülür, bunları düşünmek gerek. Bir yandan da biz gençler arasında öyle adaletsiz durumlar var ki... Örneğin, Aylin ve Simten gibi kızlara bakıyorsun, haa sonra Çeşme’deki Serpil’i de unutmamak gerek, ohooo neler yapıyorlar neler ve pek de makbuller. Tüm erkekler onların etrafında pervane. Sen köşende otururken, onlar gülüp eğleniyorlar.

“Sonra Alev anlatıyordu, onun bir arkadaşı varmış. ‘Beden benim, hayat benim, istediğimi yaparım,’ diyormuş. ‘Bu yaptığın doğru değil,’ dediklerinde de, ‘Kızım hangi devirde yaşıyorsunuz, ben bu toplumun uygar bir bireyiyim ve bu da benim özgürlüğüm,’ diyormuş. Yani bizim de beğendiğimiz erkekler oldu. Hem de ne beğenmek, eriyip bittiklerimiz oldu ama ne ben, ne de benim arkadaşlarım, yani Sıla gibi, Melis, Esin, hatta Dilek gibi arkadaşlar hayatta Aylin’le Simten gibi gidip erkeklere aşılamayız. Asılmayı bırak bir kenara, beğendiğimizi bile belli etmemeye çalışırız, biz salaklar. Oysa onlar şöyle böyle beğendiklerine bile bir bahane uydurup yaklaşıyor, bir laflar ediyorlar; ne bileyim saati soruyorlar, acaba bir yerden tanışıyor muyduk gibi bayağılık yapıyorlar ve tabii bunun sonucunda bir sohbet, bir muhabbet... Ama Aleve bakarsan, bizimkilerden çok daha hızlıları var. Onlar işin cinsellik boyutunu çoktan geçmişler bile. Peki, şimdi kim haklı, kim haksız? Daha doğrusu kim doğru, kim yanlış davranıyor? Sizin kafanız karışık ama bizimki daha da ka-

nşık. Bıder cici kızlar olarak köşemizde otururken, kaka kızlar malı götürüyorlar.”

Annem gülmeye başladı. “Ay Serra, âlemsin. Demek malı götürüyorlar...”

“Hem de ne biçim.”

Annemin yüzünden hüzünlü bir gülümseme uçtu. “İnan ki, bu dediklerin sadece sizin yaşlarınıza özgü bir sorun değil. Bir ömür boyu sürüp giden bir olgu.”

Canım annem, bu sözleri söylerken herhalde babamın “GüTünü düşünüyordu. O da ne tipti ama...

“Peki, anneciğim,” dedim. “Bunca laftan sonra senin deyişinle sadede gelelim. Sen ne düşünüyorsun bu konuda, yani cinsellik konusunda?”

Annem kalkıp pencerenin önüne gitti, kollarını kavuşturup dışarıya bakarak konuşmaya başladı.

“Yanıdaması öyle güç bir soru ki bu. Şimdi, şu doğru desem, bir karşı fikir beni rahatlıkla çürütebilir. Ya da bu yanlış desem, yine biri çıkıp, o sana göre yanlış, bana göre değil der ve beni susturur. O nedenle herkesin doğrusu kendine diye düşünüyorum, Serracığım. Bugünün karmaşık ortamına bakınca benim düşüncelerim şöyle bir çizgide akıp gidiyor. Evrenin bile bir düzeni var ve bu düzen olmadan varlığını sürdüremez, değil mi?”

“Evet.” İçimden şimdi de uzay konusuna gireceksek işimiz var, diye düşünmeden edemedim.

“Yani bu evrenin sürüp gitmesi için bir düzene gereksinimi var. Düzenin bulunmadığı yerde kargaşa olur. Aynı kural toplum için de geçerli. Eskiden toplumun kurallarını korku, aile ve çevre tepkisinden korku belirler, demiştik, insanlar giderek bilinçlendikçe bu tür korkular etkisini

yitirmeye başladı. Bu durumda geçerliliğini yitiren **düze-**
ni yeniden kurabilmek için eskilerinin yerine yeni **kurallar**
koymak gerek. Kimi bu yeni düzende hiç kural istemiyor,
kuralsızlığı benimsiyor, böylece bugün toplumumuzda ya-
kındığımız yozlaşma ve kargaşa ortaya çıkıyor.

"Bir de bilinçli, çağdaş insan tipi var. O 'korku'ya dayalı namus anlayışının yerine vicdanı, özsaygıyı, aklı ve dürüstlüğü koyuyor. Yani evrensel doğruları koyup bu çizgide düşünüyor. Özgürlüğünü, demokratik düşünceyi, kısaca yeni düzeni bu ışıkta irdeliyor, bu ışıkta değerlendiriyor."

Sustu, hâlâ dışarıya bakıyordu.

"Evrensel değerler, yani vicdan, akıl, özsaygı ve dürüstlük," diye kendi kendine konuşurcasına devam etti. "Düzenin bu yeni anlayışla işlemeyi sürdürebilmesi için gençlerimizin o eski 'korku ların yerine evrensel doğrulan koymaları gerek. Uzun vadede, başta cinsellik olmak üzere tüm konularda vicdanın, özsaygının, aklın ve dürüstlüğün onların yararına olacağı, mutluluğu da beraberinde getireceği gerçeğini kavramaklar. Buna karşılık, başıboşluk ve kuralsızlığın getireceği yozlaşmanınsa mutlaka ama mutlaka bir gün geri tepeceği gerçeğine uyandırılmaklar. Sevimsiz görünmeyi göze alarak bizim bunu size anlatmamız gerek.

"Temel olarak sırtımızı bu doğrulara dayayınca, karşı cinsle ilişkilerimizde de ölçütler yine aynı evrensel değerler olmalı." Bir an durdu, dönüp bana baktı. "Umarım seni sıkmıyorum, Serracığım, ama neden böyle düşündüğümü bilmeni istiyorum. İşin kökü nereye varıyor, onu sana göstermek istiyorum ki, eğer bana katılırsan, işin özünü kavramış olarak davranabil. Bir insan bir şeyi neden ve hangi amaca yönelik yaptığını bilirse, davranışlarında daha gü-

venli ve rahat olacaktır. İşte ben de kendi doğrularımın nereden kaynaklandığını anlatabilmek için biraz lafı uzatıyorsam, amacım sana konunun özünü sunabilmek.”

"Lütfen anne, hiç sıkılmıyorum, tam tersine.”

"Evet, ne diyordum. Bir genç kendine güvenmeli ve özsaygıya geliştirmeli. Kendine ve bedenine saygısı varsa, herkesten kendine ve bedenine saygı gösterilmesini bekleyecektir. Böylece bedenini eğlence için, popüler olmak için ya da erkek arkadaşının ilgisini çekmek için kullanmayacaktır.

“Cinsellik ancak aşkla, sevgiyle el ele gittiği zaman bir anlam kazanır. Sırf eğlence için, sırf cinsellik için yapıldığında, bir süre sonra o genç kız kendini kullanılmış hisseder. Bunu ben söylemiyorum. Yapılan araştırmalar sonucunda, özellikle de küçük yaşlarda, yani on dört, on beş, on altılarda iş olsun diye buna kalkışanlar, daha sonra, ‘Keşke acele etmeyip daha anlamlı bir ilişkiyi bekleseydim,’ sözleriyle düş kırıklıklarını dile getiriyor, bu, özsaygı eksikliğinin, bedenine ve kendine yeterli saygı duymamanın getirdiği üzücü sonuç. Daha o gencecik yaştaki düş kırıklıkları.

“Özsaygının yanı sıra bir de akıl’ var. Aklını kullanan bir gencin geleceğe yönelik hayalleri ve amacı olacaktır. Hayalleri ve amacı olursa, bir anlık bir zaaf için geleceğini harcamayacaktır. Hamile kalmak var, AIDS ya da cinsel yolla bulaşan başka hastalıklar var.”

“Ayyy...” dedim kendimi tutamayarak.

“Düşüncesi bile korkunç,” derken annemin ürperdiğini fark ettim, “Ama bu da bir gerçek, ne yazık ki... İlci genç cinsel ilişkiye girdiği zaman yeterince bilgili ve bilinçli de-

ğillerse, ki bu yaşlarda bu çoğu kez böyle, birinde hastalık varsa, ötekine de bulaştıracaktır, ölüme kadar gidebilen bir yol bu. AIDS'i anlatmak için çabalayanları öyle takdir ediyorum ki... Aslında cinsellik, AIDS ve cinsel hastalıklar konusunda tüm orta ve lise düzeyindeki öğrenciler bilgilendirilmeli. Şakası yok bu işin."

"Bazı okullarda başladı ya..."

"Sahi mi... Bak buna sevindim."

"Evet, hatta öğrenciler önce utanmışlar, sonra da öyle çok soru sormuşlar ki, zaman yetmemiş."

"Çok iyi, çok iyi. Konumuza dönersek, bir de hamile kalmak var ki, o da gencin hayatını altüst edebilecek bir başka olay. İşte aklını kullanan genç tüm bunları düşünecek, eğitimini, geleceğini tehlikeye atacak davranışlardan uzak duracaktır. Akıllı genç, kendi sorumluluğunu, geleceğinin sorumluluğunu yüklenebilen gençtir. Benim doğrularıma göre de bir genç böyle davranmalıdır.

"Özsaygı ve akılda ağırlığı daha çok genç kızlara verdiğimin farkındayım, bunu böyle düşünüyorum, çünkü onların kaybedecekleri daha ağır basıyor. Ama diğer iki evrensel doğru hem genç kızlar, hem delikanlılar için geçerli. Vicdan ve dürüstlük. Örneğin, bir delikanlı kendisine deliler gibi âşık bir genç kızdan yararlanmamalı. Vicdanlı ve dürüst davranmalı, diye düşünüyorum. Genç kızlar ve delikanlılar hem kendilerine, hem de birbirlerine karşı dürüst olmalılar ki, herkes nerede olduğunu bilsin, diye düşünüyorum."

Derin derin içini çekti.

"Cinsellik hafife alınacak bir konu değil. Belli bir yaşa gelip olgunluğa eriştikten, kendini ve duygularını iyice ta-

nımlayabildikten sonra, özsaygıyı zedelemeyecekse, hayatını karabasana çevirmcyecekse ve mutlaka sevdiği, derin duygularla bağlı olduğu biriyle yaşanmalı, diye düşünüyorum. Yine yapılan araştırmalara göre, şu çılgın ortamda bile, cinselliği genç yaşta evlendikleri eşleriyle yaşayanlar, bunun onlar için çok özel ve anlamlı olduğunu ve mutluluk duyduklarını söylüyorlar. Aslını istersen benim doğrum da bu yönde, yani genç bir kızın sevip evlendiği kişiyle bunu yaşamasını yeğlerim. Ama dedik ya, çeşit çeşit doğrular var. Örneğin bir kadın eğitimini tamamlamıştır, çalışmaya başlamıştır. Ekonomik özgürlüğünü kazanmıştır, hayattan ne beklediğini bilmektedir. Böyle birinin özel yaşamı sadece onu ilgilendirir, başkasını değil. Zaten az önce sıraladığım doğrularım, eğitim çağındaki, yaşam hazırlıklarını henüz tamamlamamış gençler içindi."

Annem sustu. Ben de kendimi kaptırmış onu dinliyordum... İlk kez bu kadar özel konuları, bu kadar uzun konuşuyorduk. Dönüp gözlerimin içine baktı.

"İşte canım, sana söylemek istediklerim bunlardı. Sabrına teşekkür ederim ama cesaretimi toplayıp çok daha önce yapmam gerekeni sonunda yapabilmiş olmanın mutluluğunu yaşıyorum, inan. Sen çağdaş ve bilinçli bir gençsin. Özellikle evrensel doğrular hakkında söylediklerimin üstünde iyice bir düşünmeni istiyorum. Ama bunun yanı sıra duygularından da asla utanmamalısın. Beğeni, sevgi, aşk, cinsellik... Bütün bunları duyumsamak çok doğal. Hayatın en güzel yanlarından biri... Her yaşta, o yaşa uygun biçimde yaşanması gereken duygular bunlar. Ve..." diyerek çalışma masasına doğru hızlı adımlarla gitti, çekmeceden bir kitap çıkarıp bana uzattı.

“Bir de bu kitabı dikkatle okumanı istiyorum. **Cinsellik** konusunda bilmen gereken her şey var burada. Sakın ihmal etme, mutlaka oku. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Söz mü?”

öoz.

Saate baktım, on ikiye çeyrek vardı. “Anne, ne biçim konuşmuşuz!”

“Hem de kız kıza,” dedi gülerek. Sonra mutfağa koştu ve içerden seslendi. “Bil bakalım ne aldım.”

“Söyle, söyle.”

“Don-dur-ma!”

“Yaşasın!”

“Kızım gelir de ben ona dondurma almam mı?”

Yaa, sevgili kiraz ağacı, işte anacığımla bu uzuuun sohbet sonrası oturup bir güzel karamelli dondurmalara yumulduk.

Aslını istersen anlattıkları beni şaşkına çevirdi. Bu konuyu özümseyebilmem için üzerinde düşünmem gerek. Ama tüm söyledikleri mantıklı. Burada oturup seninle dertleşmeyi ne kadar da özlemişim. Zaten artık eskisi gibi günü gününe yazamıyorum. Vaktim olmuyor. Ben de önemli olayları, düşüncelerimi, yaşadıklarımı hatırlamaya çalışıp boş bir zaman bulunca yazıyorum.

Acaba Oktay şu anda ne yapıyor?

Kiraz ağacı, Oktay öyle hoş bir çocuk ki... İşin ilginç yanı, başında onun farkında bile değildim, oysa şimdi daha Oktay derken kalbim atmaya başlıyor.

Cüneyt mi?

O da kim?

5 ***Cumartesi***

Yine Ankara'dayım!

Tatilim çok güzel geçti. Evimde, yuvamda, annem, anneannem, dedemle yüreğimdeki sevgi pınarını yeniden doldurdum. Odama, kitaplarıma, hele de kiraz ağacıma yeniden kavuşmak ne hoştu. Odama ilk girdiğim anda, hani hayatım bir sinema şeridi gibi gözümün önünden geçti derlerdi de, ben de bu laflara gülerdim ya, meğer gerçekten de öyle oluyormuş. Odama girdiğim an, evimize ilk taşındığımız gün aklıma geliverdi. Nasıl kuşkular, korkular içindeydim. Yeni bir ortam, yeni bir okul, arkadaş filan yok. Ben ne yapacağım, diye düşünerek yerleşmiştim bu odaya. Sonra annemin çabaları, odamı sevmem için çırpınışı...

İlk kez Sılayla Dilek'i evimize, odama getirişim ve bunun sevinci... Daha sonra diğer arkadaşların, Melislerin evimize gelişleri...

Cüneyt'le ilgili kuşkularımı ilk kez odamda yaşamış, üzüntümü yine burada yenmeye çalışmıştım.

Ödül kazanmam, ilk kez yurtdışına gidişim...

Gelecekle ilgili kararlar alışım, sabahlara kadar sınavlara hazırlanışım...

Yeni yeni ilgi duyduğum konular; Muafla Hanımla operaya, baleye gidişimiz, klasik müzik dinlemeye başlamam, kaset koleksiyonum, broşür koleksiyonum, kitaplarım, yazılarım...

Alga Tur'da çalışmalarım...

Hepsi, hepsi bu odada yaşanmıştı. Ve ben Ankara'dan gelip de, bu kez bir üniversiteli kimliğimle odama girdiğimde gerçekten de olayları yıldırım hızıyla zihnimden

peş peşe geçen kareler halinde sanki bir saniye içinde görüverdim.

Arkadaşlarla buluşmak da ayrıca iyi geldi. Eski dostlarla buluşunca insan kendini sağlam zemine basmış gibi hissediyor. Onlarla pek çok şeyi paylaştık, belki de onun için birlikte bu derece rahatız.

Sonra annemin verdiği kitabı okudum. İçinde neler var neler... Gerçi bizler iyiden cahil değiliz ama bilmem gereken pek çok şeyi de bilmediğimi gördüm. Annem bu tür kitapları arkadaşlarıma da önermemi söyledi.

Ve -sıkı dur- Oktay beni geceleri sık sık aradı. Uzun uzun oradan buradan konuştuk. Öyle oturup insanı telefon başında bekletmeden hem de... Bazı geri zekâlılar gibi... İki kez de Ege aradı. Âlem valla, iki yıla yakın tam sessizlik yaşa, sonra birdenbire böylesine kısmetin açılsın...

Tam lay-lay-lomluk durumlar...

Ama yine de acele etmek istemiyorum. Dilek şu yazdıklarımı görse, kesin kafama bir şeyler atar ama ne bileyim, yavaş adımlarla ilerlemek istiyorum. Önce biraz arkadaşlık, tanıma, tanışma, hiçbir bağlanma olmadan... Yani tadı bir arkadaşlık, sonra da artık bakarız olaylar nasıl gelişecek...

Bu dönem dersler sanki daha zor gibi. Bir kere mikro-ekonomi var üç kredilik, sonra Kalkulus yine üç kredi. Ve de bir İngilizce var ki, tam dört kredilik. Oysa benim hoşuma giden ders, Davranış ve Etiket, sadece ve sadece 1 kredi, iyi mi!

Bu dönem çok, çok çalışıp burs kazanmak istiyorum. Okul giderleri bir felaket. Eğer ortalamam yüksek olursa, burs kazanıp bizimkilere okul taksidini ödetmemiş olurum. Zaten masraflarımı ailece karşılıyorlar. Annem, ba-

bam ve dedem üçlü katkıda bulunuyor da, bu okula öyle devam edebiliyorum.

Okulumuz gerçekten mükemmel ama dedim ya, giderler fe-la-ket! Zaten o nedenle burada belirgin iki grup var. Acayip zenginler ve burslular... Benim gibi sıradan vatandaşlar, yani orta sınıf çocuğu sanki daha bir azınlıkta ya da bana öyle geliyor.

Örneğin, kafelerde oturup çene çalan bazı tipler var ki, aman Tanrım, markalı giysiler, bir servet ödenerek alındığı hemen belli olan havalı gözlükler... Evleri Kavaklı ve Çankaya'nın en esaslı caddeleri üstünde, öyle bizim gibi öğrenci mahallesi Bahçelide kesinlikle değil. Ve hepsinin altında son model, yine birbirinden havalı arabalar... Sohbederi de, gelip geçerken duyabildiğim kadarıyla, Avrupadaki kayak merkezleriyle Bodrum arasında gidip geliyor. Onlarla fazla bir tanışıklığımız yok, çünkü kendi aralarında klan gibi yaşıyorlar.

Bursluları da hemen anlayabiliyor insan. Azıcık çekingen, içine kapanık ama müthiş yetenekli tipler. Ortalıkta "normal öğrenci" görünüm ve davranışını sergileyenlerse benim gibiler...

Evet, evle ilgili işleri de yoluna koymuş bulunuyorum. Böyle diyorum, çünkü Dilek Hanım bu akşam gelecek ve bu konuda ondan yardım beklemek boşuna olacağından, önce evi bir güzel temizleyip düzene koydum. Sonra çıkıp alışverişimizi yaptım, sebzelerin yanı sıra evimize iki demet de sümbül aldım. Çiçeksiz ev bir şeye benzemiyor azizim.

Tam sebzeleri yerleştiriyordum ki, kapı çalındı. Bu saatte kim acaba diye gidip göz deliğinden baletim ama hiç-

bir şey görünmüyordu. Görünmüyordu, çünkü göz deliği öbür taraftan sümbüllerle kapatılmıştı. Yoksa?

Ama ben Oktay'a dün yola çıkacağımı söylememiştim ki... Yavaşça kapıyı aralayıp aralıktan bakmamla Oktay'la burun buruna gelmem bir oldu.

Sümbülleri bana uzattı. "Aç kapıyı, kırmızı başlıklı kız."

"Beni sümbüllerle kandıramazsın, kötü kalpli kurt," dedim onun kurt taklidine gülerek.

"Hoş geldin, Serra," dedi ve ne olduğunu anlayamadan beni kucaklayıp şöyle bir döndürdü.

"Dur, dur," dememe aldırmadan döndürmeye devam ediyordu. Sonunda yere bıraktı.

"Seni özlemişim," dedi gözlerinin içi gülerek.

Eteğimi, kazağımı düzeltirken, "Ben de," deyivermem mi...

"Bir şey mi dedin? Duyamıyorum da..." derken gözlerinde bu kez muzip ışıklar yanıp sönüyordu.

Yakalanmıştım. Beni nasıl zor duruma düşürdüğünün bal gibi farkındaydı. Ve bu durum onu çok ama çok eğlendiriyordu.

"Sahi Serra, ne dedin?"

"Üstüme varma, Oktay," dedim. "Hem sen nerden bildin burada olduğumu?"

Yine gözlerimin içine bakarak gülümsedi, lafı değiştirmek istediğini bal gibi anladım dercesine. Sonra, "Önce elimdeki sümbülleri alıp, beni içeri buyur etmeyecek misin?" dedi.

"Elbette," dedim ve birlikte oturma odasına geçtik. Sümbüller misler gibi kokuyordu, doya doya kokladım. Oktay ise hiç konuşmadan bana bakıyordu.

"Ayrıntıları senin kadar güzel yakalayan azdır, Serra.”

Ay, ay... Durum tehlikeli bölgeye kaymadan hemen bir şeyler yapmalı, diye düşünüp sümbüllerle mutfağa sığındım. Oradan seslendim, “Biliyor musun ben de bugün sümbül aldım.”

“Evet, görüyorum. Demek zevklerimiz ve düşüncelerimiz aynı.”

Birisi şu çocuğa böyle konuşmayı kesmesini söylese iyi olacak.

Sümbülleri küçük, toprak sürahinin içine yerleştirip içeri getirdim ve ona gösterdim. Aslını istersen içten içe bu buluşumu beğeneceğini biliyordum. Nitekim, “Sürahinin içinde ne güzel durmuş,” dedi bana hayranlıkla bakarak.

Böylesi bakışlar hem çoook hoşuma gidiyor, hem de ürkütüyor beni. Elim ayağıma dolaşıyor, ne yapacağımı şaşırıyorum.

“Evet, söyle bakalım. Nerden bildin geldiğimi? Ben sana dün geleceğimi söylememiştim.”

“Söylemedin ama ben yine de senin evinin önünden geçme isteğime karşı koyamadım. Ve... ne göreyim! Işığın yanıyor. Bunun üzerine hemen sümbüllerimle silahlanıp kapına dayandım.”

Bana tatilimin nasıl geçtiğini sordu, uzun uzun anlattım.

Oradan buradan konuştuk.

“Ah,” dedim ayağa fırlayarak. “Çeneye daldık, sana bir şey ikram etmedim. Adaçayı sever misin?”

“Severim ama benim başka bir önerim var,” dedi, sonra birden sordu. “Dilek yok mu? Daha dönmedi mi?”

“Dilek bu gece geliyor, otobüsü saat on bir gibi terminalde olacakmış.”

“Tamam, o zaman önerimi dinle.”

“Ama Oktay... Daha evde işim var, hem Dilek de gelecek...”

“Ev pırıl pırıl, hem önce sen beni bir dinle. Bak saat yediye geliyor, seninle gidelim, şöyle güzel bir yemek yiyelim.”

“Ama...”

“Sonra da oradan doğru terminale gidip Dilek’i alalım.”

“Ay, işte bu harika olur!” demem mi... Gerçekten de Dilek’i karşılama fikri, hele de böyle bir şeyi beklemediğinden bunun ona sürpriz olması çok çok güzeldi.

“Gördün mü bak, önerimi sen de beğendin.”

İyi de, ben işlerin yavaş gitmesini kararlaştırmıştım sözüm ona. Oysa Ankara’ya adım atar atmaz, dakka bir gol bir şeklinde yemeğe çıkıyorduk. Öte yandan Dilek’i karşılama nedeniyle yaptığım tezahürattan sonra yemek teklifini geri çevirmem çok ayıp olurdu. Yani aynı durum Ege’yle olsaydı, aynı şekilde düşünür, onu kırmak istemezdim. Böyle düşününce biraz daha rahatladım.

“Seni dünyanın en harika kebapçısına götüreceğim bu akşam,” dedi bana gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim. O kadar kararlı olmama karşın yine onun çekim alanına girmiştim.

Neyse ki, kebapçı dükkânları romantik olunacak en son yerler de, rahat bir nefes aldım. Muşamba örtüleri, parlak ışıkları, bağıra çağıra koşuşturan personeliyle gittiğimiz yer de o tipik kebapçılardandı.

Oktay bize önce lahmacun ısmarladı. Sonra da ben yoğurtlu kebap istedim, o ise Adana kebabı istedi.

“Bak,” dedim. “Masrafı bölüşeceğiz, ona göre.”

"Ayıp ediyorsun, Serra ama... Bak kalbimi kırıyorsun."

"Kalbini malbini anlamam, biz arkadaşlarla hep hesabı paylaşırız. Zaten geçen sefer İnegöl Köftecisinde de hesabı sen ödedin. Olmaz öyle şey."

"Hayret bir şey! Nasıl da kim nerede ne ödemiş diye çetele tutmuş."

"Onu bunu bilmem, Oktay, hesabı bölüşeceğiz."

"Bak Serracığım, lütfen bunu mesele yapma. Bu kez ben ödeyeyim, sen zaten beni konsere götüreceksin."

"Afedersin, anlayamadım, ne dedin? Ben seni konsere mi götürecekmişim?"

"Bana sürpriz yapmak istemen ne kadar hoş."

"Bu da nerden çıktı şimdi?"

"Ama Serracığım, seninle anlaşmamış mıydık? Hani ben seni tiyatroya götürdüğümde yine böyle bana itiraz etmiştin. Ben de, bir başka sefer de sen beni götürürsün demiştim de, anlaşmıştık ya..."

Ne diyebilirdim... ne diyebilirdim... O konuşmayı hatırladım, gerçekten de böyle demiştim. Benden hiç ses çıkmayınca, "İşte onun için nasıl olsa bu hafta sonu sen beni konsere götürüyorsun, bari ben de sana bir hoş geldin yemeği yedireyim dedim."

"İyi ama ben daha biletleri almadım bile..."

"Nasıl almadın, çoktan alıp çekmeceye koydun bile."

"Hangi çekmeceye?"

"Benim başucumdaki çekmeceye. Biletleri kendi gözlerinle görmek istersen dönüşte gösterebilirim."

Öyle bir, "İstemem kalsın," demişim ki, Oktay bir kahkaha atıp elimi okşadı. Sinir içinde çektim elimi.

"Peki şimdi ben seni hangi konsere götürüyorum?"

Bana doğru eğilip, “Sevda ve Cenap And Vakfı’nın bizim okulun konser salonunda düzenlediği bir konser bu. Bilkent Orkestrası eşliğinde Fazıl Say çalacak,” demez mi...

“Aman Tanrım, inanmıyorum! Fazıl Say’ı mı dinleyeceğız?

“Evet,” dedi aldırmaz bir tavırla. “Gördüğün gibi ödeşmiş oluyoruz.”

“Seninle başedilmez. Oktay, ama bilesin hem o bilederi ödeyeceğim, hem de bundan böyle herkes kendi payına düşeni ödeyecek.”

“Madem seni bu kadar rahatsız ediyor, kabul.”

“Ediyor ya...”

“Tamam canım, tamam.”

Bu sırada kebaplarımız geldi, öyle lezzetliydiler ki, bu küçük atışmadan sonra ikimizin de keyfi yerine gelmişti. Kebabın yeri başka... Oktay bu kez de bana ailesinden söz etti. Bir erkek kardeşi varmış, yurtdışında doktorasını yapıyormuş. Babası ava meraklıymış, annesi için de “iyidir” dedi.

Kebapçıdan çıktık, ver elini terminal. Dışarısı güzeldi ama hava buz gibiydi. Olduğum yerde zıplayarak ısınmaya çalışıyordum. Oktay atkısını çıkarıp boynuma sardı.

Sonunda Varan geldi! Hemen koşup otobüsün pencerelerine bakmaya başladık. Derken Dilek bizi gördü. Önce boş gözlerle baktı, sonra jetonu düştü. Ağzı kocaman açıldı. Ve otobüsün içinde zıplamaya başladı. Biz kapıya yöneldik, basamakları inerken, “İnanmıyorum,” diye bağırıyordu. Boynuma atıldı, sonra Oktay’ı iki yanağından öptü.

“Ay çocuklar, harika bir sürpriz! Nereden aklınıza geldi böyle bir şey yapmak?”

“Fikir Oktay’ındı.”

“Aslanım benim,” diyen Dilek, Oktay’ın koluna girdi. Oktay’ın ağzı kulaklarına varıyordu, bir yandan da bana bakıyordu, bak ne iyi fikirmiş önerim dercesine.

Yol boyu Dilek bıcır bıcır konuştu durdu. Onun tatlı gevezeliklerini seviyorum da bazen ipin ucunu kaçırıyor. Örneğin, ne dese beğenirsin.

“Valla, ne iyi ettiniz de gelip beni aldınız. Gecenin bu vaktinde taksi arayıp duracaktım, oysa şimdi anne, babasıyla birlikte evine giden bir kız gibi hissediyorum kendimi.”

Oktay bir kahkaha attı. “Demek öyle! Bu durumda baba ben oluyorum, öyle mi?”

“Evet,” dedi benim salak arkadaşım!

“O zaman Serra da anne oluyor.”

“Evet,” derken benden yediği çimdikle sesi biraz tuhaf çıktı Dilek’in ama olan olmuştu. Yani çam devirmek üstüne ondan ustasını arasam bulamam.

Eve gelince, Oktay bizi bırakıp dönmek istedi ama Dilek bırakmadı.

“Mümkün değil! Annem çok hoş şeyler gönderdi. Serrayla yememiz için. Her nedense kadıncağız bizim burada açlıktan ölmek üzere olduğumuz kanısında.” Ve hemen paketlerini açmaya koyuldu. Bu arada bana da talimat vermekten geri kalmadı.

“Serracığım, bir çay koysana.”

Böylece gece yarısından sonra, onca kebabın üstüne çayla Dilek’in annesinin sigara ve puf böreklerini yedik! Enfesti.

Ankara’ya dönüşüm bayağı hoş oldu! Lay-lay-lom...

10 Şubat, Perşembe

İlk hafta yeni derslerin hocalarıyla tanıştık. Şimdilik iyi gidiyor. Bu dönem çok çalışmak niyetindeyim, derslerde tuttuğum notları eve gelince başka bir deftere temize çekiyorum. İyi bir program yaptım. Umarım başarılı olurum da bursu kazanırım. O zaman bizimkilerin üstünden epeyce bir yük kalkacak.

Ders durumları fena değil de, sanki Alevle Betül'de bir tuhaflık var gibi. Yoksa bana mı öyle geliyor? Sözgelişi, ilk gün onları görür görmez koşup sarıldım, yanaklarından öptüm. Onlar da beni öptüler ama sanki mecbur kalmış gibi bir tavırları vardı. Bir gariptiler ama o zaman üstünde durmadım, yani bir yerde okulun ilk günü filan. Ama neredeyse bir hafta olacak, hâlâ bir garipler.

Ne bileyim, eskiden yanlarında bana da yer ayırırlardı, oysa şimdi bakıyorum ikisi yerleşmişler ve ben sınıfa girince görmezlikten geliyorlar. Yanlatma gidip konuşunca çok ciciler, benimle tatlı tatlı konuşuyorlar ama sonra, örneğin yemeğe, bana hiçbir şey demeden çekip gidiyorlar. Yine ikisi... Nedense ben hep unutuluyorum. Neler oluyor? Bana mı öyle geliyor? Bu biraz daha böyle giderse, onlarla konuşmaya niyetliyim. Neler olup bittiğini bilmek benim de hakkım.

"Bak Dilek, bugün okulun ilan panosunda ne buldum," dedim, bu sıkıcı düşünceleri kafamdan atmak istiyordum. Dilek kâğıdı elimden alıp yüksek sesle okumaya başladı:

Sevgili Üniversiteliler,
Her biriniz kendi seçtiğiniz dalla ilgili her şeyi öğ-

renmeye çalışıyorsunuz. Başarılı olmak azmindesiniz. Hırslısınız. Kendini geleceğe daha iyi hazırlamak için şimdiden işyerlerinde çalışanlarınız var. Bu noktada size bir soru sormak istiyorum. Tüm bu çalışmaların yanı sıra,

KENDİNİZİ HAYATA DA HAZIRLIYOR MUSUNUZ?

Sizler bu yıllarda mesleklerinize odaklanmış durumdasınız. Ayrıca bu gerekli bir tutum. Ama bir de,

İŞİNİZİN DIŞINDA YAŞAYACAĞINIZ HAYATINIZ VAR. ONA DA HAZIRLANIYOR MUSUNUZ? ÜZERİNDE DÜŞÜNÜYOR MUSUNUZ?

Eğer bu konuyu tartışmak istiyorsanız, okul programında olmayan ve size tek bir kredi bile kazandırmayacak olan bu sohbetlere katılmaya ne dersiniz?

Yer:Ankuva (Havalar soğuk olduğu sürece... Baharda bahçede, ağaç altlarında...)

Gün ve saat: Ayda bir kez olmak üzere, Çarşamba 15:00 -17:00

Sohbet başlığı:

HAYATA DOĞRU... ADIM ADIM

Doğanay Hoca

Dilek bana baktı, “Serra, bu ilginç bir şey gibi görünüyor.”

“Benim de ilgimi çektiği için aldım zaten.”

“Yani katılacak mısın, Serra?”

“Valla, bir denemeyi düşünüyorum. En azından gidip bakayım, diyorum.”

“Hiç kaçırma, derim.”

“Dilek, bence bu senin de ilgi alanına giriyor.”

“Hem de nasıl.”

“Programın nasıl, yani o saatte dersin var mı?”

“Aslını istersen yok.”

“Çok iyi o zaman.”

“Ama sizin okula elimi kolumu sallaya sallaya nasıl girerim?”

“Hiç sorun değil. Ben gelir seni kapıdan alırım, misafirim, derim. Gelemesem bile kimliğini kapıya bırakıp içeri girebiliyorsun.”

“Muh-te-şem!”

Sonra el ilanını bir kez daha okuduk ve bu kez sözü edilen kredisiz sohbetlere katılmaya kesin karar verdik. Bu da böyle...

Ve gelelim bu geceye...

Yani benim Oktay’ı konsere davet ettiğim geceye...

Dilek benden heyecanlıydı. “Sakın pantolon giyme,” deyip duruyordu.

“Kızım baloya değil, kültürel bir etkinliğe gidiyoruz.”

“Aman, aman sen insanı öldürürsün, insanlar erkek arkadaş kıtlığı çekerken, sen bulmuşsun fıstık gibi bir Oktay, elbette giyinip süsleneceksin. En azından onun yanında hoş olmak için. Yoksa kaparlar elinden, bak bilmiş ol.”

“Bir kere Oktay henüz benim o anlamda erkek arkadaşım değil.”

"Acaba ne zaman karar vereceksin, Scrracığım? Yüzyılın sonunu bulmaz umarım. Bak söylüyorum sana, fazla naz âşık usandırır."

"Aman Dilek, ne oluyorsun öyle. Sanki treni yakalamaya çalışıyorum da... Ben öyle acele etmeyi sevmiyorum, şu anda birbirimizi yeni yeni tanıyoruz."

"Şu zavallı arkadaşına bak da, güzel şansını berbat etme dive söylüyorum bunları."

"Canım benim, bu dönemde de kimseler yok mu ortada?"

"Çölde yaşıyorum sanki çölde. Hayret bir şey, böyle bir durumu hiç ama hiç yaşamamıştım. Ne kız, ne erkek arkadaş edinebildim, üstelik bunca ay geçtiği halde."

"Nasıl olur?"

"Canım, tabii ıvır zıvır konularda çene çaldığım bir-iki kız, bir-iki erkek var ama şöyle seninkiler gibi okul dışında da birlikte olabileceğim kimseler yok."

"Benimkiler bir tuhaflaştı ama bilemiyorum belki de benim kuruntum."

"Benimkiler derken kimleri kastediyorsun?"

"Alevle Betül'ü."

"Ne yapıyorlar?"

"Sanki beni dışlıyorlar ama yanlarına gidince surat filan asmıyorlar, tam tersine çok ciciler ama hep ikisi bir arada. Eskiden beni de yanlarına çağırırlardı, şimdi çekip gidiyorlar. Çocuklar bana niye haber vermediniz dediğimdeyse, aaa, unutmuşuz ya da sen de nasıl olsa oraya gelirsin diye haber vermedik gibi abuk nedenler öne sürüyorlar."

"Hmm..." diyerek Dilek beni dinliyordu. "O kızları zaten pek tutmamıştım. Sana göre değiller, yani senin dü-

rusclûğün, asaletin nerede. Onlar nerede; ama işte, yeni bir okulda idare ederler diye düşünmüştüm; demek o kadar bile değillermiş.”

"Ama üzülüyorum be Dilek. Ne güzel bir arkadaşlığımız vardı.”

“Konuş öyleyse.”

"Öyle yapacağım zaten.”

“Neyse boş ver onları da, sen neler giyeceksin ona bakalım.”

Annemle tatilde ucuz deri ve süet satan bir butiğe gitmiştik. Annem oradan bana kahverengi uzun süet bir etek almıştı, inanılmaz fiyata, üstüne de bejli kahveli kırçıllı dik yakalı bir kazak uydurmuştuk. Dilek hemen onları gördü.

“Ay, bu etekle kazak çok güzel.”

“Çok süslenmiş gibi olmayayım.”

“Kızım, konsere gidiyorsun, ayrıca giyeceğin bir etekle kazak. Hepsi bu.”

“Pekâlâ, pekâlâ.”

Giyindikten sonra Dilek yine yanaklarıma o kocaman fırçasıyla bir-iki darbede allık sürdü. Dudaklarımıysa şeffaf parlatıcıyla biraz canlandırdık. Parlatıcıyı, uçuk pembe bile olsa ruja yeğliyorum.

Dilek geriye çekilip beni son kez inceledi, sonra, “Sevsinler, eteğinin yırtmacı ne kadar da seksi,” diye dalgasını geçti.

“Kızım, o yırtmaç olmasa ben adım atamam.”

“Biliyorum, biliyorum, şaka da mı yapamayacağız.”

Ve kapı çalındı.

Kalbim ağzımın içinde atarak kapıya koştum. Oktay bu kez siyah blazer ceket giymişti. Sarı saçları o ceketle çarpıcı

bir tezat oluşturuyordu. Beyaz gömlek ve kravatsa her erkeğe yakışıyor, hele de Oktay gibi biri giyince... üff... üff...

O da beni beğeniyle süzüyordu.

“Çok güzelsin, Serra,” dedi fısıldarcasına.

O an içimden Dilek’e bir kez daha hak verdim. Gerçekten de hem onun beni beğenmesini, hem de onun yanındayken başkaları tarafından beğenilmek istiyormuşum meğer. Dilek’e aldırmamıştım ama bu duyguyu onun yanında yürürken hissettim. Cüneyt’le birlikleyken böyle derderim yoktu. Bunlar benim için o kadar yeni duygular ki...

Konsere gelince, Fazıl Say tek kelimeyle şaheserdi. Her çaldığı parçaya damgasını vuran bir piyanist o. Uluslararası gururumuz...

Konser salonundan çıkıp arabaya doğru yürürken, “Ben gösteriden sonra bir yerlere gitmeyi, oturup bir kahve, bir kola içmeyi severim,” dedim Oktay’a.

Öyle şaşırmıştı ki... Şimdiye dek hep o davet etmiş, o ısrar etmişti. Şimdi benim ondan önce davranıp böyle bir teklifte bulunmam... En azından beklemediği bir şeydi.

Devam ettim, “Madem bu gece sen benim konuğumsun, konserden sonra seni güzel bir yere götürmek isterim.”

“Memnuniyetle.”

“Hiç naz etmeyecek misin?”

“Ben sen miyim?”

Koluna küçük bir yumruk attım sonra, “Gideceğimiz yerin seçimini sana bırakıyorum. Ankara’yı benden iyi biliyorsun,” dedim.

“Bütçen ne durumda? Beni gezdireceksin diye iflas etmeni istemem.”

“Bütçem fena değil, ne de olsa daha ayın başlanndayız, ama yine de benim bir öğrenci olduğumu unutma.”

“Tamam,” dedi gülerek.

“Öyleyse haydi bakalım bebek, seni arabaya atıp götürüyorum,” dedim.

Oktay bu kez kahkahalarla gülmeye başladı.

“Vay Serra vay, sen neymişsin.”

Böylece birbirimize laf yetiştirerek yol boyu güldük. Yine değişik bir yere gelmiştik. Ama bu kez bir diskodaydık. Oldukça da kalabalık ve karanlıktı. Kendimize küçük bir masa bulduk ve iki kola ısmarladık. Millet dans ediyordu.

“Buraya daha çok öğrenciler gelir,” diye açıklamalarda bulundu Oktay. “Bazı geceler de müzik bölümü öğrencileri gelir ve canlı müzik yaparlar, caz çalarlar. Caz sever misin?”

“Pek fikrim yok dersem umarım beni ayıplamazsın.”

“Cool caz denen türü senin seveceğini sanıyorum. Öyle bir program yapacakları zaman sana haber veririm, gelir dinleriz, böylece bir fikrin olur.”

“Sevinirim.”

Bir süre dans edenleri seyrettik. Sonra Oktay beni dansa kaldırdı ve o kalabalığın içine daldık. Müzik öyle güzeldi ki... Santana’dan bir şeyler çalıyorlardı sanırım. Bir süre sonra giderek birbirimize yaklaştık ve... yanak yanağaydık. Onunla orada ne kadar dans ettik bilemiyorum. Zaten onunla birlikteyken zaman kavramını yitiriyorum. Tek bilebildiğim saate bakıp, “Aman Tanrım, sabahın üçü olmuş,” dediğim. Ve de el ele diskodan çıkışımız, beni evime götürüşü, ben içeri girene kadar kapıda bekleyişi sonra da... sonra da... parmağını dudaklarına götürüp hayali öpücüğü

oradan alıp yavaşça benim dudağıma yine parmağıyla konduruşu...

Böyle birine gel de âşık olma... Gel de âşık olma...

23 Şubat, Çarşamba

Bugün Doğanay Hocayla tanıştık ve "Hayata Doğru Adım Adım" sohbetinin ilkine katıldık.

Gerçekten çok değişikti. Nasıl anlatsam. Ben daha önce ne böyle bir ders gördüm, ne de böyle bir konferans dinledim. Evet, filmi başa saralım. Saat 02:30 gibi Dilek geldi, ben de kapıda onu bekliyordum zaten.

Koşa koşa Ankuva'ya gittik. Öğrencilerin çoğu derslerde olduğundan ortalık sakindi. İlerde en dipte bir masada beyaz saçlı, beyaz sakallı biri oturuyordu.

"Şu masada oturan Doğanay Hoca olsa gerek," dedim Dilek'e.

Ona doğru yürüdük. Kalın kaşlarının altından bize bakan gözleri pırıl pırıldı. Her şeyi gören, anlayan gözlerdi bunlar. Topluydu, göbeği vardı ama saçıyla, sakalıyla, o uçları yukarı doğru kıvrık kalın kaşları ve özellikle de gözleriyle, ne göbeğini, ne de kilolarını görüyordu insan.

"Gelin çocuklar, burada bol bol yer var," diyerek bizlere gülümsedi.

Masada onunla birlikle oturan birkaç kişiye biz de katıldık.

Kendimizi tanıttık, Dilek'in ODTÜ'den olduğunu duyunca, "Desene şöhretimiz oralara kadar ulaşmış, aman ne iyi, ne iyi," dedi gülümseyerek. Sonra bir deli-

kanlı daha geldi. “Hocam, adım Savaş,” diyerek o da kendini tanıttı.

Doğanay Hoca, “Ömrün barış içinde geçsin, Savaş,” dedi.

Bayıldım bu sözlere, bayıldım. Bu arada gelenler birbirleriyle tanışıyorlardı. On dört kişi olmuştuk. Nitekim Doğanay Hoca da, “ilk toplantı için hiç fena değil... hiç fena değil,” dedi ve ekledi, “sanırım artık başlayabiliriz, genç arkadaşlarım.” Sonra arkaya doğru eğilip yerden çantasını aldı. Çantanın içinden dikkatle minik bir saksı Afrika menekşesi çıkardı. Eflatun rengi çiçekleri yaprakçıklarımn arasından neşeyle bakan bu saksıyı özenle masasının üstüne koydu. Sonra yine çantasını karıştırdı, bu kez bir kutu tütsü çubuğu, kibrit ve ahşap tütsülük çıkmıştı ortaya.

Çocuklardan biri, “Hocam, sihirbazlar gibi çantanızdan neler çıkarıyorsunuz böyle,” dedi.

“Dur daha bitmedi,” diyerek önce tütsü çubuğunu özenle tütsülüğe yerleştirdi Doğanay Hoca. Sonra yine çantasına daldırdı elini, bu kez de küçük boy bir teyp ve kaset çıkardı. Tıpkı bizim Mualla Hanım gibi. Teybi görünce hemen Dilek’le birbirimize baktık. Yine hiç acele etmeden kaseti teybe yerleştirdi. Düğmesine bastı, klasik müzik dalga dalga yükseldi.

Gözlerini hepimizin üzerinde gezdirerek, “Vivaldi’nin Mevsimler adlı eseri...” dedi, bu arada da tütsü çubuğunu yaktı, ince bir duman kıvrılarak yükselirken garip bir koku da giderek kendini hissettirmeye başlamıştı. Yine Doğanay Hoca’mn sesi duyuldu.

“Sandal ağacı...”

Demek koku, sandal ağacının kokuşuydu. Garip ama hoştu. Ellerini birleştirdi, çiçeğe, tütsü çubuğuna ve teybe baktıktan sonra bize döndü.

“Şimdi siz, ne yapmaya çalışıyor bu adam, diye düşünüyorsunuz. Ne yapmaya çalıştığımı anlatayım.

“Eski Yunanda, Sokrat öğrencileriyle ağaçların altında dolaşarak, çimenlere oturarak en önemli derslerini anlatırdı. Gençleri sorgular, onlara düşünmesini öğretirdi. Antik çağlarda uygulanan bu yöntemi biz neden uygulamayalım.

“Sınıf dışına taşıdığımız bu sohbetlerde neden kendimizi, hayallerimizi ve hayatı sorgulamayalım, diye düşündüm,” dedi. Bir an sustu, sonra devam etti.

“Ben şöyle düşünüyorum. Bizler, eğitim görevlileri ve kuruluş olarak tüm okullar, yani ilköğretim, liseler ve üniversiteler, sizi geleceğe hazırlamaya çalışıyoruz. Siz de gece gündüz demeden çalışıyor, saatlerce kafa patlatıyorsunuz. Evdeyse aileleriniz sizleri ellerinden geldiğince yetiştiriyorlar. Yani herkes sizin için elinden geleni yapıyor. Allah için sizler de buna layıksınız; perişan olana kadar çalışıyorsunuz.

“İşte bu noktada durup size bir soru sormak istiyorum.” Ve parmağını bize doğru uzatarak sorusunu sordu, “Tüm bu çalışmaların yanı sıra, KENDİNİZİ HAYATA DA HAZIRLIYOR MUSUNUZ?

“Bizler sizleri bilgilendiriyoruz ama hayata hazırlamıyoruz. Aileniz size önemli kurallar öğretiyor ama sizi hayata hazırlamıyor.

“Gerçek hayatla ilgili bilgiler hep ıskalanıyor. Sonra da bir okul birincisi nasıl oldu da hayatta çuvalladı diye şaşıp

kalıyoruz. Çünkü okul birinciliğiyle, yüksek notlar ve parlak diplomalarla mezun olmanın hayatta başarılı olmayla; yani mutlu bir insan olarak yaşamakla pek bir ilgisi olmadığının hâlâ farkında değiliz.

"Dikkat edin, hayatta başarılı olanlar çoğu kez okulunu birincilikle bitirenler değil, daha sıradan öğrencilerdir. Yani zekâ ve üstün başarı mutluluğun garantisi değildir, ne yazık ki. Mutlu olabilmek için daha başka şeyler gerek.

"Bu çizgide düşünmeye devam edersek, diyelim güzel diplomalar aldınız ve iş hayatına atıldınız. Çalışanız, savaşımız, zirveye ulaştınız. Zirvedesiniz ama... hayatı yaşamasını bilmiyorsanız, bu, mutlu olamayacaksınız demektir."

Şöyle bir durdu, hepimizin yüzlerine baktı.

"Biz bu dünyaya niye geldik?" Yine susup bize baktı. "Biz bu dünyaya gün doldurmaya gelmedik, genç dostlarım, biz bu dünyaya:

"MUTLU OLMAK İÇİN GELDİK.

"Demek ki, asıl amacımız:

"MUTLU OLMAK, MUTLU YAŞAMAK.

"İŞTE HAYATIN ÖZÜ.

"Ve ne gariptir ki, ne biz, ne aileler hayata doğru adım adım ilerlerken size mutlu olabilmek için nelere önem vermeniz gerektiğini öğretiyoruz.

"Bu konu hakkında oturup karşılıklı konuşmuyoruz.

"Sizi hayatın gerçeklerine uyandırmıyoruz.

"Eğitim sisteminde çok büyük yanlışlar var. Bu yanlışlar gençleri küstürüyor, eğitimden soğutuyor.

"Hayatı ev ve iş arasında iki kalın çizgiye indirgiyor. Kişi bu kadar dar bir çerçevede nasıl mutlu olur? Oysa dışarıda binbir güzellikle dolu bir dünya var. İşte üniversite insana

teknik bilgilerin yanı sıra böyle bir dünya görüşü vermeli. Derinlik vermeli...

“Üniversitenin anlamı aklın eğitimidir. Yoksa teknik bilgileri, muhasebeyi, matematik ve ekonomi kurallarını, betonarme hesaplamasını öğrenebilmek için iyi bir teknik okul her zaman yeterlidir.

“Üniversite eğitimi, insan aklında ufuklar açabilmek, insanoğlunun bu dünyaya geliş amacını irdelemek, insanı kendi gücüne uyandırmak, kendisinin kendine ve bu dünyaya ifade ettiği anlamı keşfedebilmek, yaşama sevincine, yaşama bilincine kavuşabilmek, yaşama kültürü edinmek, demektir.

“Ve bu bağlamda, iç dünyasındaki zenginliklere ulaşarak, onları uyandırıp hayata geçirerek mutluluğa erişebilmek, anlamına da gelir.

“Ve madem ders programında böyle bir ders yok, o zaman benim size önerim, gelin bunu sohbetlerimiz aracılığıyla biz yapalım.

“Aslında böyle bir dersin hazırlanıp öğrenciye sunulmasını defalarca önerdim. Ama kabul ettiremedim. Fikrimi...” Yine bir an duraklayıp bizlere gülümsedi. “Sanırım biraz uçuk buldular.

“Bunun üzerine ben de doğruluğuna inandığım fikrimi doğrudan öğrenciye götürmeye karar verdim ve sizlerin gördüğü el ilanlarını dağıtıp panolara çağrılarımı astım. Bundan böyle bu tür sohbetlerin yararlı olup olmadığına siz karar vereceksiniz. Sohbetlerimize gelirseniz yanıtınızın olumlu, gelmezseniz olumsuz olduğunu anlayacağım. Ve en azından, ben denedim, diyebileceğim kendi kendime,” dedi, sonra önündeki notları karıştırdı. “Evet, ne yapmak

istediğimi böylece açıkladıktan sonra sohbetlerimize geçebiliriz sanırım.

“Şimdi benim size bir sorum var. Bir insanın başına gelebilecek en kötü şey nedir?” Bir sessizlik oldu.

“Evet, cevap bekliyorum. Bu dünyada kişiye olabilecek en kötü şey nedir?”

Benim arkamdan biri, “Ölümdür,” dedi.

Doğanay Hoca gülümsedi. “Doğru, ölüm her şeyin sonu demektir. Bitti -son- demektir. Ama... ondan kötüsü de vardır.”

Ses çıkmayınca, fazla beklemeden sözlerini sürdürdü. “Mutsuz bir yaşamdır... Evet, sevgili genç dosdanm, mutsuz bir yaşam ölümden beterdir. Şöyle bir an durup düşünün, bana hale vereceksiniz.”

Bize düşünce payı bırakırcasına bir süre sustu.

“İşte o nedenle mutlu bir yaşamı nasıl gerçekleştirebileceğinizi bilmek, yaşamsaldır! Önemlidir! Vazgeçilmezdir! Çünkü bu dünyaya bir kez, bir tek kez geliyorsunuz. Bunun bir İkincisi yok. Bu bir kostümlü prova da değildir, işin ta kendisidir. Şu anda yaşadığımız anlar, şimdi, bu sözleri konuştuğumuz dakikalar bir daha geri gelmeyecektir. Asla geri gelmeyecektir. O nedenle, bir tek kez yaşanan bu hayata, bu yıllara, aylara, dakikalara özen göstermeliyiz ki, muduluğu yakalayalım. Olabildiğince mutlu yaşayabilme çabasını gösterecek kadar bilinçli olalım.

“Gelelim neler yapabileceğimize... Mutlu bir yaşam için önce kendi dünyamızı renklendirmeliyiz. İç dünyamızı, duygularımızı, beynimizi zenginleştirmeliyiz.

“İÇİMİZDE GÜÇLÜ, RENKLİ, ZENGİN BİR DÜNYA YARATMALIYIZ.

"Sorunlar baş gösterdiğinde sığınabileceğimiz, orada güçlenip yeniden mücadele alanına dönmemizi sağlayacak bir barınak...

“Sıradan günleri yaşanmış günlere dönüştürecek, ufkumuzu açarak, beynimizi çalıştırarak bizleri yeni deneyimlere yöneltebilecek bir güç kaynağı...

“insanları seven, yaşlıya, çocuğa sevecenlikle yaklaşabilen, yardımlarım esirgemeyen sevgi dolu bir yürek... Cömert bir yürek...

“işte bunlar bizim iç dünyamızın payandaları olmalı.

“MUTLU OLABİLMEK İÇİN ÖNCE İÇTEN GÜÇLÜ OLMALIYIZ.

“Ve ben size bir başlangıç olarak şu gördüklerinizi sunuyorum,” diyerek masanın üstündeki teybi, tütsüyü ve çiçeği işaret etti.

“Bakın beş duyumuz var. Bunlar bize öyle büyük bir armağan ki... Her biri ayrı bir mutluluk kaynağı sanki ama biz onları değerlendirmiyor, kullanmıyor, tam tersine fütursuzca savuruyoruz. Oysa mutluluğa giden yollardan biri bu beş duyuyu sonuna dek kullanmaktır. Yaşama kültürünün, yaşama sevinci ve bilincinin köküdür de diyebiliriz, bu beş duyumuz için. Şimdi isterseniz bunun nasıl olacağını konuşalım.”

“Siz,” diyerek yanımdaki kıza seslendi.

“Evet, hocam.”

“Okula nasıl geliyorsunuz?”

“Balıçelievler’den okulun otobüsüyle geliyorum.”

“Çok güzel. Peki, otobüste bugün aşağı yukarı kaç kişi vardı?”

Kız kendini tutamayarak güldü. “Ne bileyim, hocam.”

“Canım, hiç etrafına bakmadın mı?”

"Hocam, bugün sınavım vardı. Yerime geçer geçmez nodarımı okumaya başladım.”

"Pekâlâ,” dedi Doğanay Hoca, sonra onun yanındaki delikanlıya döndü.

“Peki sen genç dostum, bugünlerde gelip giderken hiç çiçekçilerin vitrinlerine baktın mı, mevsim çiçekleri çıkmış mı diye merak ettin mi?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, hocam, aklıma bile gelmedi.”

“Yazık,” dedi hoca. “Çünkü mevsimin ilk sümbülleri çıkmıştı. Hem de morlusu, pembelisiyle... Evet, sevgili dostlarım, duyularımıza dönersek, şu anda ilk aklıma gelen görme duyumuz... Bu duyumuzu geliştirmek için bakmayı değil, görmeyi hedeflemeliyiz,” dedi ve sorguladığı gençlere anlamlı bir bakış attı.

“Örneğin, sabahleyin okula gelirken, öğrenci otobüsündeki diğer öğrencilerin farkında mıydınız? Yolun iki yanındaki ağaçların ne durumda olduğuna dikkat ettiniz mi? Çiçekçi dükkânının önünden geçerken içeri bir göz atıp mevsim çiçeklerinin çıkıp çıkmadığını merak ettiniz mi? Alışveriş ettiğiniz bakkalınızla manavınızı bana tarif edebilir misiniz, hatta şöyle sorayım, onlarla ahbaplığınız var mı?

“İşte bütün bunlar, sevgili dostlarım, hayatı görerek yaşamaktır. Hayatın farkına vararak, dolayısıyla içinde yaşamaktır.” Durdu ve ortaya sordu.

“Resim sergisine giden var mı içinizde?”

Çıt çıkmadı.

“Olmadı, genç dostlarım, olmadı. Gitmelisiniz, denemelisiniz. Aslında sizi anlıyorum; o garip şekillerden

bana ne diyorsunuz. Zaten vaktim kıt, bir de sergilerde öldüremem o zamanı diye düşünüyorsunuz. Hem herkes o resimlerin hiçbir şeye benzemediğini söylüyor diyorsunuz. Oysa neden başkalarından edindiğiniz bu izlenimler doğrultusunda davranasınız? Gidin, görün, kendiniz karar verin. Belki de büyük bir mutluluk kaynağı orada saklanmış sizi bekliyordun Bir akım, bir tablo sîzdeki gizli hevesi, yeteneği ateşleyebilir ve böylece ömür boyu sürecek mutluluk kaynağı sizin olabilir. Ünlü devlet adamı Churchill'in en büyük zevki pazar günleri resim yapmakmış."

"Bizde de Evren Paşa resim yapıyor, hocam."

"Eski dışişleri bakanımız İsmail Cem'le Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş da çok güzel fotoğraf çekiyor, sonra bunları sergiliyorlarmış."

"Evet," dedi Doğanay Hoca. "Sinemaya gidenler ellerini kaldırsınlar."

Bütün eller havadaydı.

"Güzeeel. Peki, piyes görmeye tiyatroya gidenler?" Dilek'le benim elim havadaydı, dönüp baktım, arkada da üç-dört kişi el kaldırmıştı.

"Fena değil, ama çok daha iyi olması gerekir, çocuklar," dedikten sonra sözlerine devam etti, "gözle ilgili bir diğer önemli beceri okumaktır. Okumanın önemini size anlatmama hiç gerek yok. Peki, söyleyin bakayım; ne tür kitaplar okuyorsunuz?"

Yan taraftaki delikanlı, "Stephen King'in tüm kitapları," dedi.

Dilek atıldı. "Ben insan psikolojisiyle ilgili kitapları çok seviyorum, hocam, bir de astroloji."

Doğanay Hoca, “Güzeeel,” dedi yine. Anlatılan delikanlının okudukları onu pek etkilemezken, Dilek’inkileri beğenmişti.

“Klasikleri okumayı seviyorum, bir de bana bir şeyler veren kitapları yeğliyorum,” dedim ben de.

Kızlardan biri ekledi, “Agatha Christie okuyorum.”

“Güzel, güzel,” dedi hoca ve ekledi, “yalnız bir uyarıda bulunmak istiyorum, içinizde işadamı, doktor, avukat olacaklar var. Lütfen kendinizi sadece işinizle, mesleğinizle ilgili okumayla kısıtlamayın. Öyle güzel, öylesine insana dost kitaplar var ki... Bunlardan kendinizi mahrum etmeyin. Örneğin, insana bir şeyler veren, bilgece yazılar içeren kitaplar en sıkıntılı zamanda sığınabileceğimiz dostlarımızdır. Kitaplar tüm dünyayı gezmişçesine yerküreyi ve her tür insanı tanıtan, bunun yanı sıra insan ruhunun derinliklerine inebilen kılavuzlardır.

“Bilinçli okuyun, seçerek okuyun; zihninizi, ruhunuzu zenginleştirecek, ufkunuzu açacak okumalar yapmaya özel özen gösterin,” dedi, sonra da gülümseyerek, “işte şu minik Afrika menekşesi de size görme duyunuzu hatırlatmak için burada. Ne kadar da güzel, değil mi?” diye ekledi.

“Güzellikleri, ayrıntılardaki güzellikleri sakın ıskalamayın, sevgili genç dostlarım, çünkü bu, aynı zamanda ve büyük ölçüde mutluluğu da ıskalamak anlamına gelir.

“Ve gelelim ikinci duyumuza.” Teybi işaret ederek, “Müzik,” dedi, “işte bence, insan yaşamının olmazsa olmazlarındandır müzik. Müziksiz bir dünya düşünemiyorum. Müzik dinleyenleriniz var mı?”

Herkesin eli aynı anda havaya kalktı. Hoca gülüyordu. “Hiç şaşmadım! Tam size göre öyle çok radyo, kaset ve

diskler var ki... Ama madem burada sohbet ediyoruz, ben yine bir öneride bulunacağım. Müzik konusunda, elinizden geldiğince, sadece bir dinleyici olmayın, olayın içinde, ortasında olun. Nasıl mı? Bir müzik aleti çalmayı öğrenin örneğin. Ya da değişik müzik türlerini tanıyın.” Teybi işaret ederek, “Daha önce Vivaldi dinlediniz mi?” diye sordu.

Yine tık yok!

“Ama işte bugün tanıştınız. Peki, nasıl buldunuz?”

“Güzel.”

“Dinlendirici.”

“Bence çok tekdüze.”

“Ben çok sevdim.”

“Gördünüz mü?” dedi Doğanay Hoca. “Dinliyorsunuz ve bir fikriniz oluyor. Beğenen devam edecek ve klasik müzik denen o benzersiz güzellikler diyarmda adım adım ilerleyecek. Sonra bir de klasik Türk musikisi var ki, o da ayrı bir derya.”

Bir kız elini kaldırdı. “Hocam, ben Musiki Cemiyeti bünyesindeki koro çalışmalarına katılıyorum.”

“Adını söyleyebilir misin bizlere?”

“Adile.”

“Kutlarım seni, Adile. İşte az önce söylediğim buydu, genç dostlarım. Adile kenardaki izleyici değil, sahnede, olayın içinde, çünkü Türk musikisi koro çalışmalarına katılıyor. Böyle etkinliklere katılın, bir müzik aleti çalmayı öğrenin, ister saz olsun, ister gitar, ister flüt. Hiçbirini yapamıyorsanız, değişik müzik türlerini tanıyın. Sonra konserlere, baleye, operaya gidiyor musunuz?”

Bu kez de Dilekle benim elim havadaydı, bir de yine arkadaki iki-üç kişinin...

“Lütfen, lütfen Ankara’daki bu etkinliklerden yararlanın, çocuklar. Bale görmemiş bir doktor, opera izlememiş bankacılar olarak atılmayın hayata. Anlaştık mı?” dedi hoca.

Yarı anlaşılır, yarı anlaşılmaz bir mırıltı yükseldi.

“Canım fena halde kahve çekti,” diyerek ayağa kalktı hoca. Yakınında oturan iki kişi, “Biz getirelim, hocam,” dedilerse de, o çoktan çevik adımlarla kahve makinesinin olduğu yere varmıştı bile.

Dönüp yerine oturduktan sonra kahvesinden kocaman bir yudum aldı ve, “Ohhh,” diyerek bize baktı. Gülümsüyordu. Aklıma dedemin höpürdete höpürdete kahve içişi geldi.

“Üçüncü duyumuz tattır. Örneğin, onca laftan sonra şu kahvenin tadını hiçbir şeye değişmem. Ayrıca bizim okulun kahve makineleri çok güzel kahve yapıyor. Kahvenin dumanı üstünde tütecek ki, bir şeye benzesin.”

Kimileri şaşkın şaşkın bakıyor olmalıydılar ki, hocanın onlarla eğlenir bir hali vardı. Sözlerine devam etti, “Örneğin, bir çorba çok sıcak olacak ki, kış günü insanın içini ısıtsın. Ilık çorbayı ben ne yapayım. Yaz günü içilen biraysa buz gibi olacak, değil mi, beyler?”

Herkes yerinde kıpraşıp gülüştü.

“Damak tadını yabana atmayacaksınız. O da başka bir mutluluk kaynağıdır. Çay, kaşar peyniri ve simit... Kuru fasulye, pilav ve turşu... Kim bunlara hayır diyebilir. Tabii sizin için hamburger ve patates kızartması İkilisini de eklemek gerek ve itiraf etmeliyim ki, hele de o patatesler kıtır kıtırsa yemeye doyum olmuyor. Bu kiloları durduğumuz yerde mi aldık?..

“Damak tadını mutluluk kaynağına çevirebilmek için bu konuda da görüş alanınızı genişletmeniz gerek. Ara sıra mutfağa girip deneyler yapmak, otları tanımak, yeni yemekler pişirmek, güzel salatalar yapmak çok çok zevklidir. Kimisi bunun uzantısı olarak salatada kullandığı otları, maydanoz, dereotu, reyhanı balkonunda yetiştiriyor.

“Eskiden bizler bahçesi olan evlerde yaşardık. Babalarımızın en büyük övünç kaynağı evin bahçesindeki erik, incir, dut ağaçlarıydı. Komşular birbirlerine bahçe mamullerini armağan ederlerdi. Bir sepet kavak inciri, bir sepet domates, bir çingil dolusu sarı kiraz evler arası gidip gelen hediyelerdi.

“Kimimiz keyif anının altını bir kahveyle çizeriz; ders çakşırken bir fincan çaydan destek alırız; kimimizse hastayken tavuk çorbası ya da ıhlamurla rahatlarız...

“Damak tadını sakın yabana atmayın ve mutluluk kaynaklarının birinden kendinizi mahrum etmeyin.”

Bu arada kahvesini bitirmişti. “Ve sıra geldi koku ve dokunma duyularına. Kokunun en güçlü duyumuz olduğunu biliyor muydunuz? Kokular anı depolarıdır, inşam alıp yıllar ötesine taşırlar. Ne zaman tarçın kokusu alsam, hemen büyükannemin bize yaptığı tarçınlı kurabiyeler aklıma gelir.

“Bakın, Japonya’da insanlar bir araya geliyor ve çeşidi ağaçların dallarından parçaları yakarak farklı kokuları aracılığıyla ağaçları daha iyi tanımaya çalışıyorlarmış, İtiraz ağacı, sedir, köknar, çam nasıl kokuyor diyerek.

“Şimdilerde evlerde tütsü ve kokulu mum yakmak moda oldu. Güzel bir gelişme. Benim çocukluğumda yine aynı büyükannem portakal, limon kabuklarını sobanın üstüne koyardı, ortalık mis gibi kokardı.

“Ve dokunma... Bazı insanlar bu konuda yeteneklidirler. Bir kumaşı eller, hemen farkı hisseder, bunun dokunuşunu sevdim, derler.

“Koku ve dokunma da muduluğumuza katkıda bulunan duyularımızdır. Tütsüyü, kokunun yarattığı farkı görebilesiniz diye getirdim. Konuşmamıza nasıl değişik bir renk kata, değil mi?”

“Evet hocam,” dedi benim yanımda oturan kız. “Ne yapmak istediğinizi anlıyorum. Şurada oturduğumdan beri sizi hiç sıkılmadan dinledim. Bu müzik, bu koku ve bu güzel çiçek... gerçekten beni mutlu etti.”

“Ya benim söylediklerim?” dedi Doğanay Hoca, kıza takılarak. Kız güldü, mahcup olmuştu. “Tabii asıl ilginç olanı sizin söylediklerinizdi.”

“Hah, şimdi istediğim şeyi söyledin işte,” diye takılmalarını sürdürdü Doğanay Hoca.

“Ay hocam...”

“Tamam, tamam şaka yapıyorum.” Sonra saatine bakarak, “Evet hanımlar, beyler vaktimiz dolmak üzere. O nedenle konuyu toparlamak istiyorum,” dedi.

Hayatta herkesin asıl amacı mutlu olmaktır Mutluluğa varmak için bilinçli bir arayış içinde olmalıyız.

Bunun ilk koşulu kendi içimizde güçlü, zengin ve renkli bir dünya yaratmaktır. Buna giden yollardan bir tanesi, beş duyumuzu hayata geçirerek, güzellikleri doya doya yaşayarak bir mutluluk iklimi yaratmaktır. Gerektiğinde sığınabilmek, tüm zamanlarda da hayatımızı kendimize özel kılmak için...

Beş duyumuzu gerçek anlamda kullandığımızda yaşama sevinci ve yaşama bilincimizi geliştiriyor, yaşama kültürümüzün oluşmasına zemin hazırlıyoruz demektir.

"Evet, genç dostlarım, bugünlük bu kadar ve sabrınıza teşekkürler..." diyerek çantasını topladı. Bu arada öğrenciler de teker teker ona teşekkür ederek ayrılmaya başlamışlardı, Dilekle ben sona kalmıştık.

"Hocam, çok güzeldi," dedi Dilek coşkuyla.

"Beğendiğinize memnun oldum."

"Bugüne kadar hiç düşünmediğimiz bir açıdan hayata bakmamızı sağladınız. Duyuları kullanarak güçlenmek gibi bir şey bu..." dedim ben de.

"Adlarınız nedir?"

"Dilek," dedim Dilek'i göstererek. "Benim adım da Serra."

"Sizi tanıdığıma çok memnun oldum; Dilek ve Serra," dedi ve devam etti, "Şöyle düşünün, bir insan İd kitap, dergi, gazete okumaz; müzikle ilgilenmez, sinemaya, tiyatroya, konserlere, opera, baleye gitmez; hobileri, merakları, ilgi duyduğu konuları yoktur; insanlarla, doğayla, olaylarla ilgilenmiyordur... Ne kadar yalınkat bir yaşam, değil mi?

"Oysa şu saydıklarım insan yaşamının zenginlikleridir. Canının sıkkın olduğunda teselli bulabileceği, onu oyalayan; sıradan günleri, yaşanmış zaman dilimlerine çeviren öğelerdir. Böylesi zamanlar çoğaldıkça, hayatın yaşam kalitesi de yükselmiş oluyor. Daha çok mutlu anlar, daha çok mudu günler demek. Bunu anlatmaya çalıştım."

“Çok da güzel anlattınız,” dedim karatede. Ankuva’dan hep birlikte çıktık. Doğanay Hoca çok nazikti, bize kapıyı tuttu.

Eve dönerken yol boyu bu yeni sohbeti konuştuk Dilek’le ve bundan sonrakileri kaçırmamaya karar verdik.

2 Marti Perşembe

Dersler yine hızlandı. O nedenle gece gündüz ders çalışıyoruz. Bu tekdüze hayatımı kısa ve sevimsiz bir olay renklendirdi.

Alev le Betül aynı cicilikle beni dışlamaya devam ediyorlar. Ve ne yalan söyleyeyim, bu da beni üzüyor. Bardağı taşıran son damla Tarık’ın, “Serra, dün sinemaya gittik. Sen niye gelmedin?” lafı oldu.

“Haberim olmadı.”

“Yok yaa... Sana nasıl olsa Alev söylemiştir diye düşünmüştük.”

“Düşünmüştük diyorsun, kimler yani?..”

“Canım bizim takım işte... Kızlar, Ege, Oktay filan.”

“Dicle yok muydu?”

“Yoktu.”

“Desene,” dedim sesime alaylı bir ton katarak. “Alev, Dicle’yle bana haber vermeyi gereksiz görmüş.”

“Yok canım,” dedi Tarık, huzursuz. Eminim, o soruyu sorduğuna soracağına pişman olmuştu.

“Hiç önemli değil.”

Daha sonra onları Express’te yakaladım. Yine baş başa vermiş yemek yiyorlardı. Yanlarına gittim.

“Oturabilir miyim?''

“Gayet tabii/ dediler seslerinde yine o sakarin tadındaki ikiyüzlülük tınısı.

Bir iskemle çekip oturdum. “Sizinle bir şey konuşmak istiyorum Bir an birbirlerine baktılar, gözlerinde panik vardı.

“Birazdan derse gireceğiz, sonra konuşsak olmaz mı?”

“Olmaz,” dedim kesin bir sesle. Benim bu tavrımla ilk kez karşılaşıyorlardı. Okul açıldığından bu yana beni o kadar üzmüşlerdi ki... Kedinin fareyle oynadığı gibi, şu son haftalar hem beni dışlamış, hem de sahte gülücükler ve beni hasta eden o insanın içini bayıltan tatlı sesleriyle oyalamışlardı. Her yere kendi gruplarıyla gidiyorlar, Tarık, Ege ve özellikle de Oktay’ı dahil ediyorlardı ama nedense ben hep unutuluyordum. Tamam, herkes herkesle arkadaş olmak zorunda değildi, ama sen önce arkadaş olur, sonra da birden böyle sırt çevirirsen, o sırt çevrilen kişi bunun nedenini bilmek ister.

Bu konuyu geceler gecesi öylesine zihnimde evirip çevirmiştim ki, artık inceldiği yerden kopsun noktasına gelmiştim.

“Size çok kısa bir soru soracağım, eminim yanıtı da kısa olacaktır.” Kendimi kontrol etmeye çalışmama karşın sesim sert çıkıyordu.

Susuyorlardı.

“Neler oluyor?” dedim, önce birinin, sonra öbürünün gözlerinin içine bakarak.

“Nasıl neler oluyor?” dedi Alev.

“Hadi Alev, bir şeyler olup bittiğini sen de, Betül de, ben de biliyoruz.”

"Sana öyle geliyor," demezler mi... Beni deli eden bir şey varsa, o da ortada lök gibi bir olay dururken, donup insana, "Sana öyle geliyor," demeleridir. Bir keresinde Cüneyt de öyle demişti de, çılgına dönmüştüm sinirimden.

"Nasıl bana öyle gelebilir? Sınıfta yanımdan geçiyor, beni görmezlikten geliyorsunuz. Yemeklere alıp başınızı gidiyorsunuz, bana bir şey söylemiyorsunuz."

"İnan sana öyle geliyor," dedi Alev ikiyüzlüsü. "Yani aynı sınıftayız, istersen pekâlâ yanımıza gelip oturabilirsin, biz de bundan mutluluk duyarız. Yemek için de aym şey geçerli, böyle düşüneceğin aklımıza bile gelmemişti."

Alev cıvıl cıvıl konuşuyordu, Betül ise domuzlar gibi bakıyordu. Ne biçim insandı bunlar, Tanrım.

"Bakın," dedim. "Benimle oturup kalkmak zorunda değilsiniz. Yanlış anlamayın, soru niye benimle arkadaşlık etmiyorsunuz değil, soru, ne oldu da sîzler böyle birden değiştiniz?"

Hiç ses yok!

"Bir laf mı ettim, yani birinizden birini mi kırdım? Hatalı bir davranışım mı oldu?"

Yine ses yok.

Dayanamayıp masaya elimle bir vurdum, bardaklar yerlerinden zıplayıp şıngırdadı. Muhteşem ikiliyse bardaklarla aynı anda oldukları yerde irkildiler.

"Konuşun! Ne hata yaptım, söyleyin!"

"Serra, lütfen sinirlenme. Hiçbir şey yapmadın tabii ki..."

"Peki, o zaman nedir bu haliniz? Neden söylemiyorsunuz?"

"Söyleyecek bir şey yok ki... İnan sana öyle geliyor."

“Peki, o zaman sinemaya gittiğinizde bana neden haber vermediniz?”

Betül şöyle diklenip bir şey söyleyecek oldu. Ama Alev hemen elini onun koluna koyarak engel oldu. “Sen şu aralar çok sıkı çalışıyorsun, hatta sen kendin, bir program yapıp katı biçimde onu uygulamak niyetinde olduğunu bize söylemiştin. Biz de seni rahatsız etmeyelim dedik.”

“Yersen...” dememek için kendimi zor tuttum.

Şu sinema lafından sonra Betül’ün bakışları domuzumsudan yaban domuzumsuna dönüşmüştü. Anlaşılan ikilinin sözcülüğünü, üzerinden vıcık vıcık sahtekarlık akan Alev üsdenmişti. Ve yine anlaşılan cevap vermeyeceklerdi. Ama bir şey açıktı. Bu işte benim hatalı bir davranışım ya da yanlış bir sözüm yoktu. Olsaydı bu ikili büyük bir zevkle yüzüme vurur, ballandıra ballandıra anlatırlardı. Peki, neydi sebebi, neydi? İskemleyi iterek ayağa kalktım. “Pekâlâ, madem öyle diyorsunuz, öyledir herhalde,” dedim ve yürüyüp gittim. Ne arkamdan seslendiler, ne bir şey. Betül hep soğuk nevalenin tekiydi ama doğrusu Alevden bunu beklemezdim. Alev herkesin daha ilk görüşten sevdiği sıcak gülüşlü, temiz yüzlü, tatlı dilli bir kız. Nasıl bu Betül’ün dümen suyuna giriyor, anlayan beri gelsin.

Eve döndüğümde, Dilek çoktan gelmiş, çizim masasının başına geçmişti.

“Bugün erkencisin, Dilek,” diye seslendim.

“Aman sinir oldum, onun için de çıkıp geldim.”

“Hayırdır...”

“Sözümona bir proje hazırlıyoruz, dört kişiyiz. İşbölümü yaptık. Ve işbölümünde en ağır yükü de benim üstlenmiş olduğumu özellikle belirtmek isterim.”

“Vah canım...”

Oturduğu yerden fırladı ve her heyecanlandığında yaptığı gibi ellerini, kollarını sallayarak ve de mavi gözlerinde şimşekler çakarak devam etti.

“Yükün bende olması sorun değil. Hiç sorun değil! Yeter ki, öbür gerizekâlılar üstlendiklerini vaktinde hazırlasınlar.”

“Hazırlamamışlar mı?”

Elindeki kalemi masanın üstüne fırlatarak, “Ne hazırlaması, daha ön çalışmaları bile yapmamışlar!” dedi.

“Deme...”

“Evet!” Öfkeyle yineledi. “Evet! Ben bugün sabahlara kadar çalışıp üstüme düşeni hazırlamış olarak gidiyorum ve bir de bakıyorum ki, bizim ekipten ses yok Arkadaşlar, hani bugün hazırladıklarımızı hep birlikte tartışacaktık, diyorum. Bana öyle bir bakıyorlar ki, acaba yanlış günde miyiz, diye takvime göz atıyorum. Evet, gün doğru! Arkadaşlar, diyorum, neden hiçbirinizde hazırlık yok gibi bir duyguya kapılıyorum?”

Dayanamayıp gülmeye başladım. Bu kez kızgın bakışlarının hedefi ben olunca, hemen açıklamamı yaptım.

“Gülüyorum diye sakın kızma, Dilek. Ama onlar senin kızgın halini bilmiyorlar ve kim bilir nasıl şaşırmışlardır.”

“Şaşırdılar tabii. Salaklar! Süzme salaklar! Yani bu kadar sorumsuzluk olur...”

“Peki, ne dediler?”

Kırıtarak taklitlerini yapmaya başladı.

“Efendim, kızımız bu hafta özel işlerinin çokluğu nedeniyle derslerine yeterince zaman ayıramamış. Bakar mısın! Bunun tercümesi, erkek arkadaşımla gezip tozmaktan projeyle ilgili çalışmaları yapamadım, hem nasıl olsa Dilek

adında bir enayi var, o bir şeyler düşünür. Gelelim beyimize, o da kirli sakalı marifet sayan bir tip. işi gücü orada burada çene çalmak. O mazeret beyan etme külfetinde bile bulunmadı. Öteki kızımız da üşütmüş, ateşlenmiş, onun için hazırlanamamış."

"Oho, senin işin var bunlarla."

"Hem de nasıl! Ama beni bilirsin, tepemin tası atınca sözümü sakınmam."

"Bilmem mi?"

"Onlara dedim ki, arkadaşlar, biz artık üniversiteliyiz. Şu okula girene kadar aylarca, yıllarca didindik. Ve madem bunu başardık, o zaman gereğini yapmalıyız. Eğer biz daha ilk adımda kaytarmaya başlarsak o zaman hemen burayı terk etmeliyiz. Terk etmeliyiz ki, bizden daha sorumlu, bilinçli ve buraya bizden daha fazla layık olanlar gelip okusun. Bari onlann yerini almayalım. Kısaca ya sorumluluğumuzu bilelim ya da kalabalık etmeyelim."

"Aslanım benim!"

"Haksız mıyım ama, Serra? Ders yapmamayı kâr sayan sorumsuz liseliler gibi davranıyorlar."

"Çok haklısın, canım, çok."

"Yaa, işte böyle," dedi ve yeniden taburesine oturdu. "Eee, sen neler yaptın bakalım? Okulun popüler kızından ne haber?"

"Okulun popüler kızının eskisi kadar popüler olmadığını bildirmeyi bir görev bilirim, efendim."

"Ne demek oluyor bu şimdi?"

"Hani sana Alevle Betül'ün bana karşı yeni tutumundan söz etmiştim ya..."

"Evet, hatta böyle sürerse konuşacağım demiştin."

“Bugün öğrendiklerim bardağı taşıran son damla oldu”

“Yine ne yaptılar sevimsizler?”

“Sinemaya gitmişler, hem de tam takım, yani sadece ikisi gitse haydi neyse... Ama Tarık, Ege ve Oktay’ı da alarak cümbür cemaat gitmişler ve benim bundan hiç haberim yok. Bakar mısın...”

“Pislik bunlar...”

“Bunun üzerine artık bir konuşma yapma zamanı geldi dedim ve o hırsla gidip ikisini kafa kafaya vermiş yemek yerken kıstırdım.”

“Çok iyi etmişsin!”

“Evet, çünkü oturup düşününce konuşmaktan vazgeçiyorum. Ya yanılıyorsam, ya bana öyle geliyorsa diye aslında kendi kendimi uyutuyorum. Sonra da açık açık konuşmadığım için o üzücü, o acıtıcı duygular bir yumru gibi içimde kalıyor. Bu kez konuşmadım, konuşamadım diye kahroluyorum. O nedenle, hele de bu sinema işi ortaya çıkınca, aman binbir bahane bulan aklım devreye girmeden gidip şunlarla kozumu paylaşayım dedim.”

Bu kez, “Aslanım benim,” diye Dilek bana destek verdi.

“Ve iskemleyi çekip yanlarına oturdum.”

“Eee?” Dilek’in gözleri bu kez meraklı bir kedininkiler gibi pür dikkat üzerimdeydi.

Ona tüm konuşmayı tek bir kelime atlamadan anlattım. Hiç sesini çıkarmadan beni dinledi.

“Yaa, işte böyle, Dilekçiğim,” dedim. “Olay, ‘Her şey sana öyle geliyor’a bağlandı ve ben durup dururken olay çıkaran insan durumuna düştüm.”

“Adi şeyler...”

“Sonra beni bir şey daha rahatsız ediyor.”

“Nedir o?”

“Madem Oktay da onlarla gitti, o neden bana haber vermedi? Hem biliyorsun, Ege, Betül’le Oktay için ne demişti. Yani ne bileyim... Daha doğrusu ne düşüneceğimi bilemiyorum...”

Dilek de susmuş, benim gibi düşüncelere dalmıştı. Sonra, “Bunlar seninle Oktay arasında olanları biliyorlar mı?” diye sordu.

“Zannetmem. Oktay söylemediyse nereden bilecekler. Hem biz onunla hep okul dışında buluştuk, biliyorsun, bir-iki kez sen de vardın. Okulda da birbirimize davranışımız normal, zaten ben öyle sarmaş dolaş ortalarda şov yapanlardan hiç hoşlanmıyorum. Onun için günün birinde Oktay benim sevgilim ya da erkek arkadaşım, artık nasıl adlandırırsın bilemem, şeklinde özel bir konuma geldiğinde de ortalıklarda gösteri yapmayacağımdan emin olabilirsin.”

Dilek gözlerini kocaman kocaman açarak abartılı bir sesle, “Eminim canım, hem de ne biçim eminim. Zaten aksini görsem herhalde dünyanın sonu geldi diye düşüp bayılırım,” dedi.

“Ne yapayım,” dedim omzumu silkerek... “Ben de böyleyim.”

“Neyse, konumuza dönelim,” dedi Dilek. “Bunlar niye böyle birdenbire senin aleyhine döndüler? Önce bunu çözmemiz gerek.”

“Onlara bakarsan yok böyle bir şey.”

“Eğer sen zırdeli değilsen, bunun böyle olmadığını hepimiz biliyoruz.”

Hiç ses çıkarmadım.

“Üzme canını be, Serra.”

“Ama, Dilek, güzel bir grubum oldu diye öyle sevinmiştim ki... Ayrıca aynı sınıftayız ve hep onlarla birlikte oluyordum. Şimdiyse ortada kaldım.”

“Peki erkekler?”

“Onlarla bazı sınıflarda beraber, bazılarında ayrıyız ama Alev ve Betül’le tüm derslerimiz aynı... Yani an-la-ya-mıyo-rum! Ben ne yaptım bunlara ki, bana sırt çevirdiler. Bari konuşup nedenini söyleseler...”

“Bir şey demediklerine göre demek ki senin hiçbir suçun yok.”

“Suçum yoksa neden böyle davranıyorlar?”

Dilek yine düşünüyordu. Sonra yavaş yavaş başını kaldırıp bana baktı.

“Ben ne düşünüyorum, biliyor musun?”

“Ne?”

“Bence bir şey oldu ve bunlar artık seni bir tehlike olarak görüyorlar. Seni kıskanıyorlar!”

“Amma yaptın, Dilek! Koca dört ay kıskanmadılar da şimdi birdenbire ne diye kıskanmaya başlasınlar?”

“İşte dedim ya... Bir şeyler oldu ve o bir şey onları kıskandırdı, seni tehlikeli bulup dışlamaya başladılar.”

“Olacak iş değil!”

Dilek bu durumu çözmeye yönelik düşüncelerine öylesine kendini kaptırmıştı ki, beni duymamış gibi devam etti, “Ve her ne olduysa sadece kendilerini değil, erkekleri de senden uzaklaştırmaya çalışıyorlar.”

“Aman Tanrım... doğru. Önce sınıfta benden uzak duruyorlardı, giderek okul sonrası yapılanlar hakkında da artık bana hiçbir şey söylenmez oldu.”

"Yaa... Bak demedim mi sana."

"Bu tür düzenlemeleri de hep Alev yapar. Yani hep o insanlara haber verir ya da telefon eder."

"İşte musluğu kapatan da o oldu öyleyse."

"Ama neden? Neden?"

Dilek bir an durdu, sonra gözlerimin içine bakarak, "Sen bunu bir de Oktay'a sorsana," dedi.

"Dünyada olmaz."

"Neden olmazmış?"

"Onlarla aramda olanlarla kendim başetmeliyim. Hem Oktay'a gidip ne diyeceğim? Bence bu iki kız beni şutladılar mı diyeceğim? Sonra o ne yapacak? Gidip bu iki sahtekârla konuşacak. Ve onlar da kırıtarak, gülücükler atarak, masum bir ifade takınıp, ona öyle gelmiş Oktaycığım, bizim hiçbir şeyden haberimiz yok, diyecekler. Ve ben çok tuhaf bir durumda kalacağım. Tabii şu ana kadar kalmadıysam eğer..."[33]

"Niye?"

"Bu kızların ne yapacağı belli mi olur, belki de bizim çocuklara gidip benim onlarla yaptığım konuşmayı aktarırken beni bir paranoyak gibi göstermişlerdir bile."

"Sen ne dersen de, bu işin altında kıskançlıktan kaynaklanan bir dolap var."

"Aman Dilek, ne alakası var şimdi..."

"O kadar safsın ki, Serra, bazen sen bu dünyadan değil de, başka bir gezegenden mi geldin diye sormak geliyor içimden."

"İyi ama..."

"Hayatım, sana, sen bize şunu şunu yaptın, onun için de biz sana kızdık, dediler mi?"

“Hayır.”

“Peki, o zaman geriye ne kalıyor?”

“Ne kalıyor?”

“Kadıncasına bir kıskançlık! Hem ben bu kıskançlığın kaynağını da buldum.”

“Söyle de ben de bileyim bari.”

“Oktay!”

“Nasıl yani?”

“Betül’ün eski çıkıntısı değil miymiş?”

“Evet. Ama o eskidenmiş.”

“Belki Oktay’a göre öyle de, bakalım Betül’e göre de öyle mi?”

“Ama biz birlikteyken, ben onların ikisinin ilişkilerinde arkadaşlıktan başka hiçbir şey görmedim. Yani aralarında ne geçmişse olup bitmiş. Hem öyle düşünse, yani beni tehlike gibi görse ilk günden aralarına almazlardı. Beni gruba alanlar kızlardı.”

“Bu işler o kadar basit değil, Serracığım. Belki de başında durum senin dediğin gibiydi amaaa... Ne zaman ki, Oktay sana ilgi duymaya başladı ve bir şekilde bunu o iki kızın önünde söyledi ya da belli etti, belki de o zaman Betül’ün Oktay’a aşkı kabardı. Bu işler böyledir. Ortaya başka biri çıkınca eski sevdiğin kıymete biner. Kesin, bu çocuklar hep birlikte ya da Oktay tek başına senin hakkında hoş bir şeyler söylediler. Ve bizim cadılar bundan alev aldılar.”

“Aman artık içim sıkıldı! Ne halleri varsa görsünler, bu lafı kapatalım.”

“Tamam, haydi bir çay demleyelim, bak mutfakta harika poğaçalar var. Yolumun üstünden aldım, ikimize de iyi gelir.”

“Kilolarımıza da iyi gelir.”

“Bırak şimdi kiloyu, ikimiz de ne biçim ders çalışıyoruz. İnsan ilişkilerimizin de pek parlak olduğu söylenemez, bu durumda şekere çevrilen karbonhidratların desteğine şiddetle gereksinimimiz var.”

"Tamam o zaman.”

Bir koşu gidip çay koydum, sonra odama dönüp eşofmanımı giydim. Oh, evin içinde eşofmanla dolaşmak gibisi var mı? Bu arada çay suyu kaynamıştı, hemen demledim. Sonra çiçekli bir kâğıt peçete koyduğum tabağa, poğaçaları da özenle yerleştirip tabaklarımızla birlikte içeri taşıdım. Çayları da koyduktan sonra, “Yanımda yaşayan kız,” diye seslendim. “Aile reisi seni çağırıyor. Çay ve poğaçalar hazır.”

“Bir daha o lafi edersen seni öldürürüm.”

“İyi ama muhtarlıkta kayıtlı şeklimizle çağırdım seni.”

“Yok yaa...”

Sonra masanın üstündekilere bir göz attı ve, “Valla Serra, şu ayrıntıları ne güzel sergiliyorsun. Bak şu tabağın güzelliğine, peçeteleriyle, poğaçaların dizilişleriyle...”

“Oktay da öyle diyor,” dedim azıcık sevindirik.

“Bak seeen...”

Kapı çalındı. Ok gibi fırladım. Acaba Oktay mıydı?

Kapıyı açmamla babaannemle yüz yüze geldim.

“Aaa babaanne sen miydin?”

“Ne o, başka birini mi bekliyordun?”

“Yooo... Ama geleceğinden söz etmemiştin de onun için şaşırdım.”

“Arkadaşım Safiye biliyorsun burada oturuyor. Onu bir yoklayayım demiştim. Eh, Bahçelievler’e kadar gelmişken bakayım bizim kızlar ne yapıyorlar dedim.”

“Çok iyi ettin, babaanneciğim, çok iyi ettin,” diyerek paltosunu aldım, hemen terlik arandı.

“Çıkarmana gerek yok, babaanne.”

“Olur mu canım, bu çamurlu sokaklarda gezip eve ayakkabıyla girilir miymiş.”

Neyse, hemen bir çift terlik bulduk ona. Bir merasim onlar giyildi ve içeri geçtik. Dilek hemen ayağa fırlayıp babaannemin elini öplü.

“Çok yaşa kızım, çok yaşa.”

Onu oturttuk, ben bir koşu içeri gidip çay koydum, Dilek poğaça ikram etti.

Babaannem hayatından pek memnun görünüyordu.

“Ne hamarat kızlarsınız böyle,” dedi ve o pek ender iltifatlarından birine “mazhar” olduk.

“Eee, anlatın bakalım. Dersler nasıl gidiyor?”

“iyidir,” dedik ikimiz, aynı anda.

“Ama,” diye hemen ekledim ben. “Gece gündüz çalışıyoruz, smav üstüne sınav.” Vaktimin kıt olduğunu belirtmezsem, niye beni aramadın diye sitem eder çünkü.

“Allah emeklerinizi zayi etmesin,” dedi ve sordu, “Peki, ne yemek pişiriyorsunuz?”

“Şu ara ıvır zıvırla idare ediyoruz!”

“Ne demek oluyor şimdi bu? Hem sen çok solgun görünüyorsun, yüzün de kaşık kadar kalmış.”

“Aman babaanne, tam tersine abur cubur yiye yiye kilo bile aldım.”

“Bana hiç de öyle görünmüyor. Bari bir akşam bana yemeğe gelin de iliğiniz kemiğiniz doysun.”

Dilek kıkırdayıp duruyordu. Tabii onun tuzu kuru.

“Babandan haber alıyor musun?”

“Geçen hafta telefonla konuştuk.”

“Bu yakınlarda gelmeyecek miymiş Ankara’ya?”

“Sanmam, malum dersler, sınavlar...”

“Aman onun derssiz, sınavsız zamanını da biliriz.”

Bak şimdi! Arkadaşımın önünde aile dedikodusu yapmanın ne âlemi var.

“Annen nasıl?”

“İyi, onunla da ara ara telefonla konuşuyoruz.”

“Beni de arıyor. Eksik olmasın, çok hatırnaz kadındır annen. Bak bunca yıllık gelinim, bir gün olsun beni kırmamıştır. Ahhh, ah...”

Bakar mısınız! Bu acıklı iç çekişlerin ardından niye kocasını tutamadı muhabbetinin geleceğini çok iyi bildiğimden bir laf bulmalıyım, bir laf bulmalıyım, diye düşünürken telefon çaldı. Yaşasın!

Bu kez telefona koşu kopardım, yine içimde o bildik soru. Sakın Oktay olmasın? Aslında araması için hiçbir neden yoktu, hepimiz zamana karşı yarışırcasına çalışıyoruz.

“Buyrun.”

“Selam, Serra.”

“Toprak[1]”

Bunu duyan Dilek de bir çığlık attı, “Toprak mı?” diye.

“Nereden esti böyle bizi aramak?”

“Önemli bir durum var da onun için aradım.”

“Aşkolsun, Toprak, ben de bizi özledin sanmıştım.”

Güldü. “Aslını istersen, neden bilmem ama sizi gerçekten özlüyorum.”

“Nasılsın? Okul nasıl gidiyor?”

“İyidir. Ya sizler?”

“Eh işte, idare ediyoruz.”

“Bak Serra, şimdi...” Toprak söze böyle başladı mı, bil ki, arkasından önemli bir şeyler geliyordur. Hemen toparlanıp dinlemeye başladım.

“Biz ATV’ye Ali Kırca ya başvurduk. Bir Siyaset Meydanı programının gençlere ayrılıp üniversitelerle ilgili sorunların orada tartışılması önerisini götürdük.”

“Müthişsin, Toprak.”

Yanı başımda, “Ne oluyor, ne diyor,” diye tepinip duruyordu Dilek.

“Sen şu rastlantıya bak ki,” diye devam etti Toprak. “Ali Kırca, ‘Cumhurbaşkanı ve Gençler’ diye bir program hazırlıyormuş. Türkiye’nin her yanından üniversiteli gençler katılabilecekmiş. Bize bu bilgiyi verince biz de hemen İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencileri olarak başvurumuzu yaptık. Ben de seni ve Dilek’i düşündüm. Siz de eğer istiyorsanız hemen başvurun. Tabii her başvuranı alamazlar, ama ben yine de şansınızı bir deneyin derim.”

“Harika bir şey bu Toprak, harika!”

“Neler oluyor, birisi bana da söyleyebilir mi!”

“Tamam, Dilek, anlatacağım, bir dakika... Toprak, şimdi ben bunları Dilek’e anlatayım, biz bir konuşalım, seni hemen yine ararız. Oldu canım, hadi yine görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve divanın üstüne fırlayıp zıplamaya başladım.

“Buna inanmayacaksın, Dilek Hanım, buna asla inanmayacaksın.”

“Kızım, sakinleş de anlat. Beni de meraktan deli ediyorsun.

Kanepeye güm diye oturunca, tabii babaannemin elindeki çay fincanı aynen üzerine boca...

"Aaaa, şunun yaptığına bak," diye kıymetli hırkasına bir bakışı vardı ki... Kendimi tutamayıp bu kez çılgınlar gibi gülmeye başladım. Gözlerini devirerek bana baktı. “Deli mi ne...” diye söylendi. O sırada Dilek içeri koşmuş, bir ıslak, bir de kuru bez getirmişti, babaannemin hırkasını silmek için.

Yani halimiz tam filmlikti. Dilek harıl harıl hırkayı siliyor, babaannem kırık ve kızgın bir ifadeyle bir bana, bir silinmekte olan hırkasına bakıyordu. Bense kanepenin üstüne oturmuş vaziyette, ellerim kasıklarımda, yanaklarımdan yaşlar süzülerek gülüyor, gülüyor, gülüyordum.

Sonunda kendimi toplayıp içeri gittim, yüzümü yıkadım.

“Krizin geçtiyse bir zahmet neler olup bittiğini anlatır mısın?”

Böylece onlara Toprak’la konuştuklarımızı anlattım. Bu kez Dilek hoplayıp zıplamaya başladı.

“Harika bir şey bu,” deyip duruyordu.

“Gider miyiz Dilek?”

“Valla, öteki gidecekler bizden iyi mi? Hem düşünsene Cumhurbaşkanı’na sorular soracağız, onunla yüz yüze konuşacağız.”

“Müthiş bir şey.”

Babaannem tabii ki biraz geriden izliyordu olayı.

“Ne? Siz şimdi Cumhurbaşkanı’yla mı konuşacaksınız?”

“Evet, babaanne. Dedim ya, Toprak onlarla konuşmuş.”

“Hıh, Cumhurbaşkanının işi gücü yoktu da, çoluk çocukla yarenlik edecek.”

“Ama bunu ATV yetkilileri söylemiş.”

Omzunu silkip başını öbür tarafa çevirdi. Bu, beni ikna edemediniz anlamına geliyordu.

"Hadi, anneleri arayalım.”

"Bahse girerim, İstanbul’a gideceğiz diye sevinecekler.”

"Ne, bir de İstanbul’a mı gideceksiniz? Daha yeni geldin, Serra.”

"Babaanne, böyle fırsat kaçırılır mı?”

"Allah akıl fikir versin! Karda kışta...”

Neyse peş peşe anneleri bulduk, nefes nefese durumları anlattık. İkisi de çok heyecanlandılar. Ve girişimimizi desteklediler. Ayrıntılarıysa önce başvurumuza alacağımız cevaba, sonra da Toprak’tan gelecek habere göre ayarlayacaktık.

"Aman unutmayalım,” dedim. "Melis programı videoya kaydetmemizi istemişti.”

"Onu merak etme,” dedi Dilek. “Annem mahalleyi başına toplamakla yetinmeyip videoya da kaydedeceğinden, Melis’e programı izlettirebileceğiz.”

"Çok iyi yaa...”

Babaannem, "Sizin aklınız bir karış havada, artık sizinle doğru dürüst konuşulmaz. Hadi ben gidiyorum,” diyerek ayaklandı.

"Ama olur mu, babaanneciğim, bizimle iki lokma yeseydin.”

“Omlet yapacağız, teyzeciğim.”

"Sağ olun, sağ olun ama ben gideyim artık. Bana yemeğe ne zaman geleceksiniz? Size nohutlu, tavuklu pilavla kuru köfte yaparım.”

"Babaanneciğim, parmaklarımızı yiyeceğiz, parmaklarımızı,” diyerek boynuna sarıldım. "Bu kızı da getireyim mi?” diye sordum Dilek’i göstererek.

Babaannem gözlerini açarak, "Ne biçim soru o öyle? Hiç Dilek’i bırakıp gelmek olur mu?” dedi.

"Ama» babaanne," dedim. "Onun bana uygun bir ağabcvı vok ki..."

Kahkahalardan kırılıyorduk.

"Yani nohutlu pilavı boşu boşuna yedirmeyelim diye düşünüyordum da..."

"Hadi, hadi, bu akşam sen iyice sapıttın," diyerek kapıya yöneldi ama o da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sonunda dayanamayıp bizim kahkahalarımıza o da katıldı.

Böylece babaannemi kahkahalarla uğurladık.

Tam onu yolcu etmiş, kapıyı kapatıyorduk ki, yine telefon çaldı. Bu kez Dilek açtı.

"Söyle, Toprak," deyince hemen dibinde bittim. Toprak'ın sesini duyabiliyordum.

"Ne haber? Evlerinizle konuştunuz mu?"

"Evet," dedi Dilek. "Onlar da çok heyecanlandılar, şimdi iş, başvurularımızın kabulüne kaldı."

"Çok iyi! Program haftaya perşembe akşamı olacak. Katılacaklar iki gün önceden gelip burada ATV'nin ayarladığı otellerde kalacaklarmış, öğrencilere İstanbul'u gezdireceklermiş, birbirleriyle tanışmaları sağlanacakmış. Cuma günü de dönülecekmiş."

"Ayy, ne kadar da yakın zamanda... Oysa projeyle ilgili yapılacak öyle çok şey var ki..." dedi Dilek.

"Senin tembelleri sıkıştır. Bu iş kaçmaz. Hem sen sana düşeni hazırladın bile, gerisini de onlar yapsın."

Ben bunları söyleyince Dilek rahatladı. "Doğru ya..."

Onu rahadatmıştım ama benim durumum berbattı. Her gün çalışmam gerekiyordu. Telefonu Dilek'in elinden aldım. "Bizim ders durumumuz çok sıkışık, Toprak," dedim. "Onun için biz programın tümüne katılmasak, perşembe

günü öğlen otobüsüyle gelsek, gece Siyaset Meydanı[1] na katılıp o gecenin sabahı yine erkenden ilk otobüsle Ankara'ya dönsek diyorum."

"Çok yorucu olmayacak mı, Serra?"

"Olacak ama ikimiz de gerçekten çok sıkışığız. Yani aslında, o bir günü bile verecek durumda değiliz ama böyle bir fırsat kaçmaz."

"Programı organize edenlere bu durumu bildirirseniz, bir sorun olmaz sanırım."

"Toprak?"

"Efendim?"

"Bu işin olup olmayacağını öğrenir öğrenmez sana bildiririz."

"Çok iyi olur."

"Haber verdiğin için sağ ol, Toprak."

"Haydi, iyi geceler, çocuklar. Kendinizi fazla yormayın," dedi gülerek.

"Ne demezsin! Sana da iyi geceler... Toprak... tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil."

Telefonu kapatıp Dilek'e döndüm.

"Gün doğmadan neler doğar. Allah bir kapıyı kapatırsa, ötekini açar."

"Atasözleri dağarcığını kutlarım, Serracığım."

"Bak az önce ikimizin de morali bozuktu, sinirliydik. Oysa şimdi iyi bir haber geldi."

"Keyfini bozmak istemem ama şu ATV işi her an bozulabilir."

"Haklısın, Dilek. Özellikle de ben fazla havalarda uçmamalıyım, ne zaman bir şey için çok heveslensem, hemen o

iş ya bozulur, ya bir terslik olur. Onun için olursa ne âlâ, olmazsa pekâlâ diyeceğiz. Bunu da bana annem öğretmişti.*

*** Tuttum bu felsefeyi. Olursa ne ala, olmazsa pekâlâ." Omletlerimizi yaptık, karnımızı doyurduktan sonra yine herkes odasına kapanıp çalışmaya daldı.**

Yaa, sevgili defter, bugün de böyle bir gündü işte.

6 Mart, Pazartesi

Bir iyi haberim var, bir de kötü. Dilek'in başvurusu daha önce başvuranlardan dolayı yer kalmadığı için reddedilmiş. Benimkiyse kabul edildi! Önce Dilek nedeniyle pek sevinemedim ama baktım Dilek şöyle bir bozuldu, sonra da, "Aman zaten çok dersim vardı, oturup rahat rahat çalışır, sonra da televizyonun karşısına geçer sizi seyrederim," dedi ve pek de umursamadı, işte o zaman ben de rahat rahat kendi durumuma sevindim.

Perşembe günü öğlen otobüsüyle İstanbul'a gidiyorum, akşama oraya varıyorum, doğru İkitellideki ATV stüdyoları, sabahlara kadar konuşmalar ve sonra hemen sabah saat ala otobüsüyle Ankara'ya dönüyorum. Biletlerim alındı, her şey hazır.

İşi sağlama bağlar bağlamaz, okulda havamı attım. Tahmin edileceği gibi, birileri bu işe pek bir bozuldular! Laf aramızda, bu erkekler de resmen gerizekâlılar. Orada, kızlarla benim aramda ne biçim bir soğuk savaş oluyor, bunlarsa hiçbir şeyin farkında değiller,

Express Cafe'de oturuyorlardı, beni görünce Ege seslendi, tabii hemen o tarafa seğirttim. Aralarında bir tek Oktay

yoktu. Ege notlarımı sordu. Benim iyi not tuttuğumu bilmeyen kalmadı zaten.

"**istersen** sana verebilirim, Ege," dedim. O kadar nazik **bir çocuk** ki, açık açık isteyemeyeceğini biliyorum.

"Ama sen de çalışıyorsun. Senin için bir sakıncası yoksa fotokopilerini çekeyim."

"Elbette, Ege! Ne zaman istersen gelip alabilirsin."

"Neler alınıp veriliyor burada böyle?" Ses Oktay'ındı ve arkamdan geliyordu. Biz Ege'yle konuşurken arkamdan gelip iskemlemin sırtına ellerini dayamıştı.

"Ege'ye ders notlarımı vereceğim de..." Sonra da çok neşeli bir edayla, "Çocuklar, size harika bir haberim var," dedim.

Tarık, "Yoksa zengin bir koca mı buldun?" diye sordu.

"Nasıl da bildin," diyerek Tarık'a dilimi çıkardım.

Oktay, "Tarık, kızı rahat bırak da haberini söylesin," dedi.

"Bu hafta İstanbul'a gidiyorum. ATV'nin, daha doğrusu Ali Kırca nın Siyaset Meydanı programına katılmak üzere..."

Sözlerimi tamamlamama firsat vermeden ıslıklar ve alkışlar yükseldi masadaki üç erkekten... İki kızsa moroz moroz oturuyorlardı. Birden, ben bunu daha önce de yaşamıştım, oldum. Evet, kompozisyon yarışmasını kazandığımda, bayrak töreninde, müdürümüzün beni takdim ettiğinde bir tek Aylin'le Simten alkışlamamış, tam tersine üfleyip püflemişlerdi. Bunlar da yüzlerinde sahte gülücükler, öylece oturuyorlardı. Devam ettim.

"Hem de kiminle olacağız, kime sorular soracağız, biliyor musunuz?"

Tank, “Söylersen bilebileceğiz/’ dedi.

Oktay, "Cumhurbaşkanı’yla,” demez mi...

“Oktay, sen nereden biliyorsun?”

“Kaç gündür televizyonda Ali Kırca duyuruyor, gençler soracak, Cumhurbaşkanı cevaplayacak diye...”

“İşte ben de onlardan biri olacağım.”

“Kadarım seni, Serra,” diyerek Oktay eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Bir an onunla göz göze geldik, boynuma kadar kızardığımı hissediyordum. Beni rezil ediyordu bu çocuk. O ise gözlerinde muzır bakışlar, kollarını iki yana açarak, “Kutlarım,” diye yineledi. Yani çok arkadaşça bir tebrik bu demeye getiriyordu beden diliyle. Ama gözleri başka şeyler söylüyordu. Sanki, “Oh, bir öpücük çaldım ya senden,” der gibiydi gözleri o bir saniyelik bakışta.

Hassas dengeleri altüst edebilecek bir davranıştı bu. Erkekler yine gülüp konuşuyorlardı, o saniye içinde Oktay’la aramızda geçenlerin farkında değillerdi. Yalnız kızların suratı asılmıştı.

Ve başarımı çekemediklerini çok açıkça belli eden bir şey yaptılar. Orada bu konuya yoğunlaşmış konuşuyorduk, ne gibi sorular sormalı diye herkes bir öneri getiriyordu. Ve bunlar habire konuyu değiştirmeye çalışıyorlardı. O kadar belli oluyordu ki... Aptallıklarını yüzlerine haykırmamak için kendimi zor tuttum.

Eve giderken tam iki tane kavalyem vardı yanımda. Ege ve Oktay! Ege notları almak için geliyordu. Oktay da, “Ben de geleyim,” diye takılmıştı. Âlem çocuk! Beni Ege’yle baş başa bırakmamak için elinden geleni yapıyor. İnsan Ege’yle oturup saatlerce sohbet edebilir, huzur veren bir tip. Ama işte o kadar...

Oktay ise bir fırtına... Onun yanında kalbim deli deli **çarpıyor,** elim ayağıma dolaşıyor, ürpcriyorum. **Ve bütün** bunları belli etmeyeyim diye canım çıkıyor.

Neyse eve geldik, tabii ikisini de içeri davet ettim. Tam o sırada ev sahibemizin kızı Şaziment Hanımla burun buruna gelmez miyim!

Hemen, "Arkadaşlarıma ders notlarımı verecektim de," diyerek gereksiz bir açıklama yaptım. Bu arada kapıyı açmış, onları apar topar içeri sokmuştum bile.

"İnsana kendini suçlu hissettirmeyi nasıl da başarıyorlar," deyip öfkeyle çantamı masanın üstüne vurdum.

Oktay bir ıslık çaldı. "Azizim, bu Serranın öfkesinden korkulur."

"Anneme söyleyeceğim, gelince konuşsun şunlarla. Nedir bu? Parmaklarımızın ucuna basa basa dolaşacağız evin içinde neredeyse. İki tane arkadaşım gelmeyecek mi bu eve?»>

"Geldik ve buradayız ama, Serra."

"Evet, ama öyle bir bakışları var ki, insanın kendini suçlu gibi hissetmesine yol açıyorlar."

"Sen de buna izin verme."

"Vermeyeceğim zaten bundan böyle. Onlar öyle bakınca, ben de böyle bakacağım," diyerek gözlerimi şaşı yapınca ikisi birden gülmeye başladılar.

Ege notlarıma bakarken, ben de mutfağa girip çay koydum. Oktay da hemen yanıma gelip benimle beraber çay servisini hazırlamaya başlamaz mı... Sanki bin yıldır bu evde çay hazırlarmış gibi. Tabii hepsi zavallı Ege'ye göndermeler... Yani, bak oğlum, ben buraya hep böyle gelirim havaları...

Derken Dilek geldi de, havadaki gerginlik dağıldı. Hep birlikte çay içtik, azıcık sohbet ettik. Ve sonra "erkeklerimiz" gittiler.

Şimdi kapanıp çalışmalıyım. Şunun şurasında İstanbul'a gitmeme ne kaldı.

12 Mart, Pazar

İstanbul'a gidip gelişim tam bir fırtına gibiydi. Buradan öğlen otobüsüne bindim, saat yediye doğru İstanbul'daydım. Annem gelmişti beni karşılamaya. Tabii eve gidecek vaktimiz yoktu. Onun için Marmara Oteli'ne gidip hafif bir şeyler yedik, sonra annem beni arabasıyla İkitelliye ATV stüdyolarının olduğu yere götürdü. Git git bitmeyen bir yol. Hele de gece vakti, hiç sevimli değil. Neyse, salimen vardık. Diğer gençler çoktan gelmiş, stüdyoları geziyorlardı. Annem, "Bunu kaçırma, hemen katıl onlara. Ben seni bekleyeceğim," dedi.

"Ah anneciğim, onca saat nasıl bekleyeceksin?"

"Sen beni düşünme, haydi koş," diyerek beni itti.

Böylece gruba ben de katıldım. Genç bir kadın stüdyolarla ilgili bilgiler veriyordu. Bir yandan onu dinliyor, bir yandan da gözlerimle grubu tarıyordum. Toprak neredeydi? Üstelik sorabileceğim kimse de yoktu. Stüdyo gezimiz bitince başladığımız yere döndük ve programın başlamasını bekledik.

Derken Ali Kırca göründü. Aman Tanrım, ne kadar da yakışıklıydı. Çok da tatlıydı. Güler yüzle aramıza karıştı. "Nasıl gidiyor," diye hatırımızı sorup heyecanımızı dindir-

meye çalıştı. Oysa onun işi bizimkine kıyasla kat kat zor. Hem bir programı yöneteceksin, hem elli üniversiteden gençlerle diyalog kuracak, hem de Cumhurbaşkanı'na sorular yönelteceksin. Gerçi asıl soru soracak olanlar bizlerdik ama Ali Kırca da çoğu kez konuyu toparlayıp asıl sorulması gerekeni ortaya çıkarıyordu.

Sonunda, "Zaman geldi," dediler. Biz yavaş yavaş yuvarlak stüdyoda yerimizi aldık. Az sonra bir dalgalanma oldu. Cumhurbaşkanı gelmişti, içerde biraz dinlendikten sonra o da geldi ve Ali Kırca'nın karşısındaki yerine geçip oturdu.

Son kez oturanları gözden geçirdim. Hayır, Toprak yoktu. Birden bir kuşku yüreğimi avcunun içine alıp sıktı sanki. Sakın... sakın bir kaza filan olmuş olmasın. Ama öyle olsa, kötü haber tez duyulur derler ya, haberimiz olurdu.

Herkesin önünde kalemleri, not defterleri ve bazı kitaplar vardı. Ali Kırca konuşmaya başladı. Programı takdim etti, sonra gençlere Cumhurbaşkanı'na diledikleri soruları sorabileceklerini söyledi.

Ve sorular peş peşe gelmeye başladı. Kimi mayısta yapılacak olan cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili sorular sordu, kimi üniversiteler hakkında, büyük bir çoğunluksa daha çok gazetelerde yer alan güncel konularla ilgili sorular sordu.

Cumhurbaşkanı, soruların hepsini, kendisini acımasızca eleştirenleri bile çok sakin bir tavır ve ses tonuyla yanıdadı. Ben de soru sormak için ölüyordum ama bir yandan da çok çekiniyordum. Öte yandan beni bekleyen annemi, beni görmek isteyen arkadaşları, Melis'i, Dilek'i düşündüm. Ve birden aklıma Oktay, Alev ve Betül geldi. İşte bu son üçlü bana müthiş bir cesaret kazandırdı. Oktay benimle gurur

duysun, beni beğensin istiyordum. Alev'le Betülse, çok ayıp ama, çat-la-sın-lar istiyordum.

Anında elimin havaya kalktığını hissettim. Elim öyle havada dururken ve de Cumhurbaşkanı bir şeyler anlatırken, mikrofonun bana doğru uzatıldığını rüyadaymışım gibi, ağır çekim gibi gördüm. Yine ağır çekimde elim mikrofona doğru uzandı, onu avcumun içine aldım. Cumhurbaşkanı yavaş yavaş bana doğru döndü, sorumu bekliyordu. Ağır çekimde bu kez Ali Kırca da başını önündeki kâğıtlardan kaldırıp bana baktı. Ne soracaktım Tanrım? Zihnim boştu, bomboştu. Oysa onlar dönmüş, bana bakıyorlardı... Herkes bakıyordu ve konuşmamı bekliyorlardı.

Haydi Serra, diye çığlıklar atıyordum içimden. Birden, "Ne olacak bu turizmin hali?" diye bir soru dudaklarımdan fırlamaz mı...

Tüm salonda bir gülüşme oldu. Aman Tanrım, ne demiştim ben? Ali Kırca gülerek bana bakıyordu. "Serra, geleceğin turizmcisi olarak sorusunu gayet açık bir biçimde ortaya koydu, öyle değil mi, efendim?" dedi Cumhurbaşkanı ise gülerek önüne bakıyordu, sonra bana döndü.

"Turizmin hali önümüzdeki aylarda iyi olacak, hem de çok iyi olacak," dedi. "İnanç turizmi çerçevesinde, özellikle de Amerika'dan çok sayıda turist bekliyoruz. Geçen yıllarda tatsızlıklar yaşadık. O nedenle beklentilerimizle gerçekleşenler örtüşmedi ama bu yıl umutluyuz. Ülkemizin potansiyeli var, bütün mesele bu potansiyeli en doğru, en verimli biçimde kullanabilmek. Bunu yapabildiğimiz zaman, ne olacak bu turizmin hâli gibi bir soru da sorulmayacak. Ve bunu da sizler başaracaksınız."

Üff... Ucuz atlatmıştım. Gerçekten ucuz...

Orada gerçekten sormak istediğim soruyu heyecandan unutmuş, bu yetmiyormuş gibi ağzımdan sorumrrak bir şey kaçırmıştım. Buna kısmen pot kırmak denirdi. Ama şansım yaver gitmiş, özellikle de ciddi ciddi sorular ve yanıdardan sonra hoş bir değişiklik olmuş, herkes gülmüştü. Ben de böylelikle hoş bir espri yapmış kişi konumuna girmiştim.

Cumhurbaşkanı'nı dinlemek ilginçti. Hiç sıkıcı değildi. Espriler yapıyor, şakalaşıyor ve mutlaka ama mutlaka taşı gediğine koyuyordu. Bu arada saatler de geçiyordu. Saat iki civarında, artık herkesin gözlerinden uyku akarken programı bitirdi Ali Kırca.

Bir çay, kahve molası verildi, bu molada Cumhurbaşkanı'yla daha yakından konuşma fırsatı elde ettik. Pek çok kişi, buna ben de dahilim, defterlerimize imza atmasını istedik. Sonunda yine duruma Ali Kırca el koydu ve, "Çocuklar, lütfen izin verin, çünkü Saym Cumhurbaşkanı yarın sabah Antalya'da bir toplantıya katılacaklar," dedi.

Bir kız Cumhurbaşkanı'na, "Sizi öpebilir miyim?" dedi ve öptü. Ve saat 02:30'a gelirken Cumhurbaşkanı ayrıldı, peşinden de biz yola çıktık. Diğer üniversiteliler galiba Kemancı Bar'a gideceklermiş. Ama ben o kadar yorgundum ki, annemle eve gitmeyi bin kez yeğledim. Hem Oktay olmayınca ben neyleyim Kemancı'yı... Kıh, kıh, kıh... Bu defter onun eline geçse, herhalde ölürdüm utancımdan.

Anneciğimle gecenin o saatinde, daha doğrusu sabaha karşı karanlıkları yararak taa İkitelliden, Arnavutköy'e gittik. Ben biletimi sabahın altısına almıştım ama akıllı annem çok ısrar etmiş, gereksiz perişanlık yaşayacağıma

doğru dürüst uyuyup, öğlen otobüsüyle dönmem konusunda ısrarcı olmuştu. İyi ki de olmuş, çünkü o anda öyle yorgundum ki... Sonra saat de biçimsizdi. Program bitmiş 02:30'da, otobüs 06:00'da. Eve, Arnavutköy'e gideyim desen, değmez o yolu yapıp geriye otobüs terminaline dönmeye... Gitmesen nerede bekleyeceksin? Yorgunluk da cabası. Oysa anacığımın aklı sayesinde eve varınca yatıp bir güzel uyudum. Sabahleyin beni uyandırdı, birlikte kahvaltı ettik, sonra da beni terminale bırakıp işine gitti.

Ha, bu arada Toprak'ı aradım. Meğer grip olmuş, ateşlenmiş, yatıyormuş. Kendisi uyuyormuş, annesiyle konuşabildim. Neyse, aklıma öyle kötü şeyler gelmişti ki, grip çok hafif kaldı bunun yanında, şükürler olsun.

Böylece yine saat yediye gelirken otobüsümüz Ankara'ya vardı. Tam eşyalarımı topluyordum ki, ne göreyim... Oktay gelmiş, beni bekliyor. Kalbim mükemmel bir takla attı. Hem de on üstünden on alabilecek bir ters taklaydı bu.

Otobüsün merdivenlerinden uçarak indim ve onun açık kollatma koştum. Birbirimize öyle bir sarıldık ki... Ne yani, Burak'la, Suphi'yle de böyle sarılmıyor muyuz karşılaştığımız zaman. Duygusal sahnelerden kaçtığımı artık iyice öğrenmiş olduğundan olsa gerek şakacı bir tavırla, "Okulumuzun kahramanına hoş geldin demeye geldim," dedi.

"Oktay, seni göreceğimi doğrusu hiç ummuyordum."

"Sevindin mi?"

"Çok."

Memnun, mutlu gülümsedi. O sıra saçlarını karıştırmak için neler vermezdim...

"Haydi burada böyle durmayalım," dedi ve çantamı elimden aldı, arabaya doğru yürümeye başladık.

"O ne güzel buluştu öyle.”

“Hangi buluş?”

“Ne olacak bu turizmin hali...”

“Haa, şu...”

Baksana, Oktay da anlamamıştı onun bir pot olduğunu...

İyi, iyi... Çok iyi...

“Gerçekten... Herkes ağır uslu sorular sorarken, benim kız çıkıp da havayı değiştirmez mi... Millet bayıldı, bayıldı.”

Ohoo, bakar mısınız, “benim kız” olup çıkmıştık o kadar fren yapmama rağmen. Tabii bu sözü duymazlıktan geldim.

“Millet dediğin kimler?”

“Bizim takım! Onları eve davet ettim. Kola ve cips de koydum önlerine, böylece oturup okulumuzun öğrencisini gururla izledik.”

“Kimler vardı takımdan?”

“Canım, her zamankiler. Tarık, Ege, Alev ve Betül.”

“Sonuna kadar izleyebildiniz mi? Çok geç bitti de...”

“Doğrusunu söylemek gerekirse evi yatakhaneye çevirdiler. Önce Tarık koptu. Hadi bırakalım koltuğunda uyusun, daha sonra uyandırırız dedik. Tabii bütün bu uyuklamalar sen konuştuktan sonra oluyor. Onu özellikle belirtmeliyim.”

“Konuşma derken, tek bir cümlelik sorumdan söz ediyorsun herhalde.”

“Tek bir cümlelik diye küçümseme, Serra, Siyaset Meydanı’na katılıp sabahlara kadar orada oturup ağzını açma fırsatı bulamayanlar var.”

"Eh, böyle düşününce...”

"Evet, sonra baktım Betül uyuyakalmış. Alev, kalırsam ben de uyuyacağım, dedi ve Ege’yle birlikte onlar gittiler.” "Betül’ü bırakıp da mı gitti?”

Oktay azıcık huzursuz bir tavırla, “Betül öyle derin uyuyordu ki, Alev onu uyandırmaya kıyamıyorum, deyince, öyleyse bırak burada uyusun, dedim. Kanepede uyuyordu, üstüne bir battaniye örttüm, sabaha kadar mışıl mışıl uyudu.”

“Aman ne şirin.”

“Efendim?”

“Yok bir şey. Tarık ne oldu bu arada?”

“Aaa. o mu? O da bizde kaldı. Onu da öbür kanepeye yatırdık. Sabahleyin annemin şaşkınlığım görecektin. Kadın bir kalktı ki, salondaki iki kanepede iki kişi uyuyor.”

Neyse bari, dedim içimden... Eğer o Betül’ün uyuyakalması numara değilse, ben de ne olayım. Dilek’in sözleri geliyordu aklıma. Eğer onun dedikleri doğruysa, Betül karşı saldırıya geçmiş ve numaralar çeviriyor olabilir.

Dönüp Oktay’a baletim. Arabayı kullanırken bir yandan yola bakıyor, bir yandan da kendi anlattıklarına gülüyordu. Akşamın karanlığında sokak lambalarının ışığı ara sıra yüzünü aydınlatıyor, profilini ışıklı bir kalemle çiziyordu sanki. Ona âşık olursam ve sonra ondan bir darbe yersem acımın ne kadar büyük olacağı gerçeği beynimde şimşek gibi çaktı. Sanki anında bir bilinçlenmeydi bu. Ve kendime, Dilek ne derse desin, yine de ondan uzak durmaya çalış, dedim. Acı çekmek istemiyorum.

Düşüncelerime öylesine dalmışım ki, birden çok uzun bir süredir yolda olduğumuzun farkına vardım. Çoktan eve varmış olmalıydık.

"Biz nereye gidiyoruz, Oktay?”

“Seni kaçırıyorum,” dedi dönüp bana gülümseyerek

“Saçmalama. Sahiden neredeyiz? Çoktan eve varmış olmamız gerekirdi.”

“Seni eve götürmüyorum ki...” .

“Sen deli misin... Şakayı bırak da nereye gittiğini söyle.”

“Kaçırıyorum, dedim ya...”

“Oktay!”

“Peki, peki. Hani sen bana söz vermiştin ya...”

“Ben sana hiçbir söz verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Ne kadar ayıp! Hani seni diskoya götürmüştüm, bazı geceler orada öğrenciler müzik yapıyorlar, böyle bir gece olunca sana haber vereceğimi söylemiştim, sen de pek memnun olup tabii, geliriz, demiştin yaa... Anımsamıyor musun yoksa...”

“Evet,” dedim. “Hatırlıyorum.”

“Gördün mü, işte şimdi ben de seni oraya götürüyorum. Caz çalacaklar.”

“İyi ama, Oktaycığım...”

“Eyvah!”

“Ne oldu?”

“Sen böyle ‘Oktaycığım’ diye söze başlayınca, gerisi kötü geliyor da ondan, eyvah, dedim.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Galiba haklısın, çünkü eve gitmem gerek, diyecektim.”

“Neden?”

“Dilek beni bekliyor, merak eder.”

“Ben Dilek’ e seni kaçıracağımı söyledim bile.”

“İnanılmaz bir adamsın, Oktay.”

“Öyley imdir.”

"Sonra ben ders çalışmayı planlamıştım, zaten bu Siyaset Meydanı programı nedeniyle bir günden fazla zaman kaybettim."

"Lütfen Serra, yapma böyle,"

Dönmüş bana bakıyordu. Arabanın karanlığında gözleri nasıl da parlıyordu.

"Bir heves bütün bu planları yaptım senin için."

Ne kadar haklıydı. Kırılmakta ne kadar haklıydı. Peki ya ben? Ben bir kez daha kırılmaktan öylesine korkuyordum ki, ondan gelecek darbeye dayanamam gibi geliyordu. Öte yandan onu üzmeyi de hiç ama hiç istemiyordum. Tam tersine, dönüp bana o hüzünlü gözlerle baktığında, o güzel başı kollarımın arasına almak, gözlerine, yanaklarına, dudaklarına öpücükler kondurup, "Benim için ne kadar değerli olduğunu bir bilsen," demek istiyordum.

"Tamam Oktay," dedim. "Aslında ben de gelmek istiyorum ama biliyorsun, dersler..."

"Biliyorum! Haklısın! Ben de aynı durumdayım ama şöyle düşündüm, orada bir-iki saat otururuz, sonra seni evine bırakırım. Böylece sen de, ben de bütün gece ders çalışabiliriz."

"Sınavlardan kötü not alırsam, senin kapına dayanırım, bilmiş ol."

"Nerde o günler," diyerek bir kahkaha attı.

Böylece daha önce gittiğimiz diskodaydık bir süre sonra...

Dört-beş kişilik bir grup çalmaya başlamıştı bile. Bana yabancı gelen bir müzik tarzı caz. Ama dinledikçe sevmeye başladım. İnsanın yüreğine işleyen parçalar var. Romantik, ağır tempolu... Cool caz diyorlarmış, onlar böyle romantik oluyormuş; bir de öbür türlü caz varmış, benim gibi ah-

şık olmayan kulakların, kuru gürültü diye adlandırdıkları cinsten olanı. Ama ben bu cool cazı tuttum. Beğendiğimi görünce Oktay pek bir memnun oldu. “Sana bir-iki tane kaset alalım, örneğin Kerem Görsev’in kasetlerini dinledikçe daha çok seveceksin,” dedi.

“Şimdi bu çalanlar öğrenciler mi?”

“Evet.”

“Ama çok iyiler. Ne kadar güzel çalıyorlar.”

“Evet, gerçekten iyiler. Hatta, o kadar ki, İlhan Erşahin New York’tan konser vermek için bir geldiğinde bu çocuklarla çalmış, onları çok beğendiğini söylemişti.”

“Ne güzel!”

Böylece bir süre daha onları dinledik. Neredeyse her parça hakkında bana bilgi veriyordu Oktay.

“Müziği seviyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi. “Her türlü müziği seviyorum. Klasik müziğe bayılırım, sevdiğim operaların CD’lerini saatlerce dinleyebilirim. Ve cazı da çok seviyorum, tabii pop müziği de...”

“Peki, hepsini nasıl dinliyorsun? Örneğin, ben pop seviyorum, hep onu dinliyorum, o zaman başka tür müziğe vakit kalmıyor.”

“Havama göre müzik dinliyorum. Örneğin, sabahları ya da ders çalışırken hafif klasikler iyi gidiyor. Öğleden sonra ya da arabada giderken, hem Türk, hem de Batı popu dinliyorum. Gecelere caz yakışıyor. İşte böyle, yani havama göre dinliyorum, o zaman da hepsinden bir parça dinlemiş oluyorum.”

“İyi fikir,” dedim ve ekledim, “inan kalkmak istemiyorum, daha burada seninle saatlerce oturabilirim ama gerçekten gidip ders çalışmalıyım.”

"Tamam canım," derken bana öyle bakıyordu ki, içim eridi, resmen içim eridi.

Ah Tanrım, ne yapacağımı bilemiyorum. Sanki kendimi duygularıma bırakırsam, rafting yapanlar gibi o gürüldeyerek akan sulara kapılıp bir o yana bir bu yana savrulacağım, sonra da bir yere kötü bir şekilde çarpacağım korkusu var içimde. Göze alamıyorum bir türlü.

Öte yandan, böyle güzel bir şeyi kaçırmak da istemiyorum. Ve... duygularımı daha ne kadar saklayabileceğimi bilemiyorum. Bazen gücümün hızla eridiğini hissediyorum.

Az önce Toprak aradı. Programı uyuklaya uyuklaya izlemiş zavallım.

"Öyle bir ateşlendim ki, Serra," dedi. "Yoksa grip mrip ben yine de gelirdim."

"Dilek'i de elediler."

"Neyse ki, sen vardın. Ve çok da iyiydin."

"Toprak, o sözleri ben espri olsun diye söylemedim. Mikrofonu uzattıklarında zihnim birden boşaldı sanki ve o soru ağzımdan nasıl çıktı, ben bile bilmiyorum."

"Ama harika oldu! Tam sorular tekdüzeleşmeye başlamıştı ki, senin sorun ortamı tekrar canlandırdı."

"Programı nasıl buldun, Toprak? Ben içinde olduğum ve çok da heyecanlandığımdan pek bir şey anlayamadım."

"Bence arkadaşlar iyiydiler de, güncele ve medyatik söylemlere takılıp kaldılar. Bence daha derinlemesine sorular sorulmalıydı, geçmiş ve geleceğe dair. Giderek ülkelerin kaderini hükümetler değil, şirketler yönetiyor. Bunun bize ne ölçüde yansıdığını da sorabilirlerdi. Daha iyi hazırlanarak gelinmeliydi; medyanın zaten her gün tartıştıklarını aşmalıydık üniversiteliler olarak. Neyse, bu

bir başlangıç. Bir dahaki sefere daha iyi hazırlanıp gitmeliyiz.”

Şöyle bir düşündüm. Toprak haklıydı. Böylcce bir dahaki sefere diyerek telefonu kapattık. Bu arada, programı haber vererek böylesi bir deneyim yaşamamı sağladığı için Toprak’a tekrar teşekkür etmeyi unutmadım.

Her ne kadar, “Uzattın ama,” dediyse de, gerçekten bu, benim için unutulmayacak bir deneyimdi.

29 Mart, Çarşamba

Bugün Doğanay Hocanın sohbeti vardı yine. Ankuva’ya gittiğimizde, geçen sefere kıyasla bayağı bir kalabalık toplanmıştı. Anlaşılan ilk sohbet öylesine beğenilmişti ki, kulaktan kulağa yayılarak yeni yeni insanların gelmesine yol açmıştı.

Bu kez biz ondan önce davranmıştık. İçeriye bir telaş daldı, “Özür dilerim, çocuklar,” diyerek. “Son anda gelen bir telefon programı altüst etti.”

“Rica ederiz, hocam,” sesleri yükseldi.

Elinde bir bahar dalı vardı bu kez. Hemen masasma geçti, çantasını bıraktıktan sonra bir bardak su aldı, bahar dalını özenle bardağın içine yerleştirip masanın üstüne koydu. Sonra durup bize baktı.

“Belki farkındasınız, belki değilsiniz ama bahar geldi bile, bayanlar, baylar,” dedi gülümseyerek. “Ağaçlar çiçeğe duruyor, kısa sürede minicik taze yeşil yaprakçıkları da görmeye başlayacağız. Sümbüller çoktan çıktı. Mor menekşelerle, nazlı narin lalelerin de eli kulağındadır.”

öyle bir anlatıyordu ki, insanın koşup bir demet menekşe alarak onu doyasıya koklamak geliyordu içinden.

“Havada bahar kokusu vardı bu sabah. Koklamadıysanız bunu ilk fırsatta yapmanızı şiddetle öneriyorum. Havada bahar kokusu var, dedim. Bu bir başka anlamda havada aşk kokusu var, demektir. Baharda uyanan doğayla birlikte, duygular da uyanıyor, insanlar birbirlerine daha bir göre-rek bakıyorlar. Öğrenciler dersleri kırıp sevgilileriyle kırlara açılıyorlar. Bahar! Duyguların kıpır kıpır olduğu dönem.”

Sonra yine bir kaset çıkardı. “Bugün biraz Bach dinleyelim. Biliyorsunuz, bu yıl Bach’ın doğumunun 250. yıl kutlamaları yapılıyor her yerde. Size Brandenburg konçertolarım getirdim. Bugün onları dinleyeceğiz. Ünlü virtüöz Pablo Casals çalıyor. Bugünün tütsüsü, yasemin kokulu olacak,” diyerek tütsü çubuğunu tutuşturdu.

“Ve sıra geldi sohbetimize... Konu, sorgulayarak düşünmek...” Durdu, gözlerini bizlere dikerek sordu, “Soru sormak neden bu kadar önemli?”

“Bir konunun nedenini anlamak için gerekli.”

“Evet! Başka?”

“Düşündüğümüzü belirler, hocam.”

“Evet, soru sormanın köküne inildiğinde düşünce eyleminin çalıştığını görürsünüz. Soru soran insan, düşünen insandır. Düşünen insansa özgür kişidir. İşte bu nedenle aydınlanmanın oluşumunu soru soran insanlara borçluyuz.

“Bu bağlamda mutlu ve başarılı bir insan olmak istiyorsanız her şeyden önce soru sormasını bilmelisiniz. Ve bunu sadece şimdi şu yaşlarınızda değil, ömür boyu, hayatın belirli dönemeçlerine girerken yeniden yeniden sormalısınız. Bakın, öğrencilerime hep okuduğum bir dört-

lük vardır. Sizin de bu şiiri yazmanızı istiyorum. Yazarı Rudyard Kipling.

Altı dürüst adamım var bana hizmet eden,
Tüm bildiklerimi onlardan öğrendim ben.
Adları "Ne"ve "Neden"ve "Nezaman,"
Ve, "Nasıl" ve "Nerede" ve "Kim"dir onların.

"Sizin her konuda bu soruları zihninizin gerisinde bulundurup sorular sormanızı öneriyorum. Diyelim, bir makale okuyorsunuz. Orada yazıları olduğu gibi kabul etmek yerine hep soru sorun. Tatmin olana kadar soru sorun. Ve kim söylerse söylesin, eğer o fikir size ters geliyorsa kabullenmeyin. Hele hele birileri, şu fikir, bu söz sorgulanamaz dedi mi, onu kesinlikle sorgulayın.

"Şimdi hayat boyu sormanız gereken soruları teker teker inceleyelim istiyorum. İlk soru 'Kim' olmalı, yani ben kimim? Bunu soranlarınız var mı?"

Oradaki herkesin eli havaya kalktı diyebilirim.

"Çok iyi," dedi Doğanay Hoca. "İşte bu çok iyi, çünkü ben kimim diye soru sormak, kendini tanımak, öz sesini bulmak açısından çok önemlidir. İnsanın kalıplardan sıyrılıp gerçek kişiliğini bulmasına yardım eder. Ve gerçek kişiliğimizi bulunca ne olur?"

"Her şey daha bir yerli yerine oturur, hocam."

"Ama bu biraz yuvarlak bir cevap oldu, genç dostum."

Bu sözleri söyleyen delikanlı bizim gülüşmelerimiz üzerine kızardı. "Demek istediğim, kişi kendini tanıdığında, mesleğini de, eşini de seçerken daha bilinçli olacak, böylece her şey yerli yerine oturacaktır. Örneğin, çocuk sevmeyen

biri öğretmen olamaz; seyahat etmeyi, insanları ve hareketliliği sevmeyen birisi de turizmci olamaz. Kişi kendini tanırsa, kendine uygun bir alan seçecek, böylece meslek yaşamında mutluluğu yakalamış olacaktır.”

"Tebrik ederim seni genç dostum, konu bundan güzel özedenemezdi.”

“Sormanız gereken ikinci soru, ‘Ne?’ olmalı. Hayattaki amacım ne? Neleri sever, neleri sevmem? Siz bu soruyu soruyor musunuz kendinize?”

Yine eller havadaydı.

“Bravo gençler! Çünkü bu da insanın geleceğini şekillendiren başka bir soru.”

Bir kız, “Hayatta ne yapmak istiyorum sorusunu kendime, özellikle de üniversiteye giriş sınavlarından önce çok sormuştum ama hayattaki amacım ne diye sormak aklıma gelmemişti doğrusunu söylemek gerekirse...” dedi.

“İşte şimdi bir amacının olması gerektiğini biliyorsun artık. Ve bu soruyu sakın yabana atma, çünkü bir amacının olması, insan yaşamının anlam kazanmasını sağlar. Yaşam kalitesini yükseltir. Yalnız, burada bir uyarım olacak. Amacını bulmak bazen yıllar alabilir, onun için şu anda amacımın ne olduğunu bilmiyorum diye cesaretinizi yitirmeyin.”

Bir delikanlı el kaldırdı.

“Hocam he’ sorusu, az önce verdiğiniz makale örneğiyle örtüşüyor. Bir yazıyı okurken, bu yazıda ne anlatılmak istenmiş diyerek bakarsak, yazının anafîkrine ulaşmış oluruz. Ya da birini dinlerken, konuşan neyi anlatmak istiyor ve ben bundan ne anladım, dersek daha aktif bir dinleyici olur ve verilmek istenen mesajı daha doğru algılayabiliriz, diye düşünüyorum.”

“Çok doğru düşünüyorsun.”

“Ben de bir şey söylemek istiyorum, hocam.”

“Tabii, buyrun.”

“Ne, sorusunu, bugün hayattan ne bekliyorum şeklinde sormalıyız bence. Yani hayattan beklediğimiz nedir? Para mı, şöhret mi, manevi tatmin mi? Aslında bu soruyu lise çağlarında sormalıyız kendimize. Bundan on yıl sonra nerede, hangi konumda olmak istiyorum? Benim için ne önemli? Para mı, manevi tatmin mi? Örneğin, benim bir ablam var. Turizm onun büyük aşkıydı. Nasıl severek okudu, sonra nasıl severek, özveriyle çalıştı, anlatamam.”

Turizm lafını duyunca hemen dikkat kesildim. Kız devam ediyordu. “Her gece geç saatlere kadar çalışıyor, hafta sonu, bayram demiyor koşturuyordu. Ama bu tempoda beş yıl devam ettikten sonra birden işinden ayrılmaya karar vererek çalıştığı şirketten istifa etti.”

“Neden?” dedim canhıraş bir feryatla.

Kız dönüp bana baktı. “Çünkü emeğinin karşılığım alamıyordu. Ne parasal, ne de duygusal açıdan. En başta da yöneticilerin yönetim anlayışı ona ters geliyordu. Nitekim, annemle babama işten ayrılma nedenini açıklarken şöyle demişti, ‘İnsan iyi bir şey yapınca en azından bir aferin bekliyor. Birlikte aynı amaca yönelik bir çalışma sergilerken bir paylaşma, bir yüreklendirme ve yapıcı eleştiriler bekliyor. Ama yöneticiler, şimdi onu översek şımarır, sonra da zam ister gibi aslında hiç de çağdaş olmayan bir zihniyetle, sen ha varmışsın, ha yokmuşsun gibi bir tavır alıyorlar. Hem başarılarına, hem de sorunlarına böylesine duyarsız kalınınca insanda ne heves kalıyor, ne de istek... Ve ben, bu sadece turizmde böyledir de demiyorum. Değişik sektörlerde

çalışan arkadaşlarımın pek çoğu aynı kafa yapısı ve davranışlardan şikâyetçi. Sırf bu tür yönetim anlayışı nedeniyle çok sayıda çalışan, işini değiştirmeye yöneliyor. Tabii her meslekte olduğu gibi yöneticilerin de hem iyisi var, hem kötüsü. Bu da bir gerçek.'

"Ablamın işten ayrılmasının ikinci bir nedeniyse, turizm sektöründe maaşların düşük olması. Başka ülkelerde fazla mesai yapınca bunun bedeli ödeniyor ama bizde henüz böyle bir kural olmadığından gece gündüz demeden küçük bir maaş karşılığında çalışıp didiniyorsunuz. Şimdi ablam diyor ki, 'O zamanlar idealisttim, sevdiğim bir mesleğim olsun yeter diyordum ama yıllar geçince geçinebilmek için paranın ne kadar önemli olduğunu gördüm. Ailemin desteği olmasa, ben bugünkü yaşamımı asla sürdüremezdim. Ve bu soruyu on yıl önce sıkı sıkıya sormuş olsaydım, belki de turizmi seçmezdim.'"

Doğanay Hoca yüzünde buruk bir gülümsemeyle kıza bakıp şöyle dedi, "Ablana söyle, insanoğlu değişiyor. Yılların içinde tercihleri, zevkleri, kişiliği gibi, öncelikleri de değişiyor. Hiç üzülmesin, o kendini sorgulamış, en sevdiği mesleği bulup o dalda severek çalışmış. Belki maddi açıdan düş kırıklığına uğramış ama yılları sevdiği konuyla geçmiş bugüne dek.

"Tersini yapsaydı, yani parasal açıdan onu tatmin edebilecek ama pek o kadar da sevmediği bir dalda çalışsaydı, belki de bugün, evet, bu kadar para alıyorum ama hiç zevk alarak çalışmadım, artık biraz da keyif alarak çalışmak istiyorum, diyecekti. Bunu kim bilebilir? Bu konuda bazı işadamlarını örnek verebilirim. Adamlar çok başarılı, büyük paralar kazanıyorlar ve kendilerini emekli etmek için genç

sayılırlar. Ama bakıyorsun, işlerini tasfiye etmişler ve artık zevk aldığım şeyleri yapmak istiyorum, diyorlar.”

Aynı kız, “Ama hocam, onlar kendilerini kanıtlamış kişiler, yani başarıysa başarı, paraysa para... Kendini kanıtladıktan sonra, biraz da keyfımce yaşayayım, demişler. Ablamı deli eden, duygusal açıdan hak etmediği bir tavırla karşı karşıya bırakılmış olması, parasal açıdan da hak ettiğini alamamış olması...” dedi.

Hoca derin derin içini çekti.

“Aynı dertten hocalarımızın ve tüm eğitim camiasının mustarip olduğunu üzülerek bildirmek isterim. Ama işte, kişinin yapabileceği yine de sorular sorarak önceliklerini bulmak ve bu önceliği günahıyla sevabıyla kabul etmek. Ablana gelince, o yapması gerekeni yapıyor.”

“Nasıl yani?” dedi kızcağız.

“Yani belli bir dönemece gelmiş ve yeniden sorguluyor hayatını. Senin ablan akıllı bir kıza benziyor. Tüm kararlarını düşünerek almış ve alıyor. Ama dedim ya, zaman içinde kendimiz, zevklerimiz ve önceliklerimiz değişiyor. Eh, bunu da on yıl öncesinden elifi elifine bilemeyiz. O kadar ileri görüşlü olabilseydik, hayatımız bir otoyol gibi dümdüz ve engebesiz uzar giderdi önümüzde. Ama ne yazık ki, işler böyle yürümüyor. Ayrıca zaman içinde şartlar da değişebiliyor. İşte o zaman, senin ablanın yaptığını yapıp, oturup yeniden hayatımızı gözden geçirerek yeni kararlar almamız gerek. Ve bu noktada en büyük desteğimiz yine sorular, sorular...

“Dönemeçlerde soru sormak dedik ya... Üçüncü soru ‘ne zaman, işte tam da bu konuyla ilgili... Her şeyin bir zamanı vardır. Bu soru bize yaşamımızın bir dengesi ol-

masının gerekliliğini gösteriyor. Eğitim zamanı, çalışma zamanı, aile kurma, temeller atma zamanı. Eğlenme zamanı, dinlenme zamanı, gülme zamanı, ağlama zamanı...”

Bir başka kız elini kaldırdı. “Hocam, benim babamın bir arkadaşı var. Onun yaşantısı bence sizin anlattıklarınız için mükemmel bir örnek.”

“Anlat bakalım.”

“Babamın arkadaşı aslında çok tatlı bir adamdır. Neşeli, şakacı ama tam bir ağustosböceğidir. Hiçbir şeyi ciddiye almayan, geleceği düşünmeyen, bu arada bol çapkınlık yapan birisidir.”

Bu son sözler üzerine herkes gülüştü, kızcağız o kadar açık yüreklilikle anlatıyordu ki, önce niye gülüyorlar diye bir durakladı, sonra utanıp ağzını eliyle kapattı. Doğanay Hoca hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yüzünde aynı ciddi ifade, “Evet, dinliyorum,” dedi.

“Neyse, yıllar geçti ve o artık eskisi gibi genç değil. Oraya buraya koşturamıyor. Üstelik parasını hep düşüncesizce harcadığı için şu yaşa geldi, hâlâ ne bir işi, ne bir yatırımı, ne de doğru dürüst bir evi var. Babam onun bu durumuna çok üzülüyor. Oysa o iyi para kazanırken durup kendine bu soruları sorsaydı, durulup yatırım yapma, kendini güvenceye alma zamanının geldiğini görecek ve bugün bu duruma düşmeyecekti.”

“Verdiğin örnek için çok teşekkürler,” dedi Doğanay Hoca. “İnsan yaşamının her döneminde soru sormalı. Ve bu bağlamda, yani arkadaşınızın verdiği örnekle ilgili sorulacak bir başka soru var: ‘Neden?’ İşler yolunda gitmeyince ya da insan ilişkilerinde terslikler, yaşanınca, neden’ diye

sormalısınız kendinize. Bu soru sizleri sorunlar üstünde düşünmeye ve sentez kurmaya yöneltir.”

Saatine baktı. “Çocuklar, vaktimiz daralıyor, onun için geriye kalan soruları daha kısa geçeceğim. Beşinci soru hasıldır.

“Nasıl’ın önemi, karşınıza bir engel çıktığında çırpınacağınıza, ben bu sorunu nasıl çözebilirim, diyebilmektir Ve size bir kıyaslama...

“Bir engel önünde insanoğlu, bu engel de nereden karşıma çıktı, diye düşünür. Karıncaysa bir engel karşısında sadece, bunu nasıl aşarım, düşüncesindedir. Ve ‘nasıl’ sorusunu sormanın yararları düş gücünü, yaratıcılığı, sorun çözme yeteneğini öğrenmek ve geliştirmektir.

“Kendinize sormanız gereken altıncı soruysa nerededir. Bu soru da size, diyelim bir ödev verildi, o ödev için gerekli bilgiyi bulmanıza yardımcı olur. Bilgiyi doğru yerde aramanızı sağlayarak size zaman kazandırır.

“Ve yine not almanızı istiyorum. Üzerinde konuştuğumuz altı temel soruyu ve size getireceklerini lütfen bir kenara yazın, sonra da rahat bir zaman diliminde okuyup üstünde şöyle bir düşünün.”

l.Kim?
Sizlere kendinizi ve çizeceğiniz yolu,
2.Ne?
Arzu ve yeteneklerinizin yanı sıra hayattaki amacınızı,
3 .Ne zaman?
Yaşamın dengelerini,
4 .Neden?
Düşünmeyi ve sentez kurmayı,

5 . Nasıl?

Engelleri aşmayı, düş gücü ve yaratıcılığı geliştirmeyi,

6.Nerede?

Doğru işi doğru yerde yaparak zaman kazanmayı, öğretecektir.

Bütün bunları, yani o dörtlüğü ve şu son altı maddeyi ayrı bir kâğıda güzelce yazıp çalışma masama tutturacağım. Bir süre karşımda dursun ki, gidip gelip bakayım ve üzerinde rahat rahat düşünebileyim.

Dilek'le aynı fikirdeyiz, ikimiz de Doğanay Hoca'nın sohbetlerinden taş taşımış kadar yorgun ayrılıyoruz.

"Neden böyle oluyoruz?" dedim Dilek'e.

"Anlamak için bütün dikkatimizi veriyoruz da ondan."

"Evet, dalga geçilecek konuşmalar değil bunlar. Ayrıca insan hiçbir şeyi kaçırmayayım diye konuya adamakıllı yoğunlaşıyor."

"Mutlu olmak için gösterdiği yollar ne kadar da akılcı... İlk sohbette hayatın tüm güzelliklerinden zevk almak, her ayrıntıyı yaşamak; İkincisindeyse sorular sorarak kendin için doğru olanı bulmak..." dedi Dilek. Yaa, sevgili defter, bu ayki sohbet de böyleydi işte. İlginç, çok ilginç...

3 Nisan, Pazartesi

Dilekçiğim bugün eve girer girmez, "Serra!" diye öyle bir bağırdı ki, yerimden sıçradım.

"Ne var?" diyerek kapıya doğru koştum.

Çantasını yere fırlattı ve "Hayatımın erkeğini buldum!" diye bağırdı.

"Şu bağırmayı keser misin! Şimdi yukardaki nöbetçiler aşağıda neler oluyor diye inerlerse görürsün gününü.”

“Umrumda bile değil,” dedi ve kollarını iki yana açarak ekledi. “Umutsuzca, delicesine, çılgıncasına âşığım, Serra.”

"Herhalde bahar başına vurdu senin. Daha dün ortada hiçbir şey yoktu.”

"Çünkü dün yaşamıyordum ama bugün...”

"Yaşıyorsun!”

"Evet, canım, şu an ya-şı-yo-rum! Hayat siyah-beyazdı, oysa şimdi renklendi. Sokaklar güzel, kadınlar genç ve hoş, yaşlı erkekler bile çekici. Her şey pembe, mavi, yeşil, kırmızı. O griler bitti, bitti.”

Ohoo, tam bizim kız duruldu artık derken yine eski hallerine dönüş yapmıştı. Hem de ne biçim... Gelmiş, karşımda bir yandan ceketini, kaşkolünü çıkarıp çıkarıp önüne gelen yere fırlatıyor, bir yandan da aralıksız konuşuyordu. "Hayatım kuraktı, çoraktı, boz bulanık renkler içindeydi. Göz alabildiğine uzanan bozkırlar vardır hani, tek bir kaktüsün bile olmadığı... İşte öyle yaşıyordum bugüne kadar...”

"Abartsaydın bari... Bugüne kadarmış! Ya lisede yaşadıklarımız?”

“Canım onlar çocuk işiydi.”

“Vah Dilekçiğim, sen bizim Sırmadan da beter vurulmuşsun.”

“Ama onu bir görsen, Serra, bir görsen!” diyerek kendini kanepeye attı bu kez.

“Lütfen şu çamurlu botlarını çıkarır mısın?”

Zaten girer girmez her şeyini oraya buraya ata ata evimizi yangın yerine çevirmesine şu yeni ve garip aşk duyuru-

suna saygımdan ses çıkarmamıştım, ama çamurlu botlarla içeri girip kanepeye uzanması da biraz fazlaydı artık.

“Senin sorunun ne biliyor musun, Serra?”

“Neymiş?” .

“Duygularını öylesine frenliyorsun ki, hiç yaşamıyorsun adeta.”

“Sağ ol, çok teşekkür ederim.”

“Ben burada sana müthiş bir olay anlatıyorum ve senin tepkin ne oluyor? Çamurlu botlarımdan söz edebiliyorsun. Yani inanamıyorum...”

“Müthiş olay?”

“Evet, Serracığım, âşık olmak müthiş bir olay! Âşık olabileceğin birini bulmak ondan da müthiş bir olay. Ve ben bunu doyasıya yaşamak istiyorum.”

“Olayım çamurlu botlarını çıkardıktan sonra da yaşayabilirsin,” dememek için kendimi zor tuttum. Ya sabır çektim içimden.

Benim etrafımda da hep deliler var. Önce Sırma, şimdi Dilek...

“Özür dilerim, seni kırmak istememiştim,” dedim. “Sadece...”

“Tamam güzelim,” dedi hemen botlarını çıkarmaya başlayarak. “Bugün o kadar mutluyum ki, seni hemen bağışlıyorum ve beni dinleyebilmen için botlarımı ve dağıttıklarımı hemen topluyorum.”

“Ne kadar da yüce gönüllüsün.”

“Öyleyimdir,” dedi ve yıldırım hızıyla botları antreye, eşyalarını da odasına fırlatıp bir koşu geri geldi ve geçip karşıma oturdu. “Eee, bana bugün neler olduğunu sormayacak mısın?”

"Dur şimdi sana televizyon diliyle soracağım. Dilekçiğim, günün nasıl geçti?”

Bir kahkaha attı Dilek. “Sahi hep de böyle konuşuyorlar,” dedi ve başladı anlatmaya. “Evet, bugün her zamanki gibi moroz bir vaziyette derslere girip çıktıktan sonra bir ara kantine gidip oturayım dedim. O saatimiz boştu. Bizden birkaç kişi vardı, ben de yiyecek bir şeyler aldım, tam orada bir masaya oturacağım, gözüm karşı masada oturanlara ilişti. Veee... onların arasında biri vardı ki, aman Tanrım, ne hoş çocuktu an-la-ta-mam. Uzun boylu, yapılıydı. Ama yapılı dediysem sakın şişman irisi gibi düşünme, kash kolları ve geniş bir göğsü var. Ahh, o geniş göğse yaslanmak kadar güzel bir şey olabilir mi,” diyerek hülyalara daldı.

“Hadi kızım,” dedim. “Bırak dalıp gitmeyi de anlat neler oldu.”

Birden ciddileşerek, “Evet, kesin aletli jimnastik çalışıyor,” dedi.

Kendimi tutamadım, gülmeye başladım. “Sen delisin, Dilek, sen resmen delisin.”

“Neyse,” dedi. “Saçları siyah ve bukleler halinde alnına dökülüyor. Yemyeşil, pırıl pırıl gözleri var. Ay çok hoş çocuk, çok hoş! Nasıl oldu da ben onu bugüne kadar görmedim.”

“Yaa, hayret valla!”

“Alay etme, Serra!”

«'T'lamam, sonra?

“Sonra gözüm ona takılınca az kaldı elimdekileri düşürüyordum. Neyse, toparlanıp bir yere oturdum. Ama otururken, onu görecek biçimde yerleştim, yani gözetleme konumuna geçtim. Diğerleri konuşuyor, o daha çok dinli-

yor, az konuşuyor, arada sırada da gülüyordu. Ah, gülüşü de çok hoştu. Dişleri filan pek hoş, pek...”

“Sonra?”

“Düşünmeye başladım. Aslında öyle aval aval bakacağıma hemen bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çünkü onu daha önce görmediğime göre, yine görmeyebilirdim. Hangi bölümde olduğunu öğrensem, bu bile işime yarar, diye düşündüm. Sonra yeni bir öğrenci mi, kantine ne sıklıkta geliyor? Yani benim onu bir kez daha görme şansım ne? İşte, bütün bunlar yıldırım gibi zihnimden geçiyordu.”

“Ne diyeyim sana, Dilek.”

“Tabii, kızım. Bu işler şansa bırakılmaz. Madem bir şeyi istiyorsun, peşine düşeceksin. Herkes bazı insanlar gibi şanslı olmuyor, ne yazık ki,” diye de lafının sonunda bana taş atmaz mı...

“Beni karıştırma şimdi,” dedim.

“Bak sana söylüyorum, sen böyle sallandıkça, biri gelip Oktay’ı kaparsa sonra ağlayarak bana gelme.”

“Ben duyguların yavaş gelişmesinden yanayım. Duygular çok önemli benim için. Yani beğendiğim birini kovalamak bana göre değil. Bunu yapanları kınıyorum zannetme sakın, tam tersine belki de kendim yapamadığım için onları alkışlıyorum. Cesaretlerini ve girişkenliklerini hayranlıkla karışık bir hayretle izliyorum, yani etrafımızda öyle çok şey görüyoruz ki... Ama ben istesem de yapamam. Yapamıyorum.”

“Sen bir romantiksin, Serra,” dedi Dilek. Bakışları gibi sesi de yumuşamıştı, bana bu sözleri söylerken. “Sen bu tür duyguları çok ciddiye alıyorsun.”

“Evet,” dedim, sonunda anlaşılmanın verdiği rahatlamayla. “Evet! Ben bu duyguları çok ciddiye alıyorum. Tertemiz ve güzel olsun istiyorum. Günümü gün edeyim diye düşünemiyorum. Belki bu arada pek çok eğlenceyi kaçırıyorum. Ama aslında kaçırmıyorum, çünkü eğlenemiyorum bu tür ilişkilerde. Beraber olduğum kişiyi sevmeliyim, o da beni sevmeli. Aramızda saygı olmalı, yavaş yavaş paylaşılmış güzellikler olmalı; arada sırada geri çekilip yaşadıklarımı düşünmeliyim, içime sindirmeliyim. Çirkinlikler, utanç olmamalı.”

“Biliyor musun, sen annelerimizin döneminde yaşamalıymışsın. Annem anlatıyor da, o zamanlar hep erkekler kızların peşinden koşarlarmış. Eminim o dönemde de bu çizgiye uymayanlar vardı ama istisnaları konuşmuyoruz. Annem diyor ki, en fazla bakışırdık ama bizlerin o günlerde duyduğu heyecanı bugünün hızlı ve modern kaç genci duyabiliyor, merak ediyorum. Bir yerde romantizmi öldürüyorsunuz, yazık oluyor, kendinizi büyük bir duygusal zevkten mahrum ediyorsunuz. Erkekler peşimize takılır, bizi evlerimize kadar takip ederlerdi. Sonra da günlerce pencerenin önünden gelip geçerler; kimi ıslıkla parola haline gelmiş bir şarkıyı çalar; kimi eğer motosikletiyse, kapının önünden geçerken gürültüler çıkararak adeta işte yine geldim, kapındayım, derdi.”

“Güzelmiş be, Dilek.”

“Valla güzel mi değil mi bilemem ama şunu sorayım, sokakta giderken magandaların dışında düzgün birisi en son ne zaman sana annemin zamanındaki gibi hoş laflar attı?”

“Hiç öyle bir şey anımsamıyorum.”

“Gördün mü! Yani artık erkekler kolay kolay dönüp bakmıyorlar bile; nerde kalmış esprili bir laf atmak, peşine takılıp evine kadar gitmek, sonra da günler günü göreceğim diye kapısının önünde tur atmak...”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Biri gerçekten beni izlese ve kapının önünden ayrılmasa, peşimde bir sapık var diye telefona sarılırım, herhalde.”

“Gördün mü!” dedi yine Dilek. “Şimdiki anlayış ne kadar değişti.”

“Ama yine de bence annen haklı, yani onların dönemindeki kadar olmasa da romantizmin yok olması bence büyük, çok büyük bir kayıp. Sana Defne Teyzemlerin İsveç gezisinden söz etmiş miydim?”

“Yoo...”

“Defne Teyzeyle Murat Enişte çok uzun yıllar önce bir İskandinavya turuna çıkmışlardı. Önce İsveç’e gitmişler ve orada bir gün de çıplaklar plajına götürülmüşler. Kadın, erkek, çoluk çocuk hep birlikte ve hepsi çırılçıplakmış. Tabii bizimkiler şoke olmuşlar. Ayrıca bunun aşağı yukarı yirmi yıl önce olduğunu da unutma. Neyse, rehber, bizde çıplaklık önemli değildir; bir süre sonra herkes alışıyor ve kimse dönüp kimseye bakmıyor filan gibi açıklamalar yapmış şaşkın turistlere. Sonra otele dönmüşler. Akşam yemeğinde Arjantinli bir çiftle birliktelermiş. Sohbet sırasında çıplaklar plajı söz konusu olunca Defne Teyze, ‘Kimsenin kimseye bakmaması, kanıksaması büyük bir rahatlık olsa gerek,’ demiş, çünkü o zamanlar bizde değil çıplak, düzgün giyimli kadınlara bile rahatsız edercesine bakanlar varmış. Hoş, bazı yörelerde hâlâ var ya...

“Neyse, bu lafın üzerine Arjantinli adam, ‘Bence bu iyi bir şey değil,’ demiş. Bizimkiler nedenini sorunca, ‘Romantizmi öldürüyor da ondan. Bir erkek yanından geçen kadının eteği rüzgârda hafifçe havalansa döner, bakar. Bu çok doğaldır ve hoş bir ilgidir. Ama buradaki gibi çırılçıplak olursa hiçbir gizemi kalmıyor, bir süre sonra o bir et yığını olup çıkıyor ve doğrudur, gerçekten de kanıksanıyor ve dönüp bakılmıyor. Ama bizler Latin Amerikalıyız, biz kadının gizemli ve hoş olmasını isteriz. Ona âşık olmak, onun peşinden koşmak isteriz, onun aşkını kazanmak için savaşmak isteriz,’ demiş. Bu sözler teyzemi o kadar etkilemiş ki, yıllar geçtiği halde unutmamış, daha geçen yaz bugünle geçmişi kıyaslarken bize anlatmıştı. O sırada Avrupa’dan yeni dönmüşlerdi.

“Genç kızları delikanlılardan ayırmak neredeyse imkânsız. İki cinste de kazıtılmış ya da erkek tıraşı gibi kısacık kesilmiş saçlar, bol mu bol, üstten dökülen, paçaları yerlerde sürünen pantolonlar... Ve erkekler dönüp de kızlara bakmıyorlar bile. İşte o zaman yıllar önce birlikte seyahat ettiğimiz Arjantinli adamın sözleri aklıma geldi. Onun dedikleri çıkmış, romantizm ölmüştü, en azından benim görebildiğim kadar,’ demişti. Ama neyse, şimdi bırakalım bu lafları da gelelim senin aşk hikâyene.”

“Ahhh, evet,” dedi Dilek ellerini göğsüne koyarak. “Ne diyordum, hangi bölümde olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Önce gerekli bilgileri edinip sonra ‘taarruza geçecektim.”

“İnanılmazsın!”

“Kalkıp onların masasının olduğu yerden dolanarak yiyeceklerin bulunduğu tezgâha gittim yavaş yavaş. Bu

arada kulaklarım da hassas birer antene dönüşmüş vaziyette... Benimkiyse sadece dinliyor ve gülüyor. Bu arada kimse de ona ismiyle hitap etmiyor ki, adını öğreneyim...»

“Hay Allah...”

"Ne demezsin! Neyse, yine ağır çekim yerime döndüm. Baktım, benim masaya bizim bölümden bir kız gelip oturmuş. Merhabalaştık. Derken kız bir şeyler almak için kalka ve onların yanından geçerken o gruptan biriyle selâmlaştı, hatta durdu ve biraz konuştuktan sonra masaya döndü. Eh, ben o sırada Tanrım sen ne büyüksün, deyip duruyordum.”

“Harika...”

“Tabii hemen kıza en sıcak gülücüğümle, ‘O masadakileri tanıyorsun galiba,’ dedim. Kız da, ‘Evet, bizim eski arkadaşlar onlar,’ dedi. Anlaşılan onlar da seninkiler gibi Ankaralı. Biliyor musun, Serra, bu Ankaralılar hiç de fena değil. Baksana ne yakışıklılar çıkıyor,” dedi ve uzun uzun kendi lafına güldü. Deli kız!

‘“Hangi bölümdenler?’ diye sorgulamayı sürdürdüm. ‘Mimarlık,’ demez mi! ‘İyi ama,’ dedim. ‘Ben onları hiç görmedim ki...’ Bunun üzerine kız, ‘Biz şehir planlaması bölümüyüz, onlarsa iç mimari bölümündeler,’ dedi.”

“Mesele anlaşılmıştır.”

“Evet, Serracığım, mesele anlaşılmıştı. Bölümünü öğrenmiştim öğrenmesine ama onlar da kalkmışlardı.”

“Eyvah...”

“Hem de ne biçim... Ne yapsam diye çırpınıyordum. Artık her şeyi göze alıp kıza, ‘Şu çocuğu da tanıyor musun, adını biliyor musun?’ dedim.”

“Sende de iyi cesaret.”

“Başka çarem yoktu ki...”

"Peki, kız tanıyor muymuş?”

“önce bir hangisi, hangisi diye bakındı, benim de parmağımla gösterecek halim yoktu ki... ‘İşte şurada, siyah kazaklı, mavi yeleklinin arkasındaki gibi tarifleri fısıldıyordum. Bu arada da, gözlerimi ona öylesine dikmiş olmalıyım ki, tam kızla biz kafa kafaya vermiş fısıldaşırken dönüp bakmaz mı...”

“Ayyyy...”

“Donakaldım! Olduğum gibi kalakaldım! Ve göz göze geldik!”

“İşte bu güzel.”

“Ne güzel! Çocuk herhalde bir şeyler hissetti, neler oluyor diye dönüp baktı. Ve gördüğü, kafa kafaya verip gözlerini ona dikmiş, fısıldaşan iki kız. Ne kadar utanç verici, lanrım.

“Canım, belki de şöyle bir baktı ama hiçbir şey fark etmedi. Sana da öyle geldi tabii.”

“Aslında senin dediğin olabilir, çünkü göz göze geldik ama yıldızlar çakmadı. Bir an baktı ve hiçbir şey görmemiş gibi önüne dönüp yoluna devam etti.”

“Gördün mü işte! Bence o hiçbir şey anlamadı, sen içini ferah tut.”

“Onlar çıkınca, bu kez kız bana dönüp, ‘Ne yapacaktın o çocuğun adını?’ gibi zekâ düzeyi fevkalade yüksek bir soru sordu. ‘Turşu yapıp bayramda haminineme armağan edeceğim, çünkü kendisi genç erkeklerden çok hoşlanır,’ diyebilmek için neler vermezdim.”

“Peki, sen ne dedin?”

“Birisine benzettim de, acaba o mu, değil mi diye merak etmiştim, dedim.”

"Çok güzel, Dilek! İyi buluş.”

"Sen öyle diyorsun ama kız bana ne dedi biliyor musun?”

"Ne dedi?”

"Yemezler, dedi.”

"Ne?”

“Yaa, sevgili romantik ve ayakta uyuyan, Serracığım, millet böyle açıkgöz işte. Kız benim numaramı yutmadı.”

“Peki, sen ne yaptın?”

“Artık bu noktadan sonra açık açık konuşmaktan başka çarem kalmamıştı. ‘O çocuğu çok beğendim, bayıldım, ne olur bana adını filan öğrenebilir misin?’ dedim. Kız da Allah için iyi kızmış. Gülümsedi ve bir şeyler öğrenmeye çalışacağını söyledi.”

“Sonra?”

“Sonrası bu işte...”

“Yani şu senin büyük aşkın bu kadarcık bir geçmişe mi sahip? Onu kantinde gördün ve bayıldın ve hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorsun ve ona... deliler gibi âşıksın.”

“Evet!”

“Valla ben ne diyeyim bilemiyorum. Az önce bana romantizm üzerine nutuklar atana bakar mısınız?”

“Tamam, tamam,” diyerek beni susturdu. “Belki henüz tanışmıyoruz ama en azından artık okula giderken bir mutluluk nedenim olacak. O kız bana gerekli bilgileri bulacak ve ben ne yapıp edip onunla tanışacağım. Gör bak!”

Öyle kararlıydı ki, keyfini kaçırmamak için susmayı yeğledim. Sonra? Sonrası malum. Dersler, dersler, çalışmak, möö’lemek, yine möö’lemek...

7 Nisan, Cuma

Bugün tüm grup, pikniğe gitmeye karar verdik. Bu kez ben de dahildim, çünkü fikir Oktay'ındı, yoksa eminim yine ruhum bile duymayacaktı.

"Hepimiz haftalardır çalışıyoruz. Bahar geldi, haberimiz bile yok. Pazar sabahı kırlara açılmaya ne dersiniz," deyince herkes bu fikri çok beğendi. Ve Kızılcahamam taraflarına gidilmesine karar verildi. Oktay, Dilek'e de haber vermemi istedi... "Ben gelir sizi alırım," dedi.

Alev hemen atılıp, "Peki, biz ne olacağız?" diye yakındı.

"Her zamanki gibi benim arabayla gideceğiz tabii ki..."

"Böyle bir sürü insan katılınca sığar mıyız?" diye sordu Alev.

Oktay sinirlenerek, "Bir sürü insan değil, Alev, sadece Serra'yla Dilek. Onları da pekâlâ sığdırabiliriz," deyince Alev bu kez hemen alttan aldı.

"Tamam canım! Ben sadece seni düşünmüştüm de..." Ben bunları Dilek'e anlatınca bir kızdı, bir kızdı.

"Şunlara bak, nasıl da çocuğu sahipleniyorlar."

"Ohoo," dedim. "Bu kadarla kalsa yine iyi. Betül Hanım nedense hep anlamadığı dersleri Oktay'a soruyor. Ve korkarım ders çalışma bahanesiyle evine de gidiyor."

"Yokyaaa... Emin misin?"

"Sormadığım için emin değilim ama şiddetle şüpheleniyorum."

"Neden sormuyorsun? O kopasıca gururun nedeniyle mi?"

"Bak cevap bile veremiyorsun. Serra, ne inanılmazsın."

“Kalkıp da onu Betül hakkında sorgularsam, onu sahiplenmiş olurum, yani bu tür soruları insana ancak sevgilisi sorabilir, çünkü kıskanıyordun Sevgilisi değilsen kıskanmaya hakkın yok.”

Dilek iki eliyle başını tutarak, “Bu ne biçim mantık ben anlamıyorum,” dedi. “Şimdi... Betül onun evine gidiyor ve baş başa ders çalışıyorlarsa, sen bunu kıskanmıyor musun?”

“Hem de deliler gibi kıskanıyorum.”

“Ama belli etmek istemiyorsun...”

“Evet.”

“Afferin sana! Yani seni anlamıyorum, hiç anlamıyorum! Çocuk sana deli oluyor, sen de ona. Öyleyse nedir derdin senin?”

“Üstüme varma, Dilek.”

“Lütfen nedenini açık açık söyler misin?”

“Söylenecek bir şey yok.”

“Bunu seninle sonuna kadar konuşana dek seni bu evden çıkarmayacağım, çünkü bu halin hiç de hoşuma gitmiyor.” Karşılıklı iki düşman gibi bakıştık.

“Söyle neden kaçıyorsun?”

“Daha önce sana söyledim ya...”

“Yine söyle.”

“Onun da beni Cüneyt gibi bırakıp gitmesinden korkuyorum,” diye avaz avaz bağırdım ve anında gözlerimden yaşlar inmeye başladı.

Dilek hayretle bakıyordu bana. “Ben de Cüneyt olayını kolay atlattı bu kız, diye düşünüyordum, meğer ne kadar da yanılmışım.”

“Siz öyle sanın! Ne kadar acı çektiğimi biliyor musun?” Kendimi tutamıyor, avaz avaz bağırmaya devam ediyordum.

“Biliyorum canım. Ben de oradaydım unuttun mu?”

“Hayır, bilmiyorsun işte! Acılarımı hep sakladım. Olanları gururuma yediremediğim için sakladım. Annem anlarsa üzülür diye ondan da sakladım. Defterimden bile sakladım. Ve şimdi... Oktay’la aynı şeyleri yeniden yaşamaya korkuyorum. O acıları yeni baştan yaşayamam. Hele hele Oktay’la hiç yaşayamam.”

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, çünkü çaresizlik içinde bocalamaktan yorgun düşmüştüm. Bir yandan Oktay’a bambaşka duygular besliyordum, yoğun duygulardı bunlar. Öte yandan korkuyordum, yine kırılmaktan delicesine korkuyordum.

Dilek yanıma oturdu, bana sarıldı, ben de ona. Ve ağladım, ağladım. O saçlarımı okşadıkça daha çok ağlıyordum.

Dilek ise bir yandan saçlarımı okşamaya devam ediyor, bir yandan da, “Ağla canım, ağla. Senin en büyük hatan o zamanlar bu acını içine gömmen. Biz de Serra ne çabuk adattı diye senin hesabına seviniyorduk. O zamanlar acını çekinmeden yaşasaydın aynı duygulara bugün böylesine tepki göstermezdin,” diyordu.

Burnumu sildim. “Mualla Hanımla dertleşmiştim de bana, ‘Konuş, içini dök, sonra da yasını tut,’ demişti. Ben de yaptığımı sandım. Senin dediğin gibi, demek ki kendimi de kandırmışım.”

Dilek elimi okşadı. “Aslında bunu konuştuğumuz iyi oldu. Çünkü, Serracığım, korkularından kaçarak yaşayamazsın.”

“Ne yapacağımı bilemiyorum ve bu beni çok ama çok bunaltıyor.”

“Kalbinin sesini dinle, biraz duygularına kulak ver.”

“Ya sonu kötü biterse...”

“Serracığım, hiçbir şeyin garantisi yoktur, insanlar evleniyorlar, yıllar sonra boşanıyorlar.”

"Tıpkı benim annemle babam gibi! Aslında ailemizde yaşanan boşanma beni derinden etkilemişti. Böylece boşanma ve Cüneyt’in beni terk etmesi zihnimde bütünleşti adeta. Sonra Oktay çıkıp da, ona karşı ilgisiz kalamayınca panik yaşamaya başladım. Hayatımda kimseler yokken çok daha rahattım.”

“Tamam, insanlar boşanıyorlar, seninkiler de boşandı ama pek çok kişi yeniden evleniyor. İkinci kez, üçüncü kez evleniyor. Bak Serra, sana bir şey söyleyeceğim, hiç kimse savaşmadan başaramaz. Bu, hayatta her konuda böyle. Mutlu olmak istiyorsan savaşacaksın. Bu da bir tür yarış. O nedenle kaybedebileceğini de bilecek, zihninin bir yerlerinde hazırlıklı olacaksın ama kazanmak için de elinden geleni yapacaksın.

“En kötü olasılık nedir? Bu işin yürümemesi. Yürümezse ne olur, dünyanın sonu mu gelir? Hayır, bu sadece sana bir deneyim olur, çünkü daha önünde pek çok yarış olacak.

“İyi olasılık nedir? Belki de Oktay’la harika bir beraberliğin olacak ve belki de bu beraberlik bir ömür boyu sürecek. Şimdi önünde mutluluğa giden böyle bir olasılık varken, ya olmazsa diye yarışı bırakıp saklanmak, söyler misin bana hangi akla hizmettir.”

Elimdeki kağıt mendil ıslanmaktan paramparça olmuştu. “Çok utanıyorum,” diye mırıldandım.

“Niye?”

“Senin önünde böyle çocuklar gibi ağladığım için.”

“Serra, bak yine aynı şeyi yapıyorsun. Bugün bu denli sıkıntı içinde olman, hep duygularını bastırman, işi gurur meselesi yapman, acılarını gerçek anlamda paylaşmamandan kaynaklanıyor. Annen baban boşanmış, duygularını belli etmemeye çalışmışsın; Cüneyt’i çok sevdin, ondan darbe yediğinde yine duygularını belli etmemeye çalışmışsın. Ve bunlar seni hırpalamış. Şimdi de bu durum ortaya çıktı diye utanıyorsun. Utanacağına sevin, Serra! Bir yarayı deştin, cerahati akıttın, rahatladın. Kendinle yüzleştin. Artık hayatına devam edebilirsin. Sorununu anladın, onu çözdün. Utanacağına sevin.”

O gece oturup Dilekle konuştuklarımızı düşündüm. Ve ona hak verdim. Gerçekten de annemle babamın boşanmasında ailem üzülmesin diye, okuldan bana acımasınlar diye duygularımı elimden geldiğince bastırdım, sakladım.

Sonra Cüneyt! Onu çok sevdim ve özellikle de başkasını bana yeğlemesi beni derinden incitti ama yine gururum nedeniyle başımı dik tuttum, annem üzülür diye ondan sakladım ve acılarımı bastırdım. Güçlü görünmek için çok çaba harcadım. Ama demek ki, bu gayret bir yere kadarmış.

Bundan böyle güçlü görünmek uğruna, en azından yakınlarımdan üzüntülerimi saklamayacağım. Acı çekiyorsam bunu ailemle, güvenebileceğim arkadaşlarımla paylaşacağım.

Ve artık duygularımdan, yaşayacağım deneyimlerden korkmayacağım. Korkmamalıyım.

Mutluluğu ararken, başarmak kadar başaramama olasılığının da bulunduğunu peşinen kabul etmeyi öğrendim sanıyorum. Ya da... öğrenme aşamasındayım...

Büyümek zor iş.

öğrenecek ne çok şey var.
Ama... hayat, her şeye karşın yine de çok güzel!

9 Nisan, Pazar

Bugün piknikteydik! Dilek'in deyişiyle, madem bir yarıştayım, o zaman bu işi layıkıyla yapayım dedim ve... bir piknik sepeti hazırladım ki, eh, bu kadar olur...

Bunu da hem kendim böyle hoşlukları sevdiğim için, hem de Oktay'ın bu tür incelikleri hemen fark etmesi ve bunlara değer vermesi nedeniyle yaptım.

Gidip güzel bir lacivert-beyaz kareli örtü aldım, çimenlere sermek üzere. Sonra da lacivert-beyazh kâğıt peçeteler, minicik tuzluk, biberlik, kâğıt tabaklar ve sapsarı plastik bardaklar edindim. Dilek'le oturup çavdar ve beyaz ekmek kullanarak çeşit çeşit sandviçler hazırladık. Sonra anneme telefon edip "brownie" adındaki kakaolu, cevizli kekin tarifini aldım ve başarıyla pişirdim. Soğuyunca da küçük kareler hâlinde kesip alüminyum kâğıdının içine yerleştirdim. Tam dört paket oldu. Her birinin üstüne de ayrı renkte küçük bir fiyonkçuk tutturdum. Neşeli bir görüntü çıktı ortaya.

Tüm bir cumartesi bu hazırlıklarla geçti ama değdi! Hem de ne biçim değdi!

Sabah Oktay gelip bizi aldı. Ötekileri daha sonra alacağı için Dilek, "En iyisi biz ikimiz senin yanına sıkışalım da, arkadaşlar rahat otursunlar," dedi yan yan bana bakarak.

Oktay, "Çok iyi olur," deyince de hemen beni itekledi ve ne olduğumu anlayamadan kendimi Oktay'ın yanında

buldum, öbür yanıma da Dilek sıkıştı. Böylece "çok samimi" bir vaziyette arkadaşları almaya gittik.

Artık kızların davranışlarına o gözle bakıyorum ya, bizi öyle önde sıkış tıkış görünce yüzleri nasıl değişti, bu kadar olur. İşte ben bunu daha önceleri hiç anlamıyordum, farkına bile varmıyordum ama tabii anlayan anlıyor. Dilek gibileri sözgelişi...

Herkes bir şeyler getirmiş. Durup baktım, kutu kutu meyve suyu ve kolalar, pastaneden bir şeyler... Hiçbiri benim hazırladıklarımın eline su dökemez diye düşünüp büyük bir keyifle önüme döndüm. O an Oktay'la göz göze geldik.

"Bugün çok mutlu görünüyorsun, Serra."

"Nereden anladın?"

"Az önce kendi kendine gülümsüyordun."

"Evet," dedim onun gözlerinin içine bakıp gülümseyerek. "Gerçekten de şu anda çok mutluyum."

O da bana gülümsedi, gözleri cıvıl cıvıldı. Şansımıza hava da harikaydı. Böylece gırgır şamata yola koyulduk. Kızılcahamam'a varınca Oktay arabayı gölgelik bir yere park etti. Ve hepimiz elimize bir şeyler alarak yürümeye başladık. Kendimize güzel bir yer arıyorduk.

Ah, o kır çiçeklerinin güzelliğini nasıl anlatsam. Toprağı renkli bir halı gibi kaplamıştı gelincikler, papatyalar, mineler...

Badem ağaçlarındaki bahar çiçekleriyse hafif bir esintide etrafa saçılıyordu, geride küçücük meyvelerini bırakarak. Çimenlerin üstünde baharların beyaz beyaz yaprakçıkları kümelenmişti. Öte yandan, kayısı ve erik ağaçları tümden bezeliydi. O kadar güzellerdi ki, kendimi tutamayıp, "San-

ki bir gelin, sanki bir kraliçe...” dedim ve yanımda yürüyen Oktay’a İstanbul’daki kiraz ağacımı, annemin her bahar onu nasıl ışıklandırdığını anlattım.

“İstanbul’a gelirsem, beni kiraz ağacınla tanıştırır mısın peki?”

Küt diye gelen bu soru beni afallattı ama hemen toparlanarak, “Memnuniyetle,” dedim ve ekledim, “hem sana bir sır vereyim mi?”

Bana doğru eğilip kulağıma, “Sırrın ölene dek bende kalacaktır,” diye fısıldadı. Nefesini bu kadar yakından hissetmek beni yine ürpertmişti. Hiç alışamayacağım galiba.

“O ağaca öylesine hayrandım ki, ilk yıl tepeden tırnağa bahar açtığında ona, ‘Karlar Kraliçesi’ adını vermiştim ama benimle alay ederler diye hiç kimseye söylememiştim. Şimdi şu ağaçlara bakıyorum da, hepsi birer Karlar Kraliçesi...”

“Eminim Karlar Kraliçesi diye bir de öykü yazmışsındır sen.”

“Nerden biliyorsun?” diyerek hayretle döndüm ona.

Güldü, sonra yine tatlı tatlı bana bakarak, “Sadece tahmin ettim ve senin hakkında yanılmadığımı bir kez daha anladım,” dedi.

Öylesine konuşmaya dalmıştık ki, Tarık’ın, “Arkadaşlar, akşama kadar yürüyecek miyiz, yoksa artık bir karar verip bir yere oturacak mıyız?” diye seslendiğini duyunca dönüp baktık, onlarla arayı epeyce açmışız.

Sonunda bir su kenarı bulduk. Dünya şirini bir derecikti bu. Sular taşların üstünden atlayıp sıçrayarak akıyordu. Herkes yerleşti, içecekler, diğer paketler bir kenara kondu. Ege teybini getirmiş, müziğimiz de tamamdı. Ve... Candan Erçetin’in şarkısı “Elbette” çalmaya başlamaz mı...

“Candan Erçetin’i çok beğeniyorum, özellikle de bu şarkısını ama hep bir aksilik oldu, bir türlü gidip kasetini alamadım,” deyince Ege, “Sana bu kaseti verebilirim,” dedi.

“Sağ ol ama ben nasıl olsa alırım.”

“Bizim evin hemen karşısında bir müzik market var, o nedenle benim için sorun değil. Lütfen, bunu almanı istiyorum,” diye öyle bir ısrar etti ki, onun gibi nazik çocuğu altı üstü bir kaset için o kadar insanın önünde mahcup etmek istemedim. Nasıl olsa bir biçimde bunu ona öderim, diye düşündüm ve “Çok teşekkür ederim, Ege,” dedim.

Ege başını bir şey değil anlamında salladı.

Bu arada Dilek çoraplarını çıkarmış, ayağını dereye uzatıyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen, kızım,” dedi Tarık.

“Bu güneş ve bu şıkırtıh dereyi görünce dayanamadım, en azından suyu hissetmem gerek”

“Bu dünyada ne tipler var,” diye söylendi Tarık.

Ama Dilek hiç kimseye aldırmadan paçalarını da sıvadı ve önce bir ayağını suya soktu.

Betül, “Ayyy,” diye bağırdı. “Donacaksın.”

Dilek ona bakıp gülümsedi, sonra öbür ayağını da yavaşça suya soktu. Ve yumruklarını sıkp kollarını havaya kaldırarak, “îşte suyun içindeyim,” diye bağırdı, sonra da ekledi, “yok mu fotomu çekecek bir babayiğit?”

Ve hemen -başka kim olabilir- Ege, “Bir dakika... bir dakika dayan,” diyerek bir koşu fotoğraf makinesini kapıp getirdi. Dilek’in orada, derenin içinde, paçaları sıvanmış, yumrukları havada, fotoğrafını çekti. Sonra Dilek’e yardım ettiler, suyun içinden çıktı, ayakları mosmordu.

Alev in, "Nasıl dayandın?" sorusuna Dilek, "Hiçbir şey hissetmiyordum ki," demesi hepimizi kırdı geçirdi.

"Beyler, acaba bugün, yani şu yirmi dört saat zarfında bir şeyler yiyebilecek miyiz?" diyerek Tarık yine önemli konulardan birini gündeme getirdi. Bu söz üzerine piknik sepetimi getirmek için eşyalarımızı koyduğumuz ağacın alana doğru yürümeye başladım.

"Sana yardım edeyim," diyen Oktay yanımda belirdi. "Eğer bir sakıncası yoksa tabii."

Tam teşekkür etmek için ağzımı açıyordum ki, son sözleri beni şaşırttı. "Ne sakıncası olabilir ki?" dedim.

"Yok, yani başkası bir şey teklif edince kabul ediliyor, ben önerince şiddede reddediliyor da..."

"Oktay, sen neler söylüyorsun?"

"Ege'nin kasetini kabul ettin, hem de pek bir mutlu olarak, oysa ben seni yemeğe götürünce olay oluyor. Yok, kabul edemem, yok bir daha asla gelmem gibi de... Ondan sordum bir sakıncası var mı diye..."

"Oktay, âlemsin! Altı üstü bir kaset!"

"Ben vermeye kalksaydım, eminim şiddetle reddederdin."

"Lütfen böyle söyleme! Ege'ye ders notlarımı vermiştim, belki de bu şekilde teşekkür etmek istedi. Ayrıca bir kaset kaç para ki... Ama birlikte yemeğe çıkınca herkes kendininkini öderse insan daha bir rahat oluyor, onun için öyle dedim, asla seni..."

"Sus..." dedi yavaşça, ileriye doğru bakarak. "Alev geliyor. Ayrıca onun yanında dikkatli olmalıyız."

"Tamam," dedim ve doğal bir sesle, "Ben sepeti götürürüm, sen içecekleri getir," deyip yürüdüm. Oktay orada kaldı.

Al işte! Bir kez daha gizlilik olmuştu ikimizin arasında. Bir kez daha başkalarının bilmediği bir şeyi paylaşıyorduk. Bunu Oktay da biliyordu, ben de...

Neyse, dere kenarına ulaştığımda Dilek çoraplarını ve botlarını giymiş. Ege'ye fotoğraf makinesindeki filmin ne zaman biteceğini soruyordu. Bir an önce resimlerine kavuşmanın peşindeydi.

Lacivert-beyaz kareli örtümü yere serdim. Beyaz **kâğıt** tabakları, sandviç paketlerini koyduktan sonra en yakın ağaçtan minik bir bahar dalı koparıp bir bardağın içine koyarak onu da tabakların yanına iliştirdim. Lacivert beyazların üstünde sapsarı bardaklar hoş bir tezattı.

Oktay tam o sırada Alevle birlikte gelmişti, ellerinde içecekler vardı. Hazırladığım piknik sofrasını görünce öylece bakakaldılar.

"Bir de gümüş şamdan koysaydın bari... Ne gereği vardı bu kadar uğraşmaya. Nihayeti arkadaşlar arası bir piknik," dedi Alev yüzünde önemsemez bir ifadeyle.

"Olsun," dedim. "Böyle şeylerle uğraşmayı seviyorum."

"Ne yaparsın," dedi Dilek, Aleve. "İşte böyle deldikleri vardır bunun. Ama aksi gibi yaptığını da iyi yapar hani..."

Oktay bana doğru bir adım atarak, "Çok güzel olmuş, Serra," dedi.

Hiç acele etmeden oturduğum yerden doğrulup ayağa kalktım ve onun yanından geçerken, "Bu tür güzellikleri anlayanlar için hazırladım bu sofrayı," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği biçimde ve hemen Dilek'in yanma seğirttim. Hani çocukken bir yere bir taş atıp kaçardık ya, **aynı** duygu içindeydim. O sözü edip kaçtım. Resmen kaçtım, çünkü tepkisini görmekten korkuyordum.

Yemek çok keyifliydi. Bizim sandviçler de piknik sofram kadar sükse yaptı. Hele de brownie'lere bayıldılar. Tabii övgüler hep erkeklerden geliyordu, kızlar yarım yamalak, güzel olmuş diyorlardı. Hatta bir ara Betül benim yanıma gelerek, "Ne diye kendini bu kadar yordun, Serra. Hiç değmez! Erkekler böyle şeylerden anlamazlar, onlar karın doyurmaya bakarlar. Şimdi hangisine, orada ne vardı diye sorsam, hatırlamaz bile," dedi tüm olayı küçümser bir tavırla.

"Az önce söylediğim gibi, ben bütün bunları kendim için yapıyorum, Betül. Seviyorum, zevk alıyorum."

Oturmuş konuşurken, bir ara laf nasıl olduysa kız ve erkek arkadaşlıklarına geldi.

"Biz eski arkadaşlar olduğumuz için her şeyi rahat rahat konuşuruz," dedi Alev grubun erkeklerini sahiplenerek.

Dilek, "Bizim de lise arkadaşlarımızla ilişkilerimiz öyleydi. Erkekler beğendikleri kızları gelir bize anlatırlardı, onları dinler, yardımcı olmaya çalışırdık. Biz de onlarla dertleşirdik, öyle değil mi, Serra?" dedi.

"Evet," dedim. "Hele Melis diye dünya güzeli bir arkadaşımız vardı ki, tüm çocukların anasıydı sanki."

"Tabii," dedi Tarık. "Onca yıl beraber olunca insan kardeş gibi oluyor. Sözgelişi, Alevin de, Betül'ün de benim için bir kız kardeşten farkı yoktur."

"Haklısın," dedi Oktay. "Alevin bir sevgilisi olsa ben de eniştemmiş gibi görürüm onu, ama... Örneğin Serra'nın bir sevgilisi olsa, onu öyle göremem, yani onu bir enişte gibi kabul edemem." Ben donmuş, bu sözleri dinliyordum.

"Öte yandan," dedi ve dönüp keyifli keyifli gülerek bana baktı. "Onun nasıl olsa bir sevgilisi yok! Bu da me-

sele yok demektir," diye ekledi, "yok" sözcüğünü özellikle vurgulayarak.

Güleyim mi, ağlayayım mı bilemedim o an. Okra/m şakayla karışık bu sözlerine kimi güldü, kimi önüne baktı, kimi duymamış gibi konuşmaya devam etti.

Ne denir bu sözlere? Tabii ben hiçbir şey demedim, sanki o sözler söylenmemiş gibi davrandım.

Eg e'ye bir "uzak dur" uyarısı mıydı?

Herkese, birbirimize duyduklarımızı açık etme miydi? Ama sözlere tek tek bakınca da, herhangi bir amaçla söylemedim dese, kimse itiraz edemezdi. Yine de havada öyle bir şey vardı ki, orada bulunan herkes en azından kuşkulanmıştır, eminim.

Yaa, sevgili defterim, işte böyle.

Bu olaydan sonra piknikte değil de, rüyada gibiydim. Konuşuyordum, ama ne dediğimi bilemiyordum. Dinliyordum ama neler anlatıldığını algılayamıyordum.

Günbatımı Kızılcahamam'da muhteşem... Onu izledikten sonra toparlanıp arabaya doluştuk yine. Dönüşte, açık havanın getirdiği yorgunluktan olsa gerek, herkes pek bir suskundu. Ege inerken kaseti bana uzam. "Çok teşekkür ederim," diyerek aldım.

Bana bakmadan, "Herkese iyi akşamlar," dedi ve arkasını dönüp gitti. Onun hüzünlü hali içime oturdu. Aynı anda Oktay'a belirli belirsiz bir öfke duydum.

Ege'den sonra sırayla Tarık'ı, Betül'ü, Alev'i bıraktık ve Bahçeli'ye yöneldik.

Dilek, "Oktay, bu pikniğe bizi çağırdığın için sana çok teşekkür ederim. Harika bir gündü. Bu gece daha bir güçlü çalışacağım," dedi.

"Eğlendiğine sevindim, Dilek," dedi Oktay. "Serra, çok sessizsin, umarım sen de iyi vakit geçirdin."

Oysa ben zavallı Ege'yi düşünüyordum.

"Benim için de çok güzel bir gündü," dedim.

Bizim kapının önüne gelmiştik, arabayı durdurdu. Dönüp bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Tabii," dedim. "Neden soruyorsun?"

O arada Dilek çoktan kapıyı açıp yere atlamıştı bile.

"O bakışlarda hüzün var da ondan." Ona nasıl anlatabilirdim? Ege'ye üzüldüm desem yanlış anlayabilirdi.

"Hayır, sadece yoruldum, belki ondandır."

Sonra araba camının önündeki beyaz kâğıdı kaldırdı. Meğer kâğıt minik bir bahar dalını gizlermiş.

"Aaa," dedim. "Bu piknik soframızın çiçeği değil mi?"

"Artık değil," dedi benim gözlerimin içine bakarak. "Altık o benim çiçeğim ve onu başucumda saklayacağım." Biraz durdu, bana bakarak ekledi, "Neden diye sormayacak mısın?"

"Neden?"

"Bu çiçek, güzelliklerden anladığım söylenerek bana verilen çok değerli bir armağan da ondan."

Bir an sustu, sonra yumuşacık bir sesle, "Teşekkür ederim, Serra," dedi.

Ah sevgili defter, gel de bu çocuğa âşık olma! Kendimi tekrarladığımı biliyorum ama... Gel de âşık olma!

3 Mayıs, Çarşamba

Doğanay Hoca bu buluşmanın dönemin son sohbeti olacağını söyleyince bayağı bozulduk.

“Sınavlar başlıyor, çocuklar. O nedenle her saate ihtiyacınız var. Madem bu kadar istiyorsunuz ve giderek katılım artıyor, o zaman gelecek dönemde, yani sonbaharda sohbetlerimize devam ederiz.”

Onun bu sözleri üzerine herkes sakinleşti, çünkü hem anlattıkları, hem de kendi aramızda yaptığımız tartışmalar yaşamımızla ilgili pek çok konuya açıklık getiriyordu. O nedenle bu sohbetlerin devam etmesini istiyorduk.

“Hava çok güzel, bugün bahçede oturup konuşalım, diyorum. Ne dersiniz?”

“Çok iyi fikir, hocam,” diyerek herkes kitaplarını topladı ve bahçeye çıktık.

Dilek bu toplantıya da katılmıştı. Onun gelebilmesine çok seviniyorum, çünkü bu tür sohbetleri onun kadar değerlendirip zevk alan azdır.

“Ohh,” diye havayı içine çekti Doğanay Hoca. “Mayıs ayının Ankara’da kendine özgü bir kokusu vardır. Çok severim. Siz de bunun farkında mısınız, çocuklar?”

“Çiçek kokusu...” dedi birisi.

“Çimen kokusu...” dedi bir başkası.

“Kutlarım sizi, genç dostlarım, kutlarım,” diyerek gülümsedi hoca. “Doğaya ve etrafınızda olup bitenlere karşı duyarlılığınızın geliştiğini görmek gerçekten kıvanç verici.”

“Ve havada başka hoşluklar da var, hocam.”

Herkes dönüp baktı. Bu sözlerin sahibiyse benim sevgili patavatsız arkadaşım Dilekti.

“Çok haklısın gerçekten de var. Sen bu konuyu biraz açar mısın?”

“Şey... Yani insan kendini daha bir enerjik, daha bir neşeli hissediyor, sonra...”

“Ever...”

«Şey... ,

"Haydi,” dedi hoca, Dilek’e gülümseyerek. “Çıkar şu ağzındaki baklayı.” Gözlerini Dilek’e dikmiş, yanıtını bekliyordu. Aslında herkes ne diyecek diye merakla ona bakıyordu.

Dilek bir an sustu, düşünür gibiydi, sonra başım kaldırıp gümbür gümbür bir sesle, “Havada aşk var, hocam,” dedi.

Anında, “Oley!” sesleri, kahkahalar, alkışlar bahçede yankılandı. Öndekiler dönüp bu sözlerin sahibini daha iyi görmeye çalışıyorlardı. Doğanay Hoca da gülüyordu.

“Çok doğru! Çok doğru!” diyerek başını salladı. “Nisan, mayıs ayları gerçekten doğayla birlikte tüm duyguların uyandığı güzel aylar. O nedenle bu ayları, bu duyguları olabildiğince duyumsamak ve yaşamak gerek. Böylesi önemli bir gözlem için tebrikler, Dilek.”

Dilek beklemediği bu övgü karşısında pek bir mutlu olmuştu.

“Evet, şimdi gelelim bugünkü sohbet konumuza. Üniversiteyi bitirmekteki amacınız nedir, bana söyleyebilir misiniz?

“Hayatta başarılı olmak,” dedi en öndeki delikanlı.

“Nasıl yani?”

“Geleceğimi garantiye almak. Kimseye muhtaç olmadan yaşamımı sürdürebilir hale gelebilmek, kendi ayaklarımın üstünde durabilmek...”

“Çok güzel ve çok da doğru. Peki, bunu nasd sağlayacaksın?”

“İyi para kazanarak...” diye söze karıştı bir başka delikanlı.

"Yani iyi para kazanınca, hayatta başarılı olmuş oluyorsunuz, öyle mi?”

"Ama hocam, soruyu öyle bir sordunuz ki, sanki iyi para kazanmayı istemek bir suçmuş gibi algılanabilir. Oysa...”

“Hayır, hayır! Ben sadece sizin düşünce akışınızı kolaylaştırmak için sorular soruyorum. Lütfen devam et.”

“Oysa iyi para kazanınca pek çok sorunu çözmüş oluyor insan. Rahat yaşıyor, istediğini yapabiliyorsun. Evlenip ailen olunca da, en azından çocuğumu nasıl okutacağım derdine düşmüyorsun. O nedenle bence para önemlidir ve iyi para kazanmak da hayatta başardı olmanın bir ölçütüdür.”

“Peki, o zaman şöyle sorayım: Hayattaki başarının ardında yatan tek öğe, iyi para kazanmak mıdır?”

Delikanlı bir an bocaladı.

“Sanırım değildir,” diye mırddandı. “Daha başka şeyler de var tabii ki...”

“Örneğin?”

“Sağlıklı olmak, insamn sağlığı yerinde değilse çalışamaz.

“Doğru, başka?”

Delikanlıdan ses çıkmayınca bir kız atıldı.

“İşini sevmek,” dedi. “İnsan işini sevmezse başarılı olamaz.”

“Çok doğru! Başka?”

Herkes düşünüyordu.

“Evet, genç dostlarım. Hayatta başarılı olabilmek için para, sağlık ve işini sevmenin yanı sıra daha başka neler gerek?”

“Aile yaşamında mutlu olmak.”

“Bravo! İşte beklediğim yanıt! Aslında diğer yanıdar da doğruydu ama bu yanıt benim bugün konuşmak istedikle-

rimle örtüşüyor da, o nedenle önce sizin düşünüp bulmanızı istedim.

"Bakın çocuklar, ilk sohbetimizde de belirttiğim gibi bizler eğitim kurumlan olarak, aileleriniz de sizin iyiliğinizi düşünen kişiler olarak hep somut konulara yoğunlaşıyoruz. Yani çok çalışın, iyi notlar alın, sonra da diploma sahibi olun, diyoruz. Ve bu, sizler hayata atılınca da aynen devam ediyor. Çok çalışın, yükselin, çok para kazanın ve kendinizi güvenceye alın, diye öğütlüyoruz bu kez de.

"Bütün bunlarda yanlış bir şey yok. Hepsi doğru ama size öğrettiklerimizin yanı sıra öğretmediklerimiz, daha doğrusu ıskaladığımız konular var," dedikten sonra derin derin içini çekti ve sözlerine devam etti.

"İşte o ıskalamalarımızdan bir tanesi duygusal yaşamın öneminin size yeterince anlatılmamasıdır. Bir tarafta zeki olmak, akıllı olmak, çalışkan olmak var. Diğer yandaysa duyarlı olmak, duygularına da kulak vermek, kısaca duygusal yaşama önem vermek var. îlk saydıklarım başarıyı getiriyorsa, daha sonra saydıklarım bu başarıyı mutlulukla taçlandıracaktır. Böylece hayatta başarılı ve mutlu olmayı elde etmiş olacaksınız. Anlatabildim mi?" derken hepimizi neredeyse teker teker süzerek, acaba söylediklerimi anladılar mı dercesine bakıyordu.

"Dünya, özellikle de gelişmiş ülkelerin içinde bulunduğu dünya hızla ilerliyor. Dev aşamalar yaşanıyor. Biz de bu gelişimden etkileniyoruz. Zaten küreselleşme dediğimiz olay da bu. İşte benim bu aşamada gençlerimizi uyarmak istediğim bazı noktalar var.

"O ülkelerde ilerleme yarışı öyle bir boyutta ki, insanoğlu birey olarak önemini giderek yitiriyor. Müthiş bir tüke-

tim, müthiş bir rekabet yaşanıyor. Sanayi çarklarının daha hızlı dönmesi için birbirinden çekici maddeler piyasaya sürülüyor ve insanlara, arabanın markası şuysa, ev aldığın semt buysa başarılısın, giysilerin markalıysa, çocuğunun gittiği okul ünlüyse başarılısın mesajı veriliyor. İnsanlar da bunları elde ettikleri oranda mutlu olacaklarına inanıyor, kıran kırana bir rekabet içinde koşturup duruyorlar.

"Ve gerçekten de hayat standardı bu yarış sayesinde giderek yükseliyor. Ama... bir şeyler, hatta pek çok şey yitiriliyor bu koşu sırasında. Yitirilen, insan ilişkileri, duygusal yaşam oluyor. Kişi yaşlısına, çocuğuna zaman ayıramıyor, dünya kadar para ödediği o muhteşem evde oturamıyor, bahçesinin keyfini süremiyor. Çünkü bunları yapmak için vakti yok." Elinin altındaki kâğıtları karıştırdı, sonra başım kaldırıp bize baktı.

"Başarılı olacağım diye yitirilen... kişisel muduluk oluyor, genç dostlarım. Bu sözlerimin altım özellikle çiziyorum ve dikkatinizi çekmek istiyorum.

"İşte şimdi biz gelişmekte olan bir toplum olarak gelişmiş ülkelere bakıyoruz, pek çok konuda onlardan örnek alıyoruz. Örnek alırken kafamızı kullanmalı, bize ve toplumumuza mutluluk veren duygusal öğeleri yitirmemeliyiz. Asla yitirmemeliyiz, çünkü sevgili dostlarım bu, başarı uğruna mutluluğumuzu yitirmemiz anlamına gelir. Oysa küreselleşme denen yeni topraklara adım atarken bilinçli ve seçici olursak, hem başarılı hem de mutlu olabiliriz. Neden ya başarı ya mutluluk şeklinde sunulan düşünceyi kabul edelim? Biz hem başarılı, hem de mutlu olmak istiyoruz, öyle değil mi?"

"Evet," diye herkes bir ağızdan bağrıştı.

“İşte şimdi sizler bu cümleyi aklınızda tutarak hayat yolunda yürümelisiniz. Hem başarılı, hem de mutlu olacağım, demelisiniz. Başarılı olmanın yollarını gayet iyi biliyorsunuz. Yıllardır biz ve aileniz bunları sîzlere, maşallah, pek güzel öğrettik.”

Gülüşmeler duyuldu sağdan soldan...

“Ama duygusal yaşamınıza ve mutluluk yollarına gelince, onu da burada biz bize kafa kafaya verip bulacağız. Şimdi gözlerinizi kapatın ve düşünün. Yaşadığım anlar, en mutlu anlarım, diye tanımlayacağınız bir anınızı hatırlamaya çalışın. Haydi bakalım, herkes gözlerini yumsun ve düşünmeye başlasın.”

Herkes gözlerini kapatmış, düşünüyordu. Öyle bir sessizlik vardı ki, ağacın çiçeklerine gelen arıların vızıltısını, hafif rüzgârda sallanan yaprakların hışırtısını duyabiliyor, bu arada da güneşi gözkapaklarımda hissedebiliyordum.

“Evet,” dedi Doğanay Hoca. “Sanırını bu kadar düşünme yeterli. Kimler ne anlatacak bakalım?”

Bir kız elini kaldırdı. “Bir gece sınava hazırlanıyordum, sanırım gece yarısını çoktan geçmişti. Kapım yavaşça açılmış ve annem pişirdiği çok sevdiğim kurabiyeleri bir fincan ıhlamurla getirip masamın üstüne koymuştu. Siz mutluluk deyince, aklıma nedense hemen bu anım geldi.”

“Teşekkürler,” dedi hoca ve ekledi, “sevgi içeren ve o nedenle de mutluluk veren bir davranış.”

Bir başka kız şöyle anlattı, “Benimki de arkadaşımınkine çok benziyor. Ben de o yıl ikmale kalmıştım ve çok ama çok üzülüyordum. Annem bir kâğıda başarısızlıkla başetme yollarını konu alan özlü sözler yazmış, başucuma bırakmıştı. Daha sonra da yemekte babam, ‘Boş ver, çalı-

şır halledersin, üzme kendini. Hadi, yemeğini ye,’ demişti. Seviliyor, destekleniyorum diye içim sıcacık olmuş, onların bu davranışları bana güç vermişti.”

Ben de elimi kaldırdım. “Benim listem biraz kabarık.”

“Ne güzel,” dedi hocamız. “Say bakalım.”

“Annemin her eve dönüşümde beni hararetle karşılaması. Hatta, askerden dönen oğlunu karşılıyorsun sanki, diye takılırım ona. Sevdiğim yemeklerin pişmiş olması, dedemin programlar yapmış olması, anneannemin mutlaka bir şey örüp yatağımın üstüne bırakması... Arkadaşlarımın doğum günümü kutlamaları... ve bir yazı yarışmasını kazandığımı öğrendiğim gün, an... arkadaşlarımla birlikte güldüğümüz tüm zamanlar... Evet, ben kessem iyi olacak sanırım,” dedim. Aslında Oktay’la ilgili olanlar da vardı ama onca insanın ortasında onları söyleyecek halim yoktu herhalde.

Dilek, “Belki çok, çok küçük bir şey ama ilk aklıma gelen olay olduğu için anlatmak istiyorum,” dedi. “İstanbul’da bir yıl çok kış yapmıştı. Sürekli kar yağmış, yollar buz tutmuştu. Şişli’de karşıdan karşıya geçmek için bekliyordum. Gözüm yaşlı bir hanıma takılmıştı. Caddeyi geçmek istiyor, ama hızla gelen arabalardan ürküp yeşil ışıkta bile bir türlü geçemiyordu. Ani bir kararla, yanına gittim. "İsterseniz karşıya birlikte geçelim,’ dedim. Kalın gözlüklerinin ardından yüzümü iyice görmek istercesine dikkatle bana baktı sonra, ‘Sağ ol, evladım,’ dedi. Böylece ışık yanınca koluna girdim ve ağır ağır caddeyi aştık. Bir kez daha, ‘Sağ ol, evladım,’ dedi ve elimi okşayarak bana öyle tatlı gülümsedi ki... İyi günler dileyip yoluma devam ettim. Kendimi o günkü kadar iyi hissettiğimi anımsamıyorum diyebilirim.”

Bunları anlatırken Dilek'in gözleri dolmuştu, sonra birden gülerek ekledi: "Ve hocam, beğendiğim birinin de beni beğendiğini anladığım anlar...”

Yine gülüşmeler, yine dönüp Dilek'i görmek için bakanlar...

"Günün yıldızı oldun, Dilek,” dedim ona.

“Çok teşekkürler, çocuklar, bu güzel anılarınızı bizlerle paylaştığınız için çok teşekkürler... Şimdi tüm bu anıların ortak noktasına bakalım istiyorum. Hepsinde ama hepsinde ortak nokta...” Parmağını havaya kaldırmış, dikkatimizi bir noktaya toplamak ister gibiydi, “...insandan insana sıcak dokunuşlar... İnsancıl davranışlar, insancıl düşünceler. Duygusal yaşamı önemsemek, duygusal yaşama zaman ayırmak...

“Bakın hepiniz en mutlu olduğum an diye düşündüğünüzde, ailenizin okul taksidini ödediği an değil, ince bir düşünceyle sizlere yaklaştığı an aklınıza geliverdi. Sizi okuttukları için onlara elbette şükran duyuyorsunuz ama mutluluk anı olarak bu tür hatıraları topluyorsunuz. İşte bu noktadan çıkarak, siz de sevdiklerinizi düşünün ve duyarlı yaklaşımlar sergileyin diye bu örneğin altını özellikle çizmek istiyorum.

“Ve bu işe ailenizle başlayın. İyi bir aileniz varsa, onun değerini çok iyi bilin. Dostlar da çok önemlidir ama bazen hayat insanları ayrı yollara savurur ya da zevkler, düşünceler değişir, ister istemez ayrılıklar yaşarsınız. Ama aileniz daima, her koşulda yanınızda olandır. Sıkıntılı gününüzde destek mi? Aileniz koşar. Güzel başarıları paylaşmak mı? Ailenizden daha fazla kim sevinebilir başarılarınıza. O nedenle çalışma temponuz ne kadar hızlı olursa olsun, aile bi-

reylerinden kopmayın. Uzaktaysanız, bir telefonla da olsa onlara ulaşabilirsiniz. Aile büyüklerine de bilinçli olarak bir gün ayırın. Eğer iş temponuz nedeniyle zamanın nasıl uçup gittiğini bilemiyorsanız, tıpkı iş programı yapar gibi, alın takvimi elinize ve şu gün dedeye gidilecek diye not düşün.

"Hangi yöntemi uygularsanız uygulayın ama hayata atılınca kopmayın ailenizden. Teyzesinin cenazesi için çağrıldığında, 'Onu ne kadar da severdim. Oysa mezuniyetten bu yana ancak iki kez ziyaretine gidebildim. Iş güç derken yıllar nasıl da geçip gidivermiş,' diyenlerden olmayın. Ailenizin değerini bilin, tadını çıkarın, güzel anılarla bezeli birliktelikler yaşayın.

"Bir de dostlar, arkadaşlar var. Arkadaşlıklarınızı özenle seçin ama ondan sonra bu ilişkilerde savruk davranmayın, önemseyin. Hem de çok önemseyin. Arkadaşlarınızı düşünün. Kötü gününde yanında olmaya gayret edin. 'O beni hoş görür,' yanılgısına sakın düşmeyin. Sizi bir kez hoş görür, iki kez hoş görür, üçüncüde arkadaşınızı kaybettiğinizi fark edersiniz. İşte bunlar söylenmiyor, öğretilmiyor ve pek çok kişi sırf boş bulunmak yüzünden dostunu yitiriyor.

"İyi gününde sevincini paylaşın. Ailesine ilgi gösterin, doğum gününü bilin. Arada sırada onun kalbini kazanacak hoşluklar yapın. Terfi ettiğinde güzel bir restorana götürüp bu olayı kutlayın. Koleksiyon yapıyorsa, doğum gününde koleksiyonu için bir parça alın. Vaktiniz varsa, çocuğunun Okuma Bayramı'na birlikte gidin, onun çocuğunun başarısını siz de alkışlayın. Ne bileyim, binbir ayrıntı işte.

"Ama... bunların hepsi zaman ayırıp kafa yormak ister. Sadece iş başarısına endekslenirseniz, bu tür şeylere tabii zamanımız kalmaz ve bir gün döner bakarsınız ki, evet, siz

bir genci müdürsünüz ama çok, çoook yalnız bir genel müdürsünüz.

"İnsanlara yatırım yapın, çünkü hepimizin insanlara ihtiyacı var. İyi günümüzde, kötü günümüzde, gençliğimizde, yanlılığımızda hep insanlara gereksinim duyarız. O nedenle hayata atılınca, yarışa başlayınca, işin bu yanını da asla unutmayın. Varsın iş yaşamınız birkaç saat eksik olsun, buna karşılık duygusal yaşamınız tam olsun.

"Ailenizle, dostlarınızla yaşayın. Yaşayın ki, ömrünüz dolu dolu geçsin, renkli anılarla bezensin, binbir güzel deneyimle zenginleşsin ve ölürken de elinizi tutacak birileri olsun."

Bu konuşma hepimizi etkilemişti. Herkes derin bir sessizlik içinde düşünüyordu.

"Düşünüyorsunuz," dedi Doğanay Hoca. "Çok iyi, çünkü ben de düşünmenizi istiyordum zaten." Ve bir kahkaha attı.

"Bugünlük bu kadar. Aslında bu konuyu daha da genişletebiliriz ama artık onu da gelecek dönemde yaparız. Hepinize önce sınavlarda başarılar, sonra da tatilde bol eğlenceler diliyorum."

"Çok teşekkürler, hocam," diyerek hepimiz onun elini sıktık, sonra da gelecek dönemde görüşmek dileğiyle dağıldık. Eve geldiğimizde hâlâ Doğanay Hocayla yaptığımız sohbetin etkisi altındaydık.

"Ne güzel şeyler anlatıyor. Gerçekten de bunlar hayat için gerekli bilgiler," dedim.

"Hem de ne biçim," dedi Dilek dalgın dalgın.

"Sen de bugün birbiri ardına cevherler yumurtladın."

"Ahhh! Ah!"

"Hayrola! Nisan, mayıs aylarının etkisi mi devam ediyor?”

"Bilemem ama o muhteşem yaratığı bugün de gördüm.”

"Ne? Niye söylemiyorsun?”

"Baksana, Doğanay Hoca hepimizi aptala çevirdi, ben de sana söylemeyi unuttum tabii.”

“Anlat, anlat.”

"Yine kantindeydim ve ben otururken bunlar geldiler.” “Sonra?”

“Sonra ne olabilir ki...” diyerek içini çekti zavallı Dilek. “O arkadaşlarıyla oturdu, yine onlar konuştular, bu da dinledi ve güldü.”

“Peki, adını da öğrenemedin mi?”

“Hayır!”

“O kızdan ne haber?”

“Hangi kız?”

“Canım, hani ilk gördüğünde sana yardım edeceğini söyleyen kız.”

“Haa... Aman ondan da bir iş çıkacağı yok.”

“Niye öyle söylüyorsun? Azıcık sıkışmaydın.”

“Bir-iki kez gördüğümde hatırlattım, hatta açık açık sordum. Ama kız hep, vaktim olmadı, ay unuttum, bir dahaki sefere diye beni atlattı durdu. Ben de artık ona hiçbir şey sormuyorum. Onun da bu durum umrunda değil açıkçası.

“Hay Allah... Nasıl ulaşılır bu çocuğa ?”

“Koca okulda karşılaşmak da o kadar zor ki... Üstelik dönem sonuna da ne kaldı şunun şurasında.”

“Demokrasilerde çare tükenmez, Dilekçiğim,” dedim onu neşelendirmek için.

“Ne demezsin.”

“Canım benim, en kötü durumda, gelecek yıl o da burada, sen de... Önünde de koca bir yıl olacağından, kesin bir şeyler olur. Hem bu arada bir de yaz tatili var. Ayrıca tatilde neler neler olabilir, bir düşünsene...”

“Hadi ordan,” diyerek yastığı kaptığı gibi kafama fırlattı. Böylece yine odalarımıza çekildik ve bil bakalım ne yaptık? 10 puanlık uzmanlık sorusu.

Evet, bildiniz arkadaşlar! Yine möö’ledik...

Fazla ders çalışmak işte insanı böyle saçmalatıyor.

Olur böyle vakalar, Türk polisi yakalar!

8 Mayıs, Pazartesi

Şu son günleri epey iniş çıkışlı yaşadım. Duygusal açıdan... Aslında dönem sonu yaklaştığı için dersler yoğunlaştı, nefes almadan çalışıyoruz, belki de o nedenle sinirlerim bozuk. Sinirler bozuk olunca insan her şeyi kafasında büyütüyor.

Benim de suçum bu, Hâkim Bey!

İtiraf ediyorum, Sayın Savcım.

Ama toptan da haksız sayılmam. Şimdi mesele şu: O güzel piknikten Oktay’la çok iyi ayrılmıştık. Sanki aramızda her ne varsa o yavaş yavaş rayına oturur gibiydi. Ama Betül denklemin bir bilinmeyeni gibi her köşe başında karşıma çıkıyor.

Bir kere Oktay’ın dibinden hiç ayrıldığı yok, maşallah. “Oktaaay, Kavaklıda hangi film oynuyor, biliyor musun?”

Sanki gazeteyi açıp kendi bakamaz...

“Oktaycığım, yanında aspirin var mı, bu kafa sanki benim değil. ”

Kafan kopsun!

“Oktaycığım, beni Kızılay’a atar mısın?”

Meğer Dilek ne kadar haklıymış. Oktay eski çıkıntısı ya, ortaya yeni biri çıktı diye yeniden kıymete bindi herhalde. Ama en sinir olduğum, ikide bir ders çalışma ayağına Oktay’ın evine gitme laflarının edilmesi. Tabii benim de kalkıp her Allahın günü Oktay’a, yoklama yapar gibi, “Bugün Betül sana geldi mi?” diyecek halim yok. O nedenle bol bol şüpheleniyor, bu arada da çaktırmadan öğrenmeye çalışıyorum.

Geçen gün yine Oktay’ın yanına gitmiş, mırmır konuşuyordu. “Çalışmak... notlar... son sınav...” gibi sözcükler kulağıma çalınıyordu. Oktay’ın bir ara, “Tamam. Görüşürüz,” dediğini duydum.

Birden çok ama çok sinirlendim. İyi valla, Ege’den bir kaset aldım diye gelip bana demediğini bırakmamıştı, oysa eski çıkıntısı omuzlarından aşağı inmiyor, biz burada tek söz etmiyoruz. Haksızlık bu!

Sinir içinde kendimi eve attım. Dilek gelince bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

“Hayrola, neler oluyor?”

“Nereden anladın?”

“Yüzünün haline baksana...”

“Şu Betül’ e sinir oluyorum. Resmen ve de açık açık asılıyor Oktay’a...”

“Ben sana dememiş miydim?”

“Dilek, böyle söyleyip sinirlerimi büsbütün bozma.”

“Unutma, ben senin arkadaşınım,” dedi Dilek eller yukarı pozisyonunda.

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Hah şöyle, önce bir kendine gel, sonra konuşalım."

"Oktay'a da sinir oluyorum, Dilek."

'Neden?"

"O da bal gibi kıza yüz veriyor."

"Yiiz verip de ne yapıyor?"

"Aptal sorularına cevap veriyor. Bir dediğini iki etmiyor. Hanımefendi istedi diye Kızılay'lara bırakılıyor. En son Betül'ün o kopasıca başı ağrıyormuş diye aspirin aramaya bile gitti. Yanımda yok, dersin biter, değil mi? Hayır, kalkıp öbür sınıflara aspirin aramaya gidildi. Ve biliyor musun..."

"Söylersen bileceğim."

"Benim sinirlendiğimi anlayan yine bir tek Ege oldu. Kalkıp yanıma oturdu, oradan buradan laflarla beni oyalamaya çalıştı. Ne kadar duyarlı bir çocuk... Derken aspirin avından başarıyla dönen Oktay Bey sınıfa girince ne yapsa beğenirsin?"

"Ne yaptı?"

"Ege'yi yanımda oturur görünce suratı asıldı ve bize ters ters bakıp yerine geçti. Şuna bakar mısın... Hem kel hem fodul, diye bir atasözü vardır, aynen öyle. Sen bir koşu eski sevgilin için kapı kapı aspirin ara, biz bir şey söylemeyelim, sonra teselli amacıyla yanıma oturmuş zavallı Ege'ye dik dik bak."

"Sen de Oktay'ı boş ver, Ege'yle çık," dedi Dilek. Ama gülmemek için kendini zor tutuyordu besbelli.

"Aman Dilek, saçmalama," dedim ve yakınmalarımı sürdürdüm. "Yani bu benim kaderim midir, nedir. Cüneyt bir türlü çıktı, şimdi bunun da eski sevgilisi piyasada..."

"Ne yapalım, kızım, sen de gidip hep böylelerini buluyorsun. Orada mis gibi sorunsuz ve nazik bir çocuk var,

ona bakmıyorsun bile. Nerde problemli var, gidip onu buluyorsun.”

“Dilek, bak sana asıl tepemi attıran olayı anlatayım.”

"Dinliyorum, canım.”

“Bir ara baktım yine Oktay’ın dibine girmiş, neredeyse ağzının içine düşecek, mini mini bir şeyler söylüyor. Duyabildiğim kadarıyla derslerden söz ediyordu. Oktay da, ‘Tamam, görüşürüz,’ demez mi... Kesin şu anda ders çalışma numarasıyla Oktay’ın evindedir.”

“Hadi, hadi,” dedi Dilek. “Oturup kendini sinir etmenin kimseye faydası yok; At bunları kafandan. Çocuk sana deli oluyor, piknikteki halini hatırlasana.”

“Piknikte bana karşı iyiydi, ama bunun bugün de Betül’e karşı iyi olmasına engel teşkil edeceğini sanmıyorum.”

“Ay, ne kadar da kıskançmışız!”

“Sus Dilek, beni büsbütün deli etme.”

“Bak canım, belki de kız orada bile değil ve sen kendi kendini boş yere üzüyorsun.”

“Bir bilebilsem.”

“Telefon et.”

“Evet, ama telefona Oktay çıkacaktır ve söylemek istemezse pekâlâ da idare edebilir.”

“Fesatlık da sana hiç yakışmıyor, Serra.”

“Tecrübe konuşuyor, Dilekçiğim. Unuttun mu, Cüneyt beni aylarca uyutmuştu.”

“Aman sen de bırak artık bu Cüneyt konusunu...”

“Ah, bir öğrenebilsem...”

“Neyi?”

“Betül’ün şu an Oktay’ın evinde olup olmadığını...”

“Uzattın ama...”

"Nasıl öğrenebilirim? Bir yolu olmalı...”

"Bak aklıma ne geliyor/’ dedi Dilek gözleri **parlayarak** ama sonra, "yok, yok vazgeçtim,” deyip ellerini salladı, tahtaya yazdıklarını siler gibi.

"Söyle, söyle,” diye üstüne atladım. “N’olur söyle.* Onun fikirleri iyidir.

"Valla, ben şöyle düşündüm...”

"Evet.”

“Yani sen...”

“Evet.”

“Ama valla bu iyi bir fikir mi, bilemiyorum.”

“Ay Dilek, lütfen artık söyle söyleyeceğini.”

“Ben diyorum ki... sen onun evine gitsen...”

“E, bravo doğrusu! Ben de ne diyecek diye bekliyorum iki saattir. Evine gideceğim, tak tak kapıyı vuracağım, sonra da kapıyı açan Oktay’a, Betül burada mı, diyeceğim öyle mı?”

“Aman canım, ben de emin değilim iyi bir fikir olup olmadığından ama öte yandan bir bahane uydursak ve sen onun evine gitsen, en azından merakını gidermiş olurdun, diye düşünmüştüm.”

“Ne uydurabiliriz ki... Mazeret olarak yani?”

Dilek omzunu silkti. “Ne bileyim, ders notlarından bir şey sormak isteyebilirsin. Elâlemin kızı nasıl bahane buluyorsa, sen de bulabilirsin pekâlâ.”

Düşünmeye başladım.

“Biliyor musun, Dilek, aslını istersen bu hiç de fena fikir değil.”

Dilek kollarını iki yana açarak, “Sakalımız yok ki...” dedi ve ekledi, “ders notlarımda bir eksiklik var, onu sormaya geldim, dersin olur biter.”

Düşündükçe aklım yatıyordu bu çözüme.

"Dilek," dedim. "Bu işi hemen şimdi gidersem yapabilirim, oturur biraz daha düşünürsem vazgeçerim."

"Haydi öyleyse," dedi Dilek.

Bir koşu gidip ceketimi giydim. Kapıdan fırlarken Dilek arkamdan, "Öfkeye kapılıp ters laf etme sakın," diye bağırıyordu.

Oktay'ın evine nasıl ve ne zaman vardım, farkında değilim. Tek bildiğim, kendimi onun kapısının önünde bulmam oldu. Bir an geri dönecek oldum. Sonra, 'Buralara kadar geldin. Öğren şu işi, olsun bitsin,' dedim kendi kendime ve kapının zilini çaldım.

Evleri Gaziosmanpaşa'da bahçe içinde iki katlı bir bina. Kapıyı orta yaşlı, iyi yüzlü bir hanım açtı. Herhalde annesi, diye düşündüm.

"Buyrun yavrum."

"Rahatsız ettim, efendim. Eğer Oktay evdeyse derslerle ilgili bir şeyler soracaktım da..."

"Ne rahatsızlık vermesi yavrum, zaten Oktay da yukarda Betül'le çalışıyor. Sen de onlara katılırsın."

Başımdan aşağı kaynar sular indi.

"Öyleyse ben rahatsız etmeyeyim, onlar çalışsınlar."

"Niye rahatsız olsunlar, evladım. Dur ben Oktay'ı çağırayım," deyince hemen elini tuttum.

"Lütfen kimseyi çağırmayın, lütfen. Ben soracaklarımı okulda da sorarım," dedim ve koşar adımlarla oradan uzaklaştım. Oktay'ın annesi ise arkamdan, "Adın neydi kızım?" diye sesleniyordu.

Bu soru üstüne koşmaya başladım ve önüme çıkan ilk taksiye atlayıp kendimi eve attım. Öyle fenaydım ki, anla-

tamam. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Ağlamamak için kendimi güç tutuyordum.

Dilek beni karşısında gördüğü an, "Betül ordaydı!" dedi.

"Evet."

"Bak Serra, hemen bu durumdan bir sonuç çıkarma."

"Lütfen..." dedim. "Lütfen... Eski sevgilisiyle baş başa verip ders çalışıyor. Daha buna ne denebilir?"

"Bazen bir şey göründüğü gibi olmayabilir."

"Yok yaa..."

"înan bana samimi söylüyorum, Serra..." Tam o sırada telefon çaldı. Dilek koşup açtı, sonra bana dönerek, "Selam, Oktay," dedi.

Ben hemen ellerimle, telefonu bana verme işareti yaptım. Onunla konuşacak halim yoktu. "Nasıl olsun, iyiyiz işte. Serra mı?" Bu kez uyuyor işareti yaptım.

"Yorgunmuş, yattı, uyuyor. Herhalde daha sonra kalkıp çalışacak." Durdu, dinliyordu, anlaşılan Oktay bir şeyler anlatıyordu.

"Sizin eve gelip gelmediğini bilemem. Bana kendisi bir şey söylemedi. Sanmam, niye gelsin ki... Belki sizin sınıftan başka biridir. Tamam, iyi geceler."

Telefonu kapatınca Dilek bir kahkaha attı.

"Arkadaş telaş içinde."

"Tabii foyası ortaya çıktı da ondan."

"Birisi gelmiş, anneme beni sormuş, sonra da adını vermeden gitmiş. Acaba beni arayan Serra mıydı, diye soruyor."

"Hayır, öbür hayranlarınızdan biriydi herhalde, diyemedin mi?"

"Dur bakalım, Serra, sen de yargısız infaz yapıyorsun. Kız kalkıp gitmiştir, o ne yapsın, git diyecek hali yok ya..."

“Ne kadar iyimsersin. Sen daha önceleri böyle değildin.

"Evet, ama şunun şurasında kaç gün önce onun sana bakışlarını, davranışını gördüm de ondan böyle diyorum.”

“Ne hali varsa görsün! Şuna memnunum ki, bu iş başlamadan burada bitmiştir. Temkinli davranmakta ne kadar da haklıymışım.”

Dilek’in sesi çıkmıyordu.

“Haydi,” dedim. “Ben gerçekten yatmaya gidiyorum.”

“Bu kadar erken mi?”

“Uyumak istiyorum.”

“Sahi, yarın sizin Mayıs Şenlikleri vardı.”

“Şu anda onu düşünecek halde değilim.”

“Hadi, hadi koyverme kendini, önce bir yat uyu. Yann da okulunun Mayıs Şenlikleri’nde bir güzel eğlenmeye bak. Pek şenlikli olduğunu kaç kişiden duydum.”

Dilekçik beni neşelendirmeye çalışıyordu.

“Beni merak etme, iyiyim,” dedim.

Öpüştük ve yatmak üzere odama çekildim.

Tabii önce içimi sana döktüm, sevgili defterim.

Artık uyumaya çalışmalıyım.

Salı

Öğleye doğru okula gittim ama gerçekten keyifsizdim. Oysa hava harikaydı. Şıkır şıkır bir güneş, misler gibi çimen ve çiçek kokusu... Kampüs cıvıl cıvıldı. Millet ne kadar da erken gelmiş. Durup etrafıma bakındım.

“Serra, Serra,” diye bir ses ve ardından da keskin bir ıslık sesi duydum. O yöne baktığımda Tarık’ın bir yandan ıslık

çalıp bir yandan bana el salladığını gördüm. İki yanında iki sevimsiz oturuyordu. Hiç canım istememesine karşın onlara doğru yürüdüm.

Üniversitenin özellikle de ilk yılında arkadaşsızlıktan yakınanlar ne kadar da haklılarmış. Sözümona ben arkadaş buldum. Ama bu grupla olmak istemezsem sınıfta birlikte olabileceğim kimse yok. Yani tabii ki selâmlaşıp konuşuyoruz ama o kadar. Umarım bu böyle devam etmez. Bunlara mahkûm olduysam, yandık demektir.

Gösteri için büyük alanın dörtbir yanına tribünler hazırlanmıştı. Spor yarışmaları ve çeşitli gösteriler yapılacaktı. Ayrıca yan yana standlar kurulmuş, gümüş bileziklerden tut, sosisli sandviçe kadar pek çok şey satılıyordu.

Alev, "Gel, Serra, gel, yanıma otur," diye beni yanına çağırıyordu.

Hayrederim şaştı! Ben de geçip onun yanına oturdum. Ve... Oturmamla birlikte köşeli jetonum düştü!

O an hırsımdan kendimi tekmeleyebilirdim!

Çünkü Alevin yanına oturunca, öbür yanımdaki sıranın üstüne tanıdık bir kazağın bırakılmış olduğunu gördüm ve aynı anda Ege'nin sesini duydum.

"Merhaba, Serra, biz de Serra gecikti, nerelerde kaldı diye sana bakıyorduk."

Aynı anda Betül'ün Alevle Tarık'ın öbür tarafında olduğunu, ama daha da önemlisi yanında boş bir yer bıraktığını fark ettim. Bakar mısınız!

Eminim ellerinde kalem kâğıt, Serra'yı Ege'yle Alev'in ortasına oturtalım, Oktay'ı da ondan olabildiğince uzağa ve Betül'ün yanına koyalım diye planlar yapmışlardır bunlar.

Bu arada Ege kazağını alıp gülümseyerek yanıma geçmişti bile. O kadar güler yüzlü ve iyi niyetliydi ki, ona surat asmak en azından büyük bir kabalık olurdu.

“Dün gece geç yattım, o nedenle sabahleyin uyanamadım,” dedim.

Küçük bir şey önce başıma, sonra kucağıma düştü. Bu minicik bir kır papatyasıydı. Aynı anda, “Oysa dün gece erkenden yattığınız söyleniyor,” diye bir ses yükseldi. Tam da arkamdan. Dönüp baktım. Oktay gelmiş, arkamdaki sırada oturmuş, avcımdaki minik papatyaları birer birer başıma atıyordu. Pek de keyifli bir hali vardı.

“Keser misin şunu...” dedim.

Bana bakarken müthiş eğlenir gibiydi. Bu hali birden sinirime dokundu, öte yandan Betül’ün yanma gitmeyip benim arkama geçmiş olması çok hoşuma gitti, çok... Ama kararım karardı. Ona yüz vermeyecektim.

Önüme döndüm. Papatyaları atmaya devam ediyordu. Bu kez aldırmazları oynadım; sanki saçlarıma, kucağıma düşen papatyaların farkında değilmişim gibi oturduğum yerde oturuyordum.

Birden kulağımın dibinde nefesini hissettim.

Kendimi kontrol etmeye çalıştım ama nefesini tenimde her hissedişimdeki gibi bu kez de elimde olmadan ürperdim. İşin kötüsü, eminim Oktay bunu fark etti.

Allah kahretsin!

Ve, “Dün neden kaçtın?” diye fısıldadı.

Yani öyle garip bir durumdu ki... Bir yanımda kasılmış oturan Alev, öbür yanımda yüzünde mutsuz bir ifadeyle Ege ve arkamda bana papatyalar atıp kulağıma bir şeyler fısıldayan Oktay!

Deli mi bu çocuk...

Duruma normallik kazandırmak için dönüp ona baktım.

“Neler söylüyorsun, Oktay?” dedim sözümona neşeli bir sesle. Oysa niyetim ona yüz vermemek, onunla konuşmamaktı. Ama bu yaptıkları hepimizi, özellikle de ikimizi öyle tuhaf bir duruma sokuyordu ki, birinin bir şeyler yapması gerekti.

Tepemde tünemiş gibi en üst bankta oturuyordu, ellerini kavuşturmuş, yüzünde yine o sinir gülümseme, “Neden söz ettiğimi bal gibi biliyorsun,” dedi.

“Valla, herhalde sen beni başka birisiyle karıştırıyorsun,” dedim ve yine önüme dönüp oturdum. Neyse ki, bu arada gösteriler başlamıştı da, millet bağırıyor, alkışlıyor, gülüyor, bizim garip konuşmalarımız da bu gürültüde kaynayıp gidiyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Derken Ege, “Çocuklar, ben içecek bir şeyler almaya gidiyorum, başka isteyen var mı?” dedi ve siparişleri alıp gitti. Ne yapsın zavallı çocuk! Oktay ise oh, hemen onun yerine, yani yanıma geçip oturdu.

Stresten her yanımı ter basmıştı. Hiç bu kadar garip bir duruma düştüğümü anımsamıyorum. Betül’ün yüzünü görmeyeyim diye öbür tarafa bakmamaya özen gösteriyordum.

Olmaz ki... Böyle delilikler yapılmaz İd...

“Sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diye fısıldadım öfkeyle. Gayet sakin, “Sana basit bir soru soruyorum, hepsi bu,” dedi.

“Neymiş sorun?”

“Az önce sordum ya... Neden evime gelip sonra da kaçıp gittin?”

“Ben senin evine gelmedim! Herhalde başka bir hayranınla beni karıştırıyorsun.”

Bir kahkaha attı. Oh, beyimiz bir keyifli, bir keyifli.

“Ama annem öyle dedi.”

“Annen beni tanımıyor ki...”

“Ama tarif etti. O tariften yola çıkarak ben de sen olduğunu anladım.”

“Ne dedi ki annen?”

Gülerek yüzüme bakıyordu, gözleri gözlerimin içindeydi.

“‘Çok güzel bir kızdı,’ dedi.” Sonra ani bir hareketle uzanıp saçımı okşadı. “‘Kumral, dalgalı saçları vardı,’ dedi. Ve, ‘Oktay, Betül’le ders çalışıyor, dediğimde, o güzel gözleri hüzünle doldu,’ dedi.” Bu kez de parmağıyla yavaşça yanağıma dokundu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“‘Sonra koşarak uzaklaştı,’ dedi. ‘Arkasından baktım, çok da güzel bacakları vardı,’ dedi.” Bu kez muzip muzip bana bakıyordu. Başımı öbür tarafa çevirdim, yüzümün aldığı hâli görmesini istemiyordum.

“Annenin anlattığına göre hoş bir kızmış ama üzgünüm, o ben değilim. Dün ben evden çıkmadım diyorum sana.”

“Neler oluyor, nedir iki saattir halledemediğiniz?” diye sordu Alev.

Tarık, “Sen ona aldırma. Serra, derdin neyse bize anlat,” dedi.

“Zaten ona aldırdığım yok,” dedim yüksek sesle.

“Oooo!”

“Bak sana aldırmıyormuş, Oktay,” dedi kınalar yakasıca Alev. Oktay gözlerini bana dikmiş, bakıyordu. “Dediklerime aldırmıyorsun, öyle mi?”

"Aldırmıyorum!”

"Söylediklerime inanmıyor musun?”

"İnanmıyorum!”

“Ya, seni seviyorum, dersem,” diye bağırdı onca gürültünün üstünden.

“İnanmıyorum!” dedim.

Etrafımızda gürültü sürüp gidiyordu ama bizim grupta, ortamıza bomba düşse ancak böylesine bir şaşkınlık yaşanabilirdi.

Neyse, yine herkes durumu iyi idare etti. Spor yarışmalarıyla ilgilenildi, kazananlardan, kazanmayanlardan söz edildi. Ve saati bir şekilde doldurduk. Hepimiz son derece huzursuzduk. Eminim Betül ve Ege en çok yara alanlardı. Alevle Tank tek kelimeyle şaşkındı. Bu, yüzlerinde yazılıydı sanki. Kendimin ne halde olduğunu anlatmaya ne hacet. Bir yandan hâlâ içim öfke doluydu, bir yandan da ya söyledikleri doğruysa diye kendimi yiyip bitiriyordum.

Sonunda kalktık.

Oktay, “Ege sen arabanla mı geldin?” diye sordu.

“Evet.”

“İyi öyleyse. O zaman herkesi evlerine sen bırakırsın, çünkü Serrayı evine ben götüreceğim.”

“Ama...” dedim.

Lafımı bitirmeme izin vermeden, elimden sımsıkı tutup beni kendine doğru çekti. “Tamam arkadaşlar, yarın görüşürüz,” dedi ve arabasına doğru yürümeye başladık.

Arabada giderken ikimiz de sessizdik. Eve değil başka bir yerlere gidiyorduk ama ona hiçbir şey sormuyordum. Beni oradan adeta zorla almış, bir yerlere götürüyordu.

Sonunda Ankara'yı tepeden gören bir yerde durduk. Şehrin ışıkları birer ikişer yanmaya başlamış, Ankara yavaş yavaş inen akşam karanlığının ona kazandırdığı güzellik içinde pırıldamaya başlamıştı.

Oktay oturduğu yerde dönüp bana baktı.

"Artık bazı şeyleri konuşmamız lazım, Serra," dedi. Kalbim küt küt atıyordu. Hiç sesimi çıkarmadım.

"Önce seni öyle zor kullanırcasına oradan götürdüğüm için özür dilerim. Ama başka çarem kalmamıştı. Beni dinlemiyor, bana inanmıyorsun. Ve ne zaman sana yaklaşmak istesem benden kaçıyorsun."

Durdu, önüne baktı. Sonra başını kaldırıp yine bana baktı. "Bana bakarken gözlerinden duygularını okumasam, sana her dokunuşumda titreyişini hissetmesem, bu kız değil hoşlanmak, benden nefret ediyor diyeceğim. Peki, niye Serra?"

Söyleyecek söz bulamıyordum.

"Daha önce de bu konuyu biraz açmak istemiştim. O zaman beni susturmuş ve düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu söylemiştin. O zamandan bu zamana aylar geçti. Ve sen hâlâ benden kaçıyorsun. O kadar ki, zaman zaman, belki de yanılıyorum diye düşündüğüm oluyordu. Ama dün annem senin gelişini ve Betül'ün içerde olduğunu duyduğun zamanki üzüntünü anlatınca... Artık onunla konuşmalıyım dedim."

Sustu. Ben de susuyordum.

"Bugün sana bir şey söyledim ve sen aldırmıyorum, inanmıyorum dedin. Bu sözlerinde samimi miydin? Bunu bilmek benim için çok önemli."

"Ne demiştin?"

"Serra, hâlâ kaçıyorsun."

“Hayır, yanlış anlama olmasın diye soruyorum.”

“Sana, ‘Seni seviyorum/ dedim. Bana inanmıyor musun?” Bir türlü cevap veremiyordum! Ona inanmak istiyordum, hem de bütün kalbimle. Ama... Ah, bu ama’lar... Ya Betül? Ya, daha başkaları?

“Serra, cevap ver.”

“İnanmak istiyorum,” diyebildim sonunda.

“Niye inanamıyorsun? Niye?”

“Ya Betül?”

“Aman Tanrım, bütün mesele bu muydu?”

“Çok da küçük bir ayrıntı olduğunu sanmıyorum. Bir zamanlar büyük bir aşk yaşamışsınız. Her dakika da berabersiniz. Sen onun bir dediğini iki etmiyorsun, o da senin dizinin dibinden ayrılmıyor. Ne bileyim, benim bu ilişki içindeki rolüm ne? Ayrıca böyle bir üçlü ilişkide kim rol almak ister ki...”

“Ah Serra, Serra... bunca zaman sırf bu nedenle mi benden uzak durdun? Ne kadar yazık yitirilen günlere, aylara...” z

“Bu ve benden kaynaklanan özel nedenler...”

“Yani yine kalbinin kırılmasını istemiyorsun...”

“Evet.”

“İyi ama böyle saklanarak ömrünü geçiremezsin ki...”

“Zaten Dilek de aynı şeyi söylüyor.”

“Önce şu Betül işine bir açıklık getireyim. Evet, bir zamanlar birbirimizi sevdik ama sonra bitti. Ve biz bunu karşılıklı konuşarak, uygar bir biçimde sona erdirdik, çünkü aramızdaki sevgi bitmişti. Ama dostluğumuz devam etti. O nedenle şimdi iki iyi arkadaşız biz.”

“Belki sen öylesin ama o hiç de öyle görünmüyor.”

Hafifçe gülümsedi.

“Haklısın, inkar etmiyorum. Ayrıldığımızda ikimizin de hayatında yeni kimseler yoktu, sonra zaman geçti ve sen ortaya çıktın. Şimdi onun bunu kabullenmesi biraz zaman alacak. Ben de farkındayım ama bu da geçecek. Onu kırmamaya çalışıyorum ama senden ne kadar hoşlandığımı da asla saklamıyorum. Hiç kimseden.”

Evet, söylediklerinin hepsi doğruydu.

“Şimdi eğer seni ikna edebildiysem, sorumu yinelemek istiyorum. Seni seviyorum, dediğimde artık bana inanıyor musun?”

Ona inanıyordum! Artık ne olursa olsun ona inanacaktım! Onu seviyordum! Ve artık bu sevgimi bastırmak istemiyordum!

Korkularımın zincirlerini sanırım artık kırıyordum.

Aylardır beni bunaltan bir kâbusu üstümden sonunda atabilmiş olmanın hafifliğini yaşıyordum.

Mutlu olmak için bu şansı deneyecektim.

Kalbim özgür kuşlar gibi kanat çırpıyor, göklere yükseliyordu sanki.

“Serra?”

“İnanıyorum,” dedim. “Bütün kalbimle inanıyorum.”

“Ah, Serra...” derken bana öyle bir bakışı vardı ki, yine o dayanılmaz çekimi tüm gücüyle hissettim. Bana doğru eğildi, eğildi... Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki...

Artık kaçacak gücüm yoktu.

Ve... beni öptü!

Aman Tanrım, yıldızlar âleminde gezer gibiydim. Bambaşka bir gezegende, duyguların hâkim olduğu bir gezegendeydim sanki.

Sonra arabanın içinde uzun uzun konuştuk. Ona korkularımı. kuşkularımı, annemle babamın boşanmasını, Cüneyt'i ve tüm bu olayların bende yarattığı şokları anlattım. Bir yandan avcunun içinde tuttuğu elimi okşuyor, bir yandan da başını sallayarak beni dinliyordu.

Sözlerimi bitirdiğimde, "İyi ki bunları anlattın. Şimdi seni çok daha iyi anlıyorum. Bana yüreğini açtığın için çok teşekkür ederim, Serra,'' dedi.

Orada sabaha kadar oturabilirdik. Birbirimizi gerçek anlamda bulmuş gibiydik, ayrılmak istemiyorduk. Konuşacak ne çok şey varmış meğer. Ama her güzel şeyin bir sonu vardır derler ya, biz de sonuçta evlerimize dönmek zorundaydık.

Bizim kapının önünde durduğumuzda, "Yarın görüşürüz," diyerek indim arabadan. Hâlâ rüyada gibiydim.

"Hadi sen eve gir, ben bekliyorum," dedi.

Bahçeyi geçip apartman kapısına ulaştığımda dönüp ona baktım. Yine aynı sokak lambasının altında duruyordu. Yine sarı saçlarına lambanın ışığı vurmuştu. Tıpkı ilk kez beni eve bıraktığı günkü gibi...

Birden içimden büyük bir sevgi dalgasının yükselip tüm benliğimi kapladığını hissettim. Ve gerisin geriye bahçe kapısına doğru koştum.

"Oktay!" diye seslendim.

Tam arabasına biniyordu ki, durup bana doğru döndü. Yanma vardığımda soluk soluğa kalmıştım.

"Bir dakika," dedim.

"Ne var, Serra?"

"Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Dinliyorum."

Ve... tüm cesaretimi toplayıp, "Oktay, ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ona. Sonra arkamı dönüp koşa koşa eve girdim.

Ohh! Duygularımı söylediğim için o kadar mutluyum ki... Ama bu sözleri söylediğim zaman yüzünün aldığı hal, bakışları... görülecek şeydi. O kadar mutlu olmuştu ki... Sonuçta söylediğim için hem ben mutlu oldum, hem de o.

Dilek'in ışığı yanıyordu. Tabii meraktan da ölüyordu. Ayak sesimi duyar duymaz ortaya çıktı. Ve ona her şeyi ama her şeyi anlattım.

"İnanmıyorum," diyerek durdu, sonra bir koşu gidip bize kahve yaptı, ikimiz de öyle heyecanlıydık ki, uyku ne mümkün.

"Her tarafımı ateşler basıyor, Dilek," dedim.

"Aşıksın da ondan, kızım."

"Hiç ama hiç uykum yok."

"İyi o zaman, sabaha kadar otururuz biz de."

Tam o sırada telefon çaldı.

"Hayırdır inşallah," dedim Dilek'in açmasını bekleyerek. Dilek bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Kızım, gecenin bu saatinde bu evde bir kişi aranır. O da ben değilim herhalde."

O zaman yine benim geç düşen jetonum harekete geçti ve koşup açtım. Arayan... Oktay'dı.

"Az önce kaçıp gittiğin için sana söyleyemediğim bir şeyi iletmek için arıyorum."

Benden ses çıkmayınca devam etti, "Çok ama çok mutluyum, Serra. Bana ne büyük bir şey verdiğini bilmeni istedim."

Bende yine ses yok.

"Haydi canını, iyi geceler.”

Sonunda sesimi bulup, “Sana da iyi geceler,” diyebildim. Ve Dilck’le oturup bir süre daha konuştuk.

Artık yatalım, ayıp oluyor ama,” dediğimde saat dördü çevrek geçiyordu.

Dilekçiğimi öpüp uçarak odama girdim. Ve oturup bu güzel günümü şimdi de seninle paylaşıyorum, sevgili defterim. Çok ama çok mutluyum.

Oktay beni seviyor.

Ben de onu çok seviyorum.

31 Mayıs, Çarşamba

Mayıs Şenlikleri’nden sonra Oktay artık ötekilerin yanında da benim elimi tutuyor, kolunu omzuma atıyor. Ben de itiraz etmiyorum, çünkü zaten o gün her şey ortaya döküldü. Böylece ilişkimizi grupta artık herkes biliyor.

Alevle Betül bana karşı nazik ama mesafeliler. Betül’ün duygularım anlayabiliyorum, o nedenle ben de olabildiğince dikkatliyim.

Ege garibim, yine çok çok efendi. Bu çocuğun sevgilisi ya da evleneceği kız gerçekten şanslı biri olacak. Bu kesin. Onun kadar olgun ve iyi kalpli, iyi huylu biri az bulunur.

Tarık’a gelince, bu durumun en çok tadını çıkaran o. “Valla ben bir şeyler anlamıştım ama belli etmiyordum. Serra şimdi bizim gelinimiz oluyor, değil mi?” diye sululuklar yapıyor.

Son günlerimizin tadını çıkarırcasına sürekli Oktay’la birlikteyiz. Çünkü yazın hepimiz bir yerde staj yapıyor

olacağız. Benim staj yerim ayarlandı. Defne Teyzem, sağ olsun, Çeşme'deki bir tatil köyünde staj yapmamı sağladı.

Staj yapacak yer bulmak bir mesele. Neyse, bu da çözüldü diye seviniyorum. Çeşme'de oluşu, Defne Teyzeler ve özellikle Sırma yla birlikle olacağım için çok çok iyi.

Ama... Oktay'dan ayrılacağım aklıma geldikçe resmen içimden ağlamak geliyor. Sık sık haberleşmek üzere anlaştık. Oktay henüz, kendine bir staj ayarlayamamış durumda.

Ve finaller başladı. Hepimiz peş peşe gelen sınavlar için kapandık, deliler gibi çalıştık. Ve... Bu fasıl da bitti.

Son gecemizde zorla Dilek'i de alarak ikinci evimiz İnegöl Köftecisi'ne gittik. Ama yemekten sonra o ille de eve dönüp ders çalışacağım diye tutturdu. Malum onların okulu bizimkilerden sonra kapanıyor. Böylece onu eve bıraktık ve Oktay beni daha önce caz dinlediğimiz yere götürdü. Bu kez terasta oturduk. Müzik harikaydı.

Oktay beni dansa kaldırdı. Birbirimizin kollarında zamanı unuturcasına dans ettik. Öyle mutluydum ki... Dans sona erdiğinde dudaklarını saçlarımda, alnımda hissettim.

Onu çok ama çok özleyeceğim.

Şu anda Oktay'a hak veriyorum. Koca bir yılı ziyan ettim. Düşüneceğim diye bu kadar zaman boşu boşuna onsuz geçti.

Ondan ayrılacağım için bu noktaya gelebilmem için bu süreç ve bu süreçte düşünmem gerekliydi.

Neyse canım, önümüzde kocaman bir gelecek var.

En azından bunu ummak istiyorum.

Çünkü onu çok seviyorum!

15 Haziran, Perşembe

Şu anda Çeşme yolundayım. Aslında bahar dönemi sona erer ermez İstanbul'a gidip birkaç gün kaldıktan sonra hemen staja başlamak niyetindeydim ama annem kıyameti kopardı. "Önce biraz dinlenmelisin," diye tutturdu. Ayrıca biz hepimiz seni çok özledik, diyerek işe biraz da duygu sömürüsü kalınca İstanbul'da bir süre kalmak şart oldu. Çok da iyi oldu. Meğer hepsini ayrı ayrı bir özlemişim ki... Tabii bu arada dedem hemen taşı gediğine koydu.

"Kız, daha üniversitenin ilk yılında bizi atlatmaya başlarsan, daha sonraları nereye varır bu işin sonu?"

"Dedeciğim, aşkolsun! Sadece şu stajı bir an önce yapayım, diye düşünmüştüm," diyerek kendimi savundum ama için için mahcup olduğumu da itiraf etmeliyim.

Nitekim, "Sen gittikten sonra annen çok yalnız kaldı. Senin uzakta olmana alışmaya çalışıyor ama bu o kadar kolay değil. Onun için onu ihmal etme, e mi Serracığım," dedi. Annem üzülmüş olmalı ki dedem bu uyarıda bulunmak zorunda hissetti kendini, diye düşündüm.

İşte Doğanay Hocanın bizi uyardığı konulara minicik bir örnekti benim şu anda yaşamakta olduğum. Bir an önce staj yapmak için ailemle birlikte olmayı ertelemeyi pekâlâ da düşünebilmiştim. Yaa Serra Hanım, dedim kendi kendime. Daha yolun başındasın ve hocayı dinlerken çok beylik, çok sıradan, nasıl olsa ben yapmam, diye düşündüğün hatalardan birini yapmaya başladın bile.

Neyse, sevgili ailem yine o içimdeki sevgi pınarını doldurdu. Birlikte yemeklere çıktık, ben yokken olup bitenleri, birbirlerinin sözlerini kese kese anlattılar.

Benim anlattıklarımı büyük bir dikkatle dinlediler.

Yine armağanlar beni bekliyordu. Dedemden fazladan harçlık, anneannemden yazlık giysiler... Annemse her zamanki gibi beni çarşıya çıkarıp tüm ihtiyaçlarımı aldı.

Bu yıl bursu kıl payı kaçırdım. Ve aslında buna çok üzüldüm. Şu bursu kazansaydım aileme ne güzel bir katkıda bulunabilecektim. Umudar bir başka bahara kaldı. Umarım önümüzdeki dönem başarılı olurum da bursa hak kazanırım.

Kiraz ağacım güçlü dalları ve yemyeşil yapraklarıyla bana kucak açar gibiydi. Hele de yapraklan öylesine gür, öylesine zengin ve dipdiriydi ki, mutfağa ilk girdiğim an bir süre gözlerimi ondan alamadım. Meyveleri de kızarmaya başlamıştı. Arkadaşlarımı pek göremedim, çünkü Melis henüz İsviçre'den dönmemişti. Burak ve Toprak'ınsa daha okulları kapanmamıştı, üstelik tam da sınav zamanıydı, o nedenle sadece telefonla konuşabildim. Sıla annesiyle Almanya'ya gitmişti. Tedavi için sanırım.

Böylece tüm vaktimi, dedemin uyarılarını göz önüne alarak, ailemle geçirdim. Hepsiyle ayrı ayrı ilgilendim. Özellikle de annemle... Annem iznini alır almaz Çeşme'ye gelecek, böylece orada da bir süre beraber olacağız.

İşte İstanbul faslı böyleydi. Bu satırları otobüste yazıyorum. Bakalım Çeşme'de bu yaz beni neler bekliyor.

16 Haziran, Cuma

Sanki Allah söyletti!

Gerçekten de Çeşme'de beni bekleyen bir şeyler varmış. Olayların ortasına bir düştüm ki, pir düştüm.

Hâlâ üzerimden TIR geçmiş gibi hissediyorum kendi* mi. Yani sersem gibiyim.

Sevgili defterim, otobüsten cici cici indim. Etrafıma, bizimkileri görebilmek için bakındım. Kimseler yoktu. Neyse, geciktiler, gelirler herhalde diye valizimi alıp bir kenara çekilmiştim ki. Murat Enişte'nin şoförünü gördüm. Adamcağız koşarak yanıma geldi.

"Geleli çok oldu mu, Serra Hanım?"

"Hayır, az önce geldim."

"Murat Bey beni sizi eve götürmem için yolladı."

"Çok iyi," dedim ama doğrusunu söylemek gerekirse bu durum biraz garibime gitti. Çünkü her zaman teyzemle Sırma beni karşılamaya gelirler. Defne Teyzenin işi varsa, Sırma kesin gelir. Eh, Sırma da Amerika'dan döneli rahat bir on gün olduğuna göre...

Neyse, önemli değil diyerek arabaya kuruldum. Aldım stajımdaydı. Acaba nasıl olacaktı? Tatil köyünü biliyordum, daha önce de oraya yemeğe filan gitmiştik. Adı "Gümüş Martı." Kocaman, tantanalı bir yer. Bütün büyük davetler orada veriliyor.

Kapının önünde durunca hayallerden gerçeklere hızlı bir geçiş yapıp hemen arabadan indim ve eve yöneldim. Bizim çılgın kızı bayağı özlemişim. Bakalım Amerika'da neler yaptı. Nasıl buldu oraları?

Kapı aralıktı ama orada kimse yoktu. Herhalde arka bahçeye bakan terastalar, diye düşündüm ve arka tarafa dolaştım ama terasta da kimseler yoktu.

Valla bu ev, yedi uyuyanların türbesine dönmüş, diye düşündüm ve içeri girip, "Aloooo, kimseler yok mu? diye seslendim. Nihayet teyzem göründü.

"Ah canım, hoş geldin, arabanın geldiğini duymadım," diyerek sarılıp beni öptü. Ama teyzem de bir tuhaftı. Her zaman, hafif de olsa, makyajlı ve bakımlıdır. Oysa bugün yüzü hasta gibiydi, pek solgundu.

"Teyzeciğim, hasta mısın?" dedim.

"Yo canım, iyiyim."

"Sırma nerede? Bizim süslüyü bu kadar özleyeceğimi hiç sanmıyordum doğrusu."

"Odasında, Serracığım."

Bir garipliktir gidiyordu ama haydi hayırlısı, diye geçirdim içimden. Acaba gelir gelmez, annesiyle atışıp odasına mı kapanmıştı yoksa?

"İyi. Gidip onu göreyim öyleyse."

Serra...

"Efendim?"

"Sırma çok kötü,"

"Ne?"

Yüreğim ağzıma gelmişti.

"Ne oldu, teyze? Hasta mı? Bir kaza mı oldu yoksa?"

"Yok, yok."

"Ay teyze, ödüm koptu, ağır yaralı filan gibi şeyler geldi aklıma."

"Yok, fiziksel olarak iyi de..."

"Evet..."

"Büyük bir şok yaşadı..."

"Aman Tanrım..."

Birden Sırma'nın sesini duydum. Sesleniyordu.

"Anne, Serra geldi mi?"

"Geldi canım, yanına çıkıyordu zaten," dedikten sonra yavaşça bana fısıldadı. "Haydi canım, git onun yanı-

na. Her şeyi anlatacaktır. Zaten kaç gündür seni bekleyip duruyor."

Hey Yarabbim! Neler oluyordu böyle!

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak Sırmanın **odasına** daldım. Dalmamla olduğum yerde kalakaldım.

Benim süslü, neşeli Sırmam gitmişti, onun yerine yüzü sapsan, gözleri ağlamaktan çizgiye dönüşmüş bir kız oturuyordu yatakta...

“Ah, Serra...” Boynuma atılıp ağlamaya başlamaz mı... Hay Allah, hay Allah...

“Sırmacığım, neyin var, neler oluyor? Nedir bu hâlin?” diyerek ben de ona sarıldım.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Onu kollarımda bir bebekmiş gibi sallamaya başladım. Bir yandan da saçlarını okşuyordum.

“Anlat bana, tatlım. Nedir seni bu kadar üzen? Yapma ama...” deyip duruyordum bozuk plak gibi.

Hıçkırıklarının arasında, “Bora,” dedi ve ağlamaya devam elti.

“Ne oldu Bora’ya? Hadi ama topla kendini, bak yüzün, gözlerin mahvolmuş.”

Sonunda beni bıraktı, geri çekildi. Hıçkırıkları durmuştu ama içini çekip duruyordu.

“Hah şöyle,” dedim. “Sakinleş biraz da konuşalım, dertleşelim seninle.”

İçini çekmeye devam etti.

“Sana bir bardak su getireyim mi?”

“İstemez. Bak burada var zaten.”

“Hadi o zaman, bir yudum al. Hadi canım benim,” diyerek gerçekten de başucunda duran su dolu bardağı alıp ona uzattım.

Orada kocaman bir dolu su bardağı duruyor, ben de su getireyim mi diye soruyorum. İnsanda akıl mı bırakıyorlar...

Neyse, bir-iki yudum aldı da, nefesi biraz düzene girer gibi oldu. Sakinleşmişti.

"Şimdi lütfen biri bana bu evde neler olup bitiyor, anlatabilir mi?" dedim.

"Bora beni bıraktı!"

"Ne dedin?"

"Bora beni bıraktı, dedim."

"İyi ama sen Amerika'ya giderken aranız hiç olmadığı kadar iyiydi."

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme, başını salladı.

"Haklısın! İlişkimiz gerçekten de hiç olmadığı kadar iyiydi. O kadar ki, aileler arasında sanki sözlenmişiz gibi bir hava vardı. Hatta benim son gecemde hep birlikte yemek yemiştik, kadehler ikimizin geleceğine kaldırılmıştı. Nişan lafları bile dolaşıyordu ortada."

"Nişan mı?"

"Evet, birisi Gül Teyzeye, sizin Borayla Sırma birbirlerine pek yakışıyorlar gibi bir şeyler demiş de, Gül Teyze, biz de öyle düşünüyoruz, benim gönlümde, onları okurken nişanlamak, diplomalarını aldıktan sonra da düğünlerini yapmak var, demiş. Yani işler artık bu düzeye gelmişti."

"Bora da sana çok tutkundu son zamanlarda, öyle değil mi? Senin anlattıklarını anımsıyorum da..."

"Evet," dedi Sırma başını onaylarcasma sallayarak. "Hatta bu nişan, düğün düşüncelerinin Gül Teyzeden çok Bora'ya ait olduğunu söylüyor bazı akrabaları. Gül, oğlu ne istiyorsa, onu ister, diyorlar."

“Ee, madem her şey böyle mükemmeldi, ne oldu buna? Kafasına saksı mı düştü birdenbire? Yoksa kavga mı ettiniz? Biliyor musun, laf aramızda sen de insanı bazen delirtebilirsin yani.”

Sırma yeniden ağlamaya başlamaz mı...

“Ay, dilim kopsaydı... Sırmacığım, n’olur ağlama.”

“O beni bir başkası için bıraktı, benim bir kabahatim yok.” Ağzım açık kalmıştı. Yani şu erkekleri anlayan beri gelsin. Nişan, düğün laflarıyla anneni ortalara sal, sonra da git başka birini bul.

“Ne kadar da marifetliymiş... Daha dün nişan, düğün düşünürken, şu kısa zamanda yeni birini bulmak her babayiğidin işi değil.”

“Yeni birini bulmadı ki...”

“Ne demek oluyor bu şimdi?”

“Bu, Boranın bulduğu kişiyi hepimiz çok iyi tanıyoruz demek oluyor.”

“Yok yaa...” demişim, hiç farkında değilim. Ama bu, hepimiz iyi tanıyoruz, sözleri üzerine kalbim çarpmaya başladı.

“Peki, kimmiş?” dedim alacağım cevaptan korkarcasına. Umarım sevdiğimiz biri değildir, diye bir düşünce yıldırım hızıyla zihnimden geçti. Gözlerimi Sırmaya dikmiş, bekliyordum. Bu konunun ona ne kadar acı verdiği gözlerinden okunuyordu.

Başını eğdi ve mırıldanır gibi, “Bora, Serpil’i bana yeğledi,” dedi.

“Sen ne diyorsun!” diyerek sıçradım yerimden. “Olamaz!”

“Oldu bile, Serracığım, oldu bile,” dedi acı acı gülümseyerek.

“Ama o kızı hepimiz biliyoruz. En başta da Bora. Serpil, bir kere, önüne gelene asılır. Dikkat çekmek için yapamayacağı yoktur. Ayrıca gerizekâlının tekidir.”

“Anlaşılan Boranın da istediği nitelikler bunlarmış.”

Kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladım.

“Aklım almıyor, aklım almıyor,” deyip duruyordum.

Bana böylesi şok etkisi yaptığına göre zavallı Sırma’mn perişanlığını şimdi çok daha iyi anlıyordum.

“Peki, sen bunu ne zaman öğrendin? Yani acaba bir yanlışlık olmasın?”

“Bunu bana kendisi söyledi, Serra, ne yanlışlığı...”

“Ne zaman söyledi?”

“Önceki gün.”

“Yani iki gündür biliyorsun.”

“Evet,” dedi, sonra ben sormadan gerisini kendi anlatmaya başladı. “Yurtdışından döneli on gün oluyor, biliyorsun. Tabii ben gayet sevinçli bir vaziyette, gelir gelmez onu aradım. O da yeni gelmişti. Buluştuk, yemeğe çıktık. Ama inanır mısın, Serra, hep içimde bir sıkıntı vardı. Önsezi denen şey bu olmalı. Ayrıca konuşuyorduk, buluşuyorduk ama bir şeyler eksikti. Sanki o eski neşe yoktu birlikteliğimizde. Ama ben belki bir şeye canı sıkılıyordur ya da yorgundur diye mazeretler buluyordum. Yani böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmiyordu.”

Durdu, içini çekti garibim ve devam etti, “Sonra, iki gün önce bana, ‘Sırma seninle konuşmak istediğim bir şey var,’ dedi. Ben salak da, kesin nişan işini açacak diye pür heves onu dinlemeye hazırlandım.”

Bayağı zorlanıyordu. Onu konuşması için yine ben yüreklendirdim. “Hadi ama, dinliyorum,” filan dedim.

"Ah Tanrım," dedi Sırma. "Ne kadar utanç verici..."

"Hiç de utanç verici değil," dedim kendimi tutamayarak.

"Utanacak biri varsa, o da sen değilsin, Bora'dır."

"Seninle beraberliğimize son vermek zorundayız, dedi. Bir an dondum! Dondum kaldım! Birisi dev bir çekiçle, hayır balyozla kafama vurmuştu sanki. Acaba yanlış mı duydum diye düşündüğümü anımsıyorum. Bu arada o konuşmaya devam ediyordu. Beni ne kadar sevdiğini, saydığını, beni asla üzmek islemediğini ama şu aşamada bu ilişkiyi sona erdirmenin ikimiz için de daha iyi olacağını, her zaman dost kalmayı istediğini anlattı durdu."

"Ufak at da civcivler yesin, diyemedin mi?"

"Öyle demedim de, 'Başka biri var değil mi?' dedim. Bu soru karşısında afalladı, kekeledi, cevap vermek istemedi. O zaman bastırdım ve, 'Madem bana saygın var, bu durumda bana her şeyi söylemelisin. Doğruları anlatmalısın. Bilmek benim hakkım,' dedim."

"Ne yaptı bu laflar üzerine?"

"Nasıl ter döküyordu, bir görsen..."

"Beter olsun!"

"Kıvrandı durdu. Sonunda, 'Serpil'le aramızda bir yakınlık doğdu,' dedi. 'înan Sırma, ikimiz de bunu hiç istemedik ve duygularımıza karşı çok mücadele ettik,' dedi."

"Yersen..." dedim yine dayanamayıp.

"Ben de aynen senin gibi düşündüm," dedi Sırma. "Bora açısından değil ama Serpil'in onda hep gözü vardı ve hatırlarsan Amerika'ya gitmeden önce nasıl kuşkulanıyordum da sen beni teselli etmiştin."

"İyi ama Bora da İngiltere'deydi, yani nasıl oldu da o İngiltere'de, Serpil buradayken bu işler böyle hızla gelişti?"

"Gül Teyzeyi bilirsin, vara yoğa oğlunu buraya çağırır. Yok Noel tatili, yok kış tatili, yok Paskalya... Demek o geldiğinde, Serpil de bu fırsatları değerlendirdi."

Sırma için çok ama çok üzülüyordum.

"Asıl gücüme giden ne, biliyor musun, Serra?"

"Ne?"

"Serpil'in alay edercesine, merak etme, ben Bora ya göz kulak olurum, demesi."

"Aman, Bora zayıf adamın tekiyse gönlü bugün Serpil'e konar, yarın bir başkasına... Niye o salak kızın sözleri gücüne gidecekmiş."

"Neyse. Bora'nın bu sözleri üzerine, tamam, dedim ve kalkıp eve geldim. Ama nasıl olmuştum, anlatamam. Hoş, anlatmama gerek yok, sen de bunun benzerini yaşadın, biliyorsun."

"Bilmem mi!"

"Akşama doğru Serpil bizim eve gelmiş."

"Neee..."

"Evet! O sırada ben perperişan, odamda yatıyordum. Annem de meseleyi biliyordu. Karşısında Serpil'i görünce adamakıllı şaşırmış."

"Kızdaki surata bak."

"Anneme benimle konuşmak istediğini, açıklamak istediği bazı şeyler olduğunu söylemiş ve çok ısrar etmiş. Bunun üzerine annem odama geldi, bunları bana nakletti. Ne yapmamı, ne dememi istersin, diye sordu. Ben de kapımı açtım ve benim Serpil'le görüşecek hiçbir şeyim olmadığını ve derhal evimden defolup gitmesini istediğimi onun duyacağı biçimde avaz avaz bağırarak söyledim."

"Oh, çok iyi etmişsin."

“Belki daha nazik bir biçimde söylemeliydim ama acım o kadar tazeydi ki...”

“Peki, o ne yapmış?”

“Ne yapacak, çıkıp gitmiş.”

“Şeytan görsün yüzünü! Yani onun yaptığı da affedilir gibi değil. Siz burada uzun süredir hep birliktesiniz, arkadaşsınız. Senin Bora yla olan durumunu biliyor ve bile bile bunu yapıyor. Yani yapyabancı bir kız olsa, onu suçlayamam. Cüneyt olayında mesela, onu suçladım ama kızı suçlamadım. Serpil’in durumuysa başka...”

“Serpil’den sonra bir başka konuk daha geldi ziyaretimize...”

“Yaa, o kimdi?”

“Bora’nın annesi Gül Teyze.”

“Aman Allahım.”

“Tabii oğlu gidip ona benimle yaptığı konuşmayı ve bu bağlamda yeni ilişkisini anlatmış. Daha doğrusu bana anlattıktan sonra ona da anlatmak zorunda kalmış.”

“Sen de konuştun mu Gül Teyzeyle?”

“Hayır, annem iyi idare etti. Çok üzgün, şimdi uyuyor, demiş.”

“Eee, Gül Teyze ne diyormuş bu işe? Sevgili, biricik oğlunun işlerine?”

“Çok ama çok üzgünmüş. Anneme, ‘Ben Sırma’ya gelinim gözüyle bakıyordum. İki eski dostun pırıl pırıl çocukları bir araya geldiler diye nasıl da seviniyordum,’ demiş. ‘Sadece biz mi, tüm çevrem, akrabalarımız, ne kadar şanslısınız, diyorlar. Bu çocuk nasıl böyle bir şey yaptı, anlayamıyorum,’ derken gözleri dolup duruyormuş. Annemle bayağı uzun oturdular, evine gitmek üzere kalktığında,

’Defneciğim, sen Sırmaya söyle, içini ferah tutsun. Eminim bu geçici bir çılgınlık, bu yaşlarda olur böyle şeyler, bütün bunlar geçecek ve onlar yine bir araya gelecekler. Ben bundan eminim,’ demiş.”

“Senin oğlunun aklının başına geleceği kesin de, acaba kim onu geri ister,” dedim.

“Ne demezsin.”

Şu işe bakar mısın, sevgili defter. Yani nasıl şaşırdım, nasıl şoke oldum, anlatamam.

Sırma’nın uykusu gelene kadar yanında oturdum. Konuştuk, ağlaştık, hatta sonuna doğru azıcık da olsa onu güldürebildim. Oradan buradan laflarla onu oyalamaya çalıştım. Zaten Defne Teyze, “İyi ki geldin, Serra,” deyip duruyor.

Öyle yorgunum ki, hemen yatıp uyuyacağım.

Ne Tümay ı, ne de Zeynep’i arayabildim. Arak yarın ararım.

Zaten pazartesi günü de Gümüş Martıya gidip stajıma başlayacağım.

17 Haziran, Cumartesi

Kötü haber çabuk duyulurmuş.

Bu sabah gözümüzü açar açmaz telefonlar başladı. Arayanlar peş peşe Tümay ve Zeynep’ti. Aslında bana hoş geldine gelmek istiyorlarmış ama Sırmanın durumunu duyduk, gelelim mi, gelmeyelim mi, diye soruyordu ikisi de.

Ben de Sırma’ya danıştım, onun olurunu alıp bizim kızlara gelebileceklerini söyledim. Aslında Sırma bu işi ne

kadar çok konuşur, paylaşır, içini dökerse o kadar çabuk adatır. Tecrübe konuşuyor, baylar bayanlar, tecrübe!

Onları ben karşıladım, öpüşüp koklaştık, birbirimize kısa haberlerimizi verdik, sonra da Sırma nın odasına doluştuk

Tümay'la Zeynep de şoktaydı. "Nasıl olur, inanamadık," deyip duruyorlardı.

Tümay, "Serpil evden çıkamıyormuş," dedi.

Zeynep, "Beter olsun! Bu olaydan sonra kendine buralarda zor arkadaş bulur o," dedi.

Sırma, "Bulacağım bulmuş o. Bizi, sizi ne yapsın," dedi.

Böylece öğlene kadar bu konuyu tartıştık, Sırma'yı teselli etmeye çalıştık.

Zeynep'in ablası Nilgün bu yaz evleniyormuş. Akrabaların büyük çoğunluğu orada olduğundan düğün İstanbul'da yapılacak. Damadın ailesi ve arkadaşları da Amerika'dan geleceklermiş. Nilgün Abla mutluluktan uçuyormuş.

Son yaşadıklarımıza bakarak, bu güzel haber hepimize iyi geldi. Onlara bahçe kapısına kadar eşlik ettim. Tam kapıda durmuş, konuşuyorduk ki, "Hoş geldin, Serra," diye bir ses... Tanıdık bir ses...

Dönüp baktım, Cüneyt orada duruyordu. Birden içim fena oldu. Bir yara sızladı sanki.

"Hoş bulduk, Cüneyt."

Onu görmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu!

Bayağı hoşlaşmış, daha bir erkeksi hava gelmiş üstüne. Tümay'la Zeynep, "Hadi bizi yemeğe bekliyorlar," diyerek beni onunla baş başa bırakıp gitmezler mi...

Çok kızdım ama onlara...

Gülümseyerek bana bakıyordu. "Burada staj yapacağını duydum."

"Evet, Defne Teyzem ayarladı.”

"Nasıl, turizm bölümünden memnun musun?”

"Hem de çok...”

"Çok iyi. Ben de bilgisayar mühendisliğinde okuyorum.”

"Burak gibi...”

"Burak mı?”

"Burak benim İstanbul’dan arkadaşım da... O da bilgisayar mühendisliği okuyor. Pek de gözde anlaşılan...” dedim ve ekledim, “Teyzemler bekliyorlar, gitmem gerek.”

“Tabii Serra, tutmayayım. Seni gördüğüme inan çok sevindim. Madem bu yaz buradasın, umarım görüşürüz,” dedi ve ekledi, “seni çok özledim.”

Hiçbir şey demeden içeri girdim.

‘Umarım bu yaz görüşürmüşüz...

Avcunu yala beyefendi, çünkü bu aynen Serdar Ortaç’ın dediği gibi, “Asrın hatası” olur. Beni özlemişmiş... Yersen...

Tümay la Zeynep akşamüstü de geldiler. Olabildiğince Sırma’yı yalnız bırakmamaya çalışıyoruz.

“Ne diye beni Cüneyt’le yalnız bırakıp sıvıştınız?” diye onlara bir güzel çıkıştım.

Suçlu suçlu birbirlerine baktılar.

Hmmm... İşin içinde işler var galiba, diye düşündüm. “Derhal o baklalar ağızlardan çıksın,” diye emrettim onlara.

Önce bir kıkırdaştılar, sonra Zeynep, “Bak Serra, kızmazsan anlatırız,” dedi.

Merak öfkeye galip geldi. “Kızmam, söz. Hadi anlatın,” dedim.

“ilk toplandığımızda Cüneyt seni sordu. ‘Serradan bir haber var mı? Bu yaz gelecek mi?’ diye. Ben de bu yaz sta-

jını yapmak için geleceğini söyledim. Aman bir sevindi, bir sevindi. Hatta o kadar ki, ben ona, ‘Sana ne oluyor, oğlum?’ dedim. ‘Serra gelse bile artık seninle ilgilenmeyeceği kesin.’”

“Aslanım benim! Ruhumu mu okudun yoksa!”

“Çok büyük bir hata yaptım, Zeynep,’ dedi.”

“Günaydınlar...” dedim yine kendimi tutamayarak.

“Lafimı kesme de anlatayım.”

“Peki, peki...”

“Acaba bu hatamı düzeltebilir miyim diye düşünüp duruyorum,’ dedi. Asıl bundan sonra ne dedi biliyor musun?”

“Söylersen bileceğiz.”

“‘Meğer benim için Serra’dan başkası olamazmış,’ dedi.”

“Oooo!” diye efekt yaptım hemen. Zeynep beni duymamış gibi anlatmayı sürdürdü.

“‘Onunla çok şey paylaştık, en önemli yılları birbirimize özel duygular besleyerek geçirdik. Ama benim hatam, acaba başkalarıyla çıkmamakla yanlış mı yapıyoruz, düşüncesi oldu. Başkalarıyla çıkabilmek için bu güzel ilişkiyi bitirdim. Serra’dan sonra birkaç kişiyle çıktım, ama Serra’nın yerini hiçbiri tutmadı. Hep onu düşünüyordum. Sonunda tüm bu anlamsız ilişkilere son verdim; anlaşamadıktan, birlikte olmaktan zevk almadıktan sonra beraberliği sürdürmenin bir anlamı yoktu. Serra burada olsa, onu yeniden kazanmak için elimden geleni yapardım,’ dedi. Yaa, işte böyle.”

“Ne hali varsa görsün, onun düşünceleri beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor.”

Bu kez Tümay söze karıştı. “Tabii sen ne desen haklısın, haklı olmasına da... Beni etkileyen yüreğini açması oldu. Sonra bu kadar açık kalplilikle hatasını kabullenmesi ve

sana olan duygularını bizlere açması... Bunu herkes kolay kolay yapamaz, Serra.”

“îyi! Aferin ona! Konu kapanmıştır!”

Tabii Oktay’dan onlara henüz söz etmemiştim. Sırma mn durumunu görünce, o onca üzüntü içindeyken, bak ben ne güzel bir aşk yaşıyorum, demek en azından densizlik olurdu. Eh, ona söylemeyince, Zeynep’le Tümay’a haydi haydi söyleyemezdim. O nedenle onlar beni hâlâ boşta gezer biliyorlar.

Tümay’la Zeynep gittikten sonra sırf oyalansın diye Sırma’yla birlikte Gümüş Martıya götüreceklerimi hazırladık.

“Geceleri de orada mı kalacaksın, yani mecbur musun buna?” diye sordu Sırma.

“Aslında kalmak zorunda değilim, ama bazen çok geç saatlere kadar çalışmamız gerekebilirmiş, o nedenle orada kalmak kolaylık olacak.”

“Otelde mi yatacaksın?”

“Valla, emin değilim ama bazı oteller iki-üç kişi bir arada kalmak koşuluyla stajyerlere otelin dandik bir odasını veriyorlarmış. Bakalım Gümüş Martı ne önerecek.”

“Rahat etmezsen, çık gel, e mi, Serra.”

“Tamam canım. Sen beni düşünme.”

Her şeyim hazır! Öbürsü gün Gümüş Martıda stajıma başlayacağım. Staj beni ne kadar da heyecanlandırıyordu. Oysa buraya gelince peş peşe öyle olaylar yaşadım ki, stajı unuttum gibi.

Önce Suma, Bora ve Serpil üçlüsü...

Sonra Cüneyt’in ortaya çıkışı ve itirafları...

Bakalım Çeşme’de beni neler bekliyor derken, bilmeden doğruyu söylemişim. Gerçekten de meğer Çeşme’de beni neler neler bekliyormuş.

19Hasiran, Pazartesi

Burası, yani Gümüş Martı karmakarışık bir yer. Organizas-**yon** berbat, kimsenin kimseden haberi yok. Danışmadan başlayarak stajyerlerle kimin ilgilendiğini sormadığım yer kalmadı. Kimsenin bilgisi yok! Olacak iş mi bu? Sonunda birisi çıktı, ama onun da bu işin sorumlusu olduğunu hiç sanmıyorum. Önce beni büyük bir yemek salonuna götürdü. "Burada çalışacaksın," dedi. Garsonlardan birine seslendi, "Mustafa, bu stajyer seninle çalışacak," dedi, sonra bana dönüp, "Adın neydi?" diye sordu.

"Serra.

"Ha, tamam! Mustafa, Serra senin yanında çalışacak, yardımcı ol."

Mustafa ekşi bir şurada, aldık mı başımıza belayı dercesine bana bir göz attı ve, "Tamam, giyinsin de gelsin," demek lütfunda bulundu.

Sonra o adam önde, ben arkada, oteli boydan boya geçip binanın dışına çıktık, yine epeyce bir yürüdükten sonra birtakım barakaların olduğu bir yere geldik.

"İşte," dedi adam. "Sen burada yatacaksın. Çantan, valizin yok mu?"

"Var. Resepsiyonda bırakmıştım."

"Bir daha özel eşyalarını resepsiyona bırakma. Şimdi git çantanı al ve buraya yerleş. İçerde sana yardım edecek birileri vardır."

Ve... beni oracıkta bırakıp gitti.

Sağ olunuz! Varolunuz! İnsanı ne de güzel karşılıyorsunuz.

Önce içersini bir göreyim dedim. Baraka, abartmıyorum, resmen bir baraka. Tepesi çinko kaplı, uyduruk kapılı

bir barınak... îçeri girdim, yatakhane gibi yan yana yatak-
lar, her taraf tozlu, pislik içinde...

İki kadın yataklarının üstüne oturmuş, giyiniyorlardı.

“İyi günler,” dedim.

“İyi günler, güzelim,” dedi güleç yüzlüsü. “Senin burada işin ne?”

“Stajyerim.”

“Haa, şu mesele. Demek bizimle kalacaksın.”

“Evet.”

“O zaman önce sana şunu söyleyeyim. Sakın bir şeyini açıkta bırakma, çok hırsızlık oluyor. Çantanı, valizini her neyin varsa sıkı sıkı kilitle.”

“Dolap yok mu?”

“Şu demir dolapları kullanıyoruz ama eşyalarımızı daha çok bavulumuza koyup yatağın alanda saklıyoruz, çünkü gördüğün gibi bu demir dolaplar çok ensiz. Pek bir şey almıyor.”

“Bir de bana kıyafet verilecekmiş. Onu nereden alabilirim?”

Yine güleç yüzlü olanı uzun uzun giysileri alacağım yeri tarif etti.

“Siz hangi bölümde çalışıyorsunuz?” diye sordum onlara.

“Ben oda temizliğindeyim.”

Anlaşılan işçilerle stajyerler aynı yerde kalıyorlardı. Durum açıklığa kavuşmuştu. Dandik bir oda bile verilmiyordu.

Güleç yüzlüyle arkadaşı gittikten sonra oracıkta bir yatağın üstüne oturdum ve etrafıma bakındım. Giysilerimi doğru dürüst asacağım, yerleştireceğim bir yer bile yoktu.

Her yer tozlu ve kirliydi, yerlerde tozlar yumak olmuş uçuşuyordu ve ben çamaşırlarımı, giysilerimi bir valiz içinde bu toz yumakları arasında yerde, yatak altında tutacak, ortalık yerde soyunup giyinecektim. Bir de sıcaktı ki... Çinko tavanımız güneş ısısını olduğu gibi içeri aktarıyordu. Duş var mıydı buralarda?

Neyse, kalkıp ayaklarım geri gide gide tarif edilen yeri buldum, bana giymem için bir etek ve bir bluz verdiler. Lacivert pilili bir etek ve beyaz bluz. Ayakkabılarımı kendim alacakmışım. Kapalı, lacivert mokasen olacakmış.

Yeniden barınaklara yürüyüp giysileri giydim ve restorana doğru yola çıktım ki, "Serra, Serra..." diyerek bağıran Defne Teyzemin sesini duydum.

"Teyze, sen ne arıyorsun burada?"

"Aman anneni bilmez misin ne pimpiriklidir. Telefon etti ve, 'Defne, ne olur git şu kıza bir bak. Bugün ilk günü, her şey yolunda mı bir anlayıp bana bildiriver,' dedi. Ben de iki saattir seni arıyorum. Burası ne gayya kuyusuymuş böyle... Araya sora canım çıktı," dedi. Sonra yüzüme dikkade bakarak, "Eee, nasıl gidiyor. Durumdan memnun musun?" diye sordu.

"Memnunum da..."

"Bence pek de mutlu görünmüyorsun," deyince beni almaz mı bir ağlamak...

"Aaa, neler oluyor, Serra. Aman Allahım, nedir benim bu kaderim, evde biri ağlar, öbürü işte ağlar. Ne oldu canım, anlat bana."

"Ah teyzeciğim, şu staj işi çok büyük bir düş kırıklığı oldu. Hele de yatacağım yeri bir görsen... Felaket... Berbat..."

“Koskoca tatil köyünün çalışanlarını berbat yerlerde barındıracağını düşünemiyorum. Hadi gidelim de bana bir göster.”

Böylece ben önde, teyzem arkada tekrar barakalara yöneldik. Bu, o yolu bugün üçüncü kez teptiğim anlamına geliyor. Dikkatinize...

“Uf,” dedi teyzem, alnında biriken teri silerek. “Ne kadar da uzakmış.”

“Bu bir şey değil,” dedim.

Ve barakalarımıza ulaştık.

“İşte kalacağım yer.”

“Ama bu doğru dürüst bir bina bile değil, bir baraka, sığınak gibi bir şey...”

“içeri gel, teyze,” dedim; bu kez içersini gösterip koşulları ve uyarıları da anlatınca, teyzem, “Serracığım, az bile söylemişsin,” dedi ve ekledi, “hemen senin valizini arabaya atıyorum ve sen bizde kalıyorsun. İşe evden gider gelirsin, bunların bir servisi vardır herhalde.”

“Yaşşa teyzeciğim,” diyerek boynuna atıldım.

Nasıl seviniyordum, hem de nasıl... Hapishaneden kurtulmuş gibiydim. Yine o yolu geri yürüdük. Resepsiyondan valizimi kaptığım gibi teyzemin bagajına yerleştirdim.

Teyzem resepsiyondakilere, “Çalışanlarınızı ve stajyerlerinizi evden alıp eve bırakacak servisiniz var, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” yanıtını alınca teyzemle birlikte servis arabasının saatlerini ve nereden kalktığını öğrendik.

Sonra yine oradaki kıza, otelde kalmayacağımı söyleyip bunu bildirmem gereken bir yer var mı diye sordum. Bir stajyer olarak ne yapıp yapmadığımı bildirmem gerektiğini düşünüyordum.

Kız elini “boş ver” anlamında sallayarak, “Burada kalmışsın, kalmamışsın fark etmez, o nedenle hiçbir yere hiçbir şey bildirmek zorunda değilsin,” dedi.

Teyzem kulağıma, “Ben buranın gösterişine bakıp da bir şey sanmıştım. Pek Allahlıkmış, seni buraya yerleştirdiğime pişman oldum,” diye fısıldadı.

Ama ben evde yatacağım için o kadar mutluydum ki, “Otelin yönetiminden bana ne, teyzeciğim. Ben burada deneyim edineceğim, önemli olan da bu,” diyerek o beni teselli edeceğine, ben onu teselli ettim.

“Ya şu ablama ne demeli,” dedi teyzem. “Annelik işte! Kadıncağızın sanki içine doğdu senin sıkıntıda olduğun. Hadi canım, akşama görüşürüz.”

Teyzem gidince, ben de ilk kez keyifle bir nefes alıp restorana doğru yöneldim. Gecelerimi kurtarmıştım ya, güneş yine gülümsemeye başlamıştı.

“Ben geldim, Mustafa Bey,” dedim.

“Neredesin, kızım?” diye bir bağırtıyla karşılaşınca, güneşimin yüzü asıldı, havadaki pırıltılar uçup gitti.

“Kalacak yerimi öğrendim. Giysilerimi bulup giydim. Servis hakkında bilgi edindim.”

“Tamam, tamam, tamam... Şu anda kalabalık çay salonunda, sen oraya geç ve masalardaki kirli bardakları, tabakları topla.”

“Peki, efendim.”

Çay salonu gerçekten dopdoluydu; çay içip pasta yiyenler, dondurma ısmarlayanlar, koşuşan küçük çocuklar...

Hemen oradaki garsonun yanına seğirttim. “Ben yeni stajyerim,” dedim. “Beni Mustafa Bey buraya yolladı. Kirli tabakları toplayacağım.”

Bu seferki garson babacan bir adamdı.

“Adın ne kızım senin?”

“Serra.”

“Bugün ilk günün mü, Serra?”

“Evet efendim.”

Gülümseyerek elini uzattı. “Hayırlı uğurlu olsun,” diyerek tokalaştı benimle. “Madem ne yapacağını söylemiş, haydi bakalım, orada duran tepsilerden kap bir tane ve işe giriş.”

Bir koşu gidip tepsiyi aldım ve başladım tabakları, fincanları, dondurma kâselerini toplamaya. Yarım saat sonra kollarım ağrımaya başlamıştı bile. İçimden, bundan böyle bir yere gittiğimizde, bize hizmet edenlere çok okkalı biçimde teşekkür edeceğim, diye kararlar alıyordum.

Bir buçuk saatin sonundaysa, hem kollarım, hem de bacaklarım sızım sızım sızlıyordu. Bir ara o babacan garson yanıma geldi.

“Biraz yavaş ol, Serra. Bugün ilk günün, sonra ağrılardan yarın sabah yataktan kalkamazsın,” dedi.

“Ama,” dedim. “Dünya kadar kirli tabak çanak var toplanacak. Ayrıca bitmek de bilmiyor.”

Güldü. “İşte onun için arada bir oturup dinlenmelisin. Bu iş bitmez ama sen böyle çalışırsan, senin işin biter.”

“Tamam, Kâzım Ağabey,” dedim. Adı, yaka kartında yazılıydı. Çok tatlı adam bu Kâzım Ağabey. Mustafa ne kadar suratsızsa, bu o kadar tatlı.

Derken çay salonu giderek tenhalaştı. İçki ve yemek saati yaklaşıyordu. Kâzım Ağabey, “Hadi yemek salonuna dönme vakti geldi,” dedikten sonra bana adeta acıyarak baktı ve “dediklerimi unutma, kendini fazla yorma,” diye ekledi.

Kendini yorma da laf mı, çoktan hışırım çıkmıştı bile. Ben bu işi nasıl götüreceğim diye düşünerek yemek salonuna geçtim. Ekşi yüzlü Mustafa'ya geldiğimi rapor ettim. Yine ne geldin, der gibi baktı. "Kirli tabakları topla," dedi. İyi! Ben de beklemeye başladım. Bu sefer, "Ne dikiliyorsun," diye bağırmaz mı...

Tepemin atmasıyla birlikte, "Dikilmiyorum," dedim terslenerek. "Daha insanlar yemeğe yeni başladılar. Tabaklarının kirlenmesini bekliyorum."

"Okullu züppelerle işimiz var," diye söylendi.

Mesele anlaşılmıştı. Şu hep duyduğumuz alayh-okullu çekişmesi meğer abartı değilmiş. Lafa bakar mısınız... okullu züppeler...

Neyse duymazdan gelip yavaş yavaş masaların üstünde birikmeye başlayan kirli tabakları toplamaya koyuldum. Ve bütün gece koşturdum durdum. Kâzım Ağabey in dediği gibi arada sırada durup dinlenmek ne kelime, Mustafa denen adamın gözü hep üstümdeydi. Bir hatamı yakalamak için bekler bir hali vardı. Oysa bu benim ilk günümdü.

Neyse, öyle ya da böyle gün sona erdi. Gidip servisi buldum. Ah, öyle yorulmuştum ki, yol boyu uyukladım. Evi tarif ettim, beni kapının önünde bıraktılar.

Sırma annesinden sabahki haberleri almış, merakla beni bekliyordu. Ben de onu merak ediyordum.

"Aaa, Serra, bileğine bak," dedi.

Bileğim davul gibi şişmişti.

"Vah canım," diyen teyzem koştu. "Hemen şunun çaresine bakalım," diyerek birtakım pomatlar sürdü.

"Ama ilk günden de bu kadar yüklenilmez ki... Yok mudur bunun bir alıştırması, bir planı, programı..."

“Valla, burada olmadığı kesin. Ayrıca beni bir adamın yanına verdiler ki, adam turizm öğrencilerine düşman.’

“Vardır öyle tipler,” dedi teyzem. “Kendinden genç ve okumuşları bir tehlike olarak görüp tavır almak sadece turizm değil, her sektörde var.”

“Ama bir de Kâzım Ağabey diye biri var, o çok tatlı ve yardımcı.”

“İşte,” dedi teyzem. “Her meslekte iyisi de var, kötüsü de. Ama bizi ilgilendiren senin birlikte çalışacağın kişi veya kişiler...” “Şu anda o kişi de parlak görünmüyor.”

Derken telefon çaldı. Arayan annemdi. Tabii ilk gün nasıl geçti diye merak içinde. Haydi bir kez de ona olaylar anlatıldı. Sonra da zavallı ayaklarımı sulara koyduk, ayakkabılar vurmuştu. Bu vurulmuş ayaklara yeni pabuç nasıl alacağız, bilmem ki...

Uzun lafın kısası, staj hiç de umduğum gibi çıkmadı!

11 Temmuz, Sah

Bu iş bu kadar!

Annemin kesin talimatı üzerine Gümüş Martıdan ayrıldım. Son on beş günde neler çektiğimi bir ben bilirim, bir de Allah!

Bir kere tam on beş gün bu adam bana sadece ve sadece kirli tabak toplattı. Tam köle muamelesi yaptı anlayacağın. Oysa biz burada keyfimizden bedava çalışmıyoruz, biz buraya iş öğrenmeye geldik. Bizim çeşitli yerlerde değişik değişik işler yapmamız gerek ki, öğ-re-ne-lim!

Bizim burada bulunmamızın amacı öğ-ren-mek!

Bu birkaç gün böyle gidince, Kâzım Ağabey i buldum ve ona derdimi anlattım, “Bu adam bana hiçbir *şey* öğretmiyor, değişik iş yaptırmıyor. Ben buraya bütün yaz kirli tabak toplayayım diye gelmedim ki. Ne olur beni siz yanınıza alsınıza,” dedim.

Adamcağız ıkındı, sıkındı. “Serracığım, bak ben burada yıllardır Mustafa’yla çalışıyorum. Şimdi onun yanına verilen birini benim almam yakışık almaz. Ama daha yukardan biri, yani stajyerle ilgilenen biri bunu söylerse olur.”

“İyi ama stajyerlerle ilgilenen biri yok ki...” dedimse de fazla ısrar etmedim. Adamın başını derde sokmaya hakkım yoktu.

Bu arada Mustafa beni öyle bir çalıştırıyordu ki... Burada iş bitti, koş çay salonuna, oradan koş yemek salonuna, koş havuz başına... Ve... İşe başladığımın üçüncü günü sabah kalktığımda ayakta duramadım, gerisin geriye yatağa yıkıldım.

Abartmıyorum! Resmen ayaklarımın üstünde duramıyordum!

Teyzem aile doktorlarına telefon etti. Doktor yapmamız gerekenlerin yanı sıra, şişler ininceye kadar kesin istirahat verdi. Teyzem oteli aradı, restorandan Mustafa’yı istedi ve benim durumumu anlatırken, gaddar adama bir-iki de laf sokuşturdu. Onun yanında çalıştığım için fazla ileri de gitmedi tabii ki...

Şişler inip basar hale gelince hemen işe gittim. Adam bana bir geçmiş olsun bile dememesinin yanı sıra, “Bu işleri kolay sanıyorlar,” diye homurdandı yine ters ters. Ve beni -evet, bildiniz kirli tabakları toplamaya yolladı!

Bu arada bir de servisle sorunlar yaşıyordum. Sözümona bir çizelge var, değil mi? Hiç o saadere uyulmuyor, bir gidiyorsun, servis arabası gitmiş. Peki öteki servis **ne zaman** kalkacak, diye soruyorsun. Artık gelmez, oradan **evine gitmiştir**, diyorlar. Haydi, gecenin o saatinde bin bir taksiye, dünya kadar para ödeyerek eve git. Olacak iş mi? Oluyor işte. Hem de böyle bir tesiste... Bu arada servisin şoförü değişmişti. O yaşlı ve sevimli şoför gitmiş, yerine tam da bu tesise uygun kıro bir tip gelmişti.

Neyse, son gece Mustafa beni bütün gün, anı gece on ikiye kadar çalıştırdı. Bitmiş bir vaziyette servis arabasına kadar gittim. Kıro ortalarda yok! Bekle, bekle, nihayet saat bire geliyordu ki, bu göründü. Tabii benimle birlikte bekleyenler homurdandılar.

"Kardeşim, eve gideceğiz, şurada bir saattir bekliyoruz," diye yakınacak oldular.

"Herhalde önemli bir işimiz vardı ki geciktik," dedi kıro. Direksiyonun başına geçerken de, "Kafamı bozmayın akşam akşam, zaten sinirlerim bozuk," diye bir de milleti azarlamaz mı...

Arabayı da bir sinirli kullanıyor ki... Zınk diye duruyor, sonra birden gazlıyor. Büsbütün sinirlenip kaza maza yapmasın diye kimse de bu duruma ses çıkarmıyor.

Benim ineceğim yere yaklaştık. "Anayoldan Şantiye Evleri'ne gireceğiz," dedim en cici halimle.

"Ben şantiyeye mantiyeye giremem. Burada dururum. Bana merkezi yerlerde duracaksın diye talimat verildi," dedi ve beni gecenin ya da sabahın bir buçuğunda otoyolda bırakıp gitti. Ve ben o saatte oradan eve yürüdüm. Sokaklarda kimseler yok. Köpekler havlar, benim ödüm

kopar ya bir köpek sürüsüyle karşılaşırsam diye. Malum ya, ortalıkça bir kuduz lafıdır gidiyor. Bu bir korku; bir başkasıysa sapığın biri karşıma çıkarsa, beni buralarda kim duyar korkusu...

Neyse, sağ salim eve vardım. Herkes uyuyordu, yavaşça yatağıma girdim. Külçe gibiydim, anında uyumuşum.

Şu işe bak ki, ertesi sabah tam çıkmadan annem aradı. Zaten anneme olup bitenleri anlattığım için çok huzursuz ve beni günbegün takip ediyor.

Bir gece önce olanları anlattığımda kadıncağız artık patladı. "Serra, bu işi derhal bırakıyorsun! Hiç anlamam! Olmaz böyle şey! Sen gencecik bir kızı bir hödüğün eline ver ve neredeyse sakadanmasına neden ol, sonra o yetmezmiş gibi Allahın dağından gelmiş bir adam gece yarısı bir genç kızı otoyolda bırakacak kadar sorumsuz davransın. Eksik olsun böyle staj!"

Annemin böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordum. "Anne, ya giysiler?" dedim usulca.

"Onları şoförle yolla, senin artık oraya adımını bile atmanı istemiyorum. Yani hayret bir şey... Öfkemden ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya sana bir şey olsaydı... Para insanı adam yapmıyor. Tesisi kurmasını bilmişler ama onu uygarca işletmesini beceremiyorlar."

Böylece zaten bu konuyla ilgili biri olmadığı için kimseye haber vermedim. Varlığımdan haberdar olan da yoktu, nasıl olsa.

Bir yandan kurtuldum diye seviniyor, bir yandan da ilk deneyimimin bu denli kötü olmasına üzülüyorum.

Teyzem, "Birkaç gün dinlen, sonra staj yapabileceğin başka bir yer bakarız," dedi.

Böylece bu hafta sabahlan uyuyup evde ayaklarımı uzatarak kendime geldim. Kendime gelmem resmen tam bir hafta aldı.

Sırma âlem. Diyor ki, "Ben ruhumu iyileştirmeye çalışıyorum, sen de ayaklarını..."

Ama bu arada boş durmadım ve oturup iki uzun mektup yazdım. Biri Gümüş Martı Tatil Köyü yöneticilerine, diğeri de bizim turizm bölümüne...

Okuluma yazdığımda, staj yerini turizm bölümü yerine kendim bulmama karşın yaşadıklarımı teker teker anlattım ki, olup bitenleri bilsinler.

Gümüş Martı yöneticilerine de, geleceğin turizmcisi olarak tesislerindeki başıbozuklukları, kimsenin kimseden haberdar olmadığını anlattım. Para gelsin de, nasıl gelirse gelsin gibi bir tutumunsa, bugünkü çağdaş hizmet sektörünü hiç ama hiç yansıtmadığını yazdım.

Bunun yanı sıra yarın daha eğitimli, daha düzeyli elemanlarla çalışmak istiyorlarsa, bugünün stajyerlerine değer vererek, onların yetişmesine katkıda bulunmak için zaman ayırmaları gerektiğini belirtip bir stajyer olarak tesislerinde yaşadıklarımı ayrıntılarıyla anlattım.

Yok eğer stajyerlerle uğraşmak istemiyorlarsa, bunu dürüstçe belirtmelerini, "ucuz işçi" kullanma kurnazlığına ve "ucuzluğuna" düşmemelerini önerdim. Bu tür bilgilerin de artık saklı kalmadığını; internetteki mesleklerle ilgili sitelerde pek çok kuruluşla ilgili deneyimlerin, olumlu veya olumsuz eleştirilerin artık herkesin eli altında olduğundan, bu şeffaflık döneminde iyi bir izlenim bırakmak isteyen bir kuruluşun, kendine en azından çekidüzen vermek zorunda olduğunu belirtmeyi de ihmal etmedim.

İki mektubu da, hem annemle teyzem, hem de Murat Enişte çok beğendiler. Ben de bu olumsuzlukları gerekli yerlere bildirerek elimden geleni yapmış olmanın huzuruna kavuştum en azından. Tıpkı Doğanay Hocamızın dediği gibi, ben elimden geleni yaptım.

16 Temmuz, Pazar

Dün akşamüstü Tümay'la Zeynep geldiler. "Hadi gidelim, birer pizza yiyelim," diye tutturdular.

Sırma, "Benim canım istemiyor ama Serra'yı götürün. Zavallı geldiğinden beri bunalımları yaşıyor. Bir yanda ben, öbür tarafta Gümüş Martı rezaleti... Geldiğine geleceğine pişman oldu," diye bir nefeste son yaşadıklarımı sıralayıverdi.

"Sen gelmezsen gitmem," dedim.

"Lütfen Serra, şu anda evden çıkmayı hiç ama hiç istemiyorum. N'olur, anla beni. Ama sen gidersen çok sevineceğim."

"Tamam, tamam!"

Böylece tıpkı eski günlerdeki gibi Zeynep ve Tümay'la pizzacıya gittik. Çeşme'yi bayağı özlemişim. Hele de akşamlarını... Cıvıl cıvıl insanlar, bisikletlerin çın çın öten zilleri, teraslardan taşan tabak çatal sesleri, şurup gibi bir hava...

Masamıza yerleşip pizzalarımızı ısmarlamıştık ki, biri gelip yanımızda durdu. "Size katılabilir miyim?"

Kim olduğunu bilmem yazmama gerek var mı?

Evet, gelen Cüneyt'ti. Oturmak için izin istemiş, bizden cevap bekliyordu.

Zeynep hemen, “O da ne demek, Cüneyt, tabii ki katılabilirsin,” dedi. Sevindirik!

Ama Cüneyt oturmadı ve bu kez doğrudan bana bakarak konuştu. “Belki baş başa kalmak istersiniz diye soruyorum.”

“Yok canım,” dedim soru doğrudan bana sorulduğuna göre. “Tabii ki oturabilirsin.” Sanki böyle bir soru karşısında başka türlü bir cevap verilebilirmiş gibi...

Geçip yanıma oturdu. Ve bunlar, üçü hemen muhabbete başladılar. Kısa sürede yine eski günlerde olduğu gibi hep birlikte konuşup gülüşüyorduk. Cüneyt doğal olmaya çalışıyordu ama gözü hep benim üstümdeydi. Başkasını dinlerken bile kaçamak bakışlarını yakalıyordum.

İntikam kadar zevkli bir duygu olamaz, Tanrım, olamaz! Ben de bunun farkındayım ya, düşüncelerini Zeynep’ten öğrendim ya, gülüyor, şakalaşıyor, resmen şov yapıyordum. Yani, bak sen neler kaybettin oğlum, dercesine gösteri içindeydim.

Yemekten sonra da yanımızdan ayrılmadı. Yavaş yavaş evlerimize doğru yürümeye başladık. Havayı kokladım. “Çeşme’nin gecelerini ne kadar da özlemişim,” dedim.

“Biz de seni özledik,” dedi Cüneyt.

O lafı geçiştirerek başka konulara atladım. Derken Tümay, “Hadi çocuklar, yarın görüşürüz,” dedi.

Zeynep de, “İyi geceler...” demez mi...

“Nereye gidiyorsunuz bu saatte, daha dolaşıyorduk,” dedim panik içinde. En son istediğim şey, pişman olmuş bir Cüneyt’le baş başa kalmaktı...

İkisi de, “Geç oldu... hadi yarın görüşürüz,” gibi laflar ederek toz oldular.

Kaldık mı Cüneyt'le "Yıldızların Altında..."

Şimdi yazarken böyle dalga geçtiğime bakma, o sırada elim ayağım boşandı. Resmen ellerim titremeye başladı.

Beni arkadan vuran nankör arkadaşlarım gittikten sonra yürümeye devam ettik. "Benimle eve kadar gelmek zorunda değilsin, Cüneyt," dedim ve ekledim, "ben staj sırasında pek çok kez, hem de gecenin bir saatinde bu yollarda yalnız başıma yürüdüm..."

"Eğer rahatsız oluyorsan, gelmeyeyim," deyince ne dersin? "Ne münasebet!" dersin doğal olarak.

Bu kez, "Seni evine kadar götürmek istiyorum," dedi. "Tıpkı eski günlerde olduğu gibi."

"İşte bunun için seninle baş başa kalmak istemiyorum," sözleri dilimin ucuna kadar geldi ama tuttum kendimi. Sessizlik içinde bir süre daha yürüdükten sonra, "Sırma nasıl?" diye sordu.

"Nasıl olsun! Hâlâ şokta."

"Bora ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacak."

"Kalpler kırıldıktan sonra anlamış anlamamış kaç yazar."

"Öyle deme ama, Serra, insanlar hata yapabilirler. Hele de gençlikle..."

"Ve... Bunun faturası da karşı tarafa çıkar."

"Evet, haklısın," diyerek yerdeki küçük bir taşa ayağının ucuyla hafifçe vurup ileriye fırlattı.

"Ama hatasız kul olmaz. Eğer o insan hatasını anlamış ve pişman olmuşsa bence ona bir şans daha tanınmalı."

Durmuş, hüzünlü bakışlarla bana bakıyordu. Evin önüne gelmiştik.

"Neyse," dedim anlatmak istediklerini anlamamışçasına. "Şu aşamada Bora yeni aşkı Serpil'le fevkalade mut-

ludur eminim. O nedenle biz ne desek boş, haydi iyi geceler.”

“İyi geceler,” dedi ve ben içeri girene dek orada durup bekledi.

İntikam! İntikam!

Baldan tatlı intikam!

Lay-lay-lom!

Tra-lay-lay-lom!

17 Temmuz, Pazartesi

Tümay’la Zeynep’e bir güzel çattım.

“Siz ne yapmaya çalışıyorsunuz, söyler misiniz bana?”

“Ne yaptılar? Ne yaptılar?” diye sordu hemen merakla Sırma.

“Akılları sıra arabuluculuk oynuyorlar. Cüneyt’le beni dün gece baş başa bırakıp gittiler.”

“İnanmıyorum!” dedi Sırma.

“İnan, inan,” dedim.

Zeynep’le Tümay’dan ses yok. “Bak,” dedim. “Eskilerin ‘sükût ikrardan gelir’ diye bir sözü vardır. Hiç sesleri çıkıyor mu? Çünkü suçlular...”

“Aman sen de...” dedi Zeynep. “Bir kere o senin büyük aşkındı.”

Hemen atıldım. “Çok doğru canım, aşkımdı... dı... dı... Anlatabildim mi?”

“O ise seni hâlâ çok seviyor ve seni geri kazanmak için elinden geleni yapmaya hazır.”

“Ay, gözlerim yaşardı!”

Bu kez Tümay devreye girdi. “Senin bu kadar katı olduğunu bilmezdim. Pişman olmuş, seven bir insanla böyle alay edilmez.”

“Ayrıca,” dedi Zeynep. “Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Kaç yıldır birbirinizi seviyordunuz. O, senin ilk aşkın... Nasıl ona bir şans daha tanımazsın?”

Makineli tüfek gibi peş peşe sıralıyordu.

Üçü de gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

“Arkadaşlar,” dedim, “iyi niyetleriniz için çok çok teşekkürler ama arak bende ona karşı sevgi kalmadı.”

“Hayır,” dedi Zeynep. “Sen kendine bu yönde telkin yapıyor, kendi kendinin beynini yıkıyorsun. Öyle olsaydı, şu kadar zaman geçti üzerinden, sen de birileriyle çıkardın.”

“Ben savunduğunuz arkadaşınız Cüneyt gibi daldan dala konmaya meraklı değilim.”

“Gerçekten beğendiğin biri olsaydı, çıkardın ama...”

“Bak bu doğru,” dedim Tümay’a. Ve ekledim, “O nedenle şu anda çıktığım biri var.”

Bir an sessizlik oldu. Kavramaya çalışır gibiydiler. Sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı.

“Niye söylemedin?”

“Kim? Kim bu?”

“Tanıyor muyuz?”

“Ne zamandan beri çıkıyorsunuz?”

“Zavallı Cüneyt...”

Sonunda susup benim anlatacaklarımı dinlemenin en akılcı yol olduğunun farkına vardılar. Zaten Oktay’ı onlardan daha fazla da saklayamazdım. Böylece sevgili dostlarıma Oktay’la ilişkimizi ballandıra ballandıra anlattım.

Sırma bu öyküye bayıldı, bayıldı. Gözleri hülyalanmış dinliyordu. Sonunda içini çekerek, “Dansı başıma!” dedi.

Ötekilerse, Cüneyt’i tutuyorlardı ya, etkilenmemiş görünmeye çalıştılar.

Zeynep, “Üniversitede hele de ilk yıl böyle şeyler yaşanır. Yaz aşkları gibidir bunlar, gelir geçer,” dedi.

Tümay, “Sakın bana kızma ama bu Oktay’ı gerçekten seviyor musun? Yoksa Cüneyt’ten intikam almak için mi yapıyorsun? Sakın bilinçaltı bir ödeşme olmasın,” dedi.

“Valla, arkadaşınızı desteklemenizi yürekten kutluyorum ama ben de arkadaşınızım. Unuttunuz mu? Yani ille de onun istediği mi olmalı?”

“Hayır, Serra, hayır! Sakın bizi yanlış anlama, biz salt Cüneyt’i düşünüyor değiliz. Ama bir zamanlar çok güzel bir duygusal ilişki yaşamış arkadaşlarımızın birtakım kırgınlıklar nedeniyle bu ilişkiyi çöpe atmalarına razı olamıyoruz ve bize sorarsan aslında sen hâlâ Cüneyt’i seviyorsun.”

“Bu da nerden çıktı şimdi?”

“Öyleyse niye o yanına gelince heyecanlanıyorsun?”

“Tabii ya,” diyeTümay’ı destekledi Zeynep. “Bizim senden tek istediğimiz, önyargılarını bir kenara bırakıp kalbinin sesini gerçekten dinlemen. Bu aynı zamanda senin de mutluluğun... Cüneyt’e olan duygularını öylesine derinlere gömmüşsün ki, artık ona ilgi duymayacağını sanıyorsun.”

“Ama Oktay...”

“Canım, insanın uzaklarda ve yalnız olunca, kendine ilgi gösteren birini seviyorum sanması çok doğal. İşte bu nedenle üniversitenin ilk yıl aşklarının gelip geçici olduğu söyleniyor. İlk kez evden ayrılmışsın, eski arkadaşların yok. Yapayalnızsın. İlgiye, sevgiye muhtaçsın ve o sırada biri çı-

kıyor karşına. Bu çok anlaşılır bir şey. Ama ikinci yıl bu bocalamalar atlatılınca pek çok kişi ilk yılın ilişkilerini bitirip gerçek anlamda arkadaşlıklar kuruyormuş. Ya seninki de böyle bir şeyse? Geçici bir arkadaşlık için Cüneyt'le şansını niye yitiresin?"

Bu kez Tümay devreye girdi. "Bizim bütün istediğimiz, hazır buradayken Cüneyt'e bir şans daha tanıman."

"Hepsi bu," dedi Zeynep.

"Bütün bunları size Cüneyt mi söyletiyor?"

Birbirlerine baktılar yine. Sonra, "Yorumlar bize ait," dedi Zeynep.

"Ama bu yaz ona bir şans vermen fikri Cüneyt'in."

"Üff, bunaldım ama..."

"Canım, bir düşün diye söylüyoruz," dedi Zeynep. Ve tabii Tümay onu tamamladı. "Ama bunun çok önemli olduğunu da göz ardı etme. Söz konusu olan ikinizin mutluluğu..."

Ve tabii aynen gecemin içine ettiler! Aklımı öyle bir karıştırdılar ki, sabaha kadar yatakta döndüm durdum. Kabus gibi rüyalar gördüm.

Cüneyt bana yaklaşıyor, ben de ona sarılıyormuşum, tam o sırada Oktay beliriyormuş ve yanında Betül varmış. Betül kahkahalar atıyormuş.

Bugün evden çıkmadım. Nedense kendimle, daha doğrusu düşüncelerimle baş başa kalmak istiyordum.

Acaba Tümay'la Zeynep haklılar mı?

Oktay'la yaşadıklarım geçici mi? Ya onun için ben hangi noktada duruyorum? Sınıfa gelmiş yeni bir kız mı? Hayatında bir yenilik mi? Yoksa bana olan duyguları gerçek mi? Gerçekten beni seviyor mu?

Staj çalışmaları nedeniyle rahat rahat konuşamamamız ne kötü. Ben buralarda, o Antalya'da gece yarılarına kadar çalışıyoruz diye birbirimizi doğru dürüst arayamıyoruz. Ama onu arayıp şimdilik evde olduğumu söyleyeceğim ki, en azından şu ara telefon edebilirse konuşalım.

Onun sesini duymaya öyle ihtiyacım var ki... Hele bizim kızların laflarından sonra...

Ya Cüneyt? Pişmanlığında çok samimi görünüyor. Ayrıca böyle olmasa bizim kızlar bu kadar ısrarcı olmazlardı. Gerçekten ona öfkemden duygularımı gömdüm mü? Yanıma geldiğinde heyecanlanıp elim ayağımm dolaşmasını ben eski olayları anımsayıp sinirlenmeme bağlamıştım. Ya Tümay'la Zeynep'in dedikleri gibi, hâlâ ilgi duyduğum için heyecanlanıyorsam...

Hayret bir şey! Bir insanın kafası nasıl da böyle karışık olabilir.

Gidip Oktay'ın çalıştığı otelin numarasını çevirdim. Çalıştığı bölümden onunla konuşmak istediğimi, telefona çağırmalarını rica ettim ama şu anda kendisini bulamayız, daha sonra arayın, cevabını aldım.

Kimbilir nerelerde koşturuyor zavallım!

Bu arada annem aradı. Onunla durumumu konuştuk. Yazın neredeyse ortasına gelmiştik. Ve bu saatten sonra hiçbir kuruluş stajyer almazdı. Zaten pek çok yer stajyer almaya bayılmıyor. Alanlar da mevsim başında alıp kendilerince eğitmeyi yeğliyorlar.

Annem, "Serracığım, sen en iyi niyetlerinle bu işe giriştin ama hiç ummadığın durumlarla karşılaştın," dedi. "Bunda senin bir suçun yok. Bu bir talihsizlik. Onun-için gel bu işi gelecek yaza bırak. Şimdiden sonra staj yapacak

bir yer bulmanın zor olduğunu sen, kendin söylüyorsun. Onun için bırak bu konuda kafa yormayı. Dinlenmene bak. Denize git, Sırmaya destek ol. Ben de önümüzdeki hafta iznimi alıp geleceğim. Birlikte tatil yapmış oluruz."

Annemin konuşmaları beni öyle rahatlatıyor ki... Böylece staj konusunu zihnimde gelecek yaza erteledim ve konuyu kapattım.

Aslını istersen, annem iznini alıp buraya geliyor olmasa, bir an önce Çeşme'den ve kafa karışıklıklarından uzaklaşıp İstanbul'a evime dönmeyi istiyordum. Ama bu durumda, çaresiz, gelmesini bekleyip onunla döneceğim.

Şimdi gidip şu Sırmaya bir bakayım. Sonra da bir kitap alıp erkenden yatağa gireceğim.

23 Temmuz, Pazar

Bir haftadır Tümay'la Zeynep sabahları uğrayıp beni alıyorlar ve denize gidiyoruz. Sırma tüm ısrarlarımıza karşın hâlâ evden çıkmıyor. Ben de onu bırakmak istemiyorum ama hem teyzem, hem Sırma öyle bir bağrıştılar ki, sonunda sadece denize gitmek koşuluyla onun yanından ayrıldım.

Kumların üstüne yatıp güneşlenmek pek bir hoşuma gitti. Tümay, "Bora, Çeşme'den ayrılmış," dedi.

"Evet," dedi Zeynep. "Ben de duydum. İstanbul'da bir akrabaları varmış sanırım, onlara gitmiş."

"Cehenneme kadar yolu var," dedim ve sordum. "Serpil'den ne haber?"

Omuzlarını silkti Zeynep. "Valla onu gören yok. Herhalde evinden çıkamıyor."

“Aman çıkmasın,” dedim. “Değil yüzünü, gölgesini bile görmek istemiyorum.”

“Al benden de o kadar,” dedi Tümay.

Ve... ufukta Cüneyt belirdi. Elinde haşlanmış mısırlar vardı. “Siz üç güzelleri görünce ve de mısırcı da köşe başında durunca alayım dedim,” diyerek yanımıza geldi.

“Yaşayasın sen!” Zeynep mısıra bayılır.

Cüneyt mısırları birer kâğıt peçete içinde dağıttıktan sonra yanımıza oturdu. Ve dereden tepeden sohbet başladı. Okullarımızdan, yeni arkadaşlardan, yeni kengerimizden söz ettik; bir de saate baktım ki, on iki olmuş.

“Çocuklar, ben gidiyorum,” deyip fırladım.

Tümay, “Daha erken, Serra,” dediyse de... “Sırmayı uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Hadi siz benim yerime de yüzün, yarın görüşürüz,” diyerek havlumu ve diğer ıvır zıvın çantama doldurmaya başladım.

Cüneyt de ayağa kalkmıştı.

“Sen niye ayaklandın şimdi?” dedim ona.

“Bisikletle geldim, bu sıcakta o yolu yürüme. Seni evine bırakır, dönerim.”

“Ne gereği var, iki dakikalık yol. Hem sen bu saatleri seversin.”

Bu sözleri söyler söylemez pişman oldum ama iş işten geçmişti. Yani onunla ilgili ayrıntıları hatırladığımı belirten sözler... Nitekim yüzünde mutlu bir ifade belirdi ve gülümseyerek gözlerimin içine baleti. Hemen başımı çevirdim ve yürümeye başladım.

O da yanımda yürüyordu.

Bir kez daha denedim. “Bak Cüneyt, gerçekten beni eve götürmene gerek yok. Şunun şurası iki adımlık yok.”

Hiçbir şey demeden yanımda yürümeye devam etti. Böylece bisikletini park ettiği yere geldik. Seri hareketlerle plaj çantamı aldı, gidona taktı.

“Evet, Serra, arkama geçip otururs an, seni hemen eve atar, ben de denize dönerim.”

Birden içim acıdı. Cüneyt için içim yandı. Öylesine bir çaba içindeydi ki... Doğal olmaya özen gösteriyordu. Bana, beni ürkütmeden yaklaşmaya çabalıyordu. Bir başka deyişle, savaşıyordu. Aşkı için savaşıyordu. Oysa Oktay’dan haberi yoktu.

Geçip arkasına oturdum, belini tuttum. Onca zaman sonra Cüneyt’e dokunmak, ona bu kadar yakın olmak garipti. Karışık duygular içindeydim. Tümay’ın dediği gibi ne de olsa ilk aşkımdı o. Ağaçlıklı yollardan geçip eve geldik. Bisiklet durur durmaz indim. Cüneyt çantamı uzattı.

“Çok teşekkür ederim.”

“Seninle olmak her zaman bir zevk,” dedi Cüneyt. Sonra bisikleti deniz yönüne çevirerek, “Haydi, görüşürüz,” deyip uzaklaştı.

Arkasından bakarken dalıp gitmişim, Sırmanın sesiyle kendime geldim.

“Serra, sen misin?”

“Evet canım, ben geldim,” dedim ve koşarak yanına gittim.

“Deniz nasıldı?”

“Sensiz hiçbir şeye benzemiyordu.”

“Hadi ordan.”

“Valla! Tümay ve Zeynep’leydik biliyorsun ama ne sohbetin tadı vardı, ne de güneşlenmenin. Senin vırvırlarını arayacağımı söyleselerdi hayatta inanmazdım ama demek olabiliyormuş.”

“Cüneyt de var mıydı?”

Durakladığımı kendim bile fark ettim. “Evet,” dedim. “Sonradan geldi, bize mısır almış.”

“Seni eve getirdi, değil mi?”

“Evet! Bisikletiyle gelmişmiş de, bu sıcakta yürümemeliymişim de...”

“Zavallı,” diyerek içini çekmez mi Sırma.

“Kızım, sen kimden yanasın!” diye padadım artık. “Zaten ötekiler duygu sömürüsü yapıp duruyorlar, bir de sen çıkma başıma.”

Az önce Cüneyt’e karşı duyduğum acıma duygusunu yansıttığı için mi bu denli kızmıştım yoksa Sırma ya?

“Ay, ne bileyim, Serra, onun bu çabası içime dokunuyor.”

“Unutma ki, o da beni tıpkı Boranın sana yaptığı gibi başka birisi için bırakıp gitti.”

“Haklısın,” diyerek bir kez daha içini çekti Sırma. “Ne dersen haklısın.”

“Sen de ikide bir içini çekip durma. Ve bu inzivadan da çık artık,” dedim ve eşyalarımı yerleştirmek için odama çıktım.

Hepsine sinir oluyorum! İnsanın kafasını karıştırmak için birebirler. İşin doğrusunu istersen, benim asıl sinirlendiğim kişi... kendim. Neden net düşünemiyorum? Neden tereddüt ediyorum? Ve yine o soru dönüp dolaşıp beynime saplanıyor.

Acaba Oktay’la aramızdaki duygular gelip geçici mi?

Yaz dönüşü yeniden buluştuğumuzda her şey eskisi gibi mi olacak? Yoksa... Kızların dediği gibi ilk yıl aşkı olarak eriyip gitmiş mi olacak?

Ve bu arada Cüneyt... Acaba onunla ilgili gerçek duygularım ne? Yoksa önemli bir şeyi yitiriyorum da farkında değil miyim? Sonra pişman olacak mıyım?

İşte mayomu bu düşünceler içinde çalkalarken, teyzemin sesini duydum.

"Serra! Telefon..."

Allah Allah, kim arar öğle vakti diye düşünürken, yine teyzemin sesi yankılandı.

"Antalya'dan arıyorlar..."

Oktay! Oktay! Ondan başkası olamazdı. Merdivenleri nasıl yıldırım gibi indim, telefonu nasıl aldım, bilmiyorum.

"Oktay?"

"Evet canım, benim."

Ohhh, işte bu sıcacık ses... Bu konuşma biçimi... Onun kollarındaydım sanki.

"Nasıl buldun beni. Ben seni aramıştım ama kimbilir kimin elinde kalır diye telefon numaramı bırakmamıştım."

"Ben seni dünyanın öbür ucuna da gitsen bulurum," dedi. Güldüğünü görür gibiydim. Yüzü, açık kumral saçları gözümün önüne geldi; içim sımsıcak oldu.

"Senden haber alınca... Aslında doğru dürüst bir mesaj da almamışlar, sadece Çeşme'den aradılar, dediler."

"Peki, numarayı nasıl buldun?"

"Anneni aradım."

"Hayret bir şeysin sen!"

"Öyleyimdir." Yine gülüyordu keyifli keyifli.

"Peki, anlat, anlat."

"Akşam olunca anneni aradım. Kendimi tanıtıp seni aramak istediğimi söyleyerek Çeşme'deki evin numarasını istedim."

“Annem seni sorgulamadı mı?”

“Yoo, tam tersine bir güzel sohbet ettik, **sonra da teyze**nin ev numarasını verdi.”

“Desene annemde ilerleme var.”

“Anneler güvendikleri kimselerle böyle konuşurlar. Ayrıca karşıma annen çıkınca bırakıp kaçmadım ki, bazı insanların yaptığı gibi...”

“Oktay!”

“Şaka! Şaka!” dedi, sonra gülmeyi bırakıp sordu, “Evet, sen nasılsın? İyi misin? Staj nasıl gidiyor?”

Ona kısaca olup biteni anlattım.

“Çok yazık,” dedi. “Pek çok arkadaş benzer sorunlarla karşı karşıya. Ama ayrılmakla çok iyi etmişsin, Serra. O koşullarda, hele de hiçbir şey öğrenmedikten sonra çalışmanın ne anlamı var.” Beni ne de güzel teselli ediyordu.

“Peki, senin stajın nasıl gidiyor?”

“iyidir! Burada Kale İçi’nde küçük bir otelde çalışıyorum. Oteli bir karı-koca işletiyor ve çok da yardımcılar. Beni şu ana kadar neredeyse her bölümde çalıştırdılar. Küçük otel olmasının bir avantajı da bu olsa gerek, her bölüme girip çıkıyorsun.”

“Çok iyi. Senin için gerçekten sevindim, Oktay.”

“Sağ ol.”

“Oktay?”

“Efendim?”

“Bunu nasıl soracağımı bilemiyorum. Yani şu anda çok çok saçma geliyor ama...”

“Sor, sor. Eminim saçma değildir.”

İçim o kadar sıkıntılıydı, daha doğrusu Çeşme’ye geldiğim günden beri edilen laflar beni o kadar altüst etmişti ki,

Oktay'ın sesini duyunca bu karmaşayı daha fazla taşıyamayacağımı anladım. Yardım etse etse o bana yardım edebilirdi.

Geçen gün arkadaşlarla konuşuyorduk da..."

Evet.

"Dediler ki, üniversitenin ilk yılındaki ilişkiler yaz aşkları gibidir. Gelir, geçer."

"Nerden bu kanıya varmışlar?"

"Çünkü insanlar evlerinden, arkadaşlarından uzaklaşınca yalnızlık çekiyorlarmış. Ve bu yalnızlık içinde onlara ilgi gösteren birine hemen kapılıveriyorlarmış. Ama daha sonraki yıllarda her şey daha bir yerine oturduğundan, bu ilk yılın aşkları sönüp gidiyormuş."

"Bu benim için pek geçerli olmaz, çünkü ben zaten kendi kentimde okuyorum. Yalnızlık filan çektiğim yok."

"Ama senin için de yeni yeni kızlar ilginç olabilir. Yenilikler her zaman caziptir..."

"Serra?"

"Efendim."

"Cüneyt orada mı?"

Boş bulunup, "Nerden bildin?" deyiverdim. Sonra toparladım. "Şimdi onun ne ilgisi var bu söylediklerimle?"

"İlgisi şöyle olabilir. Eğer seni geri kazanmaya çalışıyorsa, arkadaşları aracılığıyla senin böyle düşünmeni, şüpheye düşmeni isteyebilir."

derra...

"Efendim."

"Benden yana şüphen olmasın. Ben ne istediğimi, neler hissettiğimi çok iyi biliyorum. Ve bu noktada ben de sana bir soru sormak istiyorum. Sen ne istediğini biliyor musun? Duygularından emin misin?"

Al işte! Şimdi de o kırılmıştı galiba. Hayatta insan ilişkileri kadar zor bir şey yoktur herhalde.

"Eminim," dedim bir telaş, "öyle olmasa seni **arar mıydım?**" Rahatladığını belirten bir ses duydum **öbür taraftan.**

"Sen bu garip varsayımlara kulak asma. Sana şu **kadarını** söyleyeyim. Benim ne yalnızlık çektiğim vardı, **ne bir şey.** Ve seni gördüğüm an çarpıldım. Sonra da aylarca bekledim sen kararını verene kadar. Sana gelince, sen de az düşünüp taşınmadın. Neredeyse, ikimiz de örümcek bağlayacaktık..."

Bu sözler üzerine gülmeye başladık.

"O nedenle bizim ilişkimiz öyle görüp birinin rüzgârına kapılmak ya da aman ben yalnızım, hayatımda biri olsun tarzında teselli mükafatı ararcasına bir arkadaşlık değil. Bir düşünürsen, bana hak vereceksin ve tüm şüphelerin dağılıp gidecek."

"Evet, Oktay, evet," diye mırıldanıp onu dinliyordum ferahlayarak. Hem de ne biçim ferahlayarak...

Sesimdeki rahatlamayı sezinlemişti ki, ciddiyeti bırakıp yine o şakacı havasına büründü.

"Haa, bir de söyle o Cüneyt'e, kafamı kızdırmasın, benim kızıma asılmasın. Öyle dolaylı laflarla da kafasını karıştırıp huzursuz etmesin veeeee bu bağlamda, beni kaba kuvvet kullanmak zorunda bırakmasın."

Kıkır kıkır gülüyordum. Keyfim yerine gelmiş, güvenim tazelenmişti.

"Hadi canım, artık kapatmalıyım. Yine ilk fırsatta ararım," dedi.

"Kendine iyi bak," dedim.

"Sen de... Serra..."

‘Efendim.

Bir sessizlik... Sonra onun o çok sevdiğim yumuşacık ses tonuyla konuştu.

“Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum,” diye fısıldadım ahizenin içine. Ohh, dünyalar yeniden benimdi! Kuşkular kara kanadı yarasalar gibi uçup gitmişlerdi, telefonu kapattığımda.

Sırma, kod adı Bayan Merak, beni bekliyordu tabii ki. Ona tüm konuşmayı anlattım. Sırma, Tümay’la Zeynep kadar Cüneyt’çi olmadığından (ne de olsa benim daha önce yaşadıklarımı o şimdi yaşıyor) beni daha iyi anlıyor ve Oktay’a, onu tanımadığı halde, benim anlattıklarıma dayanarak sempatisi var.

“Her şey herkesin açısından ne kadar farklı görünüyor,” dedim. “Örneğin, az önce Oktay, şakayla karışık da olsa, Cüneyt’i suçlayarak konuştu. Sanki Cüneyt beni elde etmek için kızları da devreye sokarak dolap çeviriyormuş gibi...”

“Eh, pek de yanlış bir teşhis sayılmaz,” dedi Sırma. “Oktay’ın açısından bakınca öyle görünüyor. Ama Cüneyt’in açısındansa, yaptığı hatayı düzeltip sevdiğini elde etme savaşımı veriyor. Kızların da sana anlatmak istedikleri bu zaten.”

“Biliyorum, biliyorum! Benim anlatmak istediğim, olaya o yandan bakınca başka, bu yandan bakınca daha başka görünmesi...”

“Öyle,” diyerek içini çekti Sırma.

“Bak, yine içini çekiyorsun!”

“Farkında bile değilim! Uğraşma benimle. Serra.”

“Görürsün gün gelecek, o Bora önünde diz çöküp yalvaracak.”

Hemen gözleri pırıldadı.

“Sahi mi? Emin misin, Serra?”

Ay, bu kız hiç büyümeyecek!

“Tabii,” diye oyunumu sürdürdüm. “Ama sen...”

“Evet?”

“Onu reddedeceksin!”

“Neden?” diye feryat etti.

Sanki Bora geldi de, reddetti gibi tepki veriyordu.

“Çünküüüü...”

“Evet...”

“Sen çoktan çok daha yakışıklı ve esaslı birini bulmuş olacaksın da ondan...” Başparmağımla kendimi işaret ettim. “Şekilde görüldüğü gibi.”

“Çocuklar, Derya geldi. Dedeniz, anneanneniz geldi.” Teyzemin sesi üzerine, Oktay’ın telefonunu konuşmak üzere yukarı çıkmış olan bizler, yeniden merdivenleri koşarak indik.

Herkes birbirine sarılmış, öpüşüyordu.

Anneannemle dedem hepimize sürprizdi. Biz sadece annemi bekliyorduk.

“Sürprizim nasıl ama,” diye böbürleniyordu annem. Başta teyzem, hepimiz şaşkınlık ve mutluluğumuzu dile getiriyorduk.

“Aşkolsun abla! Bir daha sana hiç inanmayacağım. Annemleri de getir dediğimde bana ne dedi biliyor musunuz, çocuklar? Bu sefer uymuyor, inşallah daha sonra...”

Hep birlikte içeri geçtik, herkes bir yerlere oturdu. Dedem Sırma yı çekip kucağına oturttu.

“Kız, duyduğuma göre bir keratanın arkasından ağlayıp duruyormuşsun. Biri giderse daha iyisi gelir. Hiç ağlanır mı?”

Bu laflar üzerine Sırma ağlamaya başlamaz mı...

Anneannem her zaman olduğu gibi dedeme kızdı. “Sen de ne açıyorsun bu konuyu sanki.”

Dedemse ona aldırmadan konuşmasını sürdürdü. “Üzme kendini, herkes neler neler yaşıyor. Bak sana şuraya yazıyorum, altı aya varmaz yeni birini bulur, bunun adını bile unutursun. Hadi git yüzünü yıka da gel. Üstüne de şöyle doğru dürüst bir şey geçir. Nedir bu tulumlar...”

Sırma fırlayıp gitti. Sıra bana gelmişti, çünkü dedem bu kez gözlerini bana dikmişti.

“Gel seni bir kucaklayayım,” dedi. Ben yanına oturdum.

“Sana da iş zor gelmiş ha,” deyip bir kahkaha atmaz mı...

“Hiç de değil,” dedim. “Felaket bir yerdi, annem anlatmadı mı?”

Başını salladı. “Anlattı canım, anlattı. Ben sana takılıyorum,” dedikten sonra dizimi okşadı. “Çok da iyi etmişsin bırakmakla. Ama en hoşuma gideni, oturup her iki tarafa güzel birer mektup yazman oldu.”

“Sahi mi, dede?”

“Tabii ya, susmayacaksınız, hakkınızı arayacak, en azından olumsuzlukları dile getireceksiniz. Başka türlü nasıl düzelir bu işler.”

Teyzem koşturuyordu. Bir yandan çayı ocağa koyuyor, bir yandan dedemlerin odasını hazırlıyordu.

“Çocuklar, siz çay servisine başlayın,” dedi.

Sırmayla ben tabakları, çay bardaklarını içeri taşırken Murat Enişte geldi. O da anneannemleri görünce şaşırdı.

“Oooo, hoş geldiniz. Bu ne güzel sürpriz,” dedi gözlerini kocaman açarak. Murat Eniştemin gülüşüne bayılıyorum. Öyle güzel dişleri var İd...

Böylece bugün iki güzel olayla sonuçlandı. **Oktay la konuşmam** ve ailemin diğer bireylerinin gelişi, yine hep birlikte oluşumuz... Lay-lay-lom!

Aslında bu laflar çocukluğumdan kalma ama demek ki, "içimdeki çocuk" keyiflenince hâlâ aynı biçimde neşesini belirtiyor. Eh, onu da kıracak değilim herhalde...

Lay-lay-lom!

Ayrıca Mehmet Ali Erbil de kullanıyor bu sözleri. Sahi nereden biliyor acaba? Yoksa benim anı deflerimi mi okudu!

31 Temmuz, Pazartesi

Bir haftadır aile saadeti yaşıyoruz. Biz iki gün sonra annemle İstanbul'a dönüyoruz. Dedemle anneannemse daha sonra dönecekler. Defne Teyze, "Bütün kış ablamlasınız, biz şurada kaç gün birlikteyiz ki," diye yakınınca, onlar da çaresiz kaldılar. Annem de teyzeme destek oldu. "Ne diye acele ediyorsunuz," dedi. "Bakın hava ne kadar güzel. Anne, sen de biraz ev işi yapmamış, dinlenmiş olursun."

Böylece programlar kesinleşti.

Bizler sabahleyin denizdeydik. Artık Sırma da geliyor. Tabii bunun bir nedeni Bora'yla Serpil'in ortalarda olmaması...

Öğleye doğru eve dönerken Cüneyt, "Ne zaman İstanbul'a dönüyorsun, Serra?" diye sordu.

"İki gün sonra."

"O kadar çabuk mu? Yazı burada geçirirsin diye düşünmüştüm."

Annemi yalnız bırakmak istemiyorum. Beni çok özlüyor. Zaten bütün yıl ayrıyız, bari yazın beraber olalım, diye düşünüyorum.”

“Haklısın,” derken pek düşünceliydi. Bir süre öylece bir şey demeden yürüdü yanımızda. Zeynep, ablası Nilgün’ün düğünüyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Tümay’la Sırma ise pür dikkat onu dinliyorlardı.

Cüneyt bana doğru eğilerek, “Serra, gitmeden seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

“Konuşuyoruz ya, işte.”

“Hayır, ben baş başa demek istedim. Lütfen, sana söylemek istediklerim var.”

Sesinde öyle bir... nasıl anlatsam... acil durum vardı ki...

Yüzüne baktım, yüzündeki ifade de aynı duyguyu yansıtıyordu. “Peki,” dedim.

“Nerede, ne zaman?”

Bir an önce konuşalım da bitsin bu iş diye, “İstersen öğleden sonra pizzacıda buluşalım,” dedim.

“Nasıl istersen,” dedi, sonra ekledi, “saat beş iyi mi?”

Iy>-

Böylece Cüneyt’e karşı “son görevimi”de yerine getirmiş olacaktım.

Ve tabii ki evdekilere arkadaşlarla buluşmaya gittiğimi söyledim. Sırma da evde meraktan dokuz doğurarak beni beklemeye koyuldu.

Cüneyt pizzacıya gelmiş, oturuyordu. Beni görünce ayağa kalkıp işaret etti. Yanına gidip oturdum. Birer kola aldık ve ben ne söyleyecek diye beklemeye başladım.

Ellerini masanın üstünde kavuşturmuş, parmaklarını inceliyordu. Yine içimden acıma duygusunun yükseldiği-

ni duyumsadım. Sonunda başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

“Bu çok zor biliyor musun, Serra,” dedi. “Nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum.”

“En baştan başla.”

“Çok pişmanım! Hem de pek çok. Daha iyi, iyinin düşmanıdır derler ya, işte ben o düşüncenin kurbanı oldum.”

Hiç sesimi çıkarmadan dinliyordum.

“Seninle çok güzel bir beraberliğimiz vardı. O kritik yılları beraber aştık sayılır. Sonra, acaba başka kişilerle çıksak nasıl olur? Birbirimizden başkasını tanımıyoruz, diye düşünmeye başladım.”

“Aslında bu düşünce doğru,” dedim lafını keserek.

“Fikir olarak doğru ama bizim için doğru değildi. Biz birbirimizi bulmuştuk. Ve daha iyisinin arayışına girmek, bana iyiyi kaybettirdi.”

Yine susuyordum.

“Şimdi, ben sana ne kadar pişman olduğumu söylemek istiyorum. Kiminle olduysam, hep seni düşündüm, her arkadaşlıktan sonra Serra nın yeri bambaşkaymış, dedim kendi kendime.”

Kolasından bir yudum aldı.

“Serra, sana sormak istediğim, acaba beni affedebilecek misin? Kalbinde bana bir fırsat daha verecek hoşgörüyü bulabilecek misin? Birlikte çok güzel günlerimiz olabilir, ve...” dedi yine bana bakarak. “Ben seni seviyorum, Serra...”

Daha fazla konuşup sonra kendini kötü hissetmesin diye hemen sözünü kestim.

“Ama ben de artık başka birini seviyorum, Cüneyt.”

Yüzü bembeyaz oldu!

Belki böyle pat diye söylememeliydim ama onunla bir daha beraber olamayacağımın asıl nedenini açıklamazsam hep ümit edecekti. Bu da ona karşı haksızlık olurdu. Gerçeği bilsin ve o da başka yöne doğru yürümeye başlasın istedim.

"Sen başka birini mi seviyorsun?" diye iyice anlamak istercesine kelimeleri tane tane söyledi.

"Evet, o da beni seviyor."

"Tanıyor muyum?"

"Kim olduğu hiç önemli değil. Önemli olan seninle benim aramda artık hiçbir şey olamayacağı."

"Emin misin?"

"Evet, Cüneyt," dedim yavaşça. "Eminim."

Gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamaz mı!

Ne yapacağımı şaşırdım. Hayatımda ilk kez bir erkeğin ağladığını görüyordum. Pizzacıda bizden başka bir sürü insan vardı. Tanıdığımız gençlerden bazıları her an gelebilirlerdi.

Yıldırım gibi kola parasını çantamdan çıkarıp masanın üstüne bıraktım ve kalkıp Cüneyt'in elinden tuttum. Onu adeta çekerek dışarı çıkardım. Hiç olmazsa yol tenhaydı. Çantamdan kâğıt mendil çıkarıp uzattım ona. Yüreğim paramparçaydı.

"Lütfen Cüneyt. Yapma böyle."

"Özür dilerim."

"Niye özür diliyorsun? Düş kırıklığına uğradın ve biraz gözyaşı döktün. Erkeksin diye buna hakkın yok mu?.."

Zavallımın gözlerinden yaşlar sicim gibi iniyordu. İçimden ona sarılmak, onu teselli etmek geliyordu ama bu koşullarda daha kötü olabilirdi. Zaten benim de gözlerim dolmuştu, kendimi zor tutuyordum.

Bir süre daha yürüdük, akşamın alacakaranlığı yavaş yavaş sokaklara iniyordu. Gözlerini sildi sonra, “Sana muduluklar dilerim,” dedi kırık bir sesle.

“Ben de sana,” dedim bütün kalbimle.

El sıkıştık, tam ayrılırken, “Umarım pişman olmazsm,” dedi ve arkasını dönüp alacakaranlığın içinde eriyip gitti. Onun uzaklaşan silueti, çökük omuzları ve, “Umanm pişman olmazsm,” sözleri üzerine benim de gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Zaten onun yanında kendimi zor tutuyordum.

Eve kadar ağlaya ağlaya geldim. Aklıma Mualla Hanımla, Ankara’da Cüneyt’le ben ayrıldıktan sonra yaptığımız konuşma geldi.

O zaman, “Keşke ben onu bıraksaydım,” demiştim de, Mualla Hoca bana, “înan bana, öyle bir durum olsa, bu sefer de, ‘Keşke bırakan o olsaydı da ben olmasaydım,’ derdin,” demişti.

Ayrılığın bu çeşidi de bir başka zormuş meğer. Bir zamanlar sevdiğin insanı üzdüğünü görmek, senin için gözyaşı dökmesini seyretmek, sevginin bittiğini söylemek çok, çok acı...

Eve gelince yüzümün halini görmesinler diye hemen odama sığındım. Bir yandan ağlar, bir yandan Sırmaya olanları anlatırken aşağıdan teyzemin sesi yükseldi.

“Sırma, Serra gelmedi mi?”

“Geldi, anne. Burada benim yanımda.”

Ve... dedemin sesi...

“Yahu aşağıya inin de bir yüzünüzü görelim. Zaten bütün gün yoksunuz, eve gelince de odanıza kapanıyorsunuz. Ne iştir bu, anlamadım.”

Ay yani... Burada benim ruhumda fırtınalar kopuyor, onlar yok geldin, yok gelmedin, yok yüzünü gören cennetlik...

"Hadi," dedi Sırma. "Ben aşağı iniyorum şunları oyalamaya. Sen de yüzünü iyice yıka. Bana olup biteni akşam anlatırsın."

Neyse, az sonra toparlanıp indim. Haydi, bir fasıl daha sitem. Annem de yanıma gelip, "Kızım biliyorsun, deden almıyor. Ne olur, eve gelince gidip yanında beş dakika otursanız... Ölür müsünüz? Ben de bıktım iki arada kalmaktan..." diye çıkışa fısır fısır.

Tabii geçip oturdum ama surat beş karış. İnsanda keyif mi bırakıyorlar. Neyse ki, Sırma oradan buradan konuştu, sonra da Murat Enişte geldi de, hava tamamen değişti.

Yemek bitince, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum, odama çıkabilir miyim?" diyerek ben de tavır koydum.

Bir süre sonra Sırma geldi. Ona Cüneyt'le konuştuklarımızın geri kalanını anlattım. Ama aklım Cüneyt'teydi. "Acaba bir arasam mı? Çok pişmandı be Sırma," dedim. "İçim yanıyor, onun için içim yamyor, inan."

"Eh, ara bakalım."

Cüneyt'in numarasını çevirdim. Telefona tanıdık bir ses yanıt verdi. Tümay'dı bu.

"Aaa, Tümay," dedim hayretle.

"Serra!" dedi o da.

"Sen ne yapıyorsun orada?"

"Zor durumda olan bir arkadaşa destek olmaya çalışıyorum." Sesi buz gibiydi.

"Cüneyt'le konuşabilir miyim?"

"Neden? Yeterince üzmedin mi çocuğu?"

“Tümay sen neler söylüyorsun! Evet, bugün ondan ayrıldığımda çok üzgündü. Ben de onun için çok ama gerçekten çok üzgünüm. Ama bu noktada yapabileceğim bir şey yok.”

“O zaman rahat bırak bari onu.”

“Belki onunla konuşursam...”

“İnan bana, daha kötü olur. Madem başka yolu yok. Cüneyt’i arama, onun karşısına bir süre çıkma,” dedi ve telefonu çat diye yüzüme kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Sırma.

“Tümay, Cüneyt’in yanındaydı ve telefonu benim suratıma kapattı. Yeterince üzmedin mi çocuğu, dedi bana.”

“Bunlar da kraldan fazla kralcı oldular.”

“Yani Sırma, şu bendeki şansa bakar mısın. Çeşme’ye ne hayallerle geldim. Staj bir fiyasko oldu. Cüneyt’i üzdüm, ben de üzüldüm. Bu arada Tümay ve Zeynep’le de dostluğumuz ne olacak Allah bilir. Hepsinin üstüne dedemle aram onun deyişiyle, ‘limoni.’” •

“Üzülme canım, seni bekleyen bir Oktay’ın var, onu düşün.”

“Şu anda onu düşünmek bile sevindiremiyor beni, anla canım ne kadar sıkkın.”

Böylece iki ispinoz kuşu gibi, ikimiz de kendi dertlerimize daldık gittik.

Derken telefon... Ve teyzemin sesi, “Serra... telefon,” diye duyuldu.

Acaba Oktay mı diye merdivenlerden yıldırım gibi indim. Gerçekten de arayan Oktay’dı.

“Benim kız ne yapıyor, bir bakayım diye arıyorum,” dedi. “Eee, ne haber, Çeşme’de hayat nasıl gidiyor?”

“Hiç de iyi gitmiyor.”

“Sesin berbat çıkıyor, Serra. Ne var, kötü bir şey mi oldu?”

“Yok, merak edecek bir şey yok.”

“Gelmemi ister misin?”

“Daha neler...”

“Doğru söylüyorum! Eğer yine senin moralini bozuyorlarsa, davamı savunmak için atladığım gibi gelirim ve seni atımın terkisine attığım gibi kaçırırım.”

“Aman sen de, Oktay...” dedim ama kıkırdamaya başlamıştım bile.

“Sonra gider, bir yerde imam nikâhı kıyarız. Benim imam nikâhlı karım olacağından o zaman kimseler artık senin kafam kanştıramaz. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...”

Artık kendimi tutamıyor, gülüp duruyordum.

Oktay sorusunu yineledi, “Şaka bir yana, Serra. Bana ihtiyacın varsa derhal atlar gelirim.”

“Hayır, Oktay. Zaten iki gün sonra İstanbul’a dönüyoruz.”

“Bak buna sevindim, çünkü Çeşme havası sana yaramadı.”

Hadi aldı mı yine bir gülme. Bütün günün gerginliği, sinirlerimin boşalmasına neden olmuştu.

“Hah şöyle, gül biraz.”

Biraz oradan buradan konuştuk. Ve telefonu kapattık. Dedem salondan seslendi, “Kız, kim bu seni böyle güldüren?”

Barışmak için bu fırsatı kaçırmayayım dedim, yanına gidip boynuna sarıldım.

“Yaa, bize surat, âleme kahkahalar...”

“Aman dede, o okuldan bir arkadaş. Çok komik çocuktur da...”

“Nereden arıyor?”

“Antalya’dan...”

“Desene babası zengin.”

“O da nerden çıktı şimdi?”

“Baksana iki saattir telefonda konuşup kıkırdayıp durdunuz. Bu kadar telefonda konuşabildiğine göre...”

“Aman dede...”

“Şaka yapıyorum canım,” dedi öpüştük ve içim rahadamış olarak Sırma’nın yanına çıktım.

“Oktay yoklamak için arıyordu. Nasılım, ne yapıyorum diye.”

“Ne güzel,” dedi Sırma.

“Sırmacığım, eminim sen de hem çok beğeneceğin, hem de seni mutlu edecek biriyle tanışacaksın.”

“Nerde bende o şans.”

“Aaa, öyle deme. Bak ben iki yıla yakın bomboş oturdum. Derken hiç hesapta yokken Oktay karşıma çıktı. Hele de senin gibi dünyalar güzeli bir süslüyü kolay kolay bırakırlar mı! Kimbilir kimler çıkacak karşına...”

“Aman Serra...”

“Hadi artık yatalım. Ben rüyamda Oktay’ı göreceğim. Sen de meçhul sevgilini... Acaba nasıl biri?”

Şu anda Sırma uyuyor, ben de yazıyorum. Ne gündü ama...

Cüneyt için bu kadar üzüleceğimi söyleselerdi, siz delirmişsiniz derdim. İnsan nasıl değişiyor, duyguları, tutumu nasıl da değişiyor.

Buraya ilk geldiğim günler, acaba Çeşme'de beni bu yaz neler bekliyor, diye yazmıştım. Meğer neler neler bekliyormuş da haberim yokmuş!

8 Ağustos, Salı

Bugün tüm eski arkadaşlar bir aradaydık. Sılanın annesinin cenazesinde...

Şişli Camii'ne duyan gelmiş, duyan gelmiş.

Annemle birlikte Çeşme'den geleli üç gün olmuştu. Gece telefon çaldı. Zaten hiç sevmem o saatlerde çalan telefonları. Hep bir kötü haber taşıyorlar gibime gelir. Nitekim bu kez korkum gerçekleşti.

Arayan Dilek'ti.

"Serra, az önce Sılanın annesini kaybettik."

"Ne!"

"Evet, canım."

"Sıla nasıl?"

"Şu anda perişan. Annesinin başucundan ayrılmıyor, ağlayıp duruyor. Sen lütfen bizim arkadaşlara haber verir misin?"

"Tabii," dedim ama telefonu kapatırken elim titriyordu.

Annem, "Hayırdır inşallah. Kimdi o arayan?" diye seslendi.

"Sılanın annesi ölmüş!"

Anneme bakıyordum. Onu kaybetmek demek hayatımın kayması demekti. Öylesine sevgili, öylesine vazgeçilmezdi benim için.

Bu arada annem yanıma gelip bana sarılmış, teselli etmeye çalışıyordu beni.

“Çok üzüldüm, Serracığım. Sıla annesini zamansız kaybetti, kadıncağız da daha genç sayılırdı. Ama ne yaparsın, elden ne gelir...”

Ben de ona sarılmış, ağlıyordum.

“Canım benim,” diyerek saçlarımı okşadı. “Şimdi sizin güçlü olup arkadaşmıza destek vermeniz gerekiyor. Üzüntünü çok iyi anlıyorum, Serracığım.”

Ama benim gözyaşlarımı o anda Sılacığımm annesine değil, kendi annemin ölebilme olasılığı, onu yitirmenin dehşeti için akıyordu. Sanki kendimi Sılanın yerine koymuştum ve kendim için ağlıyordum.

Anneme bir şey demedim tabii ama onu kollarımın arasında sımsıkı tutup öptüm. İnsanoğlu ne kadar da bencil olabiliyor. O anda benim annem hayatta olduğu için seviniyordum. Yüzümü yıkadıktan sonra telefonun başına geçip aklıma gelen arkadaşlara haber verdim.

Ertesi gün Sıla’yı hiç yalnız bırakmadık. Ve geldik bugüne, yani cenaze törenine. Cenaze Şişli Camii’nde, öğle namazından sonra kalkacaktı. Annemle ben, Dilekle ailesi, Sıla ve babasıyla birlikteydik. Camiye ilk gelenler, Toprak, Burak ve yine bizim sınıftan pek de yakın olmadığımız bazı arkadaşlardı. Nasıl ve nereden duymuşlarsa kalkıp gelmişlerdi; çok hoşuma gitti bu davranışları. Derken Aylin’le Simten göründüler. Onlar Sılayı severler. Zaten benim tatlı Sılamı kim sevmez ki... Ve Suphi... Ve Melis! İşte buna şaşırdık, çünkü o tatildeydi. Evini aramıştım ama telefona kimse çıkmamıştı. Bir koşu Sıla nın yanına gitti, ona sarıldı, Melis’in gözlerinden de yaşlar iniyordu. Annesiyle babası da gelmişlerdi. Daha sonra Melis bizim yanımıza geldi.

Seni aradım» kimse telefona çıkmayınca herhalde bir yerde tatiideler, diye düşündüm," dedim ona.

"Evet," dedi gözlerini silerek. “Tatil köyündeydik, **Antalya'da.** Esin beni oradan aradı da haberim oldu. Ben **gidiyorum** dedim bizimkilere. Onlar biz de geliyoruz dedi**ler. böylece apar topar** cenazeye yetişebildim.”

Esin de gelmiş, Sılanın babasının elini sıkıyordu. Sılayla kucaklaştıktan sonra o da yanımıza geldi.

“Çocuklar, şu içeri giren Serhat mı?” dedi Esin.

Evet, oydu! İyi ama Serhat, Mersin’de değil miydi? O arada Serhat yavaşça Sıla’ya yaklaşmıştı. Serhat’ı karşısında gören Sıla onun boynuna sarılıp bir ağlamaya başladı **ki...**

Bir yandan da, “Sen nerden çıktın böyle?” diyordu.

Serhat, “Burak’tan kötü haberi öğrenir öğrenmez gece otobüsüne atladığım gibi geldim,” dedi.

Melis’le Serhat gerçekten uzak yerlerden yetişmişlerdi. Aslında onları beklemiyorduk. Arkadaşımızın kötü gününde hepimiz yanındaydık. Aslanlarım benim!

Bu arada Dilek beni dürttü. “Ferit’e bak.”

Ferit, Sıla’nın yanında duruyordu.

“Ne var?”

“Aman sen de, kör müsün, nesin!”

“Neyi görmem gerekiyor?”

“Sıla, Serhat’a sarıldı diye Ferit, Serhat’a nasıl da kötü kötü bakıyor.”

Tam aman senin düş gücün de iyi çalışıyor filan gibi bir söz edecektim ki, lafım ağzıma takılı kaldı. Gerçekten de Ferit’in Serhat’a öyle bir bakışı vardı ki...

“Bu da manyak mı ne?”

“Ben dikkat ettim, az önce **Sıla, Burak ve Suphi’yi öper**ken de onlara kötü bakışlar fırlattı. **Ama Sıla, Serhat’ı hiç** beklemediğinden böyle boynuna sarılınca, **kim bilir o kü**çük kafasında ne senaryolar yazıyordur şimdi.

“Ay,” diye bir çığlık atarken elimle **ağzımı kapatarak se**simin fazla çıkmasını önledim.

Gelen Mualla Hocaydı! Onun girişiyle **cami avlusunda** resmen bir dalgalanma oldu. Herkes heyecanlanmıştı. **Mu**alla Hoca bir koşu Sılaya ulaştı ve ona sarıldı, bir **süre öyle** kaldılar. Sılacık çok sevdiği öğretmenini **görünce bir kez** daha gözyaşlarına boğuldu.

Dönüp, “Baba, bak tüm arkadaşlarımın yanı sıra en sevgili öğretmenim de gelmiş annemi uğurlamaya...” dedi hıçkırıklar arasında.

Bu arada hepimizin gözlerinden yaşlar iniyordu tabii. Böyle bir sahneyi izleyip de ağlamamak mümkün mü?

Derken öğle namazı dağıldı, oradan da insanlar cenaze namazına katıldı. Sonra hep birlikte mezarlığa gittik. Ah, ne zor, ne zor... Ve... sonunda Sılaların evinde toplaştık.

Akrabalar sofralar hazırlamışlardı. Zaten eve gelenler, akrabalar ve bir de biz arkadaşlarıydık. Bizlerin aileleri mezarlıktan sonra ayrılmışlardı, annem de işine gitmişti örneğin.

Akşama kadar Sıla’yla kaldık. Zaten baş sağlığı ziyaretleri başlamıştı. Gelenler, gidenler... Ferit’le ailesi de baş köşedeydiler. Sıla nın bu kaybından sonra sanki onu daha bir sahiplenmiş halleri vardı. Babasına gelince ruh gibiydi, tamamen kendi âlemindeydi.

Eve geldiğimde, kendimi öylesine yorgun hissediyordum ki... Hemen duşa girdim, uzun uzun sıcak suyun altında kaldım. Bayağı iyi geldi.

Paha sonra annem geldi. O da duşunu alıp rahat bir şnler girdikten sonra birlikte yemeğimizi hazırladık. Annem beni oyalamak için binbir şey anlatıyordu. Yok bankada neler olmuş, yok dün çarşıda çok güzel bir bluz görmüş... Canım benim!

Sevgili kiraz ağacım, bugün hayatımda ilk kez bir cenazeye gittim. Sanırım arkadaşlarımın çoğu için de bu bir “ilk" ti.

“İlklerimiz giderek çoğalıyor. İlk aşklar, aileden uzak ilk evler, uzakta yaşamla ilgili ilk deneyimler ve şimdi de ölümle ilk tanışma...

16Ağustos, Çarşamba

Bugün bir büyük sürpriz daha yaşadım. Sıla’yla ilgili.

Yine onunla birlikteydik. Zaten onu hiç yalnız bırakmıyoruz. Bu arada birbirimizin neler yaptığını da öğrenme fırsatını elde etmiş olduk, çünkü özellikle de yazın herkes bir yerde.

Örneğin, en güzel haber Serhat’ın Mersin Üniversitesi’nin İşletme Bölümünü kazanmış olmasıydı. Bu başta Sıla olmak üzere herkesin yüzüne gülücükler oturttu. Kendisi de hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu. O sevimsiz ailesinden uzakta, rahat rahat çalışma fırsatı elde edince çocuk başarıh olmuştu işte...

“Mersin’de kalmayı gerçekten istiyor musun?” diye sordu Melis.

“Evet,” dedi Serhat, sonra nedenlerini saydı. “Bir kere enişte çok anlayışlı, sevecen biri. Bugüne dek ailemde hiç

kimse bana böyle yaklaşmadı.” **Gözleri buğulanmıştı bu** sözleri söylerken. “Sonra kent de **İstanbul'a kıyasla daha** sakin ve düzgün. Sinemaları, kültür etkinlikleri var. **Üni**versitede de iyi arkadaşlar edinebilirsem, hiçbir **sorunum** kalmayacak, demektir.”

“Çok iyi,” dedik neredeyse bir ağızdan.

Esin de sınavlarda başarılı olmuş, akademiye **kabul edil**mişti. O da hayatından memnundu. Gerçekten **sevdiği bir** şeyi yapıyordu.

Benim staj maceralarımı, özellikle Sılayı güldürebilmek için, abartarak anlattım. Hem güldüler, hem de kızdılar.

Melis’te bir değişiklik yok, estetik okumaya devam ediyor. Ve İstanbul’un en sosyetik estetik merkezini açmaya kararlı.

Sıla’ya gelince... “Ben bu yıl da sınavlara girmedim,” dedi. Çıt çıkmıyordu odada. “Annem son zamanlarda o kadar hastaydı ki, hep onunlaydım. Zaten çalışmak istesem de aklımı veremiyordum. Bir de aslını isterseniz, onu kaybedeceğimi bildiğim için her anı onunla geçirmek istiyordum.”

Yanağından aşağı yuvarlanan gözyaşını sildi. “O nedenle hazırlanamadım ve girmedim sınavlara. Böylece bu yıl da kaldı bu iş,” derken hüzünlü bir gülümseme vardı yüzünde.

Ne büyük haksızlık, Tanrım! Sınıfın en çalışkan, en kafalı kızı iki yıl üst üste üniversiteye giremesin... Serhat’a ne kadar seviniyorsam, Sılaya o denli üzülüyorum.

“Bu yıl çalışır yaparsın, Sılacığım,” dedim.

“Evet,” dedi kararlı bir sesle. “Zaten annemi de kaybettiğime göre artık hayatımda köklü kararlar alma zamanı geldi.”

Bu sözleri söylerken o yumuşacık, tatlı Sılacığımız gitmiş, kararlı, harta kıtı ifadeli diyebileceğim bir kız gelmişti yerine.

Sîzler benim en yakın dostlarımsınız. O nedenle son günlerde aldığım kararları size anlatmak istiyorum."

Dilek'le birbirimize baktık. Neler oluyordu?

"Annemin ölümü gözlerimi açtı. Hayatın sonsuza dek sürmeyeceğini gerçek anlamda kavradım. Hepimiz bir gün öleceğimizi biliyoruz ama tam anlamıyla buna inanmıyoruz. Bir türlü idrak edemiyoruz. Ben de annemin hastalığına rağmen öleceğine inanmıyordum. Ne zaman ki kollarımda öldü, işte gerçek o zaman bir tokat gibi yüzümde padadı derler ya, aynen öyle oldu. Ve o zaman her şey ve herkes çok boş geldi. Kaç yıllık ömrüm varsa bunu kendimce yaşamalıyım, dedim. Onlar için, bunlar için değil, kendim için yaşamalıyım," dedi yumruğuyla göğsüne vurarak.

O kadar şaşkındık ki, ağzımız açık, onu dinliyorduk.

"İşte, kendi kendime kararlarımı aldıktan sonra önce babamla konuştum. Ona tıp okumak üzere çalışacağımı, araştırmacı olmayı, hastalıklara çareler bulmayı annemi kaybettikten sonra daha da fazla istediğimi anlattım. Acımın ancak böyle çalışmalarla teselli bulacağını söyledim.

"Eğer bana baskı uygulamaktan vazgeçebilirse, benim hayatıma, arkadaşlarıma saygı duyabilirse birlikte yaşayabileceğimizi söyledim. Aslında ayrılmak istiyorum bu evden ama annemin ölümü onu perişan etti. Annem onun her şeyiydi. O nedenle babamı, en azından şimdilik, yalnız bırakmaya gönlüm elvermiyor. Ancak... bana en ufak bir müdahalede bulunduğu an çıkıp gideceğimi kesin olarak

belirttim. Reşit olduğum için **annemden kalan mirasla** pekâlâ da kendi başıma yaşayabileceğimi **anlattım ona.** Daha açık konuşmak gerekirse, zorlanırsam **yasal hakkımı** da kullanmaya kararlı olduğumu belirttim. **Yeter artık bu** saçma baskılar...”

Bu sözler hepimizi şaşkına çevirmişti. **Söyledikleri, gül**leler gibi peş peşe düşüyordu odanın ortasına.

“Peki, baban ne dedi?” diye sordu Dilek ufacık bir sesle.

“Önce çok kalbi kırıldı. O kadar tek taraflı düşünmeye alışmış ki... Kendinin kırıp döktüklerinin hiç farkında **de**ğil. O nedenle de karşı taraf bir çıkış yapınca çok şaşırıyor, alınıyor, kırılıyor. Neden bana öyle davranıldı diye sormak aklına bile gelmiyor. Madem böyle istiyorsun, böyle düşünüyorsun, senin dediğin gibi olsun, dedi.”

“İyi,” dedi Dilek.

“Aslında ben de babamla kalmayı yeğlerim ama eski koşullarla değil, yeni koşullarla. İşte o nedenle her düşüncemi açık açık söyledim ki, eğer bunu kaldıramayacaksa, birbirimizi daha fazla kırmadan ben bu evden ayrılayım.”

“Valla müthişsin, Sıla,” dedi Melis. “Böyle bir konuşmayı ben yapamazdım. Ne yalan söyleyeyim.”

“Koşullar insanı bu hale getiriyor, Melis,” dedi Sıla. “Sonra da Ferit’i çağırdım.”

İşte şimdi hepimiz daha da bir kulak kesildik.

“Ona da ilişkimizin artık bittiğini söyledim.”

“Yaşşa be!” dediğim anda Dilekten böğrüme bir dirsek yedim. Melis kıkırdadı.

“Tabii her zamanki savları sıralayacak oldu. Onu hemen susturdum. ‘Bugüne kadar duymadığım neden, duymadığım savunma kalmadığından seni dinlemek iste-

mivorum,' dedim. 'Ben kararımı verdim, uzun yıllar tıp okuyacağım. Sonra da Amerika'ya gidip daha ileri düzeyde araştırmalar yapacağım. Bütün bu planlar evlilikle bağdaş-**mıyor. O** nedenle uzunca bir süre evlilik düşünmüyorum. Ayrıca seni sevmekten de artık yoruldum, yani sorunlarınla, kafa yapınla, kişiliğinle beni o kadar yordun ki, içimde sevginin kırıntısı bile kalmadı. Artık benim için Ferit demek sorun demek, sıkıntı, üzüntü demek. O nedenle bu iş buraya kadar, sana mutluluklar diliyorum ve bir daha da asla karşıma çıkma, çünkü bu kararların hiçbirinden asla vazgeçmeyeceğim.

"Ne yaptı? Ne yaptı?" dedim.

"Ne dese beğenirsiniz?"

"Ne dedi?"

"'Ben şimdi aileme ne diyeceğim?' dedi."

"inanmıyorum."

"Bakar mısınız?..."

"Peki sen ne dedin?"

"'Senin ailen benim umrumda değil, onun için canın ne istiyorsa onu söyle,' dedim."

"Aslanım benim!"

Artık ölsem de gam yemem! Sıla'nın şu herifi şutladığını gördüm ya, artık rahat ölebilirim.

Hepimiz çok ama çok şaşkındık. Duyduklarımızı sindirmeye çalışıyorduk.

İlk kalkan Serhat oldu. "Sıla, artık kalkmam gerek, yoksa otobüs Mersin'e bensiz gitmek zorunda kalacak."

Sıla ona sarıldı. "Taa oralardan kalkıp geldiğin için sana çok çok teşekkür ederim. Ve... seni bütün kalbimle kutlarım. Sen her şeyin en iyisine layıksın."

Serhat çok duygulanmıştı. “Allah sabırlar versin, Sıla,” dedi, sonra da, “yürekli kızmışsın, senin şu yaptıklarını ben de yapabilmeyi isterdim,” diye ekledi.

“Sen daha iyisini yaptın,” dedi Sıla ona. İkisinin sorunları bir noktada benzeştiğinden birbirlerini iyi anlıyorlardı.

Serhat hepimizle vedalaşıp gitti. Onun ardından da bizler birer ikişer kalktık, zaten akşam oluyordu.

Yolda Dilek’e sordum, “Senin şu psikoloji kitaplarının ışığında Sıla’daki değişime ne diyorsun?”

“İnan ki, ben de çok şaşırdım.”

“Ben, annesi ölürse bu kız mahvolur, diye düşünüyordum. Ve kesin şimdi depresyona girecek, tedavi görmesi gerekecek, diyordum kendi kendime. Annesine ne kadar düşkündü, bunu en iyi sen biliyorsun.”

“Bilmem mi... Ben de aynen senin gibi, eyvah şimdi Sılayı nasıl zaptedeceğiz, diye düşünüyordum.”

“Oysa ne kadar sakin, ne kadar kararlı ve ne istediğini bilen bir hali var.”

“Sanki birkaç gecede altmış yılı devirmiş gibi bir olgunluk gelmiş üzerine.”

“Sadece biz ikimiz değil, orada olup söylediklerini dinleyen herkes şaşırdı. Bu yeni Sıla’yı hayretle izliyorlardı.”

“Büyük acılar bunu yaparmış, Serra.”

“Neyi?”

“Büyük acılardan geçince insan imbikten süzülmüşçesine olgunlaşırmış. O acılardan geçmek insana dinginlik kazandırırmış. Sanırım Sılada bu böyle oldu. Kızcağız o kadar çok acı çekti ki...”

“Ne demezsin, Dilek! Annesinin hastalığı, Ferit, bütün bunlar yüzünden iki kez kaçırılan okuma şansı... Yani bü-

tün bunların altından kalkıp da ruh sağlığını koruyabilmek büyük başarı.”

“Sıla akıllı ve olumlu bir insan olduğu için acılar onu olumlu yönlendirdi, ölüm ona hayatında neyin önemli olduğunu gösterdi. Ve Sıla kendinde o gücü bularak hem babasına dur diyebildi, hem de umutsuz vaka Ferit’i hayatından silip atabildi. Şimdi büyük bir hırsla geleceğe hazırlanacak.”

“Ve eminim çok da başarılı olacak.”

“Ben de...”

Bu satırları yazarken hâlâ şaşkınım, sevgili kiraz ağacı. Hayatın ne kadar ilginç girdi çıktıları var. Sıladaki değişimi düşünüyorum.

Bir annenin ölümü...

Ve bu ölüm kızının çok istediği ama bir türlü ulaşamadığı hayatı sağlamasına neden oluyor. Amacına doğru yürüyebilmesi için gerekli gücü ona sağlıyor.

Bir büyük acıdan belki de büyük bir mutluluk doğacak.

Kim bilir belki de annesi böyle olmasını istediği için o gücü kendinde buldu. Zaten, acımı ancak hastalıklara çare arayan araştırmalar yaparak din ditebilirim, diyordu Sıla. Annesi için çalışmalar yaparken, kendisi de huzura kavuşacak.

Hayat ilginç, çok ilginç.

İnsan hayata doğru attığı her adımda yeni bir şeyler öğreniyor.

25 Ağustos, Cuma

Dedemler geldiler. Annemle gidip onları karşıladık. Yolda onlara Sılayı, annesini ve Sıla’daki değişimi anlattım.

“Allah rahmet eylesin,” dedi anneannem. “Zavallı kızcağız, bu yaşlar bir kızın annesine en çok ihtiyaç **duyduğu** zamanlardır.”

“Neyse ki sizler varsınız,” dedi dedem. **Sonra ekledi,** “îyi arkadaş bulunca onu bırakmamak gerek. Sizler şurada kaç yıldır berabersiniz, bayağı kaynaştınız. Bunu koruyun, birbirinizi kollayın. Evlenseniz, çoluk çocuğa karışsanız da birbirinizi asla ihmal etmeyin.”

“Doğru,” dedi annem. “Benim en sevdiğim arkadaşlarım ortaokul, lise çağlarımdaki arkadaşlardır. Bunca yıl geçti, kopmadık birbirimizden. İş hayatında, özel yaşamımda pek çok kişiyle tanıştım, hatta onlarla buluşup görüşüyorum da... Ama çocukluk ve ilkgençlik yıllarındaki arkadaşlarımın yeri bambaşkadır. Tabii bazen de tersi oluyor, üniversitede ya da işte tanıştığın biri gerçek dostun oluveriyor. Önemli olan nerede bulursan bul, böyle bir dostun olunca, onu kaybetmemeye bak.”

“Her birimiz ayrı yerlerde olmamıza karşın, yine de ilk fırsat buluşuyoruz.”

“Çok iyi, çok iyi,” dedi dedem. “Nerede olursanız olun, dünyanızı zenginleştiren arkadaşlar ınızdır. Ve şunu da unutma, gerçek arkadaşın fazlası olmaz.”

“Sırma nasıl?”

Anneannem içini çekti. “Nasıl olsun yavrucak. Hâlâ çok üzgün.”

“Onun gitme zamanı da yaklaşmış olmalı,” dedim.

“Evet,” dedi dedem. “Gelecek hafta gidecekmiş galiba. Biraz erken gidiyormuş, kaldığı evle ilgili bir sorun mu varmış ne, onu halledecekmiş.”

“Gidince yoldu, yerleşmeydi derken oyalanır,” dedi annem.

Lat aramızda/ dedi dedem. “Defne’ye bir şey demedim **ama benim** o çocuğu pek de gözüm tutmamıştı. Ama bunlar ailece öyle bir havadaydılar ki, artık keyiflerini kaçırmayayım diye bir şey demedim.”

"Nesini beğenmemiştin, baba?”

“Pek hanım evladı gibi geldi bana. Ne bileyim, pek ana kuzusu. Nedir o, hafta sekiz gün dokuz Türkiye’de. Sen dışarda okuyorsun, otur dersini çalış. Vaktin varsa o ülkeyi **gez,** dolaş, halkını tanı, kültürünü öğren. Yok yılbaşı, yok **dönem sonu,** zırt pırt anasının kucağında. Onun için bu çok hayırlı oldu. Yoksa bu kızın böyle şımarık yetiştirilmiş bir çocukla çok başı ağrırdı.”

“Yaşa sen, dedeciğim,” dedim. “Bütün söylediklerin doğru.”

“Eh artık, o kadarcık bir görüşümüz de olsun,” dedi, sonra bana dönerek sordu, “seni o güldüren arkadaşın aramaya devam ediyor mu?”

“Aman dede...”

Bu dedem de hayret bir şey! O kadar arkadaş arıyor, hepsiyle konuşuyorum ama o hepsinin içinden Oktay’a taktı. Gidip gelip onu soruyor. Acaba konuşurken bir şey mi belli ettim?

Annem güzel yemekler hazırlamıştı. Hep birlikte güle konuşa yemeğimizi yedik. Sonra annem onları evlerine bıraktı. Ben de o dönene kadar bulaşıkları yıkadım.

Yarın Toprakla buluşacağız. Ve gidip Alga Tur’dakilere bir merhaba diyeceğiz. Eee, ne de olsa iş hayatıma ilk adımlarımı orada atmıştım. Şebnem Hanımı, Bayan Bella’yı ve Suzy’yi, *eğer* oradaysa, yeniden görmek çok hoş olacak.

1 Eylül, Cuma

Bu hafta vedalar haftasıydı. Önce Melis'i yolcu **ettik. Sonra** yine bir toplandık ve orada Esin, Burak, Suphi **veToprak'la** vedalaştık. Ne güzel, onların hepsi bir arada **buradalar.** Neyse ki, Dilek var.

Sıla'yla vedalaşmamız biraz zor oldu. Hepimiz çok cesur olmaya çalıştık ama yine de gözyaşları sicim gibi aktı. Ancak onun bundan böyle dilediği yolda ilerlediğini bilmek bile bir teselli, hem de büyük bir teselli. Sonra Sırmayla konuştum. O da yarın Amerika'ya uçuyor. "Şöyle etrafına bak bakalım," dedim. "Belki de yanına Brad Pitt gibi biri oturur."

"Nerde bende o şans."

"Hani bana akıllar veriyordun bu konularda, ne oldu?"

"Merak etme, iyi bir şeyler olursa seni haberdar ederim."

"Hadi göreyim seni."

Böylece Sırmayla da vedalaştık.

Ben de öbür gün yolcuyum. Annemden ayrılacağım için kopkoyu bir hüzün çoktan yüreğimi sardı. Zaten o da belli etmemeye çalışıyor ama bayağı keyifsiz.

Ne yazdı ama! Neler yaşadım, neler gördüm!

Haydi sevgili kiraz ağacı, dönem sonunda görüşmek üzere... Anneme iyi bak...

Kendine de...

3 ***Eylül, Pazar***

O kadar direnmeme karşın, ailem beni tam kadro yolcu etti. Oysa bu uğurlamalar çok hazin oluyor. Hele de anne-

min yalnızlığı beni giderek üzmeye başladı. Nitekim, onla-**ra** otobüsün penceresinden el sallarken, dedemin koruyucu bir tavırla kolunu annemin omzuna attığını gördüm.

öğlen otobüsüyle gitmeye karar vermiştim, böylece sabahleyin iki ayağımız bir pabuca girmemiş oldu. Gerçi daha okulun açılmasına zaman var ama birkaç gün önce gidip evi temizletmek, bir düzene koymak iyi olacak. En azından dersler başladığında o işlerle uğraşmamış olacağız. Dilek de sanırım bir-iki güne kadar gelecek.

Oktay'ı göreceğimi düşündükçe içim içime sığmıyor. Ailemden ayrılığın acısını bir tek ona kavuşacağım düşüncesi hafifletiyor. Beni en son aradığında, ertesi gün buluşmak üzere anlaştık. Akşam yedi-sekiz gibi evde olsam, önce eşyalarımı yerleştirir, sonra banyo yapar, bir güzel uyurum. Ertesi gün de önce kendime çekidüzen verip sonra da Oktay'la buluşurum, diye düşünmüştüm.

Görüşmeyeli kaç ay oldu, biraz süslenip püslenip öyle ortaya çıkmalıyım, değil mi ama?

Söğütözü'ne gelince, eşyalarımı toplayıp otobüsten indiğimde, ilerde park etmiş bir arabayı Oktay'ın cipine benzettim. Ama hava kararmaya başladığından tam da seçemedim. Zaten onun arabası olsaydı kendi de oralarda olurdu, diye düşündüm. Ne hikmetse benim valizim her zaman en son ortaya çıkmayı başarır. Bu kez de arkalara koymuş olmalılar ki, valizini alan gidiyor, bense bekleyip duruyordum. Bir yandan da Kızılay'a gidecek servisi kaçıracağım diye panik yapıyordum.

Neyse, sonunda valizim ortaya çıktı. Tam almak için elimi attım ki, "Yardım edeyim," diyerek birisi benden önce davrandı. Dönüp baktım... Oktay! Benim Oktay'ım!

“İnanmıyorum,” diye bir çığlık attım. Vc aynı anda kendimi onun kollarında buldum. Beni **havaya kaldır**mış, döndürüp duruyor, kahkahalarımız birbirine **karışı**yordu. Sonra yere indirdi. Elleriyle yüzümü **tuttu, gözle**rimin içine bakarak, “Seni ne kadar özledim bilemezsin,” dedi ve çılgınlar gibi yüzümü, dudaklarımı, saçlarımı öpmeye başladı. Ben de onu öpüyor, bana hep dokunma arzusu veren saçlarının arasından parmaklarımı geçiriyordum.

Yine bir başka gezegendeydim sanki. Neden sonra biraz sakinleşip etrafımıza bakındık, ne otobüs kalmış, ne servis arabası...

“Umarım bizi ayıplamamışlardır,” dedim.

“Ne var bunda,” dedi gülerek. “Ne güzel, işte birbirine âşık iki genç, demişlerdir. Haydi, seni evine götüreyim.”

Böylece el ele az önce şüphelendiğim arabaya doğru **yü**rüdük.

“Aslında senin arabanı gördüm ama emin olamadım. Ayrıca onun arabası olsaydı, Oktay da yanında olurdu, diye düşündüm. Hem seninle yarın buluşacaktık. Neye mızıkçılık ettin?”

“Sürpriz yapıp seni gafil avlamak istedim,” dedi ve bana eğlenircesine bakıp “hem habersiz olunca gardım alamıyorsun, böylece ateşli mizacın ortaya çıkıyor,” demez mi...

“Terbiyesiz,” diyerek kolunu yumruklamaya başladım. Hem gülüyor, hem kendini savunmaya çalışıyordu.

“Yarın buluşmak istedim, çünkü senin karşına güzelleşip de çıkmak istiyordum.”

“Sen her zaman güzelsin, Serra.”

Eşyalarımı eve bıraktıktan sonra İnegöl Köftecisi'ne gittik. En son müşteri kalana kadar orada oturduk, konuştuk, konuştuk.

Sonra Bahçeli'nin sokaklarında el ele yürüdük. Hava harikaydı, yıldızlarsa pırıl pırıl. Bizim sokaktaki duvarın üstüne oturduk, yine konuştuk, konuştuk.

Oktay bana kendi stajını anlattı. Ben de ona benimkinin ayrıntılarını...

Sonra birdenbire, "Cüneyt'le konuştunuz, değil mi?" deyiverdi.

Nerden biliyordu bu çocuk olup bitenleri...

"Evet..."

"Neyse, ayrıntılar önemli değil. Sen bana döndün ya. Önemli olan da bu." Uzun uzun gözlerimin içine baktı. "Ama bir ara seni kaybedeceğim korkusuna kapıldım. Ve eğer sen iki gün sonra dönüyoruz demeseydin, çok ciddiyim, adayıp gelecektim."

Hiç sesimi çıkarmadan başımı onun göğsüne yasladım. Öyle mutluydum ki...

Geçen yıl yine bu günlerde Dilek'le aynı sokakları geçerek evimize giderken, duvarın üstüne oturmuş konuşan delikanlılarla genç kızlara bakışımız aklıma geldi. Geçen yıl bana bir sene sonra sen de çok sevdiğin biriyle bu sokaklarda el ele dolaşacaksın deseler, ne düşünürdüm kimbilir...

Ertesi gün buluşmak üzere Oktay beni eve bıraktı. Tam merdivenlerden inerken dönüp, "Korkarsan haber ver," dedi çapkın çapkın bakarak. "Hemen gelir, seni memnuniyetle sabaha kadar beklerim."

"Hadi, iyi geceler," deyip kapıyı yüzüne kapattım. Kahkahası kapalı kapının ardından bana ulaştı.

Yani beni kızdırmak ya da zor durumda bırakmaktan nc kadar hoşlanıyor bu çocuk...

Ama ona kızamıyorum.

Hiç kızamıyorum...

6 Eylül, Çarşamba

Şu son günler harika geçti!

Oktay'la baş haşaydık diyebilirim. Okulda başkaları, evdeyse Dilek oluyor yanımızda. Oysa bu iki gün tam bir mutluluktu.

Babaannemi aradım tabii ki. Zaten ilk gün onun yardımcısı Gülnaz Teyze geldi, evi babaannemin deyişiyle "şartlamak" için. Ben de dolapları, çekmeceleri, kitaplığımı temizleyip düzene koydum. Bu arada öğlene doğru Oktay elinde koca bir paketle kapımızda belirmez mi...

"Oktay," dedim. "Ne arıyorsun burada sabah sabah?"

"Bir gidip bakayım, benim kız ne yapıyor dedim," dedi ve elindeki paketi bana uzattı.

"Ohh," dedim. "Misler gibi kokuyor."

"Kebabın en alası da ondan. Eğer beni de davet edersen, hayır demem."

"Elbette," dedim çılgın çocuğa. "Elbette, lütfen gir içeri. Beni o kadar şaşırttın ki, teşekkür etmeyi bile unuttum baksana."

Böylece içeri girip hemen duruma el koydu.

"Haydi Gülnaz Hanım, soğutmadan yiyelim," diyerek masanın başına geçip kebapları tabaklarımıza yerleştirdi. Bize kola da getirmiş. Böylece Gülnaz Teyze, Oktay ve ben oturup afiyetle kebaplarımızı yedik. Gülnaz Teyze teneke

kutudan kolasını içmeyi beceremeyince Oktay ona nasıl yapılacağını gösterdi. Böylece Gülnaz Teyzenin gönlünü fethetmiş oldu.

Yemekten sonra, “Yapılması gereken bir şey var mı? Akan musluk ya da tamirci getirmek gibi...” diye sordu.

“Sağ ol, şimdilik durumumuz iyi.”

“îyi öyleyse, ben gideyim, sizin daha işiniz var. Akşam gelip seni alırım, yemeğe gideriz.” Sonra gözlerini ve kulaklarını dört değil sekiz açmış, bizi dinlemekte olan Gülnaz Teyzeye dönerek, “Gülnaz Hanım, siz de bizimle gelir misiniz?” dedi.

Gülnaz Teyze kıkırdadı. “İlahi oğlum, benim ne işim var sizin gibi gençlerle. Siz gidin, eğlenmenize bakın.”

Oktay gittikten sonra bana doğru eğilip evde hiç kimse olmamasına karşın, fısıldadı. “Bak bu sarı oğlandan iyi koca olur. Sakın kaçırma.”

“Ama Gülnaz Teyze, o benim arkadaşım.”

“Yok, yok, erkek kısmı böyle eli kolu dolu geldi mi, iş ciddi demektir. Bak, sen beni dinle, kaçırma bu oğlanı.”

“Daha biz okuyoruz. Böyle şeyleri düşünecek zaman değil.”

“Niye zaman değilmiş? Sen kaç yaşındasın?”

“On sekiz. Aralıkta on dokuz olacağım.”

“Ohooo! Senin vaktin gelmiş de geçiyor bile. Bizim köyde olsa seni çoktan evermiştik.”

“Neyse, neyse,” diye onu susturdum ve bu tür konuşmaları babaanneme yapıp ortalığı velveleye vermemesini de özellikle rica ettim.

Sırdaş rolünü pek sevdi. “Sen hiç merak etme, benden laf çıkmaz,” dedi. Ve yine işlerimizin başına döndük.

Akşama doğru, ertesi gün gelmek üzere o evine gitti, ben de doğru duşa... Sonra saçlarımı özenle fönledim, anneannemin aldığı yazlık giysilerden uçuk mavi, yandan yırtmaçlı uzun etekle, onun minicik daracık bluzunu giydim. Ayaklarıma da hafif ökçeli sandalederi geçirdim. Böyle uzun eteklere sandaletler çok yakışıyor.

Annemin çok hafif, çiçek kokulu bir parf mü var, sevdim diye bana vermişti. Onu saçlarıma, boynuma, kollarıma sıktım. Çeşme'den kalma güneş yanığının üstünde de hafifçe toz allık sürünce hazırdım.

Kapı çalınca koşup açtım. Oktay bana hayran hayran bakıyordu.

"Ne kadar güzelsin, Serra."

"Aman, ne güzeli," dedim ve hemen kapıyı kilitleme işine girişttim. Beni durdurdu, kendine doğru çevirdi, yüzüme bakıyordu.

"Güzel olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

Dedim ya, bu çocuk insanın içini okuyor.

"Hayır, inanmıyorum."

"Oysa o kadar güzelsin ki..."

Ne garip! İnsanın kendiyle ilgili bir imaj genç yaşlarında zihnine yerleşiyor. Ve daha sonraki yıllarda ne yaparsan yap, kendinle ilgili o görüntü değişmiyor.

Ben kendimi hâlâ gözlüklü, sivilceli, şişman, dişlerinde bir süre teller taşımış bir kız olarak görüyorum. Oysa değiştim. Teller çıktı, gözlük çıktı. Kilo verdim, sivilcelerim bunalımlı dönemler dışında epey azaldı. Giyinip saçlarımı fönleyince, hafif bir allık sürünce insan bayağı değişiyor.

Ama anlaşılan ben hâlâ o yıllara takılı olduğumdan biri bir iltifat yaptığında, güzel bir söz söylediğinde şöyle ken-

dine güvenen, kibar bir edayla, “Teşekkür ederim,” diyemiyorum. O laf yalanmış, yalan olduğu için de sanki bana hakaret ediliyormuş gibi mahcup oluyor, nereye bakacağımı bilemiyor, o anı geçiştirmeye çalışıyorum.

Oktay beni Gazi Osman Paşa’da yeni açılmış bir yere götürdü. Bahçe içinde iki katlı bir evi restoran yapmışlar. O kadar güzeldi ki. Hele de bahçesi... Ağaçları ışıklandırmışlar, masalarda da mumlar pırıldıyordu. Çok hoştu, çok.

“Oktay, burası pahalı bir yere benziyor.”

“Bak Serra,” dedi ciddileşerek. “Lütfen atışmaya başlamayalım. Sana burada stajda kazandığım parayla bir yemek yedirmek istiyorum. Keyfimi kaçırma.”

“Peki, peki.”

Yemekler lezzetliydi, müzik güzeldi. Kısaca çok zevkli bir akşam yemeğiydi. Oradan çıkınca caz bara gittik. Adını hiç duymadığım genç bir grup çalıyordu. Onları dinledik, sonra da uzun uzun dans ettik.

Beni eve bıraktığında, “Harika bir geceydi, her şey çok güzeldi. Sana çok teşekkür ederim, Oktay,” dedim.

Hiçbir şey söylemeden eğilip beni öptü ve “Yarın görüşürüz,” diyerek merdivenlerden aşağı kayboldu.

Bugün Gülnaz Teyze gelir gelmez, “Ben babaanneme bir uğrayacağım, ama yemeğe yetişirim,” dedim ve olası sitemleri önlemek için babaanneme gittim.

Beni görünce çok sevindi tabii. Diz dize oturduk ve ona yazın olup bitenleri anlattım. Saat on ikiye gelirken kalktım. “Gülnaz Teyzeye öğlene döneceğimi söylemiştim. Evi birlikte temizliyoruz da...”

“Yerleşin de bir akşam arkadaşını al, yemeğe gelin.”

“Tabii babaanneciğim,” dedim, yumuşacık yanaklarını öpüp fırladım.

Bir de eve geldim ki, ohooo, Oktay’la Gülnaz Teyze karşılıklı oturmuşlar, ahbaplık ediyorlar.

“Biz de seni bekliyorduk,” dedi Oktay. Ama gözlerindeki pırıltıları hiç beğenmedim. Kesin bir işler çeviriyordu. Gülnaz Teyzeyse suçlu suçlu bakıyordu bana.

“Size bugün sandviç yaptırdım, hani senin Kapadokya’ya giderken beğendiklerinden.”

“Sağ ol, Oktay, insanı mahcup ediyorsun.”

“Aramızda utangaçlık olur mu bu saatten sonra...”

Neler söylüyordu bu...

Oktay yan yan Gülnaz Teyzeye bakarak sözlerini sürdürüyordu. “Niye utanıyorsun, biz birbirimizin sözlüsü sayılırız artık. Gülnaz Hanımdan ne diye saklayalım ki...”

“Oktay! Sen neler saçmalıyorsun! Şaka yapmanın sırası mı, bak şimdi inanacak Gülnaz Teyze.”

“Gülnaz Hanım, lütfen söyleyin. Ne var bunda, bir delikanlı bir kızı beğenirse, niyeti de ciddiyse, kızın da gönlü ondaysa...”

“Gönlü ondaymış!” dedim öfkeyle.

“Ee tabii, Serra. Sen de biliyorsun, ben de...”

Gülnaz Teyzeyse tenis maçı seyreder gibi ağzı bir karış açık, bir Oktay’a, bir bana bakıyordu. Pek keyifliydi. Ama olmaz ki... Bu kadıncağız inanır bu laflara... Sonra ayıkla pirincin taşını...

“Gülnaz Teyze, Oktay pek şakacıdır, sen ona bakma.”

“Asıl Serra ya inanma, Gülnaz Hanım. O çok mahcup. Tabii genç kızların biraz mahcup olması doğal ama niye saklıyor ki senden... Hem benden iyisini mi bulacak sanki?”

Hee," dedi dolduruşa gelen Gülnaz Teyze. “Zaten ben de ona bu sarı oğlandan iyi koca olur. Sakın kaçırma, dediydim,'' demez mi!

Eh, Oktay’ın hali görülecek bir manzaraydı. Bir yandan kahkahalarını tutmaya çalışıyor, bir yandan da bana dönmüş, “Bak gördün mü, Gülnaz Hanım da beni sana münasip görmüş,” diyordu.

“Susar mısınız, ikiniz de,” diye tepiniyordum ama beni dinleyen kim.

Gülnaz Teyzeyse hem eliyle ağzım kapamış gülüyor, hem de birdenbire ilgi odağı olmanın verdiği sarhoşlukla Oktay’ı bilgilendirmeye devam ediyordu. “Hatta ona dedim ki...”

“Ay, susar mısın, Gülnaz Teyze!”

“Lütfen, lütfen,” dedi bana Oktay, sonra Gülnaz Teyzeye döndü. “Lütfen devam et, Gülnaz Hanım. Bu kız utangaç, bari sen anlat da ben de neler konuştunuz bileyim.”

“Hatta ona dedim ki, erkek kısmı böyle eli kolu dolu gelirse, o iş ciddi demektir.”

“Değil mi ya...” dedi Oktay bana dönerek. “Sana ciddi olduğumu söylüyorum ama sen beni bir türlü anlamak istemiyorsun.”

“Heee,” dedi Gülnaz Teyze.

“Şimdi avaz avaz bağıracağım, keser misiniz şunu?”

“Tamam, tamam,” dedi Oktay, sanki ben idare edilmesi gereken bir deliymişim gibi Gülnaz Teyzeye anlamlı bakışlar atarak...

Hey Yarabbim... şimdi şu Gülnaz Teyzenin laflarıyla Oktay’ın eline eğlenmek için ne biçim kozlar vermiştik. Kızgınlığımı gören Gülnaz Teyze sandviçini alıp mutfakta yedi. Biz de bizimkileri benim hırsım biraz geçtikten sonra

yedik. Oktay, “Akşama görüşürüz,” dedi kapıdan çıkarken. Merdiven başına ulaşınca da, “Bak benden iyi koca olur, sakın beni kaçırma,” diye dalgasını geçmez mi... Üzerine yürüyünce kaçıp gitti.

Ah, Gülnaz Teyze, ah!

İşi bittiğinde, bir kez daha Oktay’ın şaka yaptığını, aramızda ciddi hiçbir şey olmadığını ona uzun uzun anlattım. Umarım inanmıştır.

Ah Oktay, ah!

Ve bu gece de çok güzeldi. Arjantin Caddesi’nde dekoruna hayran olduğum Kafemize gittik. Bol bol konuştuk, ellerim onun ellerinin içinde... Sabahlara kadar onunla konuşsam doyamam.

İşte sevgili defter, böyle harika iki gündü. Hayatım boyunca unutamayacağım iki gün.

8 Eylül, Cuma

Dilek geldi! Ama sıkınalı bir hali vardı.

“Bak,” dedim. “Evi senin için çiçek gibi yaptım.”

“Ah, sağ ol, Serracığun. Hep ben hazıra konuyorum, senin hakkını nasıl ödeyeceğim bilmem.”

“Aman sevsinler! Ne laflar da bilirmiş. Hadi sen yerleş, ben de yemeğimizi hazırlayayım.”

Böylece bir süre sonra sofraya oturduk. O bana Sılayla ilgili son haberleri verdi, ben de ona Oktay’la geçirdiğim iki günü anlattım.

“Senin hesabına sevindim, Serra,” dedi. “Dersler başlayınca insan çalışmaktan kafasını kaldıramıyor.”

“Zaten ben de onun için çok mutluyum ya, bu iki gün özel bir armağan gibi oldu.”

Ona Gülnaz Teyzeyle Oktay’ın bana ettiklerini anlattım. Gülmekten ikimizin de gözlerinden yaş geldi. Sonra birlikte sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkadık. İçeri geçtiğimizde Dilek yine durgunlaşmıştı.

“Senin canın bir şeye mi sıkılıyor?” diye sordum ona.

“Aslını istersen öyle...”

“Peki, neymiş bu, bana söylemeyecek misin?”

“Aslında seni çok yakından ilgilendiriyor.”

“Yaa... İşte şimdi çok merak ettim.”

“Biliyorsun benim bir erkek kardeşim var, Atok.”

“Evet, şu babaannemin senden büyük olmadığı için *yanıp* durduğu erkek kardeş...”

Gülüştük.

“Şimdi o bu yıl üniversite sınavlarında başarılı oldu. O da benim gibi ODTU’yü kazandı.”

“Bak hiç söylemezsin. Tebrikler...”

“Ama büyük bir sorun var.”

“Nedir, Dilek?”

“Şu anda kalacak yeri yok! Yani bir türlü ev bulunamadı. Aslında Atok’un bir arkadaşı var, onunla ev tutmak istiyorlardı, aynen bizim gibi. Ama bulunamadı, resmen bulunamadı. Eve çıkacak diye yurtlara da başvurmadı. Böylece ortada Laldı.”

“Ne kötü.”

“Şimdi... bunu sana nasıl teklif edeceğimi bilemiyorum ama ev bulana kadar Atok bizimle kalabilir mi?”

O kadar şaşırmıştım ki, bir an ne diyeceğimi bilemedim.

“Ay Dilekçiğim, tabii... Madem zor durumdasınız.”

“Sağ ol Serra, anlayış göstereceğini biliyordum. Ev bulur bulmaz çıkacak.”

“Bütün mesele, ev sahipleri buna ne diyecekler?”

“Evet, ben de onu düşünüyorum. Biz, bu kadar dikkatliyken bile her dakika gözlüyorlar. Oysa ne parti yapıyoruz, ne gürültü var, ne müzik. Eh, gelen giden de pek yok. Arada sırada Oktay geliyor, o kadar. Şimdi benim erkek kardeşim de burada kalacak dersem, bir sorun çıkarırlar diye korkuyorum.”

“Hiç söylemesek...”

“Ben de aynı şeyi düşündüm, çünkü belki bu ay içinde bir ev bulurlar. O zaman ne diye işi dallandıralım.”

“Evet, evet, söylemeyelim. Onu burada saklarız.”

“Tüm eşyalarını benim odama koyarız. Yatmak için salondaki kanepeyi kullanır. Ah, Serra, sağ ol.”

“Lütfen Dilek, ne var bunda. Bence bayağı macera olacak bu bizim için.”

“Bana sorarsan, hiç macera olmadan bir ev bulup çıksa çok daha iyi olacak.”

“Merak etme canım, nasıl olsa bulunur.”

Böylece Dilek’in sıkıntısının nedeni ortaya çıkmış oldu. Ben Dilek’e bir şey demedim ama ev sahiplerimizin yanı sıra babaannemi de düşünüyordum.

Babaannem ve... Bir evde iki kız bir erkek...

Aklının havsalasının alacağı bir şey değil.

Yani aksilik bu ya. Atok evdeyken geleceği tutarsa... Nasıl anlatırım ben ona... Bir şey değil, telefona sarılıp babama da haber verir.

Neyse... neyse... Kötü şeyler düşünmeyeyim ki, kötü olmasın. İyi geceler, yedi cüceler!

11 Eylül, Pazartesi

Okulun ilk günü!

Betül ve Alevle "cooTuz! Tarık yine çok tatlı. Ege her zamanki gibi efendi. Dersler bu yıl biraz daha zor olacak laflan dolaşıyor etrafta. Bakalım, göreceğiz. Bu kez makroekonomi var, üç kredilik. Diğer derslerin yanı sıra yine üç kredilik olan Yeme İçme Yönetimi ilgimi çekiyor. Toplam altı ders göreceğiz.

Ah, bari bu dönem burs alabilsem!

15 Ekim, Pazar

İlk günler yok kitaplar, yok plan programlar derken günler nasıl da yıldırım gibi geçiyor. Derslerse tam gaz gidiyor. Onun için Dilek kendi, ben kendi kulvarımda koşmaya başladık bile.

Bu arada Atok da gelip bizimle oturmaya başladı. Halimiz çok komik. Oyalanıyor, hava kararınca eve geliyor garibim. Sabahları da ikimizden biri gözcülük yapıyor, öteki de onu çabucak dışarı çıkarıyor.

Babaannem ani baskın yapmasın diye, "Sen hiç yorulma, babaanneciğim, biz sana geleceğiz," dedim ama derslerden de bir türlü uydurup gidemedik.

Ve... bir bomba haber!

Borayla Serpil nişanlanmışlar! İyi mi... Annemle malum haftalık telefon görüşmemizi yaparken söyledi.

“Aman anne, nasıl olur? Gül *Teyze* nasıl kabul etmiş?”

“Gül’e soran olmamış ki...”

“Peki, nasıl olmuş?”

“Bora, İngiltere’ye dönmeden önce İstanbul’a gitmişti ya...”

“Evet.”

“Serpil de onun peşinden İstanbul’a gitmiş. Ve orada kendi kendilerine nişanlanmış, yüzük takmışlar. Bora, İngiltere’den annesini arayıp durumu bildirmiş.”

“İnanmıyorum!”

“Gül de inanamadı zaten. Ve Serpil’i arayıp onunla konuşmuş. ‘Kızım, neler oluyor, kendi kendinize neler yaptınız?’ demiş.”

“Tıpkı pembe dizilerdeki gibi...”

“Evet, insan onları ne kadar abartılmış öyküler diye izliyor ama bak gerçek hayatta da neler olabiliyor.”

“Peki, Serpil ne demiş?”

“‘Birbirimizi seviyoruz ve evlenmek istiyoruz...’”

“Olamaz...” diye annemin sözünü kestim.

“Evet, aynen böyle söylemiş ve, ‘İşte bu nedenle Bora, İngiltere’ye dönmeden yüzüklerimizi takalım istedi,’ diyerek bir de açıklama getirmiş.”

“Peki, Gül Teyze ne yapıyormuş?”

“Ne yapsın, bütün bunları anlatmak için hemen Defne’yi aramış. ‘Başında bir tülbent, elinin altında limon kolonyası, perişan bir halde yatıyor,’ dedi Defne. Durup durup, ‘Bora bunu bize nasıl yapar,’ diyormuş.”

“Bakar mısın, anne, dertleşmek için Defne Teyzeyi çağırıyor.”

“blayatın ne garip cilveleri var, değil mi? Onlar çok yakın dostlar. Zaten Bora’yla Sırmanın beraberliğine

bunca sevinmelerinin bir nedeni de böylesi eski dost olmaları."

Peki, Sırmaya haber vermişler mi?”

“Gül. Defneden Sırmaya bu durumu bildirmemesi için çok rica etmiş.”

“Nereye kadar saklayabilecek ki...”

“‘Ben Bora’nın bir çılgınlık yaşadığına inanıyorum. Eminim buraya geldiğinde, onunla oturup konuştuğumuzda, aklını başına toplayacak ve Sırmaya geri dönecektir,’ diyormuş.”

“Ay yani... Sanki o zaman da Sırma koşa koşa Bora’nın kollarına atılacak.”

“İşte böyle tatlım,” dedi annem. “Burada başkaca haber yok.”

“Peki o zaman. Yine konuşmak üzere seni çok öpüyorum. Kendine dikkat et, anneciğim.”

“Sağ ol canım! Sen de kendine iyi bak, ben de seni çok çok öpüyorum,” dedi ve telefon görüşmemiz böylece sona erdi... Şu haberlere bakar mısınız!

Gel de hayretlerim şaştı, deme!

Bu erkeklerin sağı solu belli olmuyor, azizim.

Bir tanesi hariç!

Kıh, kıh, kıh...

20 Ekim, Cuma

Dilek bugün eve çılgınlar gibi geldi. Hayatının adamını görmüş!

“Ah Serra, görsen öyle yakışıklı, öyle yakışıklı ki... Tam aşkım küllenmişken onu görünce yine çıldırdım,” dedi.

Odanın içinde dört dönüyordu. Mutlaka bir yolunu bulup tanışmalıyım onunla.”

“Saati sor, bir şeyler sor.”

“Ama daha etkili bir tanışma olmalı. **Soru sordun mu** cevaplayacak, olay da kapanıp gidecek, oysa **ben öyle bir** şey olsun ki, beni unutmasın istiyorum.”

Düşünüyordum, düşünüyordum, **arkadaşıma yardımcı** olabilecek hiçbir çare bulamıyordum.

Sonra birden aklıma bambaşka bir şey geldi.

“Dilek!”

“Söyle.”

“Bugün Doğanay Hoca’nın afişini gördüm. **Kasım ayın**da ilk sohbetini yapacakmış.”

“Aman bu muydu söyleyeceğin. Ben de bana bir çare buldun sandım.”

“Korkarım henüz işine yarayacak bir fikir üretemedim.”

Derken kapı yavaşça tıklatıldı. Gelen Atok’tu. **Zavallı o** kadar dikkatli ki, zili bile çalmıyor.

Atok uzun boylu, uzun saçlı, temiz yüzlü çok efendi bir çocuk.

“Nasılsın, ne var ne yok,” demeye kalmadı kapı çalındı. Oktay diye fırladım. Oysa karşımda Şaziment Hanım duruyordu. Hemen gövdemi siper ederek, “İyi akşamlar, efendim,” dedim.

“Bir şey mi istediniz?”

Uzanmış içeri doğru bakıyordu.

“Alt kattakiler, birinin apartmandan içeri girdiğini görmüşler, haber verdiler. Ben de size bir sorayım dedim. Ne olur, ne olmaz. Bir karaltıymış gördükleri. Hırsız filan olabilir, uyanık olmak gerek.”

Dilek yanıma geldi. "Kardeşim bizi ziyarete geldi. O da burada okuyor, yani artık o da Ankara'da oturuyor. O nedenle arada sırada rastlarsanız, merak etmeyin."

***Kendisini bir tanısaydık, o zaman sorun olmazdı."**

"Hay hay, buyrun Şaziment Hanım," diyerek onu içeri buvur etti Dilek.

Rahatsız etmeyeyim, efendim."

"Estağfurullah. Atok, bir dakika bakar mısın?"

Ve böylece Atok, Şaziment Hanımla tanıştırıldı ve ayaküstü muhabbeti sürerken, bu kez de kapıda Oktay belirdi.

"Hanımlar, kapınız ardına kadar açık. Daha dikkatli olmanızı öneririm..." diyerek içeri dalmaz mı... Tabii Şaziment Hanımla Atok'u görünce durakladı. Şaziment Hanımın erkek cinsinden bir yaratığın daha evimize girdiğini görmekten duyduğu hoşnutsuzluk çok açıktı. Atok ise Şaziment Hanımla yapyabancı bir Oktay'ın arasında sıkışıp kalmışa.

Hemen atılıp Oktay'ı Şaziment Hanıma takdim ettim. "Arkadaşım Oktay ders notlarını almak için gelmişti. Oktay, Şaziment Hanım ev sahibemiz," dedim ama Oktay'ı daha önce bir başka biçimde tanıştırıp tanıştırmadığımızı bir türlü anımsayamıyordum.

"Pekâlâ," dedi Şaziment Hanım ve bu gibi durumları hiç de onaylamadığını belirtir biçimde gıdısını salladı. "İyi akşamlar," diyerek gitti.

"Üff," dedim. "Yani nefret ediyorum insanı yalana zorlayan kişilerden! Öyle bir havaları var ki, sana zorla yalan söyletiyorlar. Oysa ne var bunda, Oktay benim arkadaşım, kalkmış gelmiş. Bu da Atok, bizimle kalıyor olsa da, senin kardeşin sonuçta."

Oktay, “Sizinle mi kalıynr?” dedi hayretle.

Hay Allah, çenem pırttı! Hay Allah...

Bugün de aksilik üstüne aksilik!

“Bak Oktay,” dedim. “Atok, Dilek’in kardeşi, **ODTÜ’yü** kazandı ama hâlâ kalacak bir yer bulamadılar. **O nedenle** geçici olarak bizimle kalıyor. Tabii biz **bunu yukarıdakile**-re anlatamıyoruz, bir sorun çıkarırlar diye. **O nedenle, az** önce dediğim gibi, bu konuda da yalan **söylemek zorunda** kalıyoruz. Oysa ne var bunda, şunun şurası ev **bulana kadar** burada kalacak.”

“Merhaba Atok,” dedi Oktay.

“Merhaba,” dedi Atok mahcup. Atok’un tertemiz yüzü Oktay’ı da etkilemişti, yoksa ilk duyduğunda tepkisi pek de ‘hoşgörülü’ olmamıştı.

“Hayat bu iki genç hanımla nasıl gidiyor?”

“Valla,” dedi Atok çaresizce elini sallayarak. “İyi de... Bir ev bulup çıkabilsem daha da iyi olacak.”

“Ben de yardımcı olmaya çalışırım,” dedi Oktay gülerek

“Sevinirim. Neredeyse bir ay olacak.”

“Neyse,” dedim. “Kazasız belasız bugüne geldik ya...”

Ve yine kapı çalındı! ,

Acaba kim olabilir?” dedi Dilek ve gidip kapıyı açtı. Bu kez... babaannem ve aziz arkadaşı Safiye Teyze duruyordu eşikte.

Aldı mı beni bir gülme! Yani araşan tarasan rastlantıları böylesine düzgün ve peş peşe sıralayamazsın.

“Safiye’yle şöyle bir uğrayalım da bu kızlara bir bakalım, dedik. Hiç sesleri solukları çıkmıyor.”

Eyvahlar ki, ne eyvahlar...

Hangi birine neyi, nasıl anlatırsın...

Kazasız belasız bugüne geldik, diyerek kendi kendimize **nazar** değdirmişim!

Babaannemle Safiye Teyze iki adet sinirli tavuk gibi Oktay'la Atok'a gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

Bu kez Dilek devreye girerek, "Hoş geldiniz, Kadriye Teyzeciğim, buyrun oturun," dedi en saygılı, en tatlı ha**liyle.** "Kardeşim Atok da bu yıl üniversiteyi kazandı. Bizi ziyarete gelmişti."

Atok hemen babaannemle Safîye Teyzenin ellerini öptü. Babaannem uzun saçları nedeniyle Atok'a şüpheyle bakmaya devam ediyordu. Onun zihninden geçenleri okuyabiliyordum.

Hmmm... Saçı uzun, o zaman bu çocuk sağlam ayakkabı değil. Dilek, hanım kız, yani ailesi doğru düzgün. Vah, vah, kimbilir ne üzülüyorlardır bu oğlanın hallerine... Öte yandan, davranışları da saygılı, bak elimi bile öptü... Ne var sanki o saçları uzatacak.

"Bu da Oktay," diyerek tanıştırma merasimini sürdürdü Dilek. "O da arkadaşımız, ders notlarını almaya gelmişti. Malum, bazen birlikte ders çalışıyoruz."

Babaannem projektörlerini bu kez Oktay'a çevirmişti. Oktay uzanıp saygılı bir tavırla elini sıktı.

Hmmm... Demek bu Oktay sınıf arkadaşları... Acaba ne okuyor? Babası ne iş yapıyor? Bu da efendi görünüşlü ama ne fayda... Yaşıtlar. İnsan yaşıtıyla evlenmemeli. Erkek kadından büyük olmalı ki, İcadın onu saysın. Bugünküler sen de sen, ben de ben. Onun için de evlilikler yürümüyor zaten. Ahhh, ahh...

Babaannemin zihnini böylece okuduktan sonra bir koşu mutfağa gidip çayı koydum.

Safiye Teyze sesleniyordu, **“Zahmet etme, kızım, biz sa-**dece beş dakika oturacağız.

“Aaaa, hiç olur mu, Safiye Teyze,” dedim. **“Bak ne güzel** arkadaşlarımız da burada, hep birlikte çay içeriz.”

“Size içli köfteyle börek getirdim,” dedi **Safiye Teyze.**

Oktay’a dönerek, “Safîye Teyzenin **içli köfteleri gibi** yoktur,” dedim.

Babaannem de koca bir kutu kurabiye yapmış, **hem de** benim sevdiğim fındıklılardan.

“Çok teşekkürler,” diyerek ikisini de yanaklarından öp-tüm, pek mutlu oldular. Babaannemin kurabiyelerini bir tabağa yerleştirdim.

Böylece bir süre sonra maaile oturmuş, çaylarımızı içip fındıklı kurabiyelerimizi yiyerek tanışma muhabbeti yapı-yorduk. Bu, Safiye Teyzeyle babaannemin ahiret soruları sordukları, delikanlıların da peygamber sabrıyla o sorulan yanıtladıkları anlamına geliyordu.

Babaannem sayesinde, Oktay’ın babasının deri ticare-ti yaptığını, annesinin emekli öğretmen, evlerininse 260 metre kare olup doğalgazla ısıtıldığını öğrenmiştim.

Bir ara Dilek, “Şaziment Hanım keşke şimdi gelseydi,” dedi.

“Gerçekten...”

“Neymiş, neymiş,” diye sordu hemen babaannem.

“Ev sahibemiz az önce gelmişti de... Şimdi gelseydi, siz-lerle de tanışmış olurdu, böylece bizim düzgün aile kızları olduğumuz kanısını pekiştirmiş olurdu, demek istiyor Di-. lek,” diye tercümanlık yaptım.

“Ne demek oluyor bu? Sizi ne sanıyor bunlar? Çıkıp on-larla bir konuşayım mı?”

“Aman babaanne, bu gecelik bu kadar heyecan yeter de **anar bile."**

Tabii bıb<unnem niye öyle söylediğimi bilmediğinden, yine abuk sabuk konuştun dercesine bir bakış fırlattı bana.

Diyorum ya, hani komediler vardır. Daha çok Haldun Dormen dyatrolannda sergilenir, içinde müthiş bir trafik yaşanan piyeslerdir bunlar; biri girer, diğeri çıkar. Olmaması gereken kişiler oradadır, kimi kaçar, kimi kovalar. İşte bizim ev bu akşam sanki böyle bir piyesin yer aldığı sahneydi.

“Saat ona geliyor,” dedi babaannem. “Haydi, biz gidelim. Siz de vakidi yatın.”

Oktay hemen ayaklandı. “Ben sizi evlerinize bırakayım, efendim.”

Safiye Teyze, “Yok, yok oğlum, zahmet etme,” dediyse de Oktay onlarla birlikte kalktı. Babaannem, Atok’a şöyle bir bakınca, Dilek, “Atok’cuğum, bari sen biraz daha kal, sonra gidersin,” dedi.

Böylece bu gece sinemaya gitmeyi planlamışken, evimizde türlü çeşitli insanları ağırlamıştık. Oktay da babaannemle tanışma fırsatını (!) yakalamış,’ sonra da onlara şoförlük yaparak evlerine bırakmıştı.

Kısmet işte!

15 Kasım, Çarşamba

Bu yılın ilk sohbetiydi. Doğanay Hoca Ankuva’da oturmuş, bizi bekliyordu. Geçen yıla kıyasla daha büyük bir grup vardı. Doğanay Hoca bir süre daha bekledi ve gülümseyerek, “Sanırım bugünkü mevcudumuz tamamlandı. Ön-

çelikle hepinize hoş geldiniz, diyorum. **Katılımın artması** kıvanç verici, kutlarım sizleri," dedikten sonra, **"Bugün çok** güzel bir sonbahar havası var dışarda. Ceketlerinizi giyip bahçedeki banklarda oturarak, kızarmış, sararmış yaprakları seyrederek sohbet etmeye ne dersiniz?" diye önerdi.

Fikir herkesin hoşuna gitmişti. Peş peşe dışarı çıktık; **he**nüz kaybolmamış mayhoş bir güneş, kızarmış yaprakların üzerinde ışıklı desenler çiziyordu.

"Bu havalardan yararlanmak gerek," dedi hocamız. "Önümüz kış, o zaman da içerde güzellikler arayacağız ama şimdi, madem bu güzel güz günü var, neden onun tadını çıkarmayalım? Hepinize, bugünün anısına yerdeki şu sonbahar yapraklarından bir tane alıp kitabınızın içinde saklamanızı öneriyorum, renkleri o kadar güzel ki...

"Size bu sonbahar yapraklarıyla ilgili bir anımı anlatmak istiyorum. Bir zamanlar ben de gençtim, eh o zamanlar da böyle değildik elbette." Göbeğini işaret etti gülerek. "Beğendiğim bir genç hanım vardı. Sanırım o da beni beğeniyordu."

Etrafıma baktım, herkes büyük bir merakla dinliyordu. Kaç hoca öğrencilerine kendi aşk hayatından söz eder ki...

"Yine böyle bir sonbahar günüydü. Beni evine çaya davet etmişti. Üsküdar'da oturuyorlardı, muhteşem bir manzara evlerinin doğal tablosu gibiydi. Oturduğunuz yerden İstanbul'un o büyülü görünümünü, minarelerini, cami kubbelerini ve gidip gelen vapurlarını seyretme imkânına sahiptiniz. Çok güzel bir çay sofrası hazırlamıştı. Mavi-beyaz narin porselen fincanlarda çayın dumanı tütüyor, zarif bir ikram ona eşlik ediyordu. Gerçekten göze zevk veren bir sofra düzenlemesiydi. Ama beni asıl kalbimden vuran..."

önemli bir şey söyleyeceği zaman yaptığı gibi durdu, birlere baktı.

“Çay masasının ortasına dekor olsun diye serpiştirdiği küçük sonbahar yapraklarıydı. Kızılıyla, sarısıyla, koyu kahveye dönüşmüşüyle... İşte bu o kadar güzel ve zarif bir buluştu ki, diyebilirim güz yapraklarının görünümü o genç hanımı beğenimi büyük bir hayranlığa dönüştürmüştü. Ve o gün bu gün, güz yaprakları gördüğümde o hanımı anımsarım,” diyerek öyküsünü bitirirken belirli belirsiz içini çekti.

“Bu da böyle bir anı işte. Evet, bugün size bir kitaptan söz etmek istiyorum,” dedi ve elindeki kitabı havaya kaldırarak bizlere gösterdi.

“Kitabın adı Duygusal Zekâ, yani Emotional Intelligence, yazarı Dr. Daniel Goleman. Hayatta mutlu ve başarılı olma arayışları içindeyseniz, bu kitabı mutlaka okumalısınız. Bakın, bir fikriniz olsun diye size kitabın arka kapak yazısını okuyacağım.

“IQ testiyle ölçülen zekâ, insanların okul ve iş başarısını belirleyen değişmez bir etken midir? Öyleyse neden yüksek IQ’lu çocuklar, ortalama IQ’ye sahip arkadaşlarına göre hayatta daha başarısız olabiliyor?”

Burada durdu ve “Bu soru bana tanıdık geldi, genç dostlarım. Sizler bir şeyler anımsayabilecek misiniz?” diye sordu.

“Hocam, yaşama sanatını anlattığınız ilk sohbette siz bu örneği vermiştiniz. IQ’su, yani zekâ katsayısı yüksek olan biri başarı ve mutluluğu garantiledi diye bir kural yok, çünkü özellikle de mutluluğu elde edebilmek için daha başka şeyler gerek, demiştiniz ve konuya öyle giriş yapmıştık.”

“Evet, çok doğru. Dinlemiş olduğunuz için **ayrıca teşek**kür ederim. Şimdi... okumaya devam ediyorum.

“Dr. Daniel Goleman psikolojide çığır açan bu **kitabın**da, EO’nun, yani duygusal zekânın IQ’dan **daha önemli** olduğunu kanıtlıyor. ‘Duygusal zekayı, özbilinç, azim, dürtüleri frenleme, başkalarının duygularını **paytaşa*>ilme** gibi özellikler içeren bir zekâ olarak tanımlıyor.

“Araştırma bulgularına göre, duygusal zekâ yoksunluğu, kişinin aile yaşamından mesleki başarısına, toplumsal ilişkilerden sağlık durumuna kadar birçok alanda çok kötü sonuçlar doğurabiliyor. Ancak Dr. Goleman’a göre, duygusal zekâ doğuştan gelen bir özellik değil. İnsan beyninin yapısı dolayısıyla, çocuklukta alman duygusal dersler, yaşam boyunca davranış tarzını belirtiyor.

“Başta eğitimciler ve ana babalar olmak üzere, herkesin ufkunu açan bu kitabın çok önemli bir toplumsal mesajı da var: Demokrasinin topluma ne ölçüde malolduğu, bireylerin duygusal zekâ düzeyiyle doğrudan bağlantılı.”

Kitabı sallayarak, “İşte kitabın kısa bir tanıtımı,” dedi. “Peki, içinizde duygusal zekâ kavramını duymuş olanınız var mı?”

Hiç kimseden ses çıkmadı.

“iyi,” dedi Doğanay Hoca. “O zaman duyup bilme zamanınız geldi demektir. Duygusal zekâ, son on yılda yapılan araştırmalar ışığında, insan zekâsını IQ’nun, yani zekâ katsayısının belirlediği inancına karşı çıkan devrimsel nitelikte bir olgudur. Ve tezin dayandığı nokta, az önce arka kapak yazısında okuduğum örnektir. Yani madem zekâ katsayısı bu kadar önemli, o zaman neden IQ’su yüksek olanlar hayattaki başarıyı garantileyemiyor da, zekâ kat-

sayısı vasat olan biri hayatta başarı ve mutluluğu yakalayabiliyor?

"Bir an durun ve düşünün. Etrafınızda yok mu böyle örnekler? Çok zeki olduğu halde hayatını çarçur etmişler ya da ortaya dişe gelir bir şey koyamamışlar?"

Son sınıflardan bir delikanlı elini kaldırdı. "Hocam benim ablamın Robert Lisesi'nde bir kız arkadaşı vardı. Onunki öyle bir zekaydı ki, zaten Robert'e de çok yüksek bir puanla girmişti, tüm öğretmenler sen çok önemli biri olacaksın, önemli işler yapacaksın derlermiş. Fizik, matematik gibi derslerde smıfı sınavlara o hazırlarmış. Hocalardan daha güzel ders anlatırmış, çünkü her şeyi kolayca kavrayıp konuyu arkadaşlarının anlayabileceği biçimde aktarabiliyormuş. Ama ilginçtir, hocalar sen hayatta çok başarılı olacaksın dediklerinde, o, ben ya çok önemli biri ya da koca bir sıfır olacağım dermiş. Sonra bu kız Harvard'a kabul edildi, üstelik burslu olarak."

Islıklar yükseldi.

Delikanlı devam etti, "Ama... okuyamadı."

"Neden?" diye sordu bir kız isyan edercesine.

"Ne bileyim, memleketimi özlüyorum, dedi. Buraları sevmedim, dedi."

"İnanmıyorum," dedi bir başka kız. "Öyle bir yeri, hem de burslu olarak kazan, sonra da yapama."

"İstese kesin yapardı," dedi delikanlı.

"Sanki başka bir şeyler oldu, her neyse okuyamadı ve geri döndü."

"Vah, vah," sesleri yükseldi bu kez.

"Peki, şimdi ne yapıyor?"

"Hiç."

“Nasıl hiç?”

Orada bulunanlar bu başarısızlığı kabul **etmek istemez** gibiydiler. Doğanay Hoca’ysa söze **karışmadan dinliyordu.**

Delikanlı omuzlarını silkti. “Hiçbir **şey yapmıyor işte,** evinde oturuyor.”

“inanılmaz bir şey...”

“İşte,” dedi Doğanay Hoca. “Arkadaşınız zekâ **katsayısı** yüksek, hem de en zorlu okullara girebilecek kadar yüksek, ama duygusal zekâsı düşük birini anlatarak çok güzel **bir** örnek verdi.

“Duygusal zekânın temel taşları, özdenetim, başka bir deyişle, irade, kararlılık, sebat ve kendi kendini harekete geçirebilmektir. Kişinin aklını kullanarak kötü duygularını kontrol altına alabilmesi, iradesini kullanabilmesi, iyi duygularınıysa ortaya çıkarabilmesidir.

“Duygusal zekâsı gelişmiş insan uyumludur, iyimserdir, umudunu yitirmez, olumlu düşünür. Bu insan, bugünün ve yarının insanıdır. Dünün insanıysa, uyumsuz, kötümser, umutsuz bir tavır içindedir. Arkadaşınızın verdiği örnekle o genç kızımızın yabancı ülkeye gidince paniklediğini görüyoruz. Bu durum, neyi gösteriyor?”

“Uyum sağlayamadığını...”

“Evet,” dedi Doğanay Hoca. “Çok doğru. Uyum sağlayacağı yerde ne yaptı?”

“Umutsuzluğa kapıldı,” dedi birisi.

“Kötümser duygulara, olumsuz duygulara yenildi.”

“Evet,” dedi Doğanay Hoca. “Çok güzel kavradınız konuyu.

“Duygusal zekâsı güçlü olsaydı, özlem duygularıyla başa çıkabilirdi. Evet, evimi, ülkemi özlüyorum ama ben

büyük bir şans yakaladım, bunu ziyan etmemeliyim, demeliydi.*

Bir kız el kaldırdı. “Ya da, madem buradayım, o zaman **buradan** alabileceklerimi almalıyım, hatta vaktim elverdiğince buranın tadını çıkarmalıyım, diye düşünebilirdi.”

“Ya da,' dedi bir başka kız. “özlem çekiyorum ama bunun sonunda amacıma ulaşmış olacağım diyerek diplomasını eline alacağı anı hayal edebilseydi, belki de o zaman devam edebilirdi.”

“Toparlamak gerekirse, duygusal zekânın geliştirilmesi insana uyumlu, iyimser ve umudu olmayı, olumlu düşünmeyi getiriyor. Kitabın yazarı Goleman, bunun da bir tür eğitim olduğunu ve yenilikçi okullarda yuva çağından başlayarak çocukların duygusal zekâlarının geliştirilmesine yardımcı olunduğunu anlatıyor. Bazı okullardaysa, ayrı bir ders olarak değil, işlenen bildik derslerin içine örülerek veriliyormuş.

“Burada amaç, çocuğun duygularını tanıması, onları kontrol edebilmesi... Olumsuzları iradesiyle bastırıp olumluları geliştirmesi... Ve, bu çok önemli, kendini bir başkasının yerine koyabilmesi... Kendini karşısındakinin yerine koyabilmek saygılı ve uyumlu olmayı getiriyor. Kendinden başkasına saygılı ve uyumlu olmaksa bizi demokratikleşmeye götürüyor. Çünkü insandan insana saygının olmadığı bir iklimde gerçek demokrasi yeşeremez. Şimdi duygusal zekânın önemini daha iyi kavradınız sanırım.”

Öğrendiğimiz bu yeni kavram herkesi heyecanlandırmıştı. Mırıltılar yükseldi, herkes yanındakiyle konuşuyordu.

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Bir dahaki sohbette yine bu konuyu, bir başka açıdan tartışacağız. Yalnız, size bir

kitap daha önermek istiyorum, hatta Golcman ın tabından önce onu okumanızı tavsiye ederim. Erdal Atabek in Bizim Duygusal Zekâmız adlı kitabı bu konuya çok güzel bir giriş yapıyor. Onu okuduktan sonra Golemanm kitabına geçin derim."

Güneş giderek gücünü yitirmiş, serinlik artmıştı. Eğilip yerden iki yaprak aldım. Biri Oktay'a, biri bana...

Doğanay Hoca'ya teşekkür edip evimizin yolunu tuttuk. ikimiz de sessizdik.

"Biliyor musun, Dilek," dedim. "Her konuşmadan sonra nasıl da düşüncelere dalıyoruz. Farkında mısın?"

"Adam resmen düşünme gücümüzü harekete geçiriyor da ondan."

"Örneğin, 'Bir ara hayata tavrınızı belirleyin,' dedi. 'Uyumlu, olumlu, umutlu mu? Uyumsuz, kötümser ve umutsuz mu?'"

"Al işte sana üzerinde düşünülecek bir fikir."

"Ya demokrasi için söyledikleri... Bizde hâlâ 'canımın istediğini yaparım' şeklinde alınıyor demokrasi."

"Ama büyük kentlerde giderek bu kavram anlaşılmaya, en azından tartışılmaya başladı. Yani demokrasinin, saygı ve hoşgörünün, iyi niyetin olduğu yerde gelişebileceği gerçeğini insanlar artık kavramaya başladılar."

"Halimize bakar mısın, Toprak gibi konuşuyoruz." "Toprak'a benzemek çok da kötü bir şey değil," dedi Dilek. Gülerek evimize girdik ki, Atok gelmiş oturuyor.

Dilek, "Hayrola, ne işin var senin bu saatte burada?" diye sordu.

"Müjdemi vermeye geldim."

"Ev buldunuz!" dedi Dilek hemen.

“Evvet,” dedi Atok, ağzı kulaklarında.

“Aslanım, çak bir tane.”

“Eşyalarımı toplamaya geldim.”

“İyi ama yatak yorgan ne olacak, önce onları ayarlayalım da öyle git.”

“Nasıl olsa herkes seni gördü,” dedim kendimi tutamayarak.

“Yok, bu ev möbleliymiş.”

“O zaman pahalıdır, Atok.”

“Hayır, Dilekçiğim. Möble dedimse, gidenler yatak, masa, perde gibi şeyleri bırakmışlar. Biz ufak tefek eksiklikleri tamamlayacağız.”

“Harika! Yardıma ihtiyacın olursa söyle, hafta sonu denkleştirip gelirim.”

“Sağ ol ama şimdilik sanmıyorum.”

“Ay, yani şimdi ciddi ciddi gidiyor musun?” dedim. “Bayağı da alışmıştık sana.”

“Serra,” dedi Atok. “Çok teşekkür ederim. Yani herkes kabul etmezdi bu tür bir durumu.”

Böylece bir taksi çağırıp eşyalarını taşımasına yardımcı olduk. İki çanta dışında bir gitarı vardı zaten çocuğun. Kaldırımda durup giden taksinin arkasından el salladık.

İkimizi de hüzün basmıştı.

“Biz saçmalıyoruz ama Dilek,” dedim. “Şunun şurası aynı şehirde bir-iki sokak öteye gitti.”

“Haklısın,” dedi ama yine de boynu büküktü.

“Bak sana ne diyeceğim.”

“Ne?”

“Hadi gidip bir pastanede dondurmalı pasta yiyerek üzüntümüzü gidermeye çalışalım.”

Dilek bu önerimi çok komik bulmuşçasına gülmeye başladı.

“Ne yani, filmlerde görmüyor muyuz? Adam üzülünce kendini bara atıyor ve bir viski, diyor. Biz de madem üzgünüz, gideriz bir pastaneye, ver bir dondurmalı profîterol, çikolata sosu bol olsun deriz, he mi?”

Dilek büsbütün gülmeye başladı. Bu son sözcüğü de Gülnaz Teyzeden kaptım.

Böylece Amerikan kovboyları gibi gittik bizim karşıki pastaneye, bol çikolata soslu, dondurmalı profiterollerimizi afiyetle yedik. Ve anında ne hüzün kaldı, ne bir şey!

21 Kasım, Salt

Okulda Alev ve Betül’le ‘cool’ takılıyoruz ya, bizim okula geldikçe Dicle’yle ahbaplığı koyulaştırmaya başladım. Zaten kararlıyım, artık okulun havasına alıştığıma göre, yeni yeni arkadaşlar edinmek için çaba göstereceğim.

ilk yıl insan derslerine yoğunlaşıyor, aman iyi yapayım filan diye. Bir de yepyeni ortama uyum sağlama sorunu var İd, başlı başına bir dert. O nedenle dönüp de etrafta kimler var, kimler yok diye bakmak aklına bile gelmiyor. Rastlantılar yardım edecek de, bir-iki arkadaşın olacak.

Ama şimdi ikinci yılım ve okulda artık daha rahatım. En azından beni neyin beklediğini biliyorum.

Bu arada Ege bir kızla çıkmaya başlamış. Onun hesabına çok sevindim. Böylece bizim ikimizin ilişkisi daha rahat, daha doğal olacak. Onunla konuşurken strese giriyordum. Aman fazla gülmeyeyim, ya yanlış anlarsa... Aman

Ege nin yanında çok oturmayayım, ya Oktay bozulursa diye...

Oysa şimdi çıktığı bir kız olunca sorun çözüldü, ben de **rahatladım. Belli** etmemeye çalışıyor ama aslında en çok Ok**tay** rahadadı. O kadar ki, Ege'ye karşı hiç olmadığı kadar iyi.

Haa, bu arada bir başka ilginç ayrıntı... Betül Hanım **her nedense** artık Oktaysız da derslerine çalışabiliyor. Yaa teyzesi, kızımız artık büyüdü de, derslerini kendi kendine yapabiliyor. Aman da aman...

Gidinin numaracıları...

Dicle'yle öğle yemeğinde beraberdik. Daha sonra Oktay'la Tarık da yanımıza geldiler. Bir ara nereden aklıma geldiyse, "Dicle," dedim. "Geçen yıl yurtta birlikte kaldığın kızlardan şikâyetçiydin, sonra onları yola soktuydun. Bu yıl ne âlemdesin?"

"Bu yıl yine aynı kızlarlayız. Ve onları öylesine kendi usulüme uydurdum ki, artık hiç sorun yok. Diğer odalarda kavgalar, anlaşmazlıklar sürüp gidiyor, bizim odada, şeytan kulağına kurşun, tık yok. Herkes görevini biliyor, odamızı sırayla temizliyoruz."

"Aşk olsun sana, Dicle," dedi Tarık. "Bunu tutturmak kolay değil."

"Ben de iş bölümü yapmanın neden bu kadar zor geldiğini anlayamıyorum. Bizim kültürümüzde, kölelerimizden gelen bir töremiz var. İmece usulü, yani yardımlaşma... Köylerde yollar, yıkılan bağ bahçe duvarları çoğu kez imece usulüyle yapılır. Ekmek yaparken bile kadınlar yardımlaşırlar. Şimdi aynı şeyi yurt odasında yapmışız, çok mu? Altı üstü haftada bir sıra geliyor, evinde yaptığın temizliğin daha da azını yapıyorsun."

“Çok haklısın.”

“Ama bizim odadakilerin hakkını teslim etmem **gerek Bü-**tün yıl herkes üstüne düşeni yaptı. Hatta işi **ileri götürdük** para biriktirip odamıza perdeler diktik. Şöyle iç **açan cinsten.**

“Sahi mi?”

“Tabii ya... Kızlar bunu görünce bir heveslendiler, yaz dönüşü odamızı süslemek için neler neler getirmişler. Odamız canlı renkte yeni perdeleri, pencere içindeki saksıları ve tertemiz haliyle öyle güzel oldu ki, yurt müdiresi öbür odalardakilere, gidin görün de örnek alın, demiş.”

“Bütün bunlar senin eserin, Dicle.”

“Yok, şimdi Allahı var, arkadaşlarımın içinde varmış. Hatta o perdeleri bizim odadaki kızlardan biri dikti.”

“Deme!”

“Kızın elinden öyle güzel dikiş geliyor ki...”

“Çok iyi.”

Dicle gözleri pırıl pırıl, anlatmaya devam etti. “Bu yıl yeni bir işe giriştik. Size onu anlattım mı?”

“Yooo...”

“Şimdi, millet gece yarılarına kadar ders çalışıyor. Tabii acıkıyorlar. Haydi bu sefer kapı kapı gezmeye başlıyorlar, sizde yiyecek bir şey var mı, bisküvi, şeker ne olursa olur diye. Yine geçen gece birisi bizim kapıyı tıklatıp yiyecek sorunca, bende bir şimşek çaktı. Arkadaşlara dedim ki, ‘Kızlar, aramızda para toplayıp sandviç hazırlasak, örneğin beyaz peynirli, kaşarlı ve tavuklu olarak üç çeşit yapsak ve bu saatte odaları gezip bunları açlara az bir kârla sarsak, elde ettiğimiz parayla ister odamıza almak istediklerimizi alırız, ister bir yere yardım ederiz, istersek de bölüşürüz. Herkes parasıyla dilediğini yapar.”

Tarık, “Geleceğin işkadınını takdim ediyorum, arkadaşlar? dedi Dicle'nin kolunu havaya kaldırarak.

“Dicle, valla hayret bir şeysin,” dedim ben de dayanamayarak.

“Peki, onlar ne dediler?” diye sordu Oktay.

“Onların da çok hoşuna gitti.”

“Yani şimdi satışa başladınız mı?”

Dicle bizim şaşkın halimize kahkahalarla gülüyordu, o bembeyaz dişlerini göstererek.

“Başladık da şakır şakır satıyoruz bile.”

Haydi, yine hepimizden sesler, bağırışlar. O kadar ki, sağdan soldan dönüp dönüp bize bakıyorlardı.

“Kocaman bir tepsi edindik. Sandviçleri kâğıt peçetelere sarıp diziyoruz, sonra o gece hangimizin çalışmaları bitmişse ya da durumu sıkışık değilse, satış turuna o çıkıyor. Ve tahtalara vurun, bugüne dek o tepsi hiç dolu dönmedi. Sonuncu sandviçe kadar hepsi satılıyor.”

“Peki, yurt müdürü bir şey demedi mi?”

“Hiç konu olmadı ama ne var bunda, ha dışardan kendin bir sandviç almışsın, ha birinin sandviçine para verip almışsın. Öyle düşünüyorum ben.”

“Malzemeyi kim alıyor?”

“Yine hangimizin zamanı uygunsa, günü gününe alıyoruz. Yani bizim mallar taze,” dedi bir kahkaha atarak. “Sonra odamızda hep birlikte sandviçleri hazırlıyoruz. Gece olunca da satışını yapıyoruz.”

“Aşkolsun sana, Dicle.”

“Bravo.”

“Ha, bir de...”

“Ay, daha başka beceriler de mi var?”

“Var, var. Hani perdeleri diken kız var ya...”

“Evet.”

“Ben ona dedim ki, madem elinden bu kadar güzel dikiş geliyor, bir duyuru yapsak, yurtta örneğin söküğü olan, fermuarı bozulan sana başvursa, sen de bedeli karşılığında diksen...”

“Dicle, sen inanılmazsın.”

“Kız ne dedi?” diye sordu Tarık.

“Aslında bunu o kıza önermemin nedeni, onun parasal sıkıntı içinde olduğunu bilmemdi. Çok iyi fikir diye sevindi. Böylece duyurumuzu yaptık. Eli iğne iplik tutmayanlar var, buna karşılık bu arkadaşımız da birkaç kuruş kazanırsa en azından harçlığım çıkarmış olur.”

“Dicle, sen ne kadar yaratıcıymışsın.”

Bana şöyle bir baktı sonra, “İhtiyaç yaratıcılığın anasıdır, diye bir söz vardır,” dedi ve ekledi, “çok, çok doğru bir soz.

Tarık, “Yaa Dicle, bana da bir iş bulsana...” dedi.

“Sizler sandviç yapıp satıyorsunuz, arkadaşınız da ufak tefek dikişler yapıyor. Desene atölye gibi bir yer olmuş odanız,” dedi Oktay.

“Aslını isterseniz...”

“Burada bir fikir daha var galiba,” dedim.

“Evet,” dedi gülerek ve devam etti, “bakıyorum, bir yere gidileceği zaman kızlar saç baş derdine düşüyorlar. îyi fön çeken biri olsa, o da bu gibi durumlarda ne güzel para kazanır.”

“Yok mu sizin odada güzel saç tarayan biri?”

Dicle güldü. “Bu konuyu henüz gündeme getirmedim.”

“Hele şu işler bir otursun diyorsun, öyle mi?”

"Evet," dedi Dicle yine kahkahalara boğularak.

Sıranı sıvazladım. "Aslan kız!"

Sonra birden aklıma geldi. "Dicle," dedim. "Sen Doğanay Hoca nm sohbederine geliyor musun?"

"Hayır. Neden söz ettiğini bile bilmiyorum."

"Bak Dicle, Doğanay Hocayla her ay bir çarşamba günü öğleden sonra çok hoş sohbetler yapıyoruz. 'Hayata Doğru Adım Adım' başlığı altında."

Tarık ayağa fırladı, parmaklarının ucuna basa basa yürümeye başladı, "Dicle, orada işte böyle adım adım yürümesini öğreniyorlarmış," dedi.

Kağıt peçetemi top yapıp kafasına fırlattım. "Sen ona bakma, Dicle. Bunlar tam senin hoşlanacağm sohbetler. Eğer çarşamba öğleden sonraları sana uygunsa, yapılacağı zaman ben sana haber veririm."

"Teşekkür ederim, Serra. Haber verirsen gelirim."

Yaa, işte bu Dicle, böyle bir Dicle... Hiç üşenmez kalkar taa Ankara Üniversitesi'nden buralara konuşmaları dinlemeye gelir.

30 Kasım, Perşembe

Bugün okuldan dönerken çiçekçilerde kokinaları görmem mi... Genelde yılbaşına yakın ortaya çıkarırlar, o nedenle görünce bir sevindim, bir sevindim. Hemen üç demet aldım.

Eve gelir gelmez, onları uzun cam vazoya yerleştirdim ve yine üzerine ışık vursun da o küçük, neşeli, kırmızı çiçekler daha iyi görünsün diye ayaklı lambanın dibine koydum.

Geriye çekilmiş, hayranlıkla seyrediyordum ki, kilitte dönen anahtar sesini duydum.

Dilek, çantasıyla kabanı ve kendisi, içeri firtma gibi girdi. Oraya buraya çarpa çarpa bir yandan kabanmı çıkarmaya çabalıyor, bir yandan da botlarından kurtulmaya çalışıyordu.

“Kızım, ne bu hal?”

“Ay, çok sıkıştım! Çok sıkıştım!” Anlaşılan durum ciddiydi!

Neyse, yara yırta kendini tuvalete attı. Ve oradan bağıra bağıra, “Serra, bilsen bugün neler oldu neler,” diye bana seslendi.

Hay Allah, çok merak etmiştim. Gidip tuvalet kapısının dibinde durdum.

“Ne oldu?”

“Çıkınca anlatacağım.”

“Bak ama beni çok merak ettiriyorsun. Bari ipucu ver.”

“Bir dakika bekle, şimdi çıkacağım.”

“Aman bilirim ben senin bir dakikanı. İki saatte çıkamazsın sen oradan.”

“Şuna bak! Ne zaman iki saat oturdum ki...”

“Daha geçen hafta o kadar uzun oturdun ki, sana içine mi düştün demiştim de, bana kızmıştın hani. Hatırlamıyor musun?”

“Tabii kızarım. Sen de her şeyi abartıyorsun.”

“Neyse, neyse! Herhalde oturup burada senin tuvalet alışkanlıklarını tartışacak değiliz. Bir ipucu ver.”

“Şimdi çıkıyorum...”

“Yaa... İki sözcükle söyle bari...”

“Hayatımın erkeğiyle tanıştım!”

‘inanmıyorum!"

Ay, halımız o kadar komikti ki... Dilek içerde, ben ban**yo kapısının** dibinde karşılıklı bağırışıp duruyorduk. So**nunda, ‘1 üçten** gider misin oradan, Serra. Biraz ayıp olmuyor mu? Geliyoruz dedik işçe,” diye seslendi Dilek.

“Aman, peki, peki.”

Nihayec karşılıklı ocuruyorduk.

“Anlat, meraktan öleceğim. Nasıl oldu da tanıştın onunla?”

Dilek eliyle kafasını işaret etti. “Kafa çalıştıracaksın, kızım, kafa. Evet,” diye başladı anlatmaya, “yine aynı kafeteryada gördüm onu. Allahım ne yapsam da tanışsam diye beynimi nasıl zorluyorum, anlatamam. Senin dediğin gibi saati filan sorabilirdim ama benim dediğim gibi cevabını verir, o iş de orada biterdi. Oysa ben öyle bir şey yapayım ki, beni unutmasın, zihninde yer edeyim istiyordum.”

“Bunu bir şişe ketçabı üstüne boca ederek de başarabilirdin.”

“Sus, lafımı kesme.”

“Pardon, pardon.”

“Birden bir şimşek çaktı. Son derece uçuk bir fikirdi ama o anda Tanrı bana bir güç verdi herhalde ve kalkıp onların masasına gittim.”

“Eyvah...”

“Aslında bu düşündüğüm neye varırdı, sonu ne olurdu, bunları hiç düşünmeden gittim. Bir kuklaydım sanki ve birisi iplerimi oynatıyordu. İçinde bulunduğum duygu aynen böyleydi.

“‘Bir dakika oturabilir miyim?’ dedim. Bana biraz tuhaf baktılar ama, ‘Tabii buyur,’ dediler. ‘Vaktinizi almamak için hemen konuya gireceğim,’ dedim. ‘Bir sorunum var,

eğer yardım etmeyi kabul ederseniz, bu **benim tüm yaşamı**mı etkileyecek. ODTÜ'ye geçen yıl **girdim, yani bu ikin**ci yılım. Kendi sınıfımda bana yardımcı **olabilecek kimse** çıkmadı. Çok çaresizim. Sizi burada birkaç **kez gördüm.** Çok tatlı insanlara benziyorsunuz, yani öyle güzel gülüşüp konuşuyorsunuz ki...'"

"Ay Dilek, gerçekten bunları söyledin mi?"

"Tabii..."

"Sen çılgının tekisin."

"Evet, ne diyordum... Ha, 'Öyle güzel gülüp konuşuyorsunuz ki, bundan cesaret alıp bir de sizden yardım isteyerek şansımı bir kez daha deneyeyim, dedim. Çok kötü durumda olmasam, inanın sizleri rahatsız etmezdim.' Delikanlılardan biri, 'Eğer para yardımı istiyorsan yanlış adrese geldin, çünkü burada hiçbirimiz paralı kesime girmiyoruz,' deyince hemen, 'Hayır, hayır,' dedim. 'Para istemiyorum, parayla hiç ilgisi yok bunun.' Ben böyle söyleyince, bu kez daha bir ilgiyle dinlemeye başladılar. 'Peki, nedir istediğin?' diye sordu para işini söyleyen çocuk."

Bakalım daha neler uyduracak diye merakla Dilek'in öyküsünü dinliyordum.

"'Beşik kertmesi diye bir şey duydunuz mu?' dedim, bu kez benimkine bakarak. 'Bazı aileler bebekleri doğunca onları birbirleriyle nişanlarlar. Ve bu bebekler büyüyünce onların evlenmesi beklenir, işte benim de böyle beşik kertmesi bir nişanlım var,' dedim. Ay Serra, bana nasıl bakıyorlardı bir görebilseydin. Sanki uzaydan gelme bir yaratıktım."

"Eh, bu hikâye de uzay öyküleri kadar garip."

"Neyse, anlatmaya devam ettim. 'Ben okumak, buradan mezun olmak istiyorum, oysa nişanlım ille de evlenelim,

sen de evinin kadını ol diye peşime düştü. O kadar çalı-**şıp** sınavlara hazırlanmışım, ODTÜ gibi bir üniversiteyi **kazanmışım.** Nasıl bırakır, tanımadığım bir gençle evleni-**rim?** dedim. Kızlardan biri, 'Bu asırda hâlâ böyle şeylerin olduğuna inanmak çok güç. Ailen ne diyor?' diye sordu bana. 'Ailem ne desin, biz söz verdik diyorlar ama bir yan-dan da bana üzülüyorlar. Çok düşündüm ve kendimce bir **çıkış** yolu buldum,' deyince aynı kız, 'Nasıl?' diye merakla sordu. Anlayacağın, Serracığım, yavaş yavaş havaya giriyor-lardı."

"Dolduruşa geliyorlardı yani..."

Dilek bir kahkaha atıp devam etti, "Yine benimkine bakarak anlatmayı sürdürdüm. 'Aileme, okulda birisini çok sevdiğimi ve aramızda sözlendiğimizi, okul bitince evlenmeyi düşündüğümüzü ve hayır derlerse intihar bile edebileceğimi söyleyeceğim. Eğer hayatımda birisi var, üs-telik o da okuyan, efendi biri dersem, o zaman ailemi yu-muşatabilirim, nişanlım da benden vazgeçer. Ama ortada kimse yokken kalkıp ben onu istemiyorum deyince, bu se-fer nikâhta keramet var. evlenince seversin, diyorlar. Oysa hayatımda biri var, ben ondan vazgeçmeyeceğim dersem o zaman hem ailem, hem nişanlım kabullenmek zorunda kalacaklar,' dedim."

"Hepsi başlarını sallayarak iyi düşündüğümü söylediler. Onun üzerine, 'İşte burada yardıma ihtiyacım var. Birinin benim sevdiğim çocuk rolünü üstlenmesi gerek. Fazla de-ğil, iki-üç kez şehirde görünsek yeterli. Nasıl olsa nişanlı-mın çalıştığı yeri biliyorum, örneğin bir-iki gün oralarda dolaşır, birlikte bir kafede otururşak bizi görecek ve söyle-diklerime inanacaktır. İşte ben, tüm hayatımı kurtaracak

bu rol için birinin yardımını **istiyorum. Sadece ıkı-uç kez** şehirde benimle dolaşacak, hepsi **bu,' dedim ve acıklı göz-**lerle benimkine baktım."

"Dilek! Ben sana ne diyeyim! ölsem yapamayacağım bir şey bu. Sonra?"

"Önce yanımda oturan, hani şu para **lafını eden çocuk,** 'Ben yardımcı olamam, çünkü onunla çıkıyoruz iki **yıldır,** diyerek az önce konuşan kızı gösterdi. 'Haklısın, dedim boynumu bükerek. Kız halime üzülmüştü; karşısında **otu-**ran topluca çocuğa, 'Sen bu işi yapar mısın?' dedi. İçimden dua ediyordum kabul etmesin diye. Oğlan, 'Bu hikâye bana çok garip geldi. Kusura bakma ama bulaşmak istemem, dedi bana. Kız hâlâ, 'Altı üstü şehirde iki-üç kez dolaşacak-sınız, Haluk,' diyordu ki, ben hemen atılıp, 'Lütfen ısrar etme. İstemediği bir şeyi yaptırmaya hakkımız yok,' dedim ve hemen acıklı bakan gözlerimi yine benimkine çevirdim. 'Siz?' diye sordum titrek bir sesle. 'Yani asla sizi zor durum-da bırakmak istemem ama bana bu iyiliği yaparsanız size ömrüm boyu minnettar kalırım.'"

"Ay, valla Dilek! Ne diyeyim ben sana... Şurada dinler-ken bile karnıma ağrılar girdi."

"Benimki hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyordu. O kız yine konuştu. 'Ulaş, bari sen yardımcı ol.' Benimki, 'Düşünüyorum, Burcu,' dedi. Bense idam kararı bekleyen mahkûmlar gibi boynumu bükmüş bekliyordum. Burcu adındaki o iyi kalpli, cici kız, 'Altı üstü iki-üç kez şehirde dolaşacaksınız, hadi Ulaş,' deyince benimki, tabii bu arada adının da Ulaş olduğunu öğrenmiş bulunuyorum, adı da hoş, değil mi? 'Pekâlâ,' dedi ve bana adımı ve okuduğum bölümü sordu. Sonra gülümseyerek, 'Ne zaman seninle

buluşacağız?' diye sordu ve hemen ekledi, 'İstersen sana cep telefonumun numarasını vereyim. Gerektiği zaman ararsın.' Ona, Burcuya ve masadaki diğer kişilere tekrar tekrar teşekkür ettim, hayatımı kurtardıklarını söyleyerek oradan uçar gibi uzaklaştım. Ve..." dedi Dilek kollarını havaya kaldırarak. 'Şu anda adını biliyorum ve elimde cebinin numarası var! En önemlisi de önceden alınmış üç adet randevum var. Tam üç kez onunla birlikte olacağız. Sonrasına da Allah kerim."

"Müthişsin!"

"Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz!" diyerek kanepenin üstüne çıkıp zıplamaya başladı.

"Dur, Dilek, kanepe zaten kendini zor idare ediyor. Göçecek!"

O kadar heyecanlıydı ki, bütün akşam sadece ve sadece Ulaş konuşuldu. Canım benim!

Gözleri ne hoş bir yeşilmiş, saçları kıvır kıvırmış, alnına ne hoş dökülüyormuş. Çok da güzel giyiniyormuş. Dinleye dinleye bay geldi ama belli etmedim tabii.

Bakalım Dilek'in bu garip macerası nerelere varacak?

7 Aralık, Perşembe

Bugün doğum günüm!

Geçen yıl hiçbir şey yapmamıştık. Üniversitenin ilk yılı olması nedeniyle doğum günleriyle uğraşacak halimiz yoktu ikimizin de. Bu yıl için de bir şey düşünmedim. Ailem uzakta, gerçekten sevdiğim arkadaşlarım, Dilek dışında, burada değil, her biri bir yerde. Eh, Oktay'ın da karşısına

geçip, biliyor musun benim doğum günüm, diyecek halim yok herhalde. O nedenle eve dönerken kendime bir demet moral çiçeği aldım. Pencerelerimiz kapkaranlıktı, **demek** Dilek daha gelmedi ya da banyoda diye düşündüm. Kapıyı açıp içeri girdim, banyoda da ışık yoktu, her taraf karanlıktı. Dilek bu akşam gecikecek herhalde diye düşündüm bu kez ve holün ışığını yakıp botlarımı çıkardım, sonra **da** oturma odasına geçip ışığı yaktım ki...

"Sürpriz!" diye çığlıklar yükseldi. Koltukların, kanepenin arkasına saklanmış kişiler ayağa fırlayıp, "iyi ki doğdun, Serra," diye bana doğum günü şarkısını söylemeye başlamazlar mı...

Benim halim de herhalde görülmelikti. Bir elimde moral çiçeğim, öbür elimde botlar, ağız bir karış açık, hayretlerim şaşmış vaziyetlerde...

Sonunda toparlandım. "Dilek," dedim. "Bu senin başının altından çıktı."

"Ne kadar da zekisin," diyerek bana sarıldı.

Tarık, Ege ve kız arkadaşı, Dicle ve tabii ki Oktay vardı. Ay çocuklar, inanmıyorum," deyip duruyordum.

"Armağanlarını açmayacak mısın?"

İzin verin önce bir kendime çekidüzen vereyim, sonra armağanları tadını çıkararak açarım."

Tamam, ama çabuk ol," diye bağırıştılar.

Çabucak odama geçtim. Bluzumu değiştirip saçlarımı fırçaladım. Ve oturma odasına döndüm.

Ege bana kız arkadaşını tanıştırdı.

"Serra, Merve."

ikimiz de "memnun oldum"laştık! Tatlı bir kıza benziyor. Tam bu sırada peş peşe telefonlar gelmeye başladı.

Annem, anneannemler, babam, derken Defne Teyzem. Babaannemle sabah konuşmuştuk.

“Artık hediyelerime bakabilirim,” derken yine telefon çaldı. Bu kez arayan Sılaydı.

“Sıla,” deyince Dilek hemen koşup yanıma geldi. Kulağını ahizeye dayadı.

“Nasılsın, Sılacığım? İyi misin, çalışmalar nasıl gidiyor? Evde durumlar nasıl?”

Sıla mn güldüğünü duydum. “Beni merak etmeyin, iyiyim, huzurluyum, hayatım çok sakin. Bol bol test çözüyor, hazırlanıyorum.”

“Harika! Bir ara Ankara’ya gelmeyi düşünmez misin?”

“O hiç belli olmaz. Hadi sizleri tutmayayım. Her şey gönlünce olsun, Serra.”

“Senin de. Aradığın için çok teşekkürler.”

Tam kapattım, yine çalmaya başladı. Arayan Esindi. Ondan da hem onun, hem Melis’in haberlerini aldık. Sonunda hediyelerimin başına geçtik hep birlikte. Doğum günü pastam Dilek’tendi. Ege’yle Merve çok şık bir eşarp, Tarık üzerinde çeşitli kedi ve köpek fotoğrafları olan gelecek yılın bir takvimini, Dicle de kendi yöresinden el dokuması bir sehpa örtüsü armağan ettiler. Hepsini teker teker öpüp teşekkür ettim.

Anlaşılan Oktay armağanının sonuncu olmasını istiyordu. Heıkesinki açıldıktan sonra bana küçük bir mücevher kutusu uzattı.

“Anlayalım.”

“Hayırdır, oğlum,” sözleri ve gülüşmeler arasında küçük kutuyu açtım. Herkes benden meraklıydı. Dilek resmen omzumdan sarkıyordu.

Kutunun içinde kare biçiminde pirinç **bir anahtarlık** duruyordu. San madeni pırıl pırıldı. Elime alıp baktığımda pirinç plağın üstüne takvim çizilmiş olduğunu gördüm. Her şeyiyle minicik bir takvim; aylar, günler yazılı. Ve... tam 7 Aralık'm üstünde küçük kırmızı bir taş vardı. Yani benim doğum günüm bu takvime işaretlenmişti.

"Anahtarlığını beğendin mi?" diye sordu Oktay.

O kadar güzel bir armağandı, ardında öyle ince bir düşünce, bir buluş vardı ki, gözlerimin dolduğunu hissettim. O anda aklıma Doğanay Hoca ve güz yapraklarının öyküsü geldi.

Sarılıp Oktay'ı öptüm. "Hayatımda bu kadar güzel bir armağan almamıştım," diye fısıldadım ona.

Sonra Dilek hepimizi sofraya buyur etti. Neler almış neler...

Salam, peynirler, çeşitli ekmekler, salatalık, domates...

"Gördüğünüz gibi, arkadaşlar, masada sandviç malzemesi bulunmakta... Kendi sandviçini kendin yap partisi oluyor... Sonra da doğum günü pastası yenecek..."

Dilek'in bu fikri çok keyifli oldu. Herkes sandviçini hazırlamak için bir girişti ki, bu kadar olur.

Yine telefon çaldı. "Buyrun," dedim.

Sessizlik... Yine, "Buyrun," deyince telefonu açan konuştu.

"Doğum günün kudu olsun, Serra."

Evet, Cüneyt arıyordu. Çok kısa konuştuk ama Oktay'ın bakışlarını üstümde hissediyordum. Cüneyt'le konuştuğumu hemen sezinlemişti. Telefonu kapatıp ona doğru yürürken telefon bir kez daha çaldı.

“Ben Serhat.”

Bunu duyunca, "Serhat!” diye bir bağırdım İd. Dilek bir koşu gelip yine kulağını ahizeye dayadı. Telefonu kapattığımda Tarık, Oktay’a, “Abi, ben şahsen kendimi burada fazlalık gibi hissetmeye başladım,” dedi.

Bak şuna, yangına körükle gidiyor.

“Aynen,” dedi Oktay. “Meğer bizim kız ne popülermiş de haberimiz yokmuş.”

“Dedim ya, bizim okulda çok güzel bir grubumuz vardı. Şimdilik birbirimizden kopmadık. Umarım hiç kopmayız.”

Sandviçler yendi, sonra pasta kesildi, sohbet öyle tatlıydı ki, kalktıklarında saat ikiye geliyordu.

“Aman gürültü etmeyin,” tembihlerimiz arasında apartmandan çıktılar, Oktay’ın arabasına doluşup gittiler.

“Dilekçiğim,” dedim evde ikimiz kalınca. “Sana çok çok teşekkür ederim. Gurbet ellerde bana unutulmaz bir doğum günü partisi yaşattın.”

“Sahi beğendin mi?”

“Beğenmek de ne demek, bayıldım.”

“Oktay olunca tabii bayılırsın,” demez mi...

“Bana bak! Şimdi seni şu yastıkla kovalarım.”

“Tamam, tamam!” dedi ve ekledi, “Alev’le Betül’ü çağırmadım ama bu kararı almadan önce, uzun uzun düşündüm.”

“Çok da iyi ettin, Dilek! Benim doğum günümün onların pek de umrunda olacağını sanmıyorum. Ayrıca aramızda serin rüzgârlar esiyor.”

“Hâlâ mı?”

“Hâlâ... Ama artık kızmıyorum onlara.”

“Neyse, ne dersin, artık yatsak mı?”

“Çok iyi fikir. Tekrar teşekkürler,” diyerek Dilekçiğimi öptüm.

Bu satırları yazarken anahtarlığım masamın üstünde bana bakıyor. Adının “garnet” olduğunu öğrenmiş bulunduğum kırmızı taş, 7 Aralık’ın üstünde ışık vurdukça şarap rengi pırıltılar saçıyor. Avcumun içine alıp okşuyorum anahtarlığımı. Ne güzel. Oktay’ın hediyesini hep yanımda taşıyabileceğim.

Şu armağanın güzelliğine bakar mısınız?..

Şu düşünceye, şu buluşa...

Gel de bu insana âşık olma.

Gel de olma...

12 Aralık, Salı

Bugün Dilek ilk kez Ulaş’la buluştu!

Ben ondan da heyecanlıydım.

Sabahleyin iki saat hazırlanamadı. Onu giydi, sevmedi, bunu giydi, olmadı. Ben de fazla süslenmemesi uyarısında bulundum. Öyle ya, okuldan sonra bir kafeye gidecek sonuçta.

Dilek, Ulaş’ı dün aramış ve bugün buluşabilirler mi diye sormuştu. Ulaş da ona uygun olduğunu söyledikten sonra okulda buluşup “Kafemiz”e gitmeye karar vermişlerdi.

Benim bildiğim bu kadardı. Gerisini de akşam Dilek gelince öğrenecektim. Meraktan neredeyse ölmek üzereydim ki, Dilek Hanım ufukta göründüler.

“Çabuk anlat,” dedim. “Neler oldu?”

“Dur, şimdi geliyorum,” deyip bir koşu tuvalete girdi.

“Sen de ne çok tuvalete gidiyorsun,” diye söylendim.

"**Ne yapayım,** hava soğuk olunca böyle oluyor. Bunun da mı hesabını vereceğiz. Hayret bir şey valla!"

"Tamam, tamam."

Neyse sonunda karşıma geçip oturdu ve başladı anlatmaya.

"Ulaş, 'Niye buraya geldik, özel bir nedeni mi var?' diye sorunca, ben de, 'Nişanlımın bürosu buraya çok yakın olduğu için bizi görme olasılığı yüksek,' dedim. Sonra. 'Dayak yeme olasılığım da aynı oranda yüksek mi?' diye sordu."

"Sen ne dedin?"

"'Yok, aslında iyi çocuktur, öyle kavgacı filan değildir,' dedim ki, bu sefer de korkup vazgeçmesin."

"Dilek, şu yaptıklarına bakar mısın!"

"Ama onunla baş başa bir akşamüstü geçirdim, n'aaber. Başşş başşşa..."

"Peki, neler konuştunuz?"

"Duruma el koymazsam aramızda derin bir sessizlikten başka bir şey olmayacağını görünce, 'istersen sana kendimden söz edeyim,' dedim ve ekledim, "vakit geçsin diye tabii.' Böylece başladım anlatmaya... Bizim liseyi, arkadaşları, yaptıklarımızı, seni..."

"Beni de mi anlattın?"

"Tabii, ne de olsa baldızı olacaksın..."

"Uçtun yine..."

"Canım, eğleniyoruz şunun şurasında. Keyfimi kaçırmasana..."

"Tamam, sustum."

"Sonra okuduklarımı, ilgi duyduğum konuları..."

"Sana bayılmıştır. Kaç kişi senin gibi okur..."

“Bayılıp Sayılmadığını bilmem ama şaşırdığı kesin. ‘Yaa, demek bu konularla ilgileniyorsun,’ dedi ve **bana sorular** bile sordu. Arkadaşlarımı anlattığımdaysa **çok güldü.** Böylece iki saati anlamadan doldurduk. **Ve ben, Artık kalkabiliriz,’** dedim. O ise, ‘İstersen oturabiliriz, bana uygun,’ dediyse de, işi tadında bırakmak için, ‘Sağ ol, Ulaş, senin daha fazla vaktini almak istemem,’ dedim.”

“Vay be... Vay benim Dilek’im...”

‘“Nerede oturuyorsun?’ diye sordu. ‘Bahçelide,’ deyince, ‘Ben de,’ demez mi... ‘O zaman birlikte gidelim,’ dedi. Böylece beni eve kadar getirdi.”

“Oooo... İşler iyi gidiyor, Dilek.”

“Dur bakalım. Hemen heveslenmeyelim.”

“Niye heveslenmeyecekmişsin. Baksana seni eve kadar getirmiş, ne mecburiyeti vardı?”

“Belki de sadece nazik bir çocuktur.”

“Naziktir nazik olmasına ama bak kafede de biraz daha oturalım demiş. Sonra da seni eve kadar getirmiş. Bunlar bana iyi işaretler gibi geliyor.”

“Umarım! Umarım!”

20 Aralık, Çarşamba

Dilek, Doğanay Hoca’nın aralık sohbetine geldiğinde çok heyecanlıydı. Çünkü... Ulaş la ikinci kez bugün buluşmuşlardı.

Biraz hızlı gitmiyor musun?” diye uyarmak istedim onu.

“Demiri tavında dövmek gerek! Eğer bana ilgi duymaya başladıysa, kendimi unutturmamalıyım.”

Ne diyebilirdim, kız haklıydı...

"Ayrıca bir an önce nişanlıma onu göstermem gerektiğini de göz önüne alırsak, birkaç gün içinde ikinci kez onu aramamda bir tuhaflık göremiyorum."

"Haklısın canım, haklısın," dedim. Koluna girip, "Hadi sohbet başlayana kadar anlat bana, bugün neler yaptınız?" diye sordum.

"Bugün öğlen yemeği yemek için onun da, benim de vaktimiz vardı. Sanırım Ulaş'ın sabahleyin pek bir dersi yok ya da bir saat filan var. Ben de.;, astım dersleri... ve öğle yemeğine yine kafemizde buluştuk. İlk sorusu, 'Nişanlın bizi görmüş mü?' oldu. Ben de, 'Henüz ses seda yok, onun için bugün de buluşalım istedim. Ayrıca nasıl olsa öğle yemeğine çıkacaktır, o zaman bizi kesin görür,' dedim."

"Yemekte neler konuştunuz?"

"'Bu kez sen kendini anlat,' dedim."

"İyi fikir."

"Önce sıkıldı. 'Ne var ki anlatacak?' dedi. Sonra ben bir iki soruyla onu harekete geçirdim ve başladı anlatmaya. Anlattıkça da ısındı ve yemeğin sonuna dek hiç durmadan konuştu."

"Neyin nesiymiş?"

"Babası müteahhitmiş, yurtdışında işler alıyormuş. O nedenle çoğu kez evden uzakta oluyormuş. Annesi dernek işlerinde faalmiş. Kendisi mimarlık okuyor. Ailesi onun doktor olmasını hayal etmiş ama onun gönlünde mimar olmak yatıyormuş. Spor seviyor. İyi kayak yapıyormuş, Amacım AKUT üyesi olmak,' dedi. O nedenle dağcılık kulübüne yazılacakmış önümüzdeki yıl."

“Hımmm... ilginç bir çocuğa benziyor.”

“Ben sana söylüyorum, onda başka bir hava var.

“Yani şimdi siz daha bir kaynaştınız, öyle mi?”

“Valla kaynaşma faslını bilmem ama birbirimizi artık çok iyi tanıdığımızı söyleyebilirim. Kaç kişi kendini bir diğerine iki saatlik sürede anlatır da anlatır.”

“Doğru! Bizler birbirimizi genelde satır aralarından tanıyoruz. Annesi babası kim, ne yapıyor, deseler çoğu arkadaşımız için bunları cevaplayanlayız.”

“Zaten annem de hep bana kızar, kızım nasıl sormazsın der.”

“Aynen! Benim annem de, nasıl bu kadar meraksız olabiliyorsunuz der. Ama, Dilek, ne bileyim, durduk yerde, senin baban kim, adı ne, ne iş yapar demek bana çok tuhaf geliyor.”

“Bana da... Ama Ulaş’la şu işe bak ki, tam da büyüklerimin beğeneceği biçimde birbirimizi tanımış bulunuyoruz.”

“Haydi hayırlısı.”

Doğanay Hoca gelince sustuk.

Özür dilerim, çocuklar. Son anda ofiste çalan telefonlar beni geciktirdi,” dedi. Sonra, “Evet, geçen ay görev üstlenen arkadaş bakalım bizlere neler getirmiş?” diye sordu.

Son sınıflardan bir kız ayağa kalktı. Elinde bir demet kasımpatı vardı. Benim en sevdiğim renkte, yani o şahane bordo renkteydiler. O kadar ki, Doğanay Hoca bile, “Bu ne güzel renk böyle. Buna eskiden ne derlerdi, biliyor musunuz?” diye sordu ve yanıt bekledi. Gelmeyince, “Bilmemeniz çok doğal,” dedikten sonra ekledi, “şarabi! Bu renge şarap rengi anlamında şarabi derlerdi.”

“Ne güzel,” dedi birisi.

“Hır de ‘sümbül’ vardır. Onu da bazı akşamüstleri için kullanırlardı. Hani akşam olurken, bazen hafif eflatunumsu tonlar oluşur ya, işte o zaman sümbül bir akşamüstüydü’ şeklinde anlatılırdı. Evet, bu da böyle bir bilgi kırıntısı...”

Aynı genç kız bir de kaset çıkardı ortaya ve tanıttı. “Ünlü flütçümüz Şefika Kuduer’in ‘Carmen Fantasy’ adlı kaseti.”

“Çok güzel,” dedi Hoca. “Şefika Kutluer de bizi uluslararası alanda tanıtan yeni dönem sanatçılarımızdan, tıpkı piyanist Fazıl Say gibi... Dinleyelim.”

İnce, narin, azıcık hüzünlü flüt sesini bir süre dinledikten sonra hoca konuya girdi. “Bugün yılın son sohbeti oluyor, aralık ayında olduğumuza göre. Duygusal zekâyı daha bir açalım istiyorum. Geçen sohbette duygusal zekâyı nasıl tanımlamıştık? Birileri bana bunu özetleyebilir mi?”

Dilek elini kaldırdı.

“Evet! Buyrun anlatın.”

“Hocam, duygusal zekâ kişinin olumsuz duygularını iradesini kullanarak başarabilmesi, olumluları da geliştirmesi becerisine dayanıyor. Kararlı, uyumlu, iyimser, mutlu olmak gibi, hayata olumlu bir tavır içinde olmak gibi...”

“Çok güzel.”

“Hocam, ben de bir şey eklemek istiyorum,” dedi bir kız.

“Buyrun.”

“Bir de, kendini başkalarının yerine koyabilmek... Bence bu çok önemli.”

“Haklısınız! Duygusal zekâsı gelişmiş biri karşısındaki kişinin yaşı, konumu ne olursa olsun onunla özdeşleşebilme çabası içine girebilendir. Empati geliştirebilendir... Ve

böyle kişiler hem iş alanında, hem **özel yaşantılarında başa**rılı olurlar, çünkü kendilerini karşılarındaki kişinin **yerine** koyup sağlıklı iletişimi gerçekleştirirler.” *

Kahvesinden bir yudum aldı.

“Bu bağlamda, erkek-kadın ilişkilerini konuşalım **diyo**rum, ne dersiniz?”

Dinleyenler arasında bir dalgalanma oldu.

“İlginizi çekti değil mi? Eee, çok normal. **Hele de bu** yaşlarda... Erkek-kadın ilişkilerinin en güzelinin, en yoğununun yaşandığı dönemdir ilkgençlik ve gençlik yılları. Bu madalyonun bir yüzüdür. Bu dönemde beğeni yaşanır, aşk yaşanır. Sevgililer vardır. Sevgililik dönemi yaşanır.”

Kahvesinden bir yudum daha aldı, bizlerin meraklı bakışları onu eğlendirir gibiydi.

“Ama bir de madalyonun öbür yüzü var. Bu tarafta da anlaşabilmek’ vardır. İşte bu güçtür, hem de pek güç. Çünkü iki ayrı cins daha baştan bir diğerinden farklıdır. Genlerin yanı sıra yetiştiriliş biçimi de bu farklılığı vurgular.

“Kız çocuklar çok daha küçük yaşlardan başlayarak duyguları hakkında konuşurlar, böylelikle hem duygusal açıdan, hem de konuşma yeteneğini geliştirme açısından erkek çocuklarıyla aralarına mesafeler koyarlar. Kızlara duygusallık yakıştırılırken, erkek çocukların güçlü, özgür olmaları beklenir. Böylece erkek çocuklar duygusallıkla nasıl baş edeceklerini bilemeden büyürler.

“Bakın, Duygusal Zekâ adlı kitapta yer alan kız ve erkek çocukların davranış biçimleri üzerine yapılmış bir araştırmayı aktarmak istiyorum sîzlere.

“Kızlar oyun oynarken rekabetin en az, işbirliğinin en üst noktada olduğu küçük gruplarda, erkeklerse rekabetin vurgulandığı büyük gruplarda oynamayı yeğliyorlar. Sonra, oyun oynarken birinin canı yandığında yine kızlarla erkeklerin farklılığı çıkıyor ortaya. Şöyle ki, bir erkek çocuğun canı yanarsa, diğerleri onun ortalıktan çekilip acısıyla baş etmesini beklerler. Oysa bir kız çocuğunun canı yanarsa oyun hemen durur, herkes ağlayan kıza yardım etmek için etrafında toplanır.

“Kısaca, erkekler yalnızlık, bağımsızlık ve özerklikle gurur duyarken, kızlar kendilerini bir bağlantı ağının parçası olarak görürler. Erkekler bağımsızlıklarını engelleyecek bir şeyi tehdit olarak görürken, kızlar daha çok ilişkilerinde bir kopma söz konusu olduğunda kendilerini tehdit altında hissederler.

“Görüyor musunuz farklılıkları? İşte, ‘beni hiç anlamıyorsun, ‘hayır, asıl sen beni hiç anlamıyorsun’ kavgalarının altında yatan farklılıklardan küçük küçük örnekler...”

“Peki, o zaman ne yapmamız gerek, hocam?” diye bir soru yükseldi bıkkın bir ses tonuyla.

“Galiba çok dertli bir arkadaşımız var.”

“Hocam ya... İnanın, tam yarama bastınız denir ya, aynen öyle.”

“Peki, sormamda bir sakınca yoksa, nedir sorun?”

Delikanlı rahatsız olmuş gibi olduğu yerde kıpraştı, sonra, “Bir kız arkadaşım var. Benim için çok değerli, benim de onun için öyle olduğumu sanıyorum. Ama... kavga etmediğimiz gün yok,” dedi.

“Mesela?”

“Örneğin, buluşmuşuz, hava güzel, ben gidelim, gezelim, eğlenelim diyorum. O ise yok oturalım konuşalım, sorunlarımızı çözelim diyor. Kızım, ne sorunumuz var diyorum. Sen beni seviyorsun, ben seni, daha ne? Hayır, efendim, ben onu dinlemiyormuşum, duygularına saygı göstermiyormuşum.”

Öyle candan, öyle çocuksu bir ifadeyle dert yanıyordu ki, pek çok kişi ona sempati duyduğunu belirtir şekilde gülümsedi.

“Ne yapmam gerektiğini artık bilemiyorum.”

Doğanay Hoca, “Bilgileneceksin, genç dostum. Okuyacaksın. İnsan psikolojisiyle, insan ilişkileriyle ilgili kitaplar okuyup önce kendini, sonra da karşı cinsi tanıyacaksın.”

Dirseğimle Dilek’i dürttüm. “Bak senin okuduklarını öneriyor.”

Dilek gülümsedi.

“Örneğin, bir kitap var. Kadm-erkek ilişkisini anlamak için hepinize şiddetle tavsiye ederim. Kitabın adı, Erkekler Mars’tan, Kadınlar Venüs’ten. Yazarının adı John Gray. Farklılıkları o kadar güzel ortaya koymuş ki, o kitabı bitirdikten sonra karşı cinsten neleri bekleyip, neleri beklememeniz gerektiğini ve nedenlerini anlayacaksınız. Bakın o kitapta şöyle bir örnek vardı, şahsen benim çok hoşuma gitmişti.

“Kadın eve gelir. Bir arkadaşına kızmıştır. Kocasına arkadaşına duyduğu kızgınlığı anlatmaya başlar.

“Kocası onun sözlerini keserek, ‘Madem seni bu kadar sinirlendiriyor, görüşme onunla olsun bitsin,’ der.

“Bu kez kadın arkadaşını savunmaya geçer.

‘“Neden görüşmeyecekmişim onunla?’

"**‘Baksana** seni sinirlendiriyor, demek ki sana göre bir arkadaş değil. Yaramaz biri.’

“‘Ne münasebet! Arkadaşım o benim.’

“‘Pteki, az önce ona atıp tutan sen değil miydin?’

“‘O başka, bu başka. Belki ona kızdım ama yine de arkadaşım o benim.’

“‘iyi! Ne halin varsa gör o zaman.’”

Bu örneğe herkes gülümsedi. O kadar tanıdıktı ki...

Hoca sözlerini sürdürdü. “Erkekler duygusal labirentlere girmeyi sevmezler, onlara göre seversen arkadaşlık edersin, sevmezsen etmezsin, olur biter. Arkadaşına sinirlense bile bunu söz konusu etmez, kendi içinde halleder.

“Kadınsa her şeyi konuşmak ister. Rahatlamak için. O, arkadaşım bırakmayı asla düşünmemektedir ama bir şeye kırılmıştır ve bu kırgınlığı kocasıyla paylaşmak ve teselli edilmek istemektedir.

“Kocası, bu kitabı okumuş olsaydı, gazetesini bırakıp karısını dinler, arada sırada da evet’, ‘haklısın canım’, ‘belki öyle demek istememiştir’ gibi pasif sözcüklerle onun içini dökmesine yardımcı olurdu. Karısı da birinin kendisini dinlediğini görerek sakinleşirdi...

“Ne ilginç bir örnek değil mi?” diyerek özellikle delikanlılara baktı. “Şimdi bunlar özel yaşamdan örneklerdi. Bir de iş hayatında duygusal zekânın kullanılması var. Aranızda işletme, ekonomi, turizm okuyanlar var. Sizler yönetici olacak, insanlarla çalışacaksınız. Eğer duygusal zekânızı devreye sokmazsanız, yani kendinizi karşınızdakinin yerine koymazsanız, eski tip yönetici olarak kalacaksınız demektir. Peki, eski tip yönetici, hatta artık modası geçmiş yönetici deyince aklınıza nasıl bir tip geliyor?”

Sessizlik oldu.

“Sizin fazla deneyiminiz olmayabilir ama **ablaları, ağa**beyleri çalışanlar bize örnek verebilirler. **Onlar nelerden** şikâyet ediyor, örneğin?”

Birisi elini kaldırdı. “Benim ablam büyük bir **şirkette** çalışıyor. Ve, ha varım, ha yoğum, diyor **Sanki kocaman** bir dişlinin minicik bir parçasıyım. Bana işte o kadar değer veriliyor.”

Bir başkası da elini kaldırdı.

“Benim de bir ablam var. O da yaptıkları iyi işlerin hiç takdir edilmemesinden yakınıyor. Fazla mesai yapıyor, gece gündüz çalışıyoruz sırf işler iyi çıksın diye ama bir aferin bile yok, diyor. Bunun gerisinde patronların, çalışanı methedersek sonra şımarır ve maaşına zam ister, düşüncesinin yattığını söylüyor.”

“Benim ağabeyime de sırf maaşına zam yapmamak için, nedenini açıklamadan sadece, senin şu aralar performansın düşük, demişler. Ağabeyim, neyi kötü veya eksik yapmışım, onu söyleseler de düzeltseydim, diyor. Soru soruyorum, cevap alamıyorum diye de kızgın ve kırgındı.”

İşte,” dedi Doğanay Hoca. “Tipik duygusal zekadan yoksun yönetici örneği. Oysa yeni yönetici artık sadece aklıyla değil, kalbiyle de yönetiyor. Sizler böyle olmalısınız.

‘Yeni yönetici kendini çalışanın yerine koyuyor, onun sorunlarına da insanca bir yaklaşım sergileyerek, onun şirket için bir değeri olduğunu hissettiriyor. İyi bir iş yaptığında övüyor, eleştiri varsa bunu kişiselleştirmeden, baş başa ve nasıl düzeltiriz havasında konuşuyor. O zaman çalışan hatasını anlayıp gururu da incinmediğinden, daha iyiye doğru bir çaba gösteriyor. Ve böylece çalışanlardan

azami verim alınıyor, çalışanı mutlu edince şirket de kazanıyor.

"**Bütün mesele** kendini karşısındakinin yerine koyup aynı durumda olsam nasıl bir muamele beni mutlu ederdi, **harekete** geçirirdi, diye düşünebilmek. İşte geleceğin yöneticileri. **yani** sizler böyle olmalısınız! Sadece aklınız ve bilginizle değil, kalbinizle de yönetmelisiniz." Saatine baktı. "Çocuklar vakit gelmiş de geçiyor bile."

"Hocam, bir tek şey eklememe izin verin," dedi az önce **konuşan kız.**

"Pekâlâ, söyle bakalım."

"Kendini karşısındakinin yerine koymak dediniz de; benim bir anneannem var. Kalp hastası mıyım acaba diye üzülüp duruyordu. Bu arada gittiği doktorlar da onu tatmin etmiyordu, çünkü işleri yoğun olduğundan, fazla bir şey konuşmuyor, sadece şu şu testi yaptır ya da merale etme iyisin, diyerek yürüyüp gidiyorlarmış. Sonra başka bir doktora gitti. Bu adam onu iyice muayene etti, raporlarına baka ve karşısına oturtup güzel güzel, onun anlayacağı biçimde kalbinin sağlam olduğunu anlattı. O gün bu gündür anneannem rahatladı."

"Evet," dedi Hoca. "İşte bu da kendini hastasının yerine koymaktır. Onun kaygısını anlayıp zaman ayırarak, belki on belki on beş dakika, hepsi bu, ama o zamanı verip onunla ilgili konuyu hastasının anlayabileceği biçimde anlatmak, duygusal zekânın çok güzel bir örneğidir."

Ayağa kalktı.

"Hepinize tekrar teşekkür ediyorum, katkılarınız için. Ve hepinize gönlünüzce yepyeni bir yıl diliyorum."

"Sağ olun hocam."

“Size de, hocam.”

“Ocak ayında görüşmek üzere, hocam.”

Böylece bugünkü sohbette de yine önemli şeyler öğren dim. îlk işim önerdiği kitapları almak olacak...

22 Aralık, Cuma

Bugün tam kaptırmış ders çalışıyordum ki, **kapı çalındı.** Homurdanarak kalktım yerimden, çünkü **rahat çalışayım** diye eve erken gelmiştim. Kapıyı açtığımda karşımda tanımadığım bir genç duruyordu.

“Affedersiniz,” dedi. “Dilek burada mı oturuyor?”

“Evet.”

“Acaba evde mi, görüşebilir miyim?”

“Henüz gelmedi.”

Bu yeşil gözler, kıvırcık saçlar ve sarı kazak... Bu olsa olsa...

“Dilek gelince kim aradı diyeyim?”

“Adım Ulaş. Gelince lütfen beni aramasını söyler misiniz?”

“Tabii.”

“iyi günler.”

“İyi günler.”

Vay anasını sevgili seyirciler... Demek meşhur Ulaş bu delikanlıydı.

Dilek’in dediği kadar vardı, bayağı hoş çocuk. Ayrıca eve kadar gelip Dilek’i aramasıysa, bana sorarsanız şahane bir gösterge...

Yine derslerimin başına geçtim ama kulağım kapıda, Dilek’i bekliyordum.

Sonunda küçükhanım teşrif ettiler.

“Nerede kaldın, seni bekleye beldeye fıtık oldum.”

“Niye öyle aşkın kabardı bana?”

“Sana söyleyeceğimi bir duysan, bu arkadaşına günlerce bulaşık yıkatmazdın.”

“Beni meraklandırma, Serra.”

“Bil bakalım seni kim aradı?”

Düşündü, birtakım isimler saydı.

“Söyle ama... Ne bileyim kim aradı.”

“Ulaş aradı!”

“Ne!”

“Yaaa...”

“Yani bu-buraya mı geldi?” Heyecandan kekelemeye başlamıştı.

“Evet, tam şu kapının eşiğinde duruyordu, ben de burada duruyor ve onun sorularını yanıtlıyordum.”

“Neler sordu? Niye gelmiş?”

“Önce senin burada oturup oturmadığını sordu, sonra da evde olup olmadığını...”

“Allah kahretsin...”

“Üzülme, üzülme. Sonra, ‘Gelince beni aramasını söyler misiniz?’ dedi. Ben de, ‘Hay hay bilakis,’ dedim.”

“Sulu sen de...”

“Valla öyle dedi. Ben de mesajı ileteceğimi söyledim. Şimdi sen şuraya oturup onu hemen arayacaksın.”

“Ay inanamıyorum, Serra. Acaba neden buraya geldi?”

“Şuna bakın! Sevineceğine...”

“Ne bileyim! Tuhaf geldi.”

“Bu kadar konuşacağına ararsan, neler olup bittiğini öğrenecek, böylece ikimizi de meraktan kurtarmış olacaksın.”

Dilek telefonun başına geçti ve Ulaş'ı aradı. Neler konuştuğunu bilemezdim tabii ama yüzü allak bullak olmuştu. Eyvahlar olsun, bir şeyler ters gidiyordu ama ne?

Telefonu kapatınca öylece bana bakakaldı.

"Dilek, lütfen neler olup bittiğini söyler misin?"

"Hemen her zaman gittiğimiz yere, yani kafemize gitmemi istiyor."

"Eee, ne var bunda?"

"Ama..."

"Aması ne?" Ay, öldürecek bu kız beni!

"'Nişanlın şu anda burada, onun için hemen gelirsen, bu kez ona kesin görünürüz, böylece amacına da ulaşmış olursun,' dedi."

"Senin nişanlın mı oradaymış?"

"Evet, öyle dedi..."

«İyi *ama*...»

"İşte ben de o zaman, 'Emin misin, sen benim nişanlımı görmedin ki,' dedim."

"Güzel! İyi bir buluş."

"Ama o dedi ki..."

"Ne dedi?"

"Tam senin tarif ettiğin gibi biri var burada. Dahası gözünü bana dikmiş bakıyor. Onun için bir an önce buraya gelsen iyi olur,' dedi ve telefonu kapattı."

"Yoksa sen bir de nişanlını tarif mi ettin ona?"

"Canım, işte bir şeyler atmıştım kafadan."

"Hay Allah..."

"Ne demezsin..."

"Peki, ne yapacaksın?"

"Ne yapacağım, çaresiz gideceğim."

‘Ren de geleyim mi, Dilek?”

“Daha neler?”

Ve zavallım kalkıp kendini nelerin beklediğini görmeye gitti. Giderken de. “Dua et, Serra, dua et de işler yolunda gitsin,” diye mırıldandı.

“Sen merak etme, canım.”

Ondan sonra sıkıysa ders çalış. Aklım iyice karışmıştı. Bir boy çıkıp yürüyeyim dedim ama ya Dilek erken dönerse diye evden ayrılmak da istemiyordum. Dertleşecek kimse yoktu. Oktay da bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Bu işin sonu olaysız gelse ne kadar sevineceğim, diye düşünüyordum. Ah, Dilek, ah...

Vakit geçsin diye geçtim telefonun başına, babaannemi aradım, bir güzel sohbet ettik. Sonra dedemleri... “Kız, hangi dağda kurt öldü,” diye dedem hemen dalgasını geçti. Sonra, “Sen telefonu kapat, biz seni arayalım,” dedi. Böylece bütçemi kolladı yine dedeciğim ve uzun uzun konuştuk. En sonra da annemi aradım, daha eve gelmemiş, telesekreterine mesaj bıraktım. Ve kapının açıldığını duydum!

Nasıl fırladım, bir ben bilirim. Hemen Dilek’in yüzüne baktım. Hiç de iyi görünmüyordu. Gidip kendini kanepeye attı. “Buna inanmayacaksın. Anlatacaklarıma şaşıp şaşıp kalacaksın.”

“Zaten sana şaşıp duruyorum!”

“Serra, bittim, bittim! Bir kere oraya gidene kadar bittim.”

“Ah, canım.”

“Düşünsene... Ortada nişanlı filan yok, benim kafadan attığım bir tip var ve Ulaş onu gördüğünü iddia ederek beni oraya çağırıyor.”

“Ben de çok heyecanlandım, inan.”

“Acaba anladı mı? Kızacak mı? Hakaret mi edecek? Bir daha görmeyeyim yüzünü mü diyecek sorularıyla gittim. Oturmuş, beni bekliyordu. Yanma gittim. Ve... ‘Ulaş,’ dedim. ‘Nişanlımı nerede gördün?’”

“Ayy Dilek, karnıma ağrılar girdi...”

“Hiçbir şey demeden öylece bana bakıyordu.”

“Eyvah ki eyvah...”

“‘Niye beni buraya çağırdın?’ dedim bu sefer. **‘Kendini** nişanlına göstermek istemiyor muydun, işte onun **için ça**ğırdım,’ dedi.”

“Sonra?”

“Sonra da, ‘Az önce buradaydı ve bana bakıp **duru**yordu. Ben de çocuğun yanma gittim. Kardeşim, madem sen Dilek’in nişanlısısın, o zaman çağıralım Dilek’i buraya, üçümüz oturup konuşalım, bu meseleyi halledelim, dedim,’ demez mi... Ah Serra, ne diyeceğimi bilemedim. ‘Sakın yanlış biriyle konuşmuş olma,’ dedim cılız bir sesle. ‘Yok, yok,’ dedi. ‘Çocuk az sonra gelecek. Hah, işte geldi bile,’ diyerek kapıdan içeri giren tam da benim tarifime uyan,birine el etmez mi... Ölebilirdim... Ah, oradan uzaklaşmak için neler neler vermezdim.”

“Sonra?” Boğazım kurumuştu.

“Sonra bu çocuk yanımıza gelip oturdu. Ulaş, ‘Konuşup artık bu meseleyi çözelim,’ dedi. Delikanlı bana dönüp, ‘Sen bu çocuğu seviyor musun, Dilek?’ demez mi... ‘Siz kimsiniz?’ dedim. ‘Ben senin nişanlın, bu da sevdiğin çocuk, öyle değil mi?’ demez mi... Dilim tutuldu, ne evet diyebiliyorum, ne hayır.”

“Vah Dilekçiğim, bu adam da neyin nesi acaba?”

'Adam devam ediyordu. Ulaşa, ‘Bak kardeşim,’ dedi. ‘Dilek sadece benim beşik kertmem değil, biz onunla imam nikâhı da kıydık, yani o benim imam nikâhlı karım, onun için ondan umudunu kessen iyi olur.’ Ayağa fırladım. ‘Sen çıldırdın mı? Ben seni tanımıyorum ki... Nereden imam nik.ihh oluyormuşum.’ Ama Ulaş kolumdan tutup beni oturttu. ‘Bu meseleyi halletmeden bir yere gidemezsin,’ dedi.

“‘\ alla kardeşim,’ dedi o adama. ‘Biz birbirimizi seviyoruz. Ve o kadar ki, ben aileme haber verdim, hatta az sonra kız kardeşimle eniştem gelip yüzüklerimizi takacaklar. Biz burada nişanlanacağız.’ Ben artık hiçbir şey söylemiyor, sadece onları dinliyordum. Dizlerim tutmuyordu, ellerim ter içinde kalmıştı. Bir şeyler oluyordu ama olaylar benim dışımda gelişiyordu. ‘Ben gidiyorum,’ deyip davrandım ama Ulaş beni oturttu yine. ‘Olmaz, kız kardeşimle eniştemi bekleyeceğiz, neredeyse gelirler,’ dedi. Adamsa, ‘Kardeşim o benim nikâhlı karım,’ diye bağırıyordu.

“O sırada bir çiftin bize doğru geldiğini gözümün ucuyla gördüm. ‘Hah,’ dedi Ulaş. ‘Kız kardeşimle kocası geldiler.’ Onlara dönüp, ‘Yüzükleri getirdiniz mi?’ diye seslendi. ‘Getirmez olur muyuz,’ dediler. Ve... yanımıza oturduklarında ne göreyim...”

Artık Dilek’e hiçbir şey sormuyordum. Vaziyet öyle berbattı ki, neresinden, tutarsın.

“Burcuyla Haluk’muş meğer gelenler. ‘Siz nerden çıktınız?’ dedim. Burcu, ‘Yüzükleri takmaya geldik,’ dedi. O gülüyordu ama ötekiler gülmüyorlardı.

“Yavaş yavaş benim jeton düşmeye başladı. ‘Ulaş,’ dedim. ‘Sen, Burcu, Haluk ve bu adam... Galiba bana hazırlanmış bir oyun bu.’

“Ulaş, ‘Evet, Dilek Hanım/ dedi. ‘Sen beni işletmeye kalkınca, ben de arkadaşlarımın yardımıyla seni işletme kararı aldım.’

“Sersem gibiydim, dilim tutulmuştu.

“‘Artık ödeştiğimize göre bu işe neden kalkıştığını bize söyleyecek misin?’ Etrafımı sarmışlardı, kaçacak yer yoktu. Ayrıca her kalkışımda Ulaş kolumdan tutup oturtuyordu.

“‘Ödeştiğimize göre bırakın da gideyim. Siz de beni az işletmediniz,’ dedim.

“‘Yoo,’ dedi Ulaş. ‘Nedenini söylemeden şuradan şuraya gidemezsin.’

“Arkadaşımla bir iddiaya tutuştuk.’

“‘İnanayım mı?’ dedi Ulaş.

“‘Valla, bu saatten sonra ister inan, ister inanma.’

“‘Pekâlâ, devam et.’

“‘Hiç tanımadığım biriyle tanışıp onunla bir yere çıkamazsın,’ dedi arkadaşım. Yani öylesine konuşuyorduk da konu oraya geldi. Yaparsın, yapamazsın, diye. Ben yaparım dedim, o da yapamazsın dedi. İşte böyle!’

“‘Kim bu bahse tutuştuğun arkadaşın?’

“‘Ev arkadaşımla iddiaya girdik,’ dedim.”

“Ne?” diye feryat ettim. “Beni de mi karıştırdın bu işe yanı?”[5]

“Ne yapayım, Serra? Tutup da ben sana hayranım, onun için yaptım diyebilir miydim? Zaten rezil olmuştum olacağım kadar...”

“Sonra?”

“Sonra bana inanmaz inanmaz bakmayı sürdürdüler. Neyse ki, yine Burcu imdadıma yetişti. ‘Yeter artık kızın

üzerine varmayın? dedi. ‘Bir iddiaya tutuşmuşlar, hepsi bu. Başka ne olabilir ki...'

“‘Pekâlâ,’ dedi Ulaş. Onun üzerine, ‘Gidebilir miyim?’ dedim. ‘Evet,’ dedi. Ulaşa, ‘Vaktini alıp seni sıktığım için çok özür dilerim,’ dedim ve gözyaşlanmı zor tutarak oradan dışarı aram kendimi. Ve ağlaya ağlaya buraya geldim. Rezil oldum, Sena, rezil. Hangi akla uydum da böyle bir şey yaptım.”

“Hadi, hadi, üzme kendini.” •

“Ne kadar çocukça bir davranış! Yani bunu yutmayacağı belliydi. Oysa planım başında bana o kadar akıllıca gelmişti ki... Bir daha böyle saçmalıklar mi, tövbe...” dedi ve kalkıp banyoya yöneldi yüzünü yıkamaya. Peşinden gittim.

“İyi misin. Dilek?” ..

“İyiyim, iyiyim, hemen yatacağım. Ne ders çalışacak halim var, ne bir şey. Arayan olursa yattı dersin.”

“Tamam canım. Hadi sen yat, bir güzel uyu, sabaha bir şeyin kalmaz.”

“Utançtan başka...”

“Yok canım, daha neler... Altı üstü bir şaka yaptın.”

“Bir şey değil, okulda onlarla karşılaşınca ben ne yapacağım?”

“Sen de bir süre karşılaşmamaya dikkat edeceksin.”

“Ah Serra, ah bu benim sivri kafam,” diyerek başını yumrukladı.

“Lütfen, Dilek! Büyütme bunu. Hadi yat uyu, eminim yarın kendini çok daha iyi hissedeceksin.”

Sarılıp mutsuz arkadaşımı öptüm.

Silah geri tepmişti.

Neylersin, böyle riskler alınca başarılı olmak kadar başarısız olmak da var...

31 Aralık, Pazar

Sabah uyanınca gözüm pencereye takıldı. Aman Tanrım, lapa lapa kar yağıyordu. Yataktan fırladığım gibi perdeleri açtım. Ne güzel bir görüntü...

Kar taneleri uçuşarak yere iniyor, bu arada çıplak dalların, çatıların üstüne peş peşe konuyorlardı. Zaten çoktan her yer bembeyaz olmuştu. Tam bir yılbaşı günü!

"Dilek, Dilek," diyerek onun odasına koştum. Uykulu gözlerle bana baktı.

"Kar yağıyor! Kar yağıyor!"

"Aman Serra, bunun için mi bağırıyorsun sabah sabah."

"Ama bugün yılbaşı! Bak ne güzel, karlı bir gün olacak."

"Çok umrumdu," deyip yorganının altında kayboldu.

Zaten Ulaş'la yaşanan o tatsız olaydan sonra Dilek'in hiç keyfî yoktu. Günlerdir ruh gibi gidip geliyordu. Onu teselli etmek için elimden geleni yapıyordum.

Bak bu geceyle birlikte tüm olumsuzlukları geride bırakacağız. Ve yarın yepyeni bir yıla gireceğiz. Eski yıldan edindiğimiz deneyimleri ve sadece canımızın istediklerini yeni yıla taşıyacağız. Gerisini arkamızda bırakıp ileriye doğru yürüyeceğiz."

Hiç ses çıkmıyordu. Hâlâ yorganın altındaydı.

Hep sen böyle konuşurdun. Ne oldu şimdi? İlk hatada bozguna uğruyorsun. Nerede kaldı okuduğun kitaplar, edindiğin bilgiler..."

"Ama ben rezil oldum," dedi kafasını birden yorganın dışına çıkararak.

"Bahse girerim hepsi olayı çoktan unutmuş, bu akşamın planlarını yapmakla meşgullerdir."

“Der misin?'

“Derim! Hadi kalk da kahvaltımızı edelim. Eğer yüzün gülecekse, gidip sıcacık taze ekmek bile alırım sana.”

Yuzu hemen güldü.

“Anlaşıldı," dedim.

“Sana çok zahmet olacak, Serra."

Vkadaşlar ne güne duruyor."

Çabucak gndnip çıktım. Yağan karın altında yürümek o kadar güzeldi ki... Elimi uzattım, kar taneleri elime konmaya başladılar. Yanımdan geçen bir hanım bana bakıp gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve, “Şimdiden iyi seneler,” dedim.

“Sana da, yavrum."

Sıcacık ekmeği alıp eve döndüm, hemen sofrayı donattım. Reçeller, beyazpeynir, zeytin ve taze ekmek... “Hadi bakalım, uyuyan güzel.." diye seslendim Dilek’e. Kahvaltı sofrasını görünce yüzü adamakıllı güldü.

“Hah şöyle,” dedim. “Senin bütün caziben gülüşünde.”

“Hadi ordan.”

“Bak perdeleri de açık bıraktım ki, yağan karı seyredebilelim.”

“Gerçekten çok güzel, Serra.”

“Sabahtan beri neyi anlatmaya çalışıyoruz şurada.”

Ve kahvaltıya bir gömüldük ki, resmen koca bir ekmeği bitirdik.

“Eee, bu gece ne yapıyorsunuz, Serra?”

“Yapıyoruz!”

“Sen şimdi benimle uğraşmayı bırak da anlat.”

“Biliyorsun Ege yine evinde parti veriyor. Yine isteyen istediği saatte gidecek, istediği kadar kalacak. Ve bu partiye sen, ben ve Oktay gidiyoruz.”

«cöerra... n

“Hiç konuşma! Hiç konuşma, **çünkü kesinlikle dinle**miyorum. Gidiyoruz! İşte, o kadar.”

“Amaaan...”

“Amanı mamanı yok. Hem kim bilebilir, belki **de orada** benim Dilek’im beyaz atlı prensine rastlayacak.”

“Yaa, ne demezsin!”

“Olumlu düşüneceksin, kızım. Olumlu düşünüp, gözlerini açıp etrafına bakacaksın. Neşeli olacaksın, **erkekler** gülmeyi severler. Rahat olacaksın, erkekler kasıntıları sevmezler. Şöyle neşeli, keyifli, rahat olup iyi vakit geçirmeye bakacaksın. Bak o zaman kimler çıkacak karşına...”

Dilek kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu.

“Vay, vay, vay... Neler de bilirmişsin sen öyle. Söyle bakayım, ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Tereciye tere satıyorum,” deyince ikimiz de kahkahaları koyverdik, çünkü bunlar Dilek’in teknik ve öğütleriydi.

“Asıl bomba haberi sona sakladım,” dedim. Sonra da onu iyice meraklandırmak için, “Biraz bekle,” diyerek sofrayı toplamaya başladım.

Tabii bir an önce neler olup bittiğini anlamak için bana yardım etti, işleri yıldırım hızıyla bitirdik.

“Anlat.”

“Dün Oktay beni eve bıraktı.”

“Buraya kadar olağandışı bir şey yok.”

“Sonra tam ben arabadan inmeden, ‘Bir dakika, Serra,’ dedi. ‘Sana bir şey sormak istiyorum.’”

“Eeee?”

“Ve devam etti. ‘Bu yıl da yılbaşı için İstanbul’a ailenin yanına gidemeyeceğini söylemiştin.’ ‘Evet.’ dedim ben de.

Yine dersler yoğun, sınavlar başladı başlayacak; onun için bu yıl da gidemeyeceğim. 'Üzülmüş gibi bir halin vardı,' deyince ona, üniversiteye gelene kadar yılbaşlarını ailemle geçirdiğimi o nedenle böyle günlerde biraz hüzünlendiğimi anlattım. 'O zaman sana bir önerim var, umarım kabul edersin,' dedi."

"Neymiş? Neymiş?"

"Ben de senin gibi merak içinde sözünü tamamlamasını **bekledim** zaten. 'Yılbaşı akşamını benim ailemle geçirmeni **teklif ediyorum sana.** Önce yemeği hep birlikte yeriz, sonra Ege'nin partisine ya da başka nereye istersen oraya gideriz,' **dedi."**

"Ayy, Serra..."

"Sorma... Neyse, bu öneri üzerine, 'Ama ailenle tanışmadım. Onlar için de ben yabancıyım, şimdi yılbaşı yemeği gibi özel bir durumda, aile bireyleri arasında bir yabancı nasıl olur bilmem... Bence seninle daha sonra buluşalım,' dedim ve ona bu düşüncesi için teşekkür ettim. Ama beni dinlemedi bile.

"Aileme senden o kadar çok söz ettim ki, seni tanıyor gibiler. Hatta bu teklif ilk önce annemden geldi. Ona senin yılbaşında ailenin yanma gidemeyeceğinden söz ettiğimde, 'O zaman bize çağırsana oğlum, hem de tanışmış oluruz,' dediğini anlattı."

Dilek'in gözleri kocaman olmuş, bana bakıyordu.

"Serra," dedi. "Bu iş ciddi... Hem de çok ciddi."

"Aman sen de böyle laflar edip büsbütün beni heyecanlandırma. Zaten dünden beri onlarla ne konuşacağım, diye düşünüp duruyorum. Şu işten sıyrılabilseydim, ne iyi olurdu."

“Söyleneceğine, sevinscne...”

“Oktay seni ailesiyle tanıştırmak istiyor! **Bu nc anlama ge**lir, a benim zekâ katsayısı yerlerde sürünen sevgdi **arkadaşım.**"

“Aman sen de hemen kendi kendine gelin güvey **oluyor**sun. Hem biz şimdi ne güzel arkadaşlık ediyoruz. **Ben** bunun böyle devam etmesini istiyorum, öyle işin **içine aileler** filan girsin istemiyorum.”

“Korkma, yemezler seni.”

Aslını istersen sevgili defterim, müthiş **heyecanlanmama** ve telaşlanmama karşın, derinlerde, taa derinlerde **Oktay’ın** ailesiyle birlikte yemeğe davet etmesi beni çok mutlu etti. Aklıma geldikçe yüreğim sevinçle hopluyor. Bu da duygularımın öbür yüzü.

Tam biz bunları konuşurken telefon çaldı. Açtım, genç bir erkek sesi Dilek’le konuşmak istediğini söyledi. Ahizeyi Dilek’e uzattım.

“Buyrun,” dedi Dilek ve anında yüzü değişti.

Yine ne oldu diye bakıyordum ona.

“Ama...” dedi. “Bilmem ki...” Dinledi, dinledi, sonunda, “Peki,” diyerek telefonu kapattı.

“Kimmiş?”

“Ulaş.”

“Ne! Az önce arayan Ulaş mıydı?”

“Evet.”

Aman Tanrım, Dilek... Peki, ne istiyormuş?”

Dilekçiğim donmuş gibiydi. Anlaşılan her ne konuştuysa henüz dank etmemiş vaziyetteydi.

“Beni bu akşamki yılbaşı partisine çağırıyor!”

Haydi, bu kez de ben donup kaldım. Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemiyordum. Tıpkı Dilek gibi zombileşmiştim.

“Sen ne dedin?”

“O kadar garip geldi ki, ne diyeceğimi bilemedim. Sonra **acaba yine** bir işitime mi var bunun altında, diye düşündüm.”

“Haklısın, çok haklısın.”

"Ben böyle duraklayınca uzun uzun açıklamalar yaptı. O bildik grup, yani Burcu, Haluk, Ulaş ve diğerleri Burcu mın evinde toplanacaklarmış. Ulaş dedi ki, ‘Ben o işletme meselesini unuttum gitti. Eğer sen de beni bağışladıysan, başka bir yere sözün yoksa ve bu partiye gelmeyi kabul edersen çok sevinirim. Yeni bir başlangıç yaparız.’”

“Aman Tanrım, iyi ki düşüp bayılmadın.”

“Ne demezsin.”

“Peki, sen ne dedin?”

“Duydun işte, ‘Peki gelirim,’ dedim. Bunun üzerine, ‘Ben saat onda gelir seni alırım,’ dedi.”

“İnanılır gibi değil.”

“Sorma, Serra, ben de o kadar şaşırdım ki, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Demek ki, yaptıklarına hem Ulaş, hem de arkadaşları pişman oldular.”

“Mahvettiler beni o gün orda. Ne diyeceğimi, ne düşüneceği mi bilemedim.”

“Ama şunu kabul et ki, bu işi sen başlattın.”

“Orası doğru, büyük bir hataydı.”

“Neyse, neyse... Bak ben sana demedim mi, olumlu düşün diye. İşler sonunda tatlıya bağlandı. Dilek?”

“Efendim...”

“İster misin bu iş romantik bir sona doğru gitsin.”

“Senaryolar yazmaya başlama. Bu bir özür dileme daveti, hepsi bu.”

“Yine de içimde hoş duygular var. Vc en önemlisi, sen bu gece bir partiye davet edildin ve eğleneceksin.

“Sen de Oktay’ın ailesiyle yemek yiyeceksin.

“Çak bir tane!”

“Haydi, ne giyeceğimize karar verelim,” dedi Dilek.

“Sonra da telefonun başma geçip ailelerimizi, arkadaşlarımızı arayıp yeni yıllarını tebrik edelim, geç kalırsak, biliyorsun telefonlar kilitleniyor.”

lamam.

1 Ocak, Pazartesi

Krem rengi mini elbisemi giyip bileğime kahve, krem, siyah boncukları doladım. Saçlarımı da kendim fönledim ve şansıma bugün çok güzel oldu.

Böylece Oktay geldiğinde çoktan hazırdım. “Çok şıksın, çok da güzelsin,” dedi Oktay.

“Teşekkür ederim, sen de çok yakışıklısın,” dedim. Eh, iltifat kabul etmeyi öğreniyoruz artık. Ama onun için söylediğim doğruydu. Gerçekten takım elbise ve kravatıyla çok, çok yakışıklıydı. En azından ben böyle düşünüyorum. Kıh, kıh, kıh...

“Dilek’le program yaptınız mı?”

“Hayır, çünkü Dilek başka bir partiye davet edildi.”

O sırada Dilek geldi. Oktay’la öpüşüp birbirlerine iyi yıllar dilediler.

Oktay’ın annesi için bir armağan almıştım, az kaldı unutuyordum. Bir koşu odama gidip getirdim. Küçük bir çanağın içinde minicik kuru pembe güllerden bir aranjman.

Arabada Oktay sondu. “Niye sesin çıkmıyor? Yoksa bizimkilerle tanışacağın için heyecanlı mısın?”

“Yok canım! Niye heyecanlanayım ki...”

“Hani armağanını unutuyorsun, sonra dilini yutmuş gibi oturuyorsun da...”

% jiünde yine o benimle eğlenirken beliren ifade vardı. Bu sözleri söylerken yan yan bana bakıyordu. Sesimin çıkmadığını görünce dizimi okşadı. “Merak etme, hiç sıkılmayacaksın.”

O'3a ben acaba annesi beni hatırlayacak mı diye telaşlanıyordum. Öyle ya, kadıncağızı kapıda bırakıp kaçmıştım. Şu noktada, artık geri dönüşü olmayan bir yoldaydım. Ne olacaksa olacaktı.

Neyse, evlerine geldik. Oktay içeri girer girmez, “Serra yı getirdim,” diye seslendi. Hızlı hızlı yaklaşan yüksek ökçelerin sesi... ve annesi belirdi.

“Hoş geldin Serra! Gelebildiğin için çok sevindim.”

Sarılıp öptü beni. Ya hatırlamadı ya da hatırladı ama beni mahcup etmemek için belli etmedi. Çok hoş bir hanımefendi. Kelimenin tam anlamıyla bir hanımefendi. Giyimi, gri saçları, inci küpeleri, konuşma biçimi...

Ona armağanını verdim. Uzun uzun inceledi. “Çok naziksin, Serra, teşekkür ederim. Biliyor musun ben bu kuru minik güllere bayılıyorum.”

Biz konuşurken babası girdi içeri. Uzun boylu, iriyarı bir beydi. “Demek misafirimiz geldi,” dedi ve bana elini uzattı gülümseyerek.

Hep birlikte oturma odasına geçtik. Rahat ve sıcak bir atmosferi vardı evin. İçine gömülebileceğin geniş, deri koltuklar, bir duvarı boydan boya kaplayan kütüphane, yeşil bitkiler ve ilginç aksesuarlar.

“Ne hoş bir eviniz var,” dedim kendimi **tutamayarak.**

“Serra’nın ayrıntıları yakalamada üstüne yoktur, **dedi** Oktay.

Annesiyse sevecen gözlerle etrafına bakarak, “Biz seviyoruz, ne de olsa yılların evi,” dedi.

“Ayrıca,” dedim. “Çok da güzel kokuyor.”

Hepsi bu lafa güldüler.

Babası, “Bizim hanım iyi aşçıdır. Gerçi evlendiğimizde genç öğretmen havasında yumurta haşlamasını bile bilmezdi. Ama sonraları, benim sabrım sayesinde öğrendi,” derken muzip muzip karısına bakıyordu. Tıpkı Oktay gibi... Demek Oktay bu takılma huyunu babasından almış.

“Babaannen buradaymış. Keşke onu da getirseydin, Seracığım,” dedi Oktay’ın annesi.

“Ben dün babaannemdeydim, onun çok sevdiği bir arkadaşı var, bu gece onlarla birlikte olacak.”

“Safiye Hanım mı?” diye sordu Oktay yüzünde yine o ifade.

Evet,” diye kestirip attım. O geceyi hatırlamak bile istemiyordum.

Bir süre sonra yemeğe oturduk. Hindi ve içpilav yapmıştı annesi. Bir de güzel salata. Ve sonunda çikolatalı pasta. İşte bu! Öyle masayı binbir çeşit dolmaydı, börekti, doldurmamıştı. Az ve öz. Zaten doyuyorsun, fazlasına ne gerek var.

Yemekten kalkınca, annesine yardım ettim, çünkü aklıma babaannem geldi. O beni hep kaşıyla gözüyle idare eder, ‘kalk, yardım et’ ya da ‘kalk, yerini ver’ diye. Birlikte her şeyi mutfağa taşıdık, sonra yine birlikte kahve yaptık. Oktay’la babası içerde oturmuş konuşuyorlardı, biz de an-

nesiyle mutfakta kahve yapıyorduk. Tam bir aile muhabbeti.

Mutfakta işimiz bitince onların yanma gittik. Kahveler içilirken, daha çok bana yönelik sohbet ettik. Onlar da haklı, beni tanımak istiyorlardı. Bir ara Oktay bana doğru eğildi.

“Eğer sıkıldıysan hiç çekinme söyle.”

“Yoo, ben çok güzel vakit geçiriyorum.”

“Ne zaman istersen kalkabiliriz.”

Saatime baktım gözucuyla. On biri çeyrek geçiyordu.

“On ikiye annen ve babanla birlikte girelim, sonra gideriz.”

“Harikasın,” diye fısıldadı.

Böylece saat on ikiyi vurduğunda, iyi dileklerle birbirimizi kudadık. Annesi şampanya ikram etti, yeni yılın şerefine içtik. “Anneni aramak ister misin, Serra?”

“Sağ olun, ben evden çıkmadan konuşmuştum,” dedim ama bu incelik çok hoşuma gitti. Oktay’ı şimdi daha iyi anlıyordum. Kişinin ailesini tanıyınca her şey daha bir açıklığa kavuşuyor.

Onlarla vedalaşıp dışarı çıktığımızda, “Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş,” dedi Oktay.

“Harika insanlar.”

“Asıl harika sensin. Şimdi söyle nereye gitmek istersin. Doğru Eğelere mi, yoksa enfes manzaralı Washington Restorana mı?”

“İstersen önce Eğelere gidelim, öbür arkadaşları da görmüş oluruz.”

“Ege’yi saf dışı ettiğime göre, hay hay, onun partisine gidebiliriz.”

“Ne kadar ayıp, Oktay,” dedimse de o keyifli keyifli güldü ve ekledi, “Ama son durak geçen yıl gittiğimiz yer **ola**cak, tamam mı?”

“Hay hay! Emredersiniz!”

Ege’nin evi yine âlemdi. Girenler, çıkanlar... Ege bizi görünce sevindi ama sanki beni gördüğüne daha bir sevindi. Tarık’ı sorduk, neyse o da oradaymış, bir süre onunla oturduk.

“Alevle Betül az önce çıktılar,” dedi. Abi, öyle çok tanımadığım insan var ki... Ege’ye kim bunlar dedim. O da bilmiyor. İyi mi!”

“Belki de Merve’nin arkadaşlarıdır.”

“Bu kadar çok kişi mi... Hiç sanmam.”

“Bence duyan gelmiş, duyan gelmiş. Zavallı Ege de bunları beslemekle meşgul,” dedi Tarık.

“Bence de,” diye Oktay onun fikrine katıldı.

Orada bir-bir buçuk saat kadar kaldık; sonra Oktay, “Artık gidelim mi?” dedi ve kalktık.

Gideceğimiz yeri biliyordum bu kez. Yine her taraf mumlar içindeydi. Yine Ankara ışıl ışıldı oradan bakınca. Yerimiz ayrılmıştı. Sonunda baş haşaydık. Tıpkı geçen yılbaşında olduğu gibi... Her şey hem çok aynıydı, hem çok değişik.

Oktay elimden tutup beni dansa kaldırdı. Kolları arasında olmak ne güzeldi. Onunla sonsuza dek dans edebilirdim. Orada ne kadar kaldık, hiçbir fikrim yok.

Dışarı çıktığımızda hâlâ kar yağıyordu. Gecenin öylesine şiirsel bir görünümü vardı ki... Oktay, “Haydi gel, biraz da yağan karın altında seninle dans edelim,” diyerek beni döndürmeye başladı.

“Yapma! Bize deli diyecekler,” dediysem de aldırmıyor, beni döndürüp duruyordu. Gülüp duruyorduk bu arada. İkimiz de kardan adamlara dönmüştük. Birden durdu. “Bilmem farkında mısın, Serra, şu anda yaşlılığımızda torunlarımıza anlatabileceğimiz bir anıyı yaşıyoruz,” dedi. Eğilip tam tepeme bir öpücük kondurdu ve ekledi, “Haydi gidelim. Seni hasta etmek istemem.”

Rüyalar ülkesine açılan bir pencereden bakar gibiydim geceye. Yağan kar masalsı bir atmosfer yaratmıştı. Araba farlarının ışığında uçuşan kar taneciklerinden insan gözlerini alamıyordu.

Sokağıma gelmiştik. Kapıyı açana kadar yanımda bekledi. “Oktay,” dedim. “Ömrümce unutamayacağım bir yeni yıl gecesi yaşadım, çok teşekkür ederim ve... İyi seneler.”

Bu sözlerimi yanıtlarcasına omuzlarımdan tutup beni kendine doğru çekti ve uzun uzun öptü. Yine o gezegendeydim. Sonra, “Seni çok seviyorum, Serra,” diye fısıldadı.

“Ben de... Ben de seni çok seviyorum.”

Eve girince onu ilk kez yolcu edişimde yaptığım gibi ışıkları yakmadan oturma odasına geçtim. Tüllerin arasından baktım. Sokak lambasının aydınlattığı yerlerde kar tanelerinin döne döne yere indiklerini görebiliyordum.

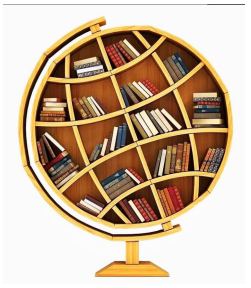
Oktay arabasına doğru yürüdü. Sonra dönüp pencereme baktı. Yine göz gözeydik sanki. Bana eliyle öpücük yolladı. Bu kez ben de ona... Sonra arabasına bindi, uçuşan kar taneleri ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

îşte böyle, sevgili defterim.

Sonsuza dek hatırlayacağım bir eski yıl gecesi ve yeni yıl sabahı yaşadım.

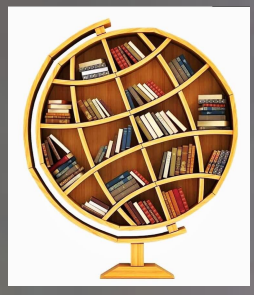
Bütün bunları yazmalıydım. Çünkü bunlar unutulmaması gereken anılar...

Oktay'ın dediği gibi, yaşlandığımızda torunlarımıza anlatılacak anılar...

Adım Adım Hayata

Bir Genç Kızın Gizli Defteri 4

Üniversiteye giriş...
O ilk yılın heyecanı.
Arkadaşla paylaşılan kendine ait bir ev.
Küçük özgürlükler.

Hayata hazır mıyız?

Serra bu yeni ortamda kimlerle arkadaş olacak?
Acaba onu neler bekliyor?
Ya aşk?

ISBN 978-605-4560-87-5

ARTEMİS

"BİR GENÇ KIZIN GİZLİ DEFTERİ" koleksiyonu

